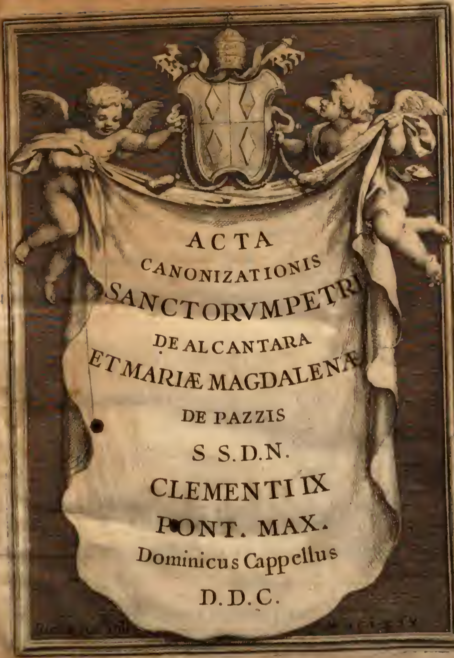
BIBLIOTECA UNIVERSITARIA ALESSANDRINA
G
K
38
ROMA

GG 0.40.

ACTA
CANONIZATIONIS
SANCTORVM PETRI
DE ALCANTARA
ET MARIÆ MAGDALENÆ
DE PAZZIS
S S.D.N.
CLEMENTI IX
PONT. MAX.
Dominicus Cappellus
D.D.C.

A C T A
CANONIZATIONIS
S. PETRI DE ALCANTARA,
E T
S. MARIAE MAGDALENAE DE PAZZIS

A' DOMINICO CAPPELLO COLLECTA,

In Quibus
Relationes habitæ in Congregatione Sacrorum Rituum:
In Conſiſtorio Secreto: & Publico
deſcribuntur.

Sermo item SS. D. N. ac Suffragia S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum, recenſentur,

Cum iis omnibus, quæ ipſum Canonizationis actum præcedere ſolent.

Solemnitas etiam Canonizationis: Sacroſanctæ Baſilicæ Vaticanæ Apparatus: & Expenſæ in illis factæ exactiſſimè referuntur.

Additis Ichnographicis Theatri Tabulis.

ACCESSIT DISSERTATIO
ILLVSTRISSIMI, AC REVERENDISSIMI DOMINI
D. FRANCISCI MARIAE PHOEBEI
Tarſenſis Archiepiſcopi,

In quâ multa ſuper Canonizatione Sanctorum ſacræ, & antiquæ eruditionis plena traduntur.

Cum Indice Rerum Memorabilium locupletiſſimo.

ROMAE Typis Fabij de Falco. M. D C. L X I X.
SVPERIORVM PERMISSV.

Dom. Antonij.

SS. D. N.

CLEMENTI NONO
PONTIFICI MAXIMO

DOMINICVS CAPPELLVS
P. F.

NEMO mihi audaciæ, aut temeritatis notam infliget, BEATISSIME PATER, ſi quæ nupèr in ſolemni Canonizatione Sanctorum PETRI de Alcantara, & MARIAE MAGDALENAE de Pazzis geſta ſunt, hoc brevi Com-

pendio in ordinem à me digeſta Sanctitati Tuæ nuncupare auſus ſum. Tuum enim eſt quidquid in his paginis continetur; juſtitia autem, & ratio exigit, ut ſuum unicuique tribuatur: utque omnia ad originem redeant, à qua effluxerunt. Fateor quidem, me auguſtiſsimis rebus ediſſerendis longè imparem eſſe, earumque dignitatem ingenij penuria, & facundiæ defectu deterrere: ſed vincit ſterilitatem meam Sanctorum fœcunditas, quorum virtutes hìc toti Eccleſię veluti in tabula exhibentur, eorumque divitiæ ſupplent inopiam meam. Qua fiducia fretus Sanctitatem Tuam

hu-

humillimè exoro, ut qua ſoles humanitate hoc opuſculum excipias, ejuſque Auctorem pedibus Tuis oſcula figere patiaris, Deum jugitèr pro Tua incolumitate deprecantem, è cujus vita Chriſtiani Orbis felicitas pendet.

Imprimatur,

Si videbitur Reverendiſs. P. Magiſtro S.Pal.Apoſt.

I. de Angelis Archiep. Vrbinaten. Vices-ger.

Imprimatur.

F. Hyacinthus Libellus S.Pal. Apoſt. Magiſter.

Coronas aureas poſuit ſuper capita eorum expreſſas ſigno Sanctitatis Eccl. 45. 14. Psalm. 20. n. 4.

ACTA
CANONIZATIONIS
S. PETRI DE ALCANTARA, ET S. MARIAE MAGDALENAE DE PAZZIS
A DOMINICO CAPPELLO COLLECTA.

ECCLESIA Catholica divinâ luce perfuſa radios ſuos per totum Orbem diffundit, ab illo myſtico Sole lumen accipiens, cujus calore, & influxu animata, in ſanctitate, & juſtitiâ coràm ipſo perpetuò ſubſiſtit. Hæc eſt veræ, & Apoſtolicæ Eccleſiæ nota, quæ in cœtibus infidelium non reperitur, quòd in eâ ſemper ſanctitas viget, quam propterea in Symbolo fidei Sanctam eſſe profitemur. Atque ideò Romanus Pontifex aliquot interdùm viros, & mulieres, quorum virtus heroica ſignis divinitùs editis confirmata magis elucet, Sanctorum catalogo adſcribere conſuevit; ut perpetua in Eccle-

ſiâ Romanâ Sanctorum ſucceſſio infallibili Apoſtolicæ Sedis judicio comprobetur. Nuper enim ſacris Altaribus admoti ſunt, uti ſplendidiſſima Eccleſiæ lumina, Thomas de Villanovâ Archiepiſcopus Valentinus, & Franciſcus Saleſius Epiſcopus Genevenſis. At nunc (Petro de Arbues, Aragoniæ Inquiſitore: & Roſâ à S. Mariâ, Virgine Limanâ, in Beatorum numerum relatis) ſolemni Canonizatione illis additi PETRVS de Alcantarâ pœnitentiæ rigore, & evangelicâ paupertate conſpicuus, ac MARIA MAGDALENA de Pazzis admirabili puritatis nitore, & angelicâ morum innocentiâ refulgens, ipſam Eccleſiam heroicarum virtutum ſplendôre illuminant.

Canonizati.

Beatificati.

Quo autem modo, quâ exactâ diligentiâ, quanto graviſſimarum rationum pondere arduum hoc, & ſummi momenti Canonizationis negotium proceſſerit, & quàm accuratè, ac ſeriò cauſa hujuſmodi diſcuſſa ſit, ex ſequenti narratione conſtabit: initio ducto à S. PETRO de Alcantarâ.

Referũtur Acta in cauſa B. Petri.

Die VIII. Martii anno MDCL. coràm ſanct. mem. Innocentio Decimo jam fuerat declaratum, conſtare poſt indultam B. PETRO venerationem de duobus miraculis, ejuſdem interceſſione ab omnipotenti Deo patratis. Itàque ſolùm ſupererat, quòd Summus Pontifex juxtà plurimas, ac repetitas Catholicorum Principum preces ad ſolemnem ejuſdem Beati Canonizationem deveniret; tamen eò hujuſmodi cauſa producta eſt, ut è vivis erepto ſanct. mem. Innocentio X. & ad Pontificatûs apicem

cem

cem evecto fel. rec. Alexandro VII. Illuſtrisſimus, & Reverendisſimus D. Franciſcus Maria Phœbeus Archiepiſcopus Tarſenſis, tunc Sacrorum Rituum Congregationi à Secretis, Sanctorum faſtis jam adſcripto Thoma à Villanovâ, B. PETRI merita, cauſam jam abſolutam, Chriſtiani Orbis Regum, ac Magnatum vota hoc unum unanimiter expetentia Sanctitati Suæ pluries referret. Demum proceſſibus in ſpecie tum ante, tum poſt indultam B. PETRO venerationem compilatis, accuratè perlectis, de iis, quæ Sacra Congregatio maturâ diſcusſione appprobaverat, integram, & diſtinctam relationem Suæ Beatitudini obtulit, ut inde illius merita pleniùs agnoſceret, & poſtmodum quid in re tanti momenti agendum foret, Deo aſpirante, decerneret.

SS. mandat haberi Congr. in cauſa B. Petri.

Plurimis interim elapſis menſibus, tandem Sanctitas Sua divino afflata Spiritu D. Phœbeo imperavit, ut in primâ Congregatione coram ſe habendâ, prout ſancivit ſanct. mem. Vrbanus VIII. à D. Cardinale Relatore quicquid poſt indultam venerationem ab ipsâ Congregatione definitum fuerat plenè, & diſtinctè referretur, ut abſolvi poſſent, quæ ad ejuſdem cauſæ complementum ſpectabant.

Sec. trāſmittit Acta in cauſa B. Petri ad Dominos Card. & Conſ.

Statim igitur D. Phœbeus ad clariorem vitæ ſanctiſſimæ, virtutum, & miraculorum B. PETRI evidentiam, omnium quæ in eâdem cauſâ peracta erant, Compendium collegit, & ad DD. Sacræ Congregationis Cardinales, ac Conſultores tranſmiſit, quod hîc ne prolixiores ſimus, ideò omittimus, quia convenit cum relatione inferiùs deſcribendâ, additis hiſce verbis.

IN futurâ Congregatione coram Sanctiſſimo Eminentisſimus D. Cardinalis Sacchettus relator cauſæ Canonizationis B. Petri de Alcantarâ referet Acta univerſa in eâdem causâ; & quamvis die V. Martii, anno MDCXXII.decretum emanaſſet, tutò procedi poſſe ad ſolennem ejuſdem Beati Canonizationem, tamen Sanctitas Sua de more audiet ſententias DD. Cardinalium, & Conſultorum, an nimirùm perſiſtendum ſit in hujuſmodi Decreto. Ideò dignentur afferre ſua ſuffragia, Secretario in ſcriptis porrigenda, ut inter Sacræ Congregationis monumenta de mandato Sanctisſimi aſſerventur.

Habetur Congreg. Sac.Rit. ITAQVE die XII. Aprilis anno MDCLX. in Congregatione Sacrorum Rituum habitâ coram Summô Pontifice, Eminentisſimus Sacchettus narrationem de vitâ, rebus, geſtis, & miraculis B. PETRI ex ſcriptô proſecutus eſt, quã D. Phœbeus à Secretis pro ſuo munere in hanc formã congeſſerat.

Relatio in ead. Congr. THESAVRVM permanentem in Cælis vili apud homines paupertate comparatum coram exhibeo Beatisſime Pater, geſta ſummatim narraturus B. Petri de Alcantarâ, Seraphicæ diſtrictionis Reſtauratoris, mirifici Reformatoris, ac Fundatoris Provinciarum S.Ioſephi, & S.Io.Baptiſtæ; à quibus eo auctore reliquæ Provinciæ, ac penè innumerabiles ſtrictioris Ordinis familiæ fœcundisſimè promanarunt. At quis dignè poterit ejus virtutes, & admiranda pertexere, quæ omnem ſuperant dicendi modum? Quis inquam aptè loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes ejus mirabilis.

in

in Sanctis ſuis? Verùm quia os Domini per Pſaltem locutum eſt: *Propè eſt Dominus omnibus invocantibus eum in veritate*; idcircò certus, quòd fidelis ſit Dominus in omnibus verbis ſuis, confidenter agam, & non timebo: memoriam abundantiæ ſuavitatis Servi ſui eructabo, magnificentiam ſanctitatis loquar, & mirabilia ejus narrabo; ſiquidem aderit, & loquetur Dominus. Gloriabuntur verò in te omnes, qui diligunt nomen tuum, quoniam tu benedices juſto, Beatisſime Pater.

IN Bæturiâ Hiſpaniarum Regione Norbæ Cæſareæ, quæ ſacræ Alcantarenſis Militiæ præcipua ſedes exiſtit, ex parentibus nobilitate generis, & Chriſtianâ pietate claris Petro Garabito, & Mariâ Villelâ, anno milleſimo quadringenteſimo nonageſimo nono natus, & ex ſacro Fonte renatus eſt Petrus, cui idem fuit in Baptiſmate, & in Regulari profeſſione parentis nomen.

Creſcebat infans ætate, creſcebat ſimul ſapientiâ, & gratiâ; ab ineunte ætate ambulans in innocentiâ, in quâ fuerat ingreſſus, ſervans depoſitum, quale acceperat, animam nempè, quam ei Dominus commendaverat, noxarum maculis non deturpans, & in eâ, quâ cœperat, morum innocentiâ perſeverans, ibat de virtute in virtutem: poſitâ ſemel manu ad aratrum, retrò nunquam reſpiciens, & quaſi menſuram ætatis excedens, in bonis operibus penè ad miraculum enitebat; ludicra enim, & voluptatibus obnoxia vitans, & hominum commercium fugiens, totum ſe dabat meditandis Dominicæ Paſſio-

ſio-

ſionis myſteriis, ac ſi jam tunc futuræ Sanctitatis fundamenta, à divino Spiritu motus, poneret.

In Gymnaſiò literas, domi amorem Domini diſcebat; nec deerat illi acre pro ætate ingenium: porrò æqualibus ferè profectibus, ſtudii, & virtutis reſpondebat parentibus, & magiſtro; etenim docebatur juſtus, & feſtinabat accipere: accipiebat documenta, & reddebat exempla virtutum. Creſcebat, confortabatur, ſenem agebat moribus, annis puer; nunquam tamen præſumens ſe eſſe perfectum, ne ab incœpti itineris intentione ceſſaret, incideretque in deficiendi periculum, ubi proficiendi depoſuiſſet amorem, ab iis, quæ jam divino favente Numine apprehenderat, ad anteriora ſe extendens, piâ aviditate currebat, & quotidie nova capiebat incrementa virtutum. Sciens verò eum ſapientem futurum, qui cum ſapientibus graditur, religioſis delectabatur viris, à prophanis abhorrebat libris, & ſacros evolvebat, per quos diſceret, Deum cognoſcere, & amare. Abſtinentiâ præparans animum ad Divina, jam quaſi Paulus ad tertium Cælum ſublevari incipiebat, & divinum mentis impetum ad rerum cæleſtium contemplationem erigens, tacitos, reconditosque ſenſus excelſæ Majeſtatis Divinæ, ex illâ Sanctorum admirabili ſuavitate delibutos, in apertam lucem, Angelico more inter homines converſando, proferebat. Hujus tamen ſingularis beneficentiæ magnitudo eum non attollebat; imò ad humilitatis ſtudium provocabat intenſiùs, jam tunc à pueritiâ cautus declinare virus virtutum ina-

nem

nem gloriam, ne de magno minueretur, ſed creſceret de puſillo.

Adhuc puer, cùm vehementèr deſideraret in ſtudia Literarum incumbere, ad Academiam Salmaticenſem ſe contulit, ubi diſciplinis ſtuduit, & brevî inter æquales ſic ingenii laude enituit, ut Magiſtrum ipſum haberet admirantem, nec torpentes invidiâ condiſcipulos pateretur; quippè qui non, ut adſolet, ſcientiâ inflabatur, ſed perfectè ſciens in demiſſione animi, & humilitate, cognitionem conſtitùi veritatis, parùm illi videbatur, ingenio, & eruditione alios præcellere, niſi modeſtiâ, & humilitate ſeipſum ſuperaret, & omnibus cederet. Indè regreſſus in Patriam, adoleſcentiam ſummâ exêgit ſimplicitate, & puritate angelicâ, perpetuò orationi vacans, & operibus miſericordiæ. Illius animum minimè occupabant rerum caducarum ſpecies: & quamvis inter illas in ſeculo verſaretur, non eum à Cæleſtibus humana avocabant; ſed illius mens Divinis intenta, ibi deſiderium ſuum figebat, ubi, quod offerebatur, æternum erat.

Cùm tamen altâ mentis cognitione perſpiceret, hanc mortalem in ſeculo vitam innumeris plenam eſſe periculis, inſidiari illi carnis illecebras, pecuniarum lucra blandiri, adulari cupiditates, cuncta ferè perniciem, & interitum afferre, univerſas verò vias Domini miſericordiam eſſe, & veritatem; cœpit illi diſplicere vana felicitas; & charitas ejus magis, ac magis abundans in ſcientiâ, & in omni ſenſu, probavit potiora, ſtatuitque abſtinentiæ vias patientiæ

greſ-

greſſibus terere, & ſanctæ converſationis habitum quærere pauperrimum, cum Davide inquiens: *Portio mea Domine cuſtodire legem tuam, bonum mihi lex oris tui ſuper millia auri, & argenti*. Ad quam perfectè legem adimplendam, rebus humanis nuncium remittere decrevit, & totum ſe divino ſervitio mancipare, ubi corpore ad terram abiecto, animus in Cælo habitaret. Proindè Seraphici Patris Cœnobia inviſens, regularis ejuſdem ſelectæ ſibi diſciplinæ legibus inſtrui ſatagebat. Et ne ſubita mutatio mentem ſimul, corpuſque turbaret, occultè arripuit mirè exercere jejunia; & quia non ſolo iejunio ſalus animæ acquiritur, miſericordiam in pauperes jejuniis addebat, ut hæc ideò acceptiora fierent miſerationum ſociata ſuffragiis. Dehinc in ſtudio virtutis quotidie magis progrediens, ſodalium, & amicorum conſortia vitare, corpus flagellis aſperrimè cædere, orationi inſiſtere, & in aliorum ſalutem præclara pietatis documenta præbere cœpit.

Iis igitur probè inſtructus, & ſerviendi Deo ſtudio flagrans, timens, ne conſanguinei, aut parentes currentem ad bravium virtutis, & ad Religionis portum navigantem impedirent, die quâdam clàm domo paternâ aufugiens, Conventum petiit S. Franciſci loci Manzarretes, tertio à Valentiâ lapide diſtantem; ſed morabatur interceptus à fluuio *Tietar*, qui tunc fortè continuatis per dies imbribus nimis intumuerat. Quid faciet inops conſilii? nox imminebat, augebat horrorem ſolitudo loci, aquarum fragor: non cymba, non navicularius aderat. In his

rerum

rerum anguſtiis, flexis humi genibus, à Deo remedium imploravit; & ecce de repente in ulteriori fluvii ripâ ſe reperit, Divinâ virtute corpori levitatem tribuente, ſingulari illo privilegio, quod olim Principi Apoſtolorum conceſſum fuit: exindè adoleſcens ejus admiranda aſſecutus cujus nomine gloriabatur, Divinæ vocationis argumentum hauſit inſigne. Quare ad Cœnobium celeriter pervenit, & Cuſtodiæ Franciſcanæ Præſuli, ad ejus pedes abjectus, humile cordis ſui deſiderium indicavit. Præerat tunc Conventui Fr. Michaël Rochus, vir moribus laudatiſſimis, qui ſacrilegium putans Petrum rejicere ſupplicantem, eum inter ſuos humaniſſimè admiſit. Ille ſeculari ſtatim habitu à ſe procul abjecto, humile, & aſperum ſaccum induit, & quaſi vereretur illum deperdere, funiculo medium corpori adſtrinxit arctisſimè. Deus autem præcinxit illum virtute, & poſuit immaculatam viam ejus. Potentibus enim Dei armis munitus, paupertate, humilitate, religioſæ diſciplinæ rigore, rarâ oculorum modeſtiâ, & continuo orationis ſtudio accinctus Chriſti tyro, ſedebat levans ſe ſupra ſe, humana tranſcendens, & ad cæleſtia totus anhelans. Itaque Fratribus Minoritis aggregatus, initio ſtatim tyrocinii tam magnos in virtute progreſſus fecit, ut inter cæteros ceu emeritus miles emineret, omnibus tamen animi demisſione, & obedientiâ inferiorem ſe indicabat. Sic vitam ſuam rectè inſtituens, majoribus, æqualibus, minoribus charus, & amabilis erat.

Anno mox tyrocinii expleto, profeſſionem emiſit in manibus Fr. Franciſci Fregenalis, viri ſanè venerabilis: & novum quoddam, ac ſanctius, Deo jam votis adſtrictus, vitæ genus inſtituit, & Hieremiæ in primis memor, dicentis: *Per oculos intrat mors in animam*, oculis ſemper in terram dejectis, neminem unquam aſpiciebat, aſſuetus in viâ ſequi ſocium, ac ſi cœcus eſſet omninò. Prætereà nunquam advertit, num Chorus Eccleſiæ, quem diu, noctuque adibat, fornice obductus eſſet, an laqueari. Quadriennio jam cujuſdam Conventus incola, nec arborem malum medicam, quæ erat in atrio ejuſdem, viderat, adeò ut miraretur aliquando quaſi rem novam, cum peregrinus quidam Frater illam valdè laudaret. Nec ſciebat poſt integrum annum, an cellula ſua ex lapidibus, aut lignis conſtaret. Cumque attentiùs oraret, pasſim à ſenſibus penitus abſtractus videbatur; & ſuſpenſo in aëre corpore, animus in Cælum rapiebatur: quare nec ſemel evenit, ut in contemplatione defixus, caput ad januam cubiculi allideret.

Anno ætatis vigeſimo, juventutem ſenili prudentiâ ſupergreſſus, præter morem Religionis, Cuſtos Cœnobii Sanctæ Mariæ Angelorum Caurienſis Diœceſeos renunciatus eſt, ubi tanta ei deſuper collata eſt gratia, ut non modò ſanctæ vitæ exemplis, & doctrinæ radiis, ſed ſignis etiam, & prodigiis coruſcaret, quibus aliquâ ex parte, quod erat ſoli Deo notum in illo, etiam manifeſtum fieret hominibus.

Siqui-

Siquidem cum per dies aliquot nix copioſa è Cælo cecidiſſet, quæ à Conventu Fratres egredi ad petendam eleemoſynam prohibebat, vigiliâ jam imminente Nativitatis Domini, panes omnes conſumpti erant, & horti olera nivibus emortua, ita ut nihil jam ad refectionis horam Fratribus apponendum in menſâ ſupereſſet; iſti penuriam eſcæ Petro indicarunt, quorum ille puſillanimitatem modeſtâ increpatione corripuit: *Multis*, inquiens, *paſſeribus meliores eſtis vos; ſperate in Deo, & ipſe vos enutriet*. Mox flexis genibus, Dominum precabatur, ut memoriam faciens mirabilium ſuorum, miſericors, & miſerator Dominus, eſcam daret timentibus ſe: ſtatimque audito ſigno campanulæ exterioris oſtii, juſsit Fratribus, ut accurrerent, exploraturi, an Dominus annonam ſervis ſuis mittere dignatus eſſet; Fratres, reſerato oſtio, magnam nivis copiam hærentem poſtibus tantummodò repererunt: Petrum itaque redarguebant, qui etiam hyemis tempore ipſis cogitare de craſtino vetuiſſet, eosque ad ſummas illas anguſtias redegiſſet; quicquid enim ſupererat, Dei ſervus quotidie in pauperes diſtribuere conſueverat. At ille certò ſciens, non defuturam in ſe confidentibus Dei opem, & providentiam, & iis, qui jactant cogitatum ſuum in Domino, annonam abundè præbiturum, rurſum dicebat: *Nolite timere puſillus Grex, ite, & inquirite diligentiùs*. Fratres iterùm ad pulſum campanulæ oſtium repetentes, ingentem caniſtrum plenum panibus nivi ſuperpoſitum ad oſtii limen invenerunt;

 ac

ac diligenter inquirentes de tanti muneris datore, neminem prorsùs viderunt, qui illud tam importuno tempore, & itinere altâ nive obſito, eò portare valuiſſet: quare ab omnibus creditum eſt, Angelorum miniſterio delatum fuiſſe. Alacres igitur, & læti ad Petrum remigrarunt, enarrantes mirabilia Domini: ille eos verbis benignè corripiens, inquit: *Modicæ fidei quare dubitaſtis? Deo gratias agite, deque illius providentiâ nunquam diffidite; imò memores Evangelicæ monitionis, nihil ſoliciti ſitis animæ veſtræ, quid manducetis, aut quid bibatis, neque corpori veſtro quid induamini; hæc enim gentes inquirunt, veſter autem Pater cæleſtis ſcit, quòd his omnibus indigetis: reſpicite volatilia Cæli, quoniam non ſerunt, neque metunt, neque congregant in horrea, & Pater veſter cæleſtis paſcit illa.* Ita Apoſtolicâ doctrinâ, & ſignis Fratres benignè inſtruendo, nihil jam benevolentiæ deerat ad correctionem, nihil ſupererat occaſionis ad crimen. Quis igitur æquè pius ad compatiendum, ad corripiendum liber? Augebatur proindè fama ejus ſanctitatis, & ad remotiores etiam Vrbes pervadebat. Stupebant, & illius virtutes admirabantur, qui ſeſe Rectorem ſimul, & Regulam exhibebat. Petri enim vita, viva lex perfectionis erat, & in illius vultu, geſtisque tanquam in clariſſimo ſpeculo, videbant Fratres veram Seraphicæ virtutis imaginem, & quomodò ipſe eos anteiret in ſanctitate, & juſtitiâ omnibus diebus ſuis.

Præter verò commune cæteris Inſtitutum multa ſingularis obſervantiæ, & altioris perfectionis edebat

bat documenta, ad quæ nemo pertingere valebat. Refert enim Sancta Thereſia Carmelitarum Reformatorum Ordinis parens, & ornamentum, quòd ne momento quidem diei, ac noctis Petrus ceſſabat ab oratione: & ne ſomnus ei laudes interrumperet, flexis genibus ſupra pellem, quam deſuper tabulam ſuberis humi ſtratam in ſtragulum adhibebat, ad ligni ſtipitem parieti infixum innixo capite, vix dormitare incipiebat, cùm repentè excitatus vigilias repetebat. Idque interdum ab aſſiduâ meditatione feſſo capiti indulgebat, ut ſaxo cervicalis loco inniteretur, memor Chryſologi ſententiæ: *Homines eſſe, qui more debitæ ſervitutis, indefeſſis excubiis, adventum Domini præſtolantur: qui verò corpori ſerviunt, ut jam Divinam neſciant ſervitutem, & de carnis voluptate ſoliciti, ſolicitudinem occurſus Dominici perdiderunt, homines non vocandos eſſe, ſed jumenta.* Itaque pervigil in excubiis, in occurſibus indefeſſus, ſequentibus ſe Ducem præbebat virtutum omnium exemplar abſolutum. Hæc inquam ſupellex Petri cellulam ornabat, præterea nihil: pellis ovina, ſuberis tabula, ſilex, & ligni paxillus; cæterùm rudis paries & informis conopeum præſtabat illi ſimul & domicilium: Cella autem adeò erat anguſta (teſte ipſa Thereſia) ut pedum quatuor longitudine, trium latitudine conſtaret; adeòque humilis, ut non poſſet in eâ Petrus erectus permanere, ſed cogeretur flexis genibus, & curvis ſemper humeris pro loci humilitate ſe ibidem minorem reddere, fierique parvulus, ut magnus ſuo tempore intraret in Regnum Cælorum.

Paternam S. Franciſci humilitatem, obedientiæ virtute ſupergreſſus, Regale Sacerdotium, antequàm Superiorum ad id imperio cogeretur, formidabat accipere, tantâ ſe dignitate indigniſſimum reputans: juſſus tamen illo inſigniri, non abnuit. Itaque non ſumens ſibi honorem, ſed vocatus à Deo, tanquam Aaron, Sacrum quotidie faciebat, & tantos aquarum exitus intereà deducebant oculi ejus, ut illud Scripturæ ei aptari poſſe videretur: *Fons hortorum, & puteus aquarum viventium, quæ fluunt impetu de Libano.* Prætereà ſupra cubitum è terra elevabatur, & ſemel à S. Thereſiâ, ab aliis frequenter etiam in itinere, ad binos uſque cubitos viſus eſt in aëre, elevato, & ſuſpenſo corpore, meditando conſiſtere.

Peritiſſimus fuit arcanorum cæleſtium, quæ ſimplicitate mentis, Deo revelante, faciliùs quàm ingenii acumine, & hominum doctrinâ, penetrabat; ita ut more ſplendidiſſimæ nubis lucem ſpargeret. Coactus itaque Superiorum præcepto ſuggeſtum aſcendere, & ad circumſtantes prædicare ex tempore, dedit illi Dominus verbum evangelizandi virtute multâ, adeò ut omnes dicerent tunc impletum eſſe illud Evangelii: *Non enim vos eſtis, qui loquimini, ſed Spiritus Patris veſtri, qui loquitur in vobis.* Miſericordiam nempè cum ſeveritate ſociabat, zelum cum pietate miſcebat, & rigorem benignitate temperabat, in ſe unum rigidus ſemper, & auſterus. Erumpebant de ore ejus, quaſi ſagittæ potentis acutæ, à quibus innumeri ad pœnitentiam ſauciati eruebantur de poteſtate tenebrarum, & transferebantur in Regnum Filii Dei. Do-

Donum diſcretionis ſpirituum à Deo accepit, ideòque ſingulis, prout opus erat, idonea remedia præbebat: Tyrones bono credere, & malo fidem non adhibere docebat optimus rerum divinarum Magiſter. Ab his tamen abſtinendum ſibi, dum ſeneſceret, neceſſum habuit, ut plauſus humanos effugeret, Sanctorum peſtem. Plerumque enim in extaſim rapiebatur, dum oculorum aciem in Crucifixi Imaginem concionando defigebat. Poſt concionum verò laborem publicum, omnibus omnia factus, ad viliora erga pauperes officia deſcendebat: egenis ad victum neceſſaria ſuppeditabat, ipſis in abjectiſſimis etiam muneribus inſerviebat, & Chriſti memor docentis, *Non in ſolo pane vivit homo*, unà & Dei verbo illorum animas paſcebat; quos ideò nihil habentes, ac ſi jam omnia poſſiderent, habendi voluntatem contemnere ſuadebat: porrò etſi tenuisſimo victu, & vilisſimo aleretur, de illo tamen partem detrahere curabat, quam in ſuos pauperes erogaret, nec ullo unquam die pro ratione ſuæ paupertatis ſtipem iis denegabat; gnarus, in lance juſtitiæ apud Deum, non pretium, aut multitudinem munerum, ſed animum, & ſtudium donandi pondus habere, & ęquari merito, quod diſtat impendio: nec levia dixerim Petri dona, ſociata pondere ſubſidii ſpiritualis.

Conventum S. Honuphrii Provinciæ S. Gabrielis moderandum ſuſcipere coactus, orandi ſtudium voto magis valuit, quàm opere adimplere: ſiquidem eum jam ſanctitatis fama celebrem adibant omnes non modò infimi, & populares, ſed nobiles,

&

& potentes in ſeculo, ut ſe illi ſapienti, & ſanctitate conſpicuo, & in rebus, quæ ad conſcientiam pertinent, mirè verſato, committerent inſtruendos. Tanta autem erat ſermonis illius fœcunditas, & ſuavitas, ut certatim ad pœnitentiam innumeros alliceret, & attraheret peccatores. De bono tamen eorum, quos ſaluti reſtituerat, ad gloriam inflatus eſt nunquam, neque de animabus in peccato induratis murmuravit, ſed eodem ſemper animo manens æquè benigno, & juſto, gratias Deo referebat, admonens univerſos vitiorum cæno immerſos, ut oculos ad Cælum attollerent, peccatorum ſuorum pœniterent, & veniam à Deo peterent: à peccati verò jugo jam liberatis ſuadebat, ut conſtantes in Fide, & Charitate permanerent, Deoque tantùm, cujus fuerant miſeratione ſanati, ſeſe gratos perpetuò exhiberent.

Curâ poſteà regendi Conventum S. Michaëlis Placentiæ ſuſceptâ, diſcipulorum animos in ſtudio ſanctæ converſationis exercuit. Et indè ad alios Ordinis Conventus translatus, auſteræ admodùm vitæ normam ſibi præſcripſit, & in ſuum corpus, ceu domeſticum hoſtem ſævire cœpit. Summâ hyeme (ut refert S. Thereſia) urgente nivis frigore, pallio ſe exuens, cellæ feneſtram, & januam reſerabat, ut frigidiſſimo excepto aëre, & gelu, acriùs corpus torqueretur: tunc feneſtrâ, & januâ clauſis, & pallio reſumpto, carnem blandè increpabat, ut miſera gauderet vehementiori frigori ſubtracta, in poſterum verò placidiori contenta eſſet, ne ſibi aliquid

de-

deterius contingeret. Ita tam durè ſecum agebat, ac ſi corpus ſuum non eſſet, nec alienum; nam alioqui non tam diris modis illud tractaret,dum ſe tunc tantùm credebat algere, cùm proximum pallente nuditate præ frigore trementem intuebatur.

Procedente ſubinde tempore, in Capitulo celebrato in Conventu S. Gabriëlis Civitatis Pacenſis, miro Fratrum conſenſu, Provinciæ Definitor electus eſt. Neque dignitas Magiſterii deſideravit in illo virtutum incrementa:fiebat enim in dies ſe ipſo ſanctior, & prudentior, & Evangelicæ illius doctrinæ ſectator accuratiſſimus, *Non duas tunicas, neque calceamenta habeatis*, nudis incedebat pedibus; imò & nudum caput hyemis imbribus, & nivi exponebat,ita ut interdum capilli gelu concreti deciderent, æſtatis verò tempore,exurentibus Solis radiis,exulcerato capite vehementiſſimè cruciaretur. Interrogatus autem, cur detecto capite ſemper incederet, reſpondebat: *Coram Deo nefas eſſe tecto capite ambulare*; ac ſi Deum præſentem ſemper, & ubique haberet. Cùm verò illi opus erat vetuſtum,ac vilem ſaccum, quo induebatur, mundare, quem à Regularis profeſſionis exordio nunquam mutavit, illum abluebat, & adhuc madidum reſumens, ut ſe ita caſtigaret, ſuo corpori aptabat. Nec hiſce ſatur incommodis, ſæviſſimâ etiam hyeme, plerumque in gelidam aquam ſeſe injiciebat, ut lubricæ carnis incendia extingueret, & inſidias dæmonis eluderet;illo tantùm igne, quem Dei accendebat charitas, in corde retento.

Annos natus triginta novem in Conventu S. Mariæ de Alburquerque omnium ſuffragiis in Provincialem Provinciæ S. Gabriëlis electus eſt: adeò enim ejus aſpectu, & familiari colloquio Fratres recreabantur, ut certatim ad eum promovendum, nemine diſſentiente, concurrerent. Cœpit tunc primævam S. Franciſci Regulam auſteram, & perfectam paupertatem diu meditatam in uſum reducere: itaq; coactâ Congregatione, quam intermediam vocant, in eâ leges edidit, quibus Provinciam ſibi commiſſam uniformi vitæ, & priſco Seraphici Parentis inſtituto, & perfectioni reſtituit. Cumque nemini jam ad dexteram, aut lævam partem deflectere ab antiquâ converſationis regulâ liceret, nonnulli debiles ad tantę perfectionis lucem caligantes, in eum inſurrexerunt, & acuerunt linguas ſuas, os implentes maledictione: alii verò quamvis durum ſibi videretur, quòd cogerentur in mente veteri nova meditari, diſcipuli tamen veritatis, ſui etiam diſſimilem diligebant, & bellum vitiis, non aſſertori veritatis inferre parabant. Sed nunquam ille aut irâ ſubitâ concitatus patientiam abjecit vel humilitatem, ſed ſemper hilarem faciem gerens, liquidò oſtendebat, ſe de cæleſtibus tantùm rebus cogitare, ſicut Scriptura ait: *Corde lætante vultus floret*. Quærebat irriſiones, & contumelias amplectebatur, inter illas exultans fortiſſimus Chriſti Athleta; coram tondente ſe obmuteſcebat, & non aperiebat os ſuum, ratus expedire, ut vivus lapis tunſionibus, & preſſuris, nempe injuriis, & inſectationibus, expoliretur: æquo igi-

tur

tur animo ferebat injurias, & pro perſecutoribus Deum precabatur. Quam verò imponebat aliis legem, & diſciplinam, magis ipſe portabat Legifer, & Magiſter, omnibusque præibat exemplo; quippe in vilioribus miniſteriis inſerviebat Fratribus: dum recumberent miniſtrabat, factus è recumbente miniſter, & qui præceſſor erat, ſicut miniſtrator, ſtrenuè implens officium ſibi demandatum, tanquam unus ex illis, imò & omnium minimus.

Cum ſibi ipſi parum proficere videretur, ad antiquum rigorem familiam ſuæ gubernationi commiſſam reducendo, niſi etiam illam fœtu novæ prolis amplificaret, in ipsâ S. Gabriëlis Provinciâ tres Conventus extruxit, in quibus rigidi propoſiti diſciplinam initio inductam, illæſam cuſtodivit. Vidit itaque paucos intra dies provocatos non paucos exemplo ſui. At præſtitis minimè contentus, ad altiora tendebat, & S. Franciſci perfectionis veſtigiis inſiſtens, unà cum Fr. Martino à Sanctâ Mariâ, fundavit Provinciam Montis Arabidi in Regno Luſitaniæ.

Timens verò, ne filiorum mira fœcunditas, & Chriſti Militum aggregatio copioſa, aut ſuum extolleret animum, aut alios pluris de ſe, quàm videbatur in ipſo æſtimare cogeret, deſerti loci ſolitudinem petiit. Itaque impenetrabilia Montis Arabidorum, deſertique interiora quærenti, ſpecus occurrit, ubi ſilentium, quaſi à Deo oblatum, & nullum prorſus cum hominibus commercium amplexus eſt. Ibi cum cibum ſumere, ne corpus deficeret, vel

ſomno indulgere pauliſper cogeretur, miro afficiebatur pudore, dolebatque ſanctam animi libertatem carnis miſeriis coërceri. Quotidiano igitur martyrio ſe torquebat, corpus aſsiduis jejuniis, vigiliis, & flagellis, quaſi vellet iis non ſolùm illud caſtigare, ſed conficere, dilacerabat; & ſolitus integras ferè noctes, & magnam diei partem in meditationibus tranſigere, Angelicam planè vitam in illâ ſolitudine ducebat; quò adhuc Peregrini confluunt, venerationis causâ in ſpecu cellulã viſuri, ſepulchri magis, quàm humani habitaculi ſpeciem præſeferentem.

Nova mox officia charitatis in proximum, Conventum repetere, Petrum compulerunt, aliis magis, quàm ſibi prode ſſe cupientem: quare in Capitulo celebrato in Provinciâ Sancti Gabrielis, Definitoris partes aſſumere coactus eſt. Virum tunc in Hiſpaniæ angulo, & in abdito Conventus loculo conditum, favor Principum, & omnis Aula Regalis in publicam lucem adduxit; ſiquidem magnificaverat illum Dominus in conſpectu Regum. Itaque à Carolo Quinto clar. mem. Imperatore Auguſto, & à Ioannâ Auſtriacâ Luſitaniæ Principiſsâ Confeſſarius eligitur, & ad id muneris ſuſcipiendum literis repetitis invitatur: verùm ille ſibi ſemper ſimilis, munus oblatum modeſtè rejecit, mallens inter ſepta Monaſterii abjectus in Domo Domini vitam tranſigere in ſanctis meditationibus, quàm Aulas Principum, etſi piiſſimi eſſent, frequentare.

Creſcebat tamen in dies fama Sanctitatis, & latè Divinâ favente gratiâ, per univerſam Hiſpaniam

volabat, quantumvis ille ſummâ animi demiſſione eam occultare curaret. Quare in Capitulo, quod vocant intermedium, Cuſtos Provinciæ Sancti Gabriëlis adlectus eſt, quo munere inito, ſicut cæteris præerat officio, ſic exemplo omnibus prælucebat; omnium virtutum ideam Fratribus ad imitandum ſe exhibuit, Angeli potiùs, quàm hominis vitam gerens.

Inde Romam profectus eſt, deſiderio flagrans erigendi novas Provincias in ſummâ paupertate, ipsâque Seraphici Parentis perfectione; Romæ degentibus Fratribus propoſitum indicavit, ex quibus nonnulli imbecilliores, ſuis tantùm commodis addicti, motus in Religione excitarunt, & bellum Dei famulo indixerunt, ſi pergeret meditata perficere. At Petrus Davidicum illud conſervans eloquium: *Dominus mihi adjutor, non timebo, quid faciat mihi homo*; minis nequaquam perterritus, quicquid Fratres Obſervantię contendunt, à Miniſtro Generali Conventualium conatus eſt obtinere. Voti compos effectus, à Paulo Quarto Summo Pontifice, qui Petri invictum, & Apoſtolicum zelum antenoverat, Literas Apoſtolicas accepit, quibus illum ad erigendas novas Provincias ſtrictioris Diſciplinæ per Hiſpaniam creavit Commiſſarium Generalem. Petrus operi accingitur, & in Hiſpanias regreditur, ægreferentibus Fratribus de Obſervantiâ, quòd ſub Conventualium obedientiâ, ſtrictioris Regulæ Provincias fundandi munus ſuſcepiſſet. Et ecce extraneus factus eſt fratribus ſuis, & peregrinus filiis matris

ſuæ;

ſuæ: ſemel enim ex itinere fatigatus, cum Conventum Fratrum de Obſervantiâ adjiſſet, oſtiarius, eo cognito, & in Conventus clauſtra perducto, clauſit oſtium, eumque velut apoſtatam innumeris contumeliis affecit; at quaſi parum eſſet, ſuis tantummodò conviciis eum impetere, ſocios multos ad probra in Dei famulum ingerenda convocavit. Fratres neque id ſatis eſſe pro demeritis arbitrantes, in quem jus contumeliæ obtinuerant, jus flagellationis exigunt, eumque flagellis de more Religionis cædere conſtituunt; quare Petro imperant, ut nudo tergo, genibus flexis, omnium verberibus ſe exponat; ille verò juſſis obtemperans, Chriſti veſtigia ſequutus, *Qui peccatum non fecit, nec inventus eſt dolus in ore ejus, tamen cum malediceretur, non maledicebat, cum pateretur, non comminabatur, tradebat autem judicanti ſe injuſtè,* non ſolùm aſſentitus eſt, ſed flagellis cædi enixè rogavit, ſibique denudavit humeros, dorſum tradidit in flagella, & maxillas ad palmas. Fecit autem Dominus judicium injuriam patientibus, qui & in flagella paratus erat: Petrum ſiquidem denudatis humeris Fratres intuentes, ferreis catenis, horrido cylicio, foraminibus aſperâ bracteâ ſanguine conſperſâ præcinctum, eo moti ſpectaculo averterunt ſe retrorſum, & non ceciderunt, quia Dominus ſuppoſuit manum ſuam; nec enim difficile fuit religioſis viris declinare à malo, & facere bonum. Convicia igitur in convivia verſa ſunt, in laudes contumeliæ, probra in admirationem, & Petrum hoſpitem, & fratrem charitatis brachiis vix illum di-

dimittere à ſe volebant. Ille tamen, Fratribus exemplo patientiæ jam ad meliorem frugem converſis, ocyùs à refectione declinans, & à Conventu diſcedens, quò eum trahebat ſpiritus, pervenire feſtinavit.

Poſt multos pedeſtris itineris labores, in Regno Caſtellæ non longè ab Oppido *del Pedroſo* occurrit illi locus aptus Conventui ædificando, in quo primam ſuam ſtrictioris Ordinis Familiam inſtituit: & multi ad eum confluere cœperunt, accenſi ſeverioris vitæ ſtudio, & Deo inſerviendi deſiderio ſub illius diſciplinâ, quos ille ad omnem virtutem informabat, & ad rerum cæleſtium amorem inflammabat. Eò innumeri adhuc è diverſis Mundi partibus Peregrini accurrunt, viſuri Conventum aviculis magis, quàm hominibus idoneum, tam arctum, & anguſtum, qui vix hominem capiat; multis tamen Mundo jam mortuis ſatis ſuperque ad habitandum erat: cum longitudo triginta duorum palmorum menſuram non excederet, nec tanta eſſet illius latitudo; ubi ſub ſcalâ, Petri cellula conſpicitur adeò anguſta, ut mirum ſit, in illâ hominem habitare potuiſſe; hanc flexo poplite Peregrini venerantur, & admirantur, undique Petri ſanguine conſperſam, dum flagellis inibi in ſe ſæviebat acerrimè.

Quò magis verò Petrus in anguſtiori cellâ incluſus ſeculo deliteſcere ſatagebat, eò fama ejus ſanctitatis magis effundebatur; diutiùs enim latere non poterat lucerna nimis ardens, & lucens.

Illud interim accidit admirabile, quòd cum puer quidam aliquando inſidens aſello caniſtrum plenum

pa-

panibus Petro, & Fratribus ad Conventum deferret, & declinatâ jam die, ad Tagi fluminis ripam perveniſſet, quod tranſire opus erat, ut Conventum adire poſſet, ille nihil prorſus videns, innatâ quâdam ſimplicitate, vel Divino inſtinctu ad aſellum ſe ſiſtentem ait; *Eja piger cur non ambulas, Petrum de Alcantarâ petiturus*? quo audito nomine, aſellus feſtinè intravit aquas, eaſque ſolidas reperit, & riparum aſpera vias planas: ita puer ad Petrum panes detulit ſicco pede; at retrogreſſus, flumen expertus eſt adeò rapido fluens alveo, ut vix cymbâ præter vitæ diſcrimen vadari poſſet.

Fundavit ſubinde Petrus Provinciam S. Ioſephi, ex quâ prodiere Cuſtodia S. Simeonis in Regno Galleciæ, ac Provinciæ S. Pauli in Regno Caſtellæ, & S. Io. Baptiſtæ in Regno Valentiæ, à quâ ortum habuit Provincia ſuo nomine nuncupata, nempe B. Petri de Alcantarâ. Peperit etiam dicta Provinciæ S. Ioſephi Provincias S. Didaci in Regno Mexicano: S. Gregorii in Inſulis Philippinis: Matris Dei in Inſulis orientalibus: necnon Conventus pleroſque in Inſulis Maluchis, & in Civitatibus Iapone, Vomurâ, & Meaco. Sic multiplicatis Domibus, augebatur numerus Fratrum, augebantur Seraphici Gregis oves fœtoſæ, abundantes in egreſſibus ſuis omnes gemellis fœtibus, quaſi ſterilis non eſſet inter eas. Nullam Provinciam Petrus condidit, quæ nardo pietatis ſuæ non oluerit odorem ſuavitatis; totque Religioſorum choros inſtituit, qui Deum diu, noctuque laudarent, & perfecto corde diligerent:

rent, quot Cœnobia fundavit; In illis enim, prout Petrus jecit Evangelicæ paupertatis fundamenta, ita tanta adhuc viget Regularis diſciplinæ obſervantia, ut, quot illa ſunt, tot miracula dici poſſint.

Inter hæc neque alia defuere mirabilia: ſocius enim Petri Frater Ioannes de Neirâ ſemel in itinere conquerebatur, quòd hoſpitium longè diſtaret, & jejuno ſtomacho vix pro imbecillitate viam conficere poſſet; Petrus ſcilicet illud Evangelii implere ſtudebat: *Nihil tuleritis in viâ, neque peram, neque panem*: ſocius inediâ, & ſiti confectus penè deficiebat; novit Petrus Ioannis deficientis periculum, & flexis genibus ad Dominum confugit, atque ex orationis loco fons illicò erupit pellucidus, ubi panis cum piſce paratus erat; Petrus gratiis pro tam ſingulari beneficio Deo actis, fatigatum ſocii corpus refecit, & ad progrediendum ulteriùs excitavit. Verùm ipſe ſolidos jejunans dies, abſtinentiæ rigore non frangebatur, ſolâ orationis dulcedine, & alimoniâ contentus; longum enim in abſtinentiâ ſtudium ſeveritatis conſuetudine ita in naturam converterat, ut vix tertio die, & interdum octavo (teſte S. Thereſiâ) buccellâ panis, & modicâ aquâ veſceretur: Dominicâ verò ad delicias addere ſolebat allium, vel cæpam, & raró legumina, eaque cinere conſperſa, ne fortè per occaſionem blandioris licentiæ, delectabilium eſu, in aliquas negligentiæ labeculas incideret; ſatis gnarus, terram hujuſce carnis, niſi aſſiduò ſubigatur, & excolatur laborum, & mortificationis vomere, ocyùs luxuriare, ſpinas

& tribulos producere, partuque degeneri fructum facere, horreis cæleſtibus non inferendum.

Cuſtodiebat igitur ſibi omnium virtutum germina, corpusque vigili ſolicitudine, & multis lacrymarum rivulis, ut creſcerent in perpetuas hæreditates, irrigabat, curabatque maximè, ne munera, quæ à Deo acceperat, hoſte humani generis ſuperſeminante, zizania deturparet, dabatque egregiam operam, ut immaculatũ ſe cuſtodiret ab hoc ſeculo.

Tandem meritis plenus, mundana ſpernens, & terrena faſtidiens, in æternorum deſiderium raris mentis exceſſibus rapiebatur. Itaque conſummato curſu, & fide ſervatâ, ad repoſitam ſibi coronam anhelabat impatiens, enixè cupiens jam diſſolvi, & eſſe cum Chriſto, quem unicè diligebat. Quamvis autem totius vitæ curſus pœnitentię tempus fuiſſet, extremo tamen, quo vixit tempore, quaſi tunc inciperet, caſtigando rigidiùs corpori dies noctesque vacabat; donec inediâ, vigiliis, & flagellis penè confectus, vultu pallens, rugatâ fronte, reconditis oculis, extenuatis naribus, contractis labiis, denigratis dentibus, protenſo collo & gracili, curvis humeris, cadaver hominis, non vivum hominem præſeferret. Tunc precabatur Dominum cum Davide inquiens: *Ne projicias me in tempore ſenectutis, & cum defecerit virtus mea, ne derelinquas me Domine.* Abeſſe tamen à Choro nolens, manibus reptās eò ſe trahebat ægerrimè, ibique ſummâ mentis dulcedine, inter Divinam Pſalmodiam fruebatur; ſiquidem fortior fides ætati vires præſtabat, & effæto corpuſculo alacritatem.

Se-

Sexageſimum demum, ac tertium annum agens, in febrim incidit, & in moleſtiſſimos ægritudinis dolores: viribus tamen deſtitutus, & morti proximus, diu ſervatæ profeſſionis rigorem (Domini eloquium ſervans, *Non qui incœperit, ſed qui perſeveraverit uſque in finem, ſalvus erit*) nec in fine remiſit.

Aggravabatur in dies ægritudo: & hilaritas ſimul Petri æquè ac religioſæ Familiæ mœror augebatur, quam ne fleret, hortabatur impavidus, imò ut de ſuo ad Deum tranſitu lętarentur, dulciſſimis monebat verbis; filii autem, ne parentem ad Cælos adeuntem contriſtarent, factâ ſibi vi, lacrymas continebant, ſed fletus cauſam refricantes, futuram ſcilicet ſui orbitatem ſublato parente, in lacrymas vehementiùs agebantur.

Tandem Eccleſiæ Sacramentis ritè ſuſceptis, quo potuit conatu erectus in genua, Chriſti Imaginem Crucifixi ſibi ad oculos applicavit, eamque ita tenens repentè in extaſim raptus eſt: paulò poſt ſibi redditus, genibus adhuc flexis exiſtens, cecinit verſum: *Lætatus ſum in his, quæ dicta ſunt mihi, in Domum Domini ibimus*; & manu Fratribus benedicens, eos ita affatus eſt: *Fratres mei non videtis Sanctiſſimam Trinitatem, & Dominam meam glorioſiſſimam Virginem Mariam, & S. Ioannem Evangeliſtam*? his dictis, adhuc in genua provolutus, relicto humani corporis ergaſtulo, migravit in Cælum, quem Sancta Thereſia longè diſtans ab Oppido de Arenas, ubi Petrus deceſſerat, eodem penè, quo objerat momento, dum intentam oculorum aciem in Cæ-

lum defixam teneret, vidit recto, & lucido tramite Cæli Regna conſcendere, ſibi dicentem : *Pergo ad æternam Gloriam* . Tantâ igitur viſione congaudens S.Thereſia, eam Sororibus illicò patefecit, quæ ingenti gaudio perfuſæ in hymnis, & laudibus Omnipotenti Deo gratias egerunt. Octavo poſt die nuncius acceſſit, affirmans, eo ipſo momento temporis Petrum objiſſe, quo Thereſia ejus in Cælum aſcenſum cognoverat, die ſcilicet decimâ octavâ Octobris, anno milleſimo quingẽteſimo ſexageſimo ſecundo. Ita Dei Servus fidelis, & prudens mortem pretioſam objit in conſpectu Domini, & dignam laborum ſuorum mercedem recepit; per ignem charitatis, & aquam mortificationis advectus in refrigerium gloriæ, hoc eſt in gaudium Domini, immarceſcibili gloriâ donatus.

Bis poſteà per quietem apparuit oranti S.Thereſiæ, (ut ipſa teſtatur) plenus immensâ gloriâ, & radiis puriſſimæ lucis circumfuſus, eique dixit: *O benedicta Pœnitentia* , *quæ tantum meruit habere præmium*; ac iterum coram eo Chriſtus inquit: *Nihil petes à me nomine Fratris Petri*, *quod ego tibi non concedam*: quodve experientiâ à ſe comprobatum eſſe fatetur ipſa Thereſia.

Defuncti parentis venerabile corpus in Eccleſiâ S.Andreæ de Arenas Fratres recondunt; crebreſcente verò famâ illius ſanctitatis, & venerationis, necnon multorum miraculorum, editis ſuper his proceſſibus auctoritate Ordinariâ, & Apoſtolicâ, à die tertiâ Iunii anni ſexcenteſimi decimiſeptimi ſupra

mil-

milleſimum ad quintam Martii milleſimi ſexcenteſimi vigeſimi ſecundi dilata eſt ſuprema Cauſæ periodus.

Tunc enim pronunciatum fuit, quandocunque poſſe ad ſolemnem Servi Dei Canonizationem tutò deveniri, ex quo præter probatam vitæ ſanctitatem, & populorum frequentiam ad ejus ſepulchrum, de virtutibus univerſis in gradu heroico pleniſſimè conſtaret: & inter innumera ex allatis prodigiis, tria in vitâ, & tredecim poſt mortem miracula, Petri interceſſione à Deo patrata, æquè probationibus redundarent, nempe

Cum ſemel Petrus, dimiſſo ſocio adversâ valetudine laborante, pergens ad Conventum de *Algarrobillas* ex Oppido *Portezuelo* iter proſequeretur, inter denſas noctis tenebras pervenit ad ripam fluminis Tagi, adeò tunc multiplici aquarum alluvione tumentis, & rapidi, ut vix cymba tranſiri poſſet; Divinâ nihilominùs ope imploratâ, fluvium ingreſſus, ſolidas invenit, & calcavit aquas, & alteram attingens ripam gratias Deo referre non deſtitit.

In horto Conventus Sanctæ Mariæ *del Pedroſo*, ob debilitatem innixus baculo, Fratres conquerentes audivit, quòd ficulneis carerent; Petrus baculum aridum, quo diu uſus erat, terræ infixit, & ecce virentem ſtatim crevit in ficulneam, quæ fructus adhuc profert multis languoribus ſalutares.

A Civitate Abulæ ad Conventum de Arenas rediturus, montem conſcendit dictum *Puerto del Pico*,

cumque

cumque verticem illius attigiſſet, & copioſè ningeret, Sol occubuit, quare viam non videns, nec certam quà tenderet ſemitam inveniens, dirutam domum tecto prorſus carentem ingreditur, ibi Divinam opem invocat, & nix confeſtim in aëre pendula novum Tabernaculi genus artificioſâ quâdam concameratione compoſuit, qua Petrus, ne ſubmergeretur, obtegebatur.

Et hæc in vitâ; poſt mortem verò

Alphonſus Sanchez faber lignarius incola Oppidi *de las Quebas* Abulenſis Diœceſis, fracto cruri integrando cum jam humana remedia deeſſent, ad ſepulchrum Petri recurrens, momento gratiam ſanitatis obtinuit.

Maria de Paramo Toleti exitiali morbo laborans, à Medicis deſperata, bibit ex aquâ Reliquiarum Petri contactu ſacrâ, & ſalutari, & dicto citiùs receſſit ab eâ morbus & ægritudo.

Maria Velaſquez vidua Oppidi de Arenas gravi admodum febri laborabat, & Sacramento jam extremæ Vnctionis munita ad mortem ſe comparabat; Petri opem expoſcit, & continuò è lecto ſana & ſalva ſurrexit.

Franciſcus Ramirez puer ſexennis ejuſdem Oppidi de Arenas cruribus contractus, oleo lampadis lucentis ante Petri ſepulchrum inungitur, & repentè ſanatur.

Iſabella Gonzales incola ejuſdem Oppidi de Arenas eryſipelate laborans, tacto fune, quo ſe cingebat Petrus, tumorem illicò, & lippitudinem oculorum abegit.

Cæ-

Cæcilia Velaſquez Oppidi de *Monbeltran* oculorum morbo novem menſium affecta, & jam penè cœca, capite vix immiſſo in Petri ſepulchrum, perfectè vidit.

Eliſabetha à Fonſecâ diutinam cordis palpitationem per biennium paſſa, Matriti ſpopondit ſe Petri ſepulchrum piè inviſuram; vix votum emiſerat, cùm quievit, & morbus receſſit.

Balthaſſar Rodriguez puer ſexennis, fracto utroque latere, & defluentibus inteſtinis penè mortuus decumbens, novendiales ad ſepulchrum Petri preces devovit, ut mortem evaderet, & die ultimâ ad ſepulchrum ſe ſanum reperit & benè valentem.

Maria Alvarez de Soto, vix tacto baculo Petri, à dolore & tumore manus liberatur.

Franciſca Martinez Oppidi de *Monbeltran* triennio claudicans, fracto pede, jam deſperatâ ſalute, genibus & manibus reptans pergit ad Petri ſepulchrum, ejusque ope imploratâ, ſano & ſolido pede domum læta repetit.

Bartholomæus Garzia ex Oppido Sanctæ Crucis utrâque aure ſurdus, immiſsâ in aures aquâ, Petri Reliquiarum contactu ſalutari, deinceps perfectè audivit.

Iſabella Gonzales à tribus menſibus cœca, lotis oculis aquâ ſalutari prædictâ, momento viſum recuperat.

Ioannes puer bimus fœdo apoſtemate in genu dextro affectus, applicatis ſibi faſciis aquâ prædictâ madefactis, repentè ſanatur.

Pro-

Proinde ſanct. mem. Greg. XV. Literis in formâ Brevis, datis die decimâ octavâ Aprilis ejuſdem anni milleſimi ſexcenteſimi vigeſimi ſecundi, Dei ſervum Beati titulo inſignivit, & de eo uti de Confeſſore non Pontifice ab univerſo Ordine Minoris Obſervantiæ Miſſam celebrari, & Officium recitari poſſe conceſſit. In Oppido autem de Alcantarâ, ubi natus, & in Oppido de Arenas, ubi mortuus, & conditus eſt Petrus, tum Secularibus, tum Regularibus parem facultatem attribuit.

Edita ſubinde fuerunt nova Decreta à ſanct. memor. Vrbano Octavo, quorum tenore ritè ſervato, confectisq; novis proceſſibus, die octavâ Martii anni ſexcenteſimi quinquageſimi ſupra milleſimum, percrebreſcentia famæ ſanctitatis, & venerationis, necnon duo recèns patrata miracula comprobata fuerunt, nempe

Andreæ Valez fabri ferrarii ex Oppido *Lanzaita* cruribus, pedibusque attracti, qui aliorum manibus vectus ad Beati ſepulchrum, inde pedibus propriis liber domum remeavit; &

Balthaſarris de Mendietâ pueri octennis, à nativitate cruribus & pedibus debilis, qui per matrem ſuam B. Petro impensè commendatus, integris, ſolidisque pedibus, & cruribus momento ſurrexit.

Hæc ſunt, Beatiſſime Pater, pauca quædam ex innumeris prodigiis à Dei Servo editis, quæ Sacrorum Rituum Congregatio ſerio & maturo examine expendit, quò jamdiu optatum ab univerſæ Eccleſiæ fidelibus Canonizationis beneficium, ad ma-

gnam Dei gloriam,& immortale Beati decus & ornamentum obtineri poſſit. Quis enim cuncta enumeret? Tot, tantaque paſſim patrantur, ut jam admiratio in uſum veluti & conſuetudinem tranſierit, amiſeritque nomen prodigii, quod quotidie fieri videtur. Id abundè teſtatur illius tumulus, in quo non tam ipſe ſaxo conditur ſepulchrali, quàm per beneficia proditur, & illuſtratur: teſtantur populi, qui ad illum quaſi ad communem felicitatis theſaurum, & publicam ſalutis officinam frequentes accurrunt, & jam Deo fruentis auxilium implorant; haud ignari quanto, & quàm potenti apud Deum interceſſore ad beneficia obtinenda utantur.

Ejus itaque virtus immortalitate digna hunc exigit honorem, ne ab hominum oculis ita erepta videatur, quin rediviva ubique in ejus cultu perennet, & ſuperſit; & quam non licuit hactenus niſi limitatis honoribus venerari, eam liceat in poſterum aris publicis, & ſacris ſolemnibus univerſim percolere, & celebrare. Dilata enim res eſt ultra ſupplicantium vota, ſed eò tandem perducta, ut quantum mœroris longa mora jam attulit, tantum hodie gaudii, impoſito eidem feliciſſimo fine, ſingularis tua benignitas reſtituat: prout humillimis, ac repetitis obſecrationibus Sanctitatem Veſtram rogant Hiſpaniarum Rex Catholicus,& cum Clero Hiſpaniarum & Civitatibus Regnorum, Caſtellæ, & Legionis, Dux Sabaudiæ, aliique Catholici Principes, & Vniverſus Ordo S. Franciſci.

Pont. vota exquirit ſuper canoniz. B. Petri.

HAEC cùm ſummâ omnium attentione, prout rei gravitas poſtulabat, audita eſſent, nec ſine admiratione excepta, maximè ob rigidiſſimum, quem uſque ad extremum vitæ ſpiritum ſervavit, vivendi modum: Sanctiſſimus tum à Conſultoribus, tum à Cardinalibus ſententias requiſivit, videlicet: An tutò procedi poſſet ad ſolemnem B. PETRI Canonizationem? qui omnes unanimi conſenſu, & concordibus ſuffragiis cenſuerunt, B. PETRVM ob egregiam vitæ ſanctimoniam, prodigiorum multitudinem, & miraculorum præſtantiam, Sanctorum catalogo adſcribi poſſe. Illa proinde eodem prorsùs, quo lata ſunt, ordine, à recentioribus & inferioribus incipiendo, hîc referre operæpretium erit.

F. Andreas Lao Carmelita.

Vota Domin. Cōſultorum

Beatus Petrus de Alcantarâ S. Franciſci Aſſiſinatis filius, ſimillima Seraphici Patris imago; alius à Patre, idemque cum eo; Idem ſpiritu, alius corpore. Vterque arſit Seraphicus, neuter non virgo, quilibet Evangelicæ paupertatis propagator, propugnator eximius. De virtute in virtutem gradientes ad perfectionis culmen conſenſu pertigere unanimi, votis concordibus, niſi quòd admirabili potiùs, quàm imitabili æmulatione, in pœnitentiæ palæſtrâ, uter palmam præriperet, uſque ad agonem decertarint. S. Franciſcum quinis Angelus inſignivit ſtigmatibus, B. Petrum voluntas propria millenis cruentavit vulneribus. Sanctorum itaque faſtis, Te decernente, Beatisſime Pater, adſcribatur, qui Regnum Cœlorum rapuit violentus. *D. Ioan-*

D. Ioannes Bona Abbas Generalis Monachorum Reformatorum S. Bernardi.

Beatus Petrus de Alcantarâ ſuæ virtuti coævus vitam à ſanctitate auſpicatus eſt. Mundum enim execratus, priuſquam agnoſceret, ætatem moribus antevertit, in pueritiâ adultus. Arctam Minorum regulam profeſſus, arctiorem reliquit, quàm invenit. Senſuum, & corporis miniſterio vix utebatur, niſi ut poſſet pro Deo pati. Martyrem ſe ipſe fecit, qui in pœnis & opprobriis ſufferendis nunquam defecit. Vitam ſuam miraculis, miracula virtutibus illuſtravit; ſed cùm multa admiranda patrarit, nihil ipſo mirabilius, qui in terris poſitus, terris ereptus, cœli ſemper incola fuit. Aequum igitur cenſeo, Beatisſime Pater; ut Sanctorum faſtis, Te decernente, adſcribatur, qui Sanctorum gloriam, tot ſuffragantibus meritis, adeptus eſt.

F. Ioannes Auguſtinus à Nativitate Carmelita Diſcalceatus.

Beatisſime Pater. Regnum Cælorum, quod vim patitur, & à violentis rapitur, B. Petrus de Alcantarâ, ſibi vim inferens, carnem cum concupiſcentiis edomans, in jejuniis multis, in frigore, & nuditate, militans obſedit, emeritus occupavit. Ad militares excubias ſemper impiger Petrus, non opus habuit Galli cantu, ut evigilaret ad pugnam; ſed ſuſpiriis, & orationibus inceſſanter addictus, ſi quan-

do ſomnus obreperet, vix paululùm capite leviter inclinato ad ramulum parieti adfixum, magis excubans, quàm dormiens; certè glorioſiùs dormiens, quàm alii vigilent. Præliator invictus, & fortis domitor corporis ſui; dignus planè, qui rapidos Tagi exundantis vortices, non lubrico titubans veſtigio, ſed greſſu calcaret impavido, ac pede triũphali, quo fluxas ſenſuum illecebras, & blandimenta calcaverat. Adſtipulatur & nivium famulatus, quæ Petro iter agente, dum è Cælo copioſè defluerent, in aëre penſiles, ac velut extaſim paſſæ, ne extaticum Athletam obruerent, extenſo quaſi niveo tentorio, obumbrarunt ſuper caput ejus in die belli. Tantum igitur Heroem, Chriſtianâ fortitudine conſpicuum, miraculis comprobatum, ſacris aris admovendum cenſeo; & glorior me, B. Pater, matris meæ Thereſiæ inhærere ſuffragio, cui idem Petrus paulò poſt obitum ingenti gloriâ circumfuſus effulſit, affirmans ſe Regnum Cælorum, admotis pœnitentiæ machinis diu obſeſſum, conſummato jam certamine feliciter conſequutum.

Martinus de Eſparzâ Societatis Ieſu.

Oravit B. Petrus de Alcantarâ ſupra modum conditionis humanæ, tum contemplandi aſſiduitate, tum maximè fervore, ac raptu mentis in Deum. Subegit ſpiritui ſenſus, viresque corporis omnes, maceratione, quæ videri poſſet tyrannica, niſi fuiſſet æmula Chriſti Crucifixi, ex charitate perfectâ.

Hinc

Hinc virtutes reliquas theologicas, & morales aſſequutus eſt in gradu heroico, earumque uberes fructus propagavit in proximos, emendatione, & ad evangelicam perfectionem promotione, per ſe; & mirabili, ac fœcundâ plurium latè populorum converſione ad fidem catholicam, per alumnos ſuos. Sinceritatem, ac ſublimitatem iſtorum Spiritus Sancti donorum illuſtravit omnipotens, & miſericors Deus, confirmavitque pluribus, & claris miraculis, atque Sanctisſimæ Virginis Thereſiæ luculento teſtimonio, & revelatione. E re itaque Chriſtianâ fuerit, ut Sanctitas Veſtra Virum uſque adeò dilectum Deo, & tam grande virtutum exemplar, erigat ſuper aras, ad gloriám Creatoris, ad documentum fidelium, ad decus, & incitamentum ſpeciale familiæ in vineâ Domini utilisſimæ.

Carolus Emanuël Vizzanius Aſſeſſor SS. Inquiſitionis.

Egregia, quæ modò audivimus, pœnitentiæ, contemplationis, ac effuſæ erga Deum & homines charitatis exempla, humanæ virtutis modum ſupergreſſa, haud dubiè inhabitantis in Petro, dum inter homines ageret, Spiritus Sancti (ut cum Bernardo loquar) fuerunt argumenta. Eumdem inter Cælites inde receptum, nequaquam, ut vana Quiritum ſuperſtitio conſueverat, empto didicimus teſtimonio; ſed Thereſiæ Virginis ſanctisſimæ certisſimâ fide. Hoc idem cæleſtia jampridem, Gregorio XV. interprete, oracula teſtata ſunt, & adhuc *Vota Domin. Prælatorū S. Congreg. Cōſultor.*

te-

teſtari non deſinunt continuatâ magnitudine ſignorum, quæ Cæli reſponſa, & Verbi æterni verba Hieronymus, & Auguſtinus appellant. Quapropter ad ſolemnem ejuſdem Petri Canonizationem deveniri poſſe cenſerem: Nec enim videntur ſine ſummo Chriſtiani populi emolumento futuri ſolemnes Eccleſiæ plauſus erga hominem, qui arctiſſimam vitæ ſemitam proſequutus, inſigni documento eſſe poteſt, quàm abſurda ſit eorum ratio, qui laxatis ſenſuum habenis, regnum Dei facilè pervium eſſe, hoc tempore contendunt.

Franciſcus Maria Phœbeus Sacrorum Rituum Congregationi à Secretis.

Beatisſime Pater: Quòd cenſeam, tutò poſſe procedi ad ſolemnem Canonizationem Beati Petri de Alcantarâ, urget in primis tum admirabilis animi, & corporis mortificatio, tum penè incredibilis vitæ illius auſteritas, quam virtutes reliquæ conſequi ſolent, Leone Magno teſtante: *Virtuti cibum ſemper fuiſſe jejunium, ab eoque prodire rationabiles virtutes: ac per voluntarias afflictiones, carnem concupiſcentiis mori, ſpiritum virtutibus innovari.* Virtutes verò heroicæ conſtituunt virum undequaque perfectum, Angelis ſimilem, hominibus venerabilem, Deo charum, ac proinde laudibus, & honoribus dignum, juxta illud Eccleſiaſtici: *Laudemus Viros glorioſos, dominantes in poteſtatibus ſuis, Viros magnâ virtute præditos*; qualem extitiſſe Beatum Petrum,

ex

ex Actis S. Congregationis jam pleniſſimè conſtitit, idque confirmatum fuit ſequentibus ſignis, rariſque prodigiis. Liquet itaque, non defuiſſe Petro coronam juſtitiæ, quam illi in Cælis reddidit Dominus juſtus Iudex: nec defuturam confido coronidem gloriæ accidentalis in terris, quoniam tu benedices Iuſto, Beatiſſime Pater.

Petrus Franciſcus de Rubeis Sacræ Fidei Promotor.

Beatiſſime Pater, crederem tutò poſſe per Sanctitatem Veſtram deveniri ad ſolemnem Canonizationem Parentis tercentum Cœnobiorum, & ampliùs Seraphicæ familiæ in Hiſpaniis, ac Indiis nativæ puritati ab ipſo reſtitutæ: Quem Deus bis ſicco pede ſupra turgidos fluvios traducendo, ne in fluentes aquarum copias plantas impingeret, hoc ingenti teſtimonio à fluxis humanarum rerum illecebris declaravit immunem: Quemque flexis genibus ante Crucis imaginem poſt extaſim canentem: *Lætatus ſum in his, quæ dicta ſunt mihi, in domum Domini ibimus*, ceu Amoris ſagittam, è Charitatis arcu emiſſam, corde ſuo excepit: & cujus gloriam tuba oris glorioſa Thereſiæ Virginis militanti Eccleſiæ primò patefecit.

F. Raymundus Capiſuccus Ord. Prædicatorum, Sac. Palatii Magiſter.

Beatiſſime Pater. Beati Petri de Alcantarâ virtutes,

tutes, ac merita adeò præclara ſunt, ac ſublimia, ut illorum manifeſtatio peropportuna cenſenda ſit ad amplificandum divinum cultum, & ad Chriſtiani nominis gloriam promovendam. Quapropter eundem Beatum Petrum, ut abſolutisſimæ perfe-ctionis exemplar Orbi univerſo, ſolemni Canonizationis ritu, à Sanctitate Veſtrâ proponi poſſe cenſeo; cum etiam par ſit cœleſtes honores illi decernere, qui terrenam, humanamque gloriam altè deſpexit.

Leo Veroſpius Sacræ Rotæ Auditor.

Dignum ſanè cenſeo, Beatiſſime Pater, ut Beatus Petrus ab Alcantarâ inter cæleſtes Cives, ac domeſticos Dei in regione vivorum jure merito à Sanctitate Veſtrâ adſcribatur. Is enim tanquam virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, videlicet ſupra mortalitatis omne faſtigium evectus, uti ſub contempto demiſſionis vexillo, ſtrenuo invictoque animo continenter bellum geſſit adversùs humani generis hoſtem: ita ab eodem Chriſti Regis, ac Imperatoris noſtri labaró, de eodemmet hoſte glorioſiùs triumphavit. Triumphavit inquam, & eo glorioſiùs, quòd humilitatem paupertate metitus, animum per æquè, ac artus Deo ſervitia coëgit aptiora, ut ipſos reliquæ vitæ annos unâ eâdemque tunicâ uteretur. Verùm ne ſingula percurram ejus ornamenta virtutum, ne aliqua prætermittam, in ſolâ charitate immorari licet, ut com-

plectar

plectar omnia. Ea enim, uti vinculum eſt perfectionis, ita illum, Sponſi faſciculum, à Sponsâ dilectum, conſtituit, qui quantùm in omni chariſmatû genere præſtiterit, quàm bonus Chriſti odor fuerit Petrus, oſtendit; nam quo Dei amore conflagrabat, hoc ſuos optabat exardeſcere. Ergo mirum, quantum perpeſſus & laborum, & vigiliarum, & iniuriarum, ut perfectam ſui Ordinis diſciplinam priſtinæ faciei redderet. Hinc ultimum quaſi ſubiit capitis diſcrimen, cum in conclave capituli, ut dicitur, inopinatò concluſus, malè, ac fermè hoſtiliter accipiendus eſſet, ni hominem modò expoliatum ad cædem, à ſe in corpore acerbiùs excruciatum, & in ſe quaſi ſævientem inſolito, horribilique genere pœnarum agnoviſſent; Et ecce, qui furere in hominem expetierant, illico eo aſpectu commoti, vel potiùs conterriti, fouere, adeòque favere, & patere. Diceres, ex re abiiſſe retrorſum, non ex verbo; quamquam eâdem in re, & in verbo virtus operata eſt, ſed hîc feliciùs, quàm olim in horto, quia nimirum Apoſtoli oraculo, charitas uti omnia ſuffert, & ſubſtinet, ſic & omnia vincit.

Carolus Cerrus Sacræ Rotæ Decanus.

Beatiſſime Pater. Admirabilem adeò reddiderunt B. Petrum de Alcantarâ, ſumma paupertas, eximia humilitas, ardens charitas, mundi contemptus, ut inventus ſine omni maculâ, probatus, atque perfectus, cuius ſtabilita ſunt bona in Domino, gloriam certò

dici potuerit adeptus æternam. Inde autem mirabilis, quia mirabilia planè fecit in vita ſua; arduum enim Religioſæ vitæ propoſitum ſuſceptum diluculò, diù inſigni vitæ integritate, atque innocentiâ ſervavit. Ieiunjis, corporis caſtigationibus, cellulæ anguſtjis, noctu penè inſomnis, die hærentibus humi oculis, aut penitùs clauſis,quæ ſunt mundi, omninò ignoravit, ut cæleſtia ſciret. Hæc omnia crebris decorata miraculis mirati ſunt omnes ſummis etiam dignitatibus præfulgentes, ſolus ipſe deſpexit, qui dum altiſſimæ, in terris, fundamenta iecit humilitatis,ſublimioris ſanctitatis in cælis ſibi ædificium erexit; ubi nunc commorari, factum Civem Sanctorum,& Domeſticum Dei, ſacro Sanctitatis Veſtræ oraculo, meritò declarari poſſe, cenſerem.

Galeatius Mareſcottus, Protonotarius Apoſtolicus.

Tuum eſt (Beatisſime Pater) cæleſtes cives nobis indicare, qui tuorum altitudine montium ſidera cernis. Tamen ut injunctum munus adimpleam, Beatum Petrum de Alcantarâ inter Sanctos adſcribendum eſſe cenſeo. Enimverò quis non dixerit talem eum, qui cæleſti adhuc ſarcinâ tentus, corde tamen Cælo ſemper aderat? Nec mirum, ſi quondam inter parietem, & organum raptus conſpicitur; quia Cæleſtis Vrbis petra pariete firmior Petrus aderat, & organi reſpuit melodiam, quia divina canebat Alcantara, ac Moyſis æmulator,

ma-

manibus ad Cælum elatis, dæmonis perfidiam enervabat: Quòd ſi hic ſenſum comprimit extaſi; dæmonem oratione fugat; Orbem cruentatis, ac nudis calcat pedibus, ut victor exiſtat; meritò dignum ſanctâ corollâ Sanctitas Tua proferet.

Hieronymus Epiſc. Papienſis, Sacræ Rotæ Locumtenens.

Quamplurima, Beatisſime Pater, à Beato Petro de Alcantarâ, ut Divi Franciſci reſtitueretur Inſtitutum, conſtructa Cœnobia, zelantisſimæ illius ſolicitudinis nobis præbent monumenta. Severisſima jejunia, horrida, atque extrema paupertas, ferrea, ac pungentia cilicia, diræ atque frequentes verberationes, aliique ſævisſimi carnis excruciatus, inſignis pœnitentiæ præfigurant exemplar. Et nulla orationis intermisſio, arctisſima cum Deo conjunctio, ac asſidua animæ ſuæ in Cælis converſatio, Seraphicæ charitatis reddunt teſtimonium. Quapropter cum tam multa humanas excedentia vires in hoc Beato eluceant præclara facinora; ſublimesq; virtutes; tantum Heroem univerſis Chriſti fidelibus, ut admiretur, & colatur, cum imitari haud facile ſit, ſacris aris imponendum cenſeo.

F. Ambroſius Landuccius, Epiſcopus Porphyrienſis, Sacrarii Apoſtolici Præfectus.

Beatiſsime Pater. Fratris Petri de Alcantarâ Seraphici ordinis inclitæ prolis vita, à ſuo ipſius met principio ſanè admirabilis extitit; etenim etſi dum ſiſtebat in terrâ, Cælum non aſpiceret; mente ta-

men à Cælo non aberat. Ipſe benè in viâ Dei, & virtutum ambulare incœpit, bonum certamen certavit, curſum conſummavit, fidem ſervavit, & uſque in finem, ut per Proceſſus, & in genere, & in ſpecie juridicè compilatos palàm apparet, perſeveravit. Quare ei, ut mihi videtur, deneganda minimè eſt, mediante Canonizatione, corona juſtitiæ in terris, dum juſtus Iudex, jam eum ſanctitate clarum, miraculis inſignem coronaverit in Cælis.

Vota Domin. Cardin. Sac. Congreg.

POST audita Conſultorum ſuffragia, cùm illi de more è Congregatione exiiſſent; Eminentiſſimi Cardinales ſua quoque vota, ſervato ordine, tulerunt, in hunc modum.

Iulius Epiſcopus Sabinenſis Cardinalis Sacchettus.

Beatiſſime Pater. Quæ, magni ponderis, licèt pauca ex multis, excerpta, longâ oratione Sanctitati Veſtræ expoſui, de virtutibus in gradu heroico, & miraculis inſignibus Beati Petri de Alcantarâ, non ſolùm ſuadent, ſed cogunt ad Votum, ut gloriæ Sanctitatis Veſtræ totiuſque Orbis utilitati conducat, hunc Beatum, Religionis Seraphicæ Reformatorem, & Parentem in Sanctorum numerum referre.

Martius Epiſcopus Albanenſis Cardinalis Ginettus.

Beatiſſime Pater. Beati Petri de Alcantarâ heroica geſta, Seraphico in ordine, Seraphim redolent

lent charitatem : eius oratio iugis ad miraculum, pœnitentia verò arctiſſima fuit ad prodigium: eiuſque fama virtutum, reformatione ſtrictioris obſervantiæ, in omnem terram, Iaponiam uſque, Synas, & in fines novi Orbis diffuſa eſt. Dignus ergo videtur, Beatiſſime Pater, quem Sanctitas Veſtra Sanctorum faſtis adſcribat, ut quem in carne ambulantem, non ſecundùm carnem militantem vidit, triumphantem in Cœlis noſtra in terris veneretur Eccleſia.

Antonius Epiſcopus Tuſculanus Card. Barberinus.

Beati Petri de Alcantarâ virtutes, & miraculorum copiam humili veneratus obtutu, quid in iis potiùs admirer, vix diſcerno, dum ab incunabulis ſapientiâ, & gratiâ crevit apud Deum, & apud homines, baptiſmalis innocentiæ fideliſſimus cuſtos; Prima ineuntis ætatis crepuſcula radiis illuſtravit divinarum contemplationum. Adoleſcens dum literas diſceret, mores docebat; quique eruditione vincebat omnes, humilitate cedebat ſingulis. Quantò eum cæleſtium chariſmatum exuberantia attollebat ſublimiùs, tantò in abyſſum ſui ipſius nihili demergebatur profundiùs. Maligno ſupplantaturus mundo, in ordine Seraphico, concupiſcentiam carnis, concupiſcentiam oculorum, & ſuperbiam vitæ, inviolabili virginitatis, paupertatis, & humilitatis libro redemit. Te igitur decernente, Beatiſſime Pater, ſacris Aris admoveatur, qui dum viveret, non

ſumens

ſumens ſibi honorem, ſed vocatus à Deo, tanquam Aaron, regale Sacerdotium accipere detrectavit, uſquedum ad illud Superiorum adigeretur imperio.

Marcus Antonius tituli S. Mariæ de Pace Cardinalis Franciottus.

Beatus Petrus de Alcantarâ (Beatiſſime Pater) Vir ille fuit, qui, cum extaticam potiùs, quàm humanam duxerit vitam, Angelicam in terris quodammodò naturam nactus fuiſſe videtur. Adeò enim omnes ætatis ſuæ partes conſumpſit, ut ipſum, ob ſingularem Religionis cultum, inſignia pietatis exempla, maximamque & penè incredibilem univerſæ vitæ auſteritatem, admirabilium operum prodigijs iure merito à Deo ornatum fuiſſe, dijudicandum ſit; nec mirum quidem; Cùm enim Beatus Vir exjmia Seraphici Franciſci Parentis ſui veſtigia totis ſibi viribus calcanda propoſuerit, qui IeſuChriſti Domini noſtri vivum in terris extitit ſimulacrũ, æquum eſſe videtur, ut earumdem virtutum præſidio ſuffultus, paribus ſanctitatis, & miraculorum portentis à ſummo rerum factore condecoratus intelligatur. Quamobrem iuſtiſſimum eſſe opinor, ut Vir Dei glorioſiſſimus, qui Eccleſiam Sanctam mortalis vitæ ſanctimoniâ verè eximiâ plurimùm adiuvit, atque illuſtravit, immortalis quoque gloriæ triumpho, infallibili Sanctitatis Tuæ iudicio imperante, ad omnipotentis Dei gloriam, militantis Eccleſiæ præſidium, & decus, Tuique non.

exi-

exiguam laudem veneretur. Quod ut feliciter ſuo peragatur tempore, illud nunc decernendum, deliberandumque eſſe cenſeo, quod omnis profectò ſuadet ratio.

Cæſar tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Cardinalis Fachenettus.

Et virtutum heroicarum, quibus Petrus de Alcantarâ elucebat, præſtantiâ, & crebrâ, inſigniq; miraculorum patratione, innumerabilique cœnobiorum breviſſimi temporis intervallo fundatione, generoſoque ſui nominis contemptu, dignus omninò videtur, ut Spiritu Sancto Duce illum Sanctorum virorum numero adiungas, Beatiſſime Pater. Nam virtutes, quæ Petrum mirificè exornarunt, & miracula, quæ Petro exorante, & fines naturæ ſuperando, aut contra ejuſdem naturæ ingenium vimque agendo Deus edidit, tanti ponderis ſunt, ut & virtutes in gradu heroico Petrum poſſediſſe, & exercuiſſe conſtet, & miraculorum gratiâ ad ſtuporem claruiſſe, omni etiam Iuris perpensâ ratione, Summorúmque Pontificum decretis, legibuſque examinatis, jiſque ſervatis, planè innoteſcat. Veræ paupertatis fuit cultor egregius, & univerſa Hiſpaniarum Regna, quanta quanta ſunt, regioneſque finitimæ, & diſſitæ admirabilem tanti Viri coluerunt, indieſque magis excolunt religionem, pietatem, & in proximos eximiam charitatem.

Nicolaus

Nicolaus tituli S. Mariæ Angelorum Cardinalis Ludoviſius.

Beatiſſime Pater. Vitæ innocentia B. Petri de Alcantarâ, cum admirabili auſteritate, cæteriſque heroicis virtutibus conjuncta: zelus, & ardor regularis diſciplinæ revocandæ, tum in ſuam, tum etiam in alias Religioſorum familias: mors vitæ ſanctiſſimè actæ conſentanea, & verè pretioſa in conſpectu Domini: duo miracula ab Innocentio X. felicis recordationis, decreto approbata, ſuadere videntur, ut, ſi Sanctitati Veſtræ placuerit, procedi poſſit ad ejus ſolemnem Canonizationem.

Federicus tituli S. Anaſtaſiæ Cardinalis Sfortia.

Beatum Petrum de Alcantarâ, veræ aſſertorem paupertatis, divinis opibus Divos inter gaudere non dubito; quem viventem cæleſtis ad æthera tuliſſet ſpiritus, ni pondus ingratum emaciati licèt, ac propè nudi corporis obſtitiſſet; quem vitâ functum rectiori cælo advectum tramite Therefia conſpexit, vetuſta, novaque confirmavere miracula. Itaque, lætis ſanctitatis vocibus Beati Petri meritis plaudat Sanctitas Veſtra; ipſi tabernaculum, quod Abulenſes eidem ſtatuere nives, decernens. Sic parabit gloriam Deo, ipſi pauperrimæ præmium humilitatis, Orbi, auctâ devotione, potentius patrocinium.

Baccius

Baccius tituli Sanctorum Nerei & Achillei Cardinalis Aldobrandinus.

Duas ad Cœlum vias, Beatiſſime Pater, eloquia ſacra penè ubique demonſtrant, actionem ſcilicet, & contemplationem. Harum alteram Virum Beatiſſimum Thomã de Villanouâ injiſſe ſatis perſpectum eſt; in miniſterium enim Dominici gregis ſe ſe miſſum agnovit; quamobrem iure optimo Sanctorum numero adſcriptum iis, qui præſunt in Eccleſiâ Dei, tanquam nobile exemplum propoſuit Sanctitas Veſtra. Alteram verò Beatum Petrum de Alcantarâ ſibi munjiſſe nemo dubitaverit, qui vitam ejus vigiliis & macerationibus aſperam, ſed cœleſtibus meditationibus ſuavem inſpexerit, & perpetuam quandam, ut ità dixerim, cum Deo conjunctionem. Itaque & hunc Virum Sanctiſſimum iis præſertim, qui rerum Divinarum contemplationi ſtudent, proponendum, & ſacris Aris admouendum exiſtimaverim.

Flavius tituli S. Mariæ de Populo Cardinalis Chiſius.

Multa ſunt, Beatiſſime Pater, quæ memoriam B. Petri de Alcantarâ inter beatos Paradiſi Cives jampridem agniti, ſolemni Sanctorum Confeſſorum cultu à Sanctitate Veſtra conſecrandum adhortantur. Sed precipuè admirabile Viri Dei precandi, & cæleſtia meditandi ſtudium; qua in re virtus ejus

ſupra omnem humanæ magnitudinis modum eximia fuit,& prorſus digna,quam ſub obſcuro vulgaris fortunæ modio latere diutiùs non ſinatur, ſed juxtà præceptum Euangelicum, tamquam lucerna in ſublimi loco poſita luceat omnibus in domo Dei verſantibus, ut ii, quod ab Eccleſia celebrari vident, ad imitandum ſibi propoſitum intelligant; præſertim hoc fauſtiſſimo conciliatæ nuper inter fideles concordiæ tempore, quo ſi unquam aliàs armanda eſt cœleſtibus hiſce telis Eccleſiæ militia, jugiter illa quidem adversùs diabolum, mundique & carnis delicias in acie ſtatura.

Iulius tit. S. Xiſti Cardinalis Roſpiglioſius.

Immenſam attulit lucem uniuerſo Seraphico Ordini ſplendor B. Petri de Alcantarâ,qui non ſolùm oratione, obedientiâ, corporis afflictationibus, cœteriſque virtutibus intra anguſta cellæ fines maximè excelluit, ſed quod præſtantiſſimum eſt,præcipuo accenſus in Deum zelo, in proximos charitate, illud ſibi unicè propoſuit, ut ſtrictiorem Sancti Franciſci Regulam, & omnimodam paupertatem in ſuum Ordinem introduceret: idque per innumeros labores, injurias, perſecutiones, Altiſſimo adiuvante, aſſecutus eſt; non tantùm enim in Hiſpaniarum Regnis quamplurima inſtruxit Cœnobia, quæ illum adhuc auctorem agnoſcunt, & venerantur, ſed aduſque Indias Occidentales, ad Inſulas Philippinas, ad Chinenſes regiones, ad Iaponiæ

poniæ Imperium, ardens ipſius pietas penetravit, & novas Religionis Provincias ubique illis in partibus erexit, omnes primævæ diſciplinæ perfectionem ſedulò cuſtodientes. Quo præclaro Reformationis exemplo, tum etiam ope, & conſilio ad ſimiles fundandas in aliis quoque Religioſis cœtibus familias, quæ in Domo Dei maximo ſunt ornamento, idem mirificè contulit. Super tam inſigni meritorum præſtantiâ, cum conſtet de validitate, & relevãtia Proceſſuum, & præ cæteris vel unum S. Thereſiæ teſtimonium, quam affirmaſse compertum eſt, viſum à ſe Beatum Petrum inter Angelorum manus ad cœleſtem gloriam evectum, firmiſſimum ad ſempiternam tanti viri felicitatẽ aſſerendam poſſit eſse fundamentum: cumque probata ſit etiam poſt ipſius Beatificationem percrebreſcentia famæ ſanctitatis, & miraculorum, crederem, quandocunque Sanctitati Veſtræ placuerit, ad ſolemnem ejus Canonizationem deveniri poſse.

Raynaldus Sancti Nicolai in Carcere Tulliano
Cardinalis Eſtenſis.

Poſſe tutò deveniri ad ſolemnem Canonizationem Beati Petri de Alcantarâ mihi quoque videtur Beatiſſime Pater; quandoquidem poſt formalem Beatificationem cætera item omnia perfectè adimpleta ſunt, quæ ex Pontificiis decretis in hac materiâ habentur ſancita, & apparet in causâ, non ſolùm plenè probata fuiſſe miracula, ante, & poſt

mortem à viro Dei, illiuſque interceſſione, patrata, ſed etiam virtutum omnium, tam Theologalium, quam Cardinalium, gradus heroicus perſeueranter uſque in finem: præſertim autem perfectio verè Apoſtolica, & planè admiranda earundem, & ſignanter paupertatis, humilitatis, & diſtrictiſſimæ auſteritatis Seraphicæ in Beato hoc ita refloruit ac ſplenduit, ut in ipſo, & per ipſum fax aliis plurimis accenſa, ac prælata fuerit per orbem univerſum, qua porrò pergere imitando pariter poſſint. Enimverò qui ad juſtitiam erudiunt multos, quaſi ſtellæ in perpetuas æternitates fulgebunt.

Paulus Aemilius Sanctæ Mariæ in Coſmedin Cardinalis Rondininus.

Beatiſſime Pater. Vita Beati Petri de Alcantarâ inter vigilias, & jejunia certè per inauditæ ſeveritatis exempla traducta: mors religiosè, ac conſtanter obita: ſignaque, & prodigia converſationem ejus inter homines comitata, & ſubſecuta, haud dubiam fidem videntur facere, excellentis cujuſdam in eo virtutis, & omne humanarum virium faſtigium ſupergreſſæ; quæ, ut modò audivimus, maximè illuſtris fuit in Euangelicâ paupertate excolendâ, eâque ad eximiam Seraphici Patris normam exigendâ. Hæc fermè ſunt, quibus Sanctitatis Veſtræ animum permotum decernere poſſe crederem illi Canonizationis gloriam in terris, cui æternam à Deo tributam Sanctiſſima Virgo Thereſia cæleſti viſo admonita teſtata eſt.

Ex relatis plenè probantur virtutes in gradu heroico, & ſigna B. Petri de Alcantarâ, cujus meritis, exemplo, laboribus, oratione, & optimi Ordinis inſtitutione aucta Eccleſia, par eſt, ut debitum ei cultum, ac venerationem rependat. Si igitur Sanctitati Veſtræ placuerit, cenſeo, poſſe procedi ad ejus Canonizationem.

ITAQVE Summus Pontifex auditis cunctorum ſententiis, cum omnes eò tendere videret, quò ipſe etiam valde propendebat, ſequens Decretum efformari præcepit.

Abuleñ
Canonizationis Beati Petri de Alcantara.

IN Congregatione Sacrorum Rituum generali habitâ coram Sanctiſſimo, Eminentiſſimus Dominus Cardinalis Sacchettus retulit unicæ, quæ manebat, cauſæ poſt noviſſima Decreta ſanct. mem. Vrbani Octavi numeris omnibus abſolutæ, nempe Canonizationis B. Petri de Alcantarâ Seraphicæ Regulæ puritatis Reſtauratoris mirifici, merita, & admiranda à nativitate uſque ad mortem, & poſt mortem Beati ſecuta: necnon geſta quæcumque tum ab inchoatione judicii uſque ad ſuffragia, quibus olim die quintâ Martii anni MDCXXII. declara- *Decr. canoniz. S. Petri.*

tum

tum fuit, quandocunque poſſe tutò deveniri ad ſolemnem ejuſdem Beati Canonizationem, tum à reſumptione cauſæ poſt prælibata Decreta incluſivè uſque ad declarationem crebreſcentiæ famæ ſanctitatis, & venerationis, necnon miraculorum poſt indultam venerationem, ipſius interceſſione à Deo operatorum. Ipsâ autem pleniſſimâ relatione præhabitâ, præviis præterea omnium ferè Principum Catholicorum, necnon Seraphicæ familiæ enixis, ac ſæpiùs repetitis precibus, Sanctitas Sua juſſit ex integro decerni. An tutò deveniri poſſet ad ſolemnẽ B. Petri Canonizationem: Et plurimorum Theologorum, & Iuriſperitorum Sacræ ejuſdem Congregationis Conſultorum, ſubinde verò Eminentiſſimorum, & Reverendiſſimorum DD. Cardinalium Sac. Congregationi Præpoſitorum unanime ſuffragium accepit; quòd nedum inoffenſo pede procedi poſſit ad ſolemnem Beati Petri Canonizationem, imò in Domino plurimùm expedire, ut diuturnæ mortificationis aſſiduus labor planè ad prodigii genus accedens, argumentum inſigne perfectiſſimæ charitatis in Deum, cum ſalubri animarum profectu ſanè admirabili, Chriſtifidelibus colendus, & imitandus omninò proponatur. Die XII. Aprilis MDCLX.

EVVLGATO hujuſmodi Decreto, Procurator pro Canonizatione B. PETRI petendâ, in Curiâ exiſtens, ad Summi Pontificis pedes in genua provolutus, Sanctitati Suæ gratias egit: ſimulque reddit literas Catholicæ Majeſtatis, ac plurimorum Chriſtiani Orbis Principum, & Magnatum, qui humillimis precibus inſtabant, ut Sanctitas Sua actum ſolem-

Inſtantiæ pro Canonizat. S. Petri.

ſolénis Canonizationis perficere dignaretur. Quas ejuſdem tenoris literas ſæpè repetitas iterùm elapſo biennio Sanctitati Suę obtulit F.Gregorius à S.Bonaventurâ olim Prominiſter Provincialis,delegatus ad promovendam B. PETRI Canonizationem à Fratribus Diſcalceatis (ſic appellant) S. Franciſci in Regnis Hiſpaniarum. Verùm placuit ei, cujus eſt noſse tempora, ac momenta, ut hæc res, utpotè graviſsima, lentè, & cunctanter procederet; altoque ſepulta ſilentio,longo annorum ſpatio,maneret.

Novus Procurator canonizat. S. Petri.

Mors Alex.VII. aſsũptio SS.D.N. Clem.IX

Interim ſanct. mem. Alexander Septimus è vitâ excedit:& Sanctiſſimus Dominus Noſter Clemens Nonus Pontifex renunciatur.

Orator Regis Cathol. Hiſpan. inſtat pro Canoniz. S.Petri.

In hac occaſione non deſtitit Excellentiſs.D.D. Antonius Petrus Alvarez Marchio de Aſtorgâ ampliſſimus, ac prudentiſſimus Catholici Regis apud Sedem Apoſtolicam Orator, acceptæ à majoribus pietatis cum ſanguinis claritate conjunctæ egregium præbere ſpecimen, & ſummum Regis ſui, Cleri,ac Regnorum Hiſpaniarum erga Beatum PETRVM religionis ardorem, curſu temporis minimè extinctum, ſed magis ac magis incenſum, Sanctitati Suæ oſtendere: ideòque nomine Regiæ Majeſtatis, ejuſdem Beati Canonizationem poſtulare. Et Sanctitas Sua, commendatâ ipſius Catholicæ Majeſtatis pietate,orationibus à Deo petendum eſſe reſpondit, ut ſibi vellet hac in re ſignificare, quid magis cederet in ipſius divinæ Majeſtatis gloriam, & Eccleſiæ Catholicæ bonum. Quò verò in

prom-

promptu eſſent ea, quæ ad Baſilicæ Vaticanæ ornatum neceſſaria judicabantur, ſi Spiritus Sancti afflatu ducta ad Canonizationis ſolemnia peragenda animum adjiceret, confici, pararique præcepit è ſerico damaſceno aulæa, quibus reliquæ Baſilicæ ejuſdem pilæ, ac parietes veſtirentur, eâ potiſſimùm ratione motus, quòd hujuſmodi opus, ut commodè perfici poſſet, longum temporis ſpatium exigebat.

SS. mandat parari aulæa pro ornatu Baſil. Vatic.

Hîc ego prætererire nec poſſum, nec debeo raram Sanctitatis Suæ modeſtiam, & ſtudium, æternitati commendandum, condendi ſilentii tenebris nominis ſui memoriam, & gentilitii ſtemmatis claritatem. Voluit enim, idque gravibus verbis præcepit, ut aulæa à ſanct. mem. Alexandro Septimo, pro ornatu Baſilicæ parari cœpta, cum iiſdem tantùm Summi Pontificis Alexandri inſignibus, & ſtemmatibus intexta, omninò conficerentur.

Inſtantię pro Canonizat. B. Marię Magdal.

Intereà deferuntur literæ Majeſtatis Cæſareæ, Reginæ Galliarum Chriſtianiſſimæ, necnon Magni Ducis, & Magnæ Duciſſæ Etruriæ, unà cum precibus univerſi Ordinis Carmelitarum, quibus ii à Sanctiſſimo enixè poſtulabant, ut abſolutis, quæ decrant in Cauſâ B. MARIAE MAGDALENAE de Pazzis, ad ſolemnem ejuſdem Canonizationem devenire dignaretur.

Quamobrem inhærendo Sacræ Congregationis Decretis, declarato jam, conſtare de validitate Proceſſuum ſuper his, quæ poſt indultam Beatæ venerationem ſupervenerant, Sanctitas Sua cauſam proſequi, & exhibita nuper miracula examinari præcepit.

Itaque

Itaque die X. Septembris MDCLXVIII. in Congregatione Sacrorum Rituum habitâ coram eodem Sanctiſſimo, quinque de allatis miraculis poſt indultam Beatæ venerationem, præhabitâ maturâ diſcuſſione, approbata sũt. Et Sanctitas Sua accitis iterũ Cõſultoribus, tum ab iis, tum à Cardinalibus requiſivit, an tutò procedi poſſet ad ſolemnem Beatæ MARIAE MAGDALENAE Canonizationem? Et omnes concordibus ſuffragiis in affirmativam ſententiam convenerunt. *Approbãturquinque mira cula.* *Cõſult. & Card. S. Cong. vota pro canoniz. S. Mariæ Magdal.*

Idcircò ſequens Decretum editum eſt.

Florentina Canonizationis B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis Ord. Beatiſs. Virginis Mariæ de Monte Carmelo.

QVAMVIS in Causâ Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis reperiretur jam editum Decretum die II. Maji MDCXXVI. Poſſe quandocunq; deveniri ad ſolemnem ejuſdem Canonizationem: tamen compilatis proceſſibus ſuper Cultu exhibito auctoritate Apoſtolicâ, necnon de his, quæ poſt indultam venerationem ſupervenerunt, ad formam, & præſcriptum noviſſimorum decretorum ſanct. mem. Vrbani VIII. hisque nunc demum acriter diſcuſſis, Sacrorum Rituum Congregationi habitæ coram San- *Decr. canoniz. S. Mariæ Magdal.*

ctiſſimo viſum fuit, Decretis hujuſmodi pleniſſimè ſatisfactum fuiſſe, & conſtare de quinque miraculis ex tredecim allatis, & in diſcuſſionem adductis, videlicet de primo, & ſecundo continuationis incorruptionis, & fragrantiæ Corporis Beatæ, necnon de tertio, & quarto multiplicationis olei ſecutis in Monaſterio Sanctæ Mariæ Angelorum Florentiæ, nempe anno MDCXXVI. olei inquam, in lampades pleraſque infundendi, ac per octiduum arſuras in celebratione ſolemni Beatificationis ipſius Beatæ. Et anno MDCLIV. ex tantillo olei prædicti multiplicati in urceum ferè vacuum effuſi, affixâ etiam urceo extrinſecus Imagine Beatæ, ejusque ope imploratâ, adeò ut exigua quantitas dietim multiplicata ſatis fuerit indigentiis Monaſterii per integrum quadrimeſtre, nec multiplicare deſierit, uſquequò novi olei recollectio ſubſecuta eſſet. Eaque ſingula miracula prædicta ad ſecundum genus Sac. Congregatio retulit, ſeptimum ad tertium genus, nempe reſtitutionis viſus Magdalenæ Angelæ Gorinæ guttâ ſerenâ per biennium orbatæ, & cum primùm Beatæ opem imploraſſet, illuminatæ.

Expletis itaque ſingulis, quæ noviſſima exigunt Decreta; accitis iterum per Sanctitatem Suam Conſultoribus, una omnium, Patrumque ſententia fuit, quandocunque tutò deveniri poſſe ad ſolemnem Beatæ Mariæ Magdalenæ Canonizationem, juxta Ritum S. Romanæ Eccleſiæ, & Sacrorum Canonum diſpoſitionem. Die X. Septembris MDCLXVIII.

POST hæc, cùm humillimis precibus, nomine prædictorum Principum, apud Sanctiſſimum iterùm

rùm atque iterùm inſtitum fuiſſet, ut Beatos PETRVM de Alcantarâ, & MARIAM MAGDALENAM de Pazzis ſolemni Canonizationis ritu in Sanctorum numerum referre dignaretur; tandem Sanctitas Sua, Deo aſpirante, eorumdem Canonizationis ſolemnia celebrare decrevit. Igitur omnia, quæ ad illam magnificè peragendam neceſſaria erant, præparari juſſit, & conſueto ordine diſponi. Eaque cura à Sanctiſſimo demandata eſt D. Phœbeo Archiepiſcopo Tarſenſi, tanquam ſacrarum cæremoniarum in aulâ Pontificiâ Præfecto, & D. Bernardino Caſalio, utriuſque Signaturæ Referendario, ac Baſilicæ Vaticanæ Canonico: qui ab anno MDCLXII. eidem Phœbeo, Archihoſpitalis S. Spiritus Commendatario renunciato, in munere Secretarii Congregationis Sacrorum Rituum ſuffectus fuerat. A quibus, nullâ interpoſitâ morâ, Patri Andreæ Lao Procuratori, & Vicario Generali Carmelitarum, & prædicto F. Gregorio à S. Bonaventurâ idonea, ad Canonizationem præparandam, mandata fuerunt injuncta.

Inſtantiæ pro can. BB. Petri & Mar. Magdal.

Ss. mandat parari neceſſaria ad canoniz.

D. Caſal. Secr. ſac. Rituum.

Parantur neceſſaria ad Canoniz.

Dum hæc parantur accuratâ eorumdem Patrum ſolicitudine, D. Caſalius narrationem vitæ, virtutum, & miraculorum B. PETRI ab Eminentiſſimo Sacchetto, ut ſupra retulimus, habitam, & B. MARIAE MAGDALENAE, quam D. Phœbeus ex iis, quæ, dum Secretarii munere fungeretur, proceſſibus accuratè perlectis, tum ſuper vitâ, & geſtis ipſius Beatæ in Sacrorum Rituum Congregatione ſolerter expenſa, & comprobata, tum in eâ causâ,

Ad ſingulos Card. tranſmittitur relatio. & judicio peracta collegerat, brevî contraxit, typis dari mandavit, & ſingulis Cardinalibus exemplaria deferri (additâ tamen conſuetâ notificatione) quæ hujuſmodi ſunt.

COMPENDIUM

Vitæ, Virtutum, & Miraculorum, necnon Actorum in Causâ Beatificationis, & Canonizationis Beatorum Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis.

Ex Secretariâ Congregationis Sacrorum Rituum.

Eminentiſſime, & Reverendiſſime Domine.

IN proximo Conſiſtorio ſecreto Eminentiſs. D. Card. Ginettus, Congregationis Sacrorum Rituum Præfectus referet Vitam, Virtutes, & Miracula, necnon Acta univerſa in Causâ Beatificationis, & Canonizationis Beatorum Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis: Sanctiſſimus verò Fratrum ſuffragia exquiret, an ſcilicet deveniendum ſit ad ſolemnem eorumdem Beatorum Canonizationem; & ſinguli Cardinales per verbum *Placet*, vel *Non placet*, ſententias aperient. Ideò tranſmittuntur, dilucidâ Narratione compilata ea, quæ Sacrorum Rituum Congregatio, prævio rigoroſo examine, admiſit, & approbavit, ut inde Eminentia Veſtra cognoſcere valeat, & maturè perpendere, quic-

quid

quid ad Dei gloriam, & Catholicæ Eccleſiæ decus magis conducibile videatur.

DE BEATO PETRO DE ALCANTARA.

IN Bæturiâ Hiſpaniarum regione Norbæ Cæſareæ, &c. *Relatio ad DD. Cardin. trãſmiſſa.*

Quæ hîc repetere ſuperſedeo, cum jam ſupra deſcripta reperiantur pag. 5.

Pergam igitur ulteriùs, alteram narrationem proſequendo

DE BEATA MARIA MAGDALENA De Pazzis.

FLORENTIA Vrbium Etruriæ princeps, virtutum altrix, Sanctorum fœcundiſſima parens, die ſecundâ Aprilis, anni milleſimi quingenteſimi ſexageſimi ſexti, mundo edidit Infantulam, cui ſanguine illuſtres parentes Camillus de Pazzis, & Maria Bondelmontia in baptiſmate Catharinæ nomen impoſuerunt, quod in ingreſſu Monaſterii in Mariam Magdalenam mutatum eſt. In eâ cum corpore crevit ſpirituale donum, & fortiſſimo divini amoris vinculo ultrà captum ætatis adſtricta, ferè ab incunabulis quaſi jam mundo nuncium remiſiſſet, quodcumque genus ſericarum veſtium abhorrebat, & illas, in lacrymas profuſa, in ſinum genitricis rejiciebat; mediocres vix ferre poſſe videbatur, & viliores hilaris induebat; quaſi jam illud apprimè intelligeret: *Vince veſtem, quæ Virgo es: vin-*

ce aurum, quæ carnem vincis, & ſeculum; nec monilium, aut veſtium quære ornamenta, ſed morum. Integrâ flevit die, patris imperio coacta, ut è domo egreſſura molliorem veſtem indueret. Ita ætatis præjudicium ſupergreſſa, creſcebat, confortabatur ſpiritu; nec illi adhuc rationis uſus erat, cùm jentaculum matutinis, & promeridianis horis à domeſticis acceptum in pauperes erogabat, futuræ quidem ſanctitatis inſigne præſagium.

De charitate in charitatem tranſibat, divino ſpiritu ducta, & jam quaſi cæleſti Sponſo matura, in divini amoris complexu vivebat, languebat, mortua erat: illi enim tantummodò adhærens, de Deo loqui, vel de eo loquentes tantùm audire volebat, & vana colloquia fugiens, in ſecretioribus gynæceis aſſiduò morabatur in meditationibus ſanctis, indeque à parentibus avocata, brevî ſe expedire ſatagebat, ut illa feſtinè repeteret; jam tunc à pueritiâ ſexenni Matthæi conſilium implens: *Cum oraveris, intra cubiculum tuum in abſcondito, & Pater tuus, qui videt te in abſcondito, reddet tibi.* Quicquid igitur ſupererat temporis à rebus domeſticis, orationi impendebat, Lucæ eloquio edocta: *Oportet ſemper orare, & nunquam deficere*; & Pauli ſuaſa conſilio, *Sine intermisſione orate.*

Quoties illa peccatis hominum Deum offendi cogitabat, in lacrymas inenarrabiles agebatur, quibus divinam miſericordiam ad peccatorum veniam, & emendationem provocabat. Sanctiſſimum Euchariſtiæ Sacramentum eo humilitatis ſenſu venera-

rabatur, ut recèns illo refectos avidè alloqueretur, quaſi tunc Dei præſentiâ in illis frueretur, Chriſto Domino aſſerente: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum ſanguinem, in me manet, & ego in eo.*

Aetatis igitur anno decimo, Feria V. in Cœnâ Domini, Chriſti amoris exceſsum contemplans, quo ſe mortalibus in Euchariſtiæ Sacramento ſalutarem cibum exhibuit, perpetuam illi devovit Virginitatem, & quicquid per ætatem poterat, totum Chriſto conſecravit, ſeque Parentibus ſubinde conjugium ſuadentibus reſpondebat, potiùs mortem ſubituram, quàm à Virginitatis ſemel concepto propoſito reſilire; *beatiùs*, inquiens, *ſibi videri, in carne imitari vitam Angelicam, quàm ex carne mortalium numerum augeri*. Itaque fervido deſiderii æſtu ad ſanctimonialis vitam in perpetuâ Virginitate anhelans, matrem precibus ſibi conciliare ſtudebat, ne caſtum propoſitum impediret; patri verò aſſerebat ſanctâ deliberatione, *ſe potiùs capitis diſcrimen paſſuram eſſe, quàm aliud vitæ genus amplecti, præter Monaſticum*: ad hoc citiùs evolare ſolicita, moram pati vix poterat, creſcebatque ex dilatione deſiderium.

Interim ruri degens, viles puellas, quaſi tyrunculas ſibi aſſumptas, Chriſtianæ Legis præceptis imbuebat; domique ſingulis Feſtis ruſticanam turbam in unum congregans, Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Fideique Symbolum illi exponebat, atque, ut eadem turba libentiùs conflueret, plerùmque illis ſudariola, & gremialia, aſſentiente matre, donabat. Ruri proinde libenter

mo-

morabatur, Civitatem invita nec ſine lacrymis repetebat; ubique tamen piis precibus ſedulò intenta erat, vehementer ſolicita, ut domeſticis ſuis in eo opere ſociaretur.

Adultâ ætate Monaſterium S. Ioannis Equitum in educationem ingreſſa, nunquam ibi obſequentis puellæ affectum egreſſa eſt. Moniales ideò Sanctam fore puellam præſagiebant, non inferiorem Geltrudæ, & Catharinæ Senenſi, & in eâ virtutum omnium, præſertim humilitatis, obedientiæ, & charitatis ſpecimen admirabantur. Quoties illa audiebat, ſuperſtites haberi viros Chriſtianâ pietate inſignes, qui vel prò Dei amore, vel pro Religionis incremento in viâ Domini laborarent, ſancto gaudio exilire videbatur, & gratias Deo referebat, qui majora dignaretur per alios, quàm per ſe ipſam operari; nempe majorem ex aliis, quàm ex ſe proceſſuram Deo gloriam humilis adoleſcentula arbitrabatur: è contrà verò, cum cerneret Religioſorum cœtus divino cultui intepeſcere, & declinare à ſtrictiori ſemitâ, per quam primi Duces iter ad Cælum paraverunt, anxiè admodùm affligebatur.

Moniales infirmas frequenter inviſebat, lectione ſacrâ reficere ſatagebat, & ad Sacramentorum frequentiam blandis verbis alliciens, ad fundendas Deo preces ſanctâ interim ſedulitate trahebat; *non quærens quæ ſua eſſent, ſed quæ Ieſu Chriſti.* Et quamvis temporalibus exercitiis intenta eſſet, ejus tamen anima divinis contemplationibus abſorta, claris jam immenſæ Veritatis fulgoribus excitabatur: itaq;

divi-

divino amore inebriata, interdum eo vultûs rubore inflammabatur, ut roſæ ſpeciem referret, oculi inſtar ſyderum fulgerent, & tota quid Angelicum exhiberet.

Anno milleſimo quingenteſimo octogeſimo tertio, ætatis ſextodecimo, tandem cum lacrymis Religionis habitum ſuſcipiendi facultate à Parentibus impetratâ, Monaſterium S. Mariæ de Angelis Ordinis Carmelitarum ingreſſa eſt, nunquam ſibi feliciorem diem contigiſſe affirmans: quâ de causâ parietibus Monaſterij oſcula figebat, quibus à ſecularium rerum contagio, & à ſenſuum illecebris ſe cuſtodiendam eſſe ſperabat. Ex eâ die nunquam ad crates ferreas accedere viſa eſt, niſi præcepto Superioris coacta, memor Ambroſii docentis, *Virgo, quæ Chriſtum quærit, non debet eſſe vulgaris, non in foro, non in plateis*; *crates Monialium* inquiens *forum, plateas eſſe*. Oderat proinde etiam parentum, & conſanguineorum colloquia, ſed virorum præſertim: gnara, *quòd Virginum eſt trepidare, viri ingreſſus pavere, & ad omnes viri affatus vereri*. Eâdemque operâ ſedulò præcavebat, ne inanibus nugis tempus illud contereret, quod in divinis colloquiis impendendum erat. Sciens autem cultum juſtitiæ eſſe ſilentium, leges ejus nunquam violavit, taciturnitatis cuſtos religioſiſſima, *ſola in penetralibus, quam nemo virorum videret, ſolus Dominus reperiret.*

Sepulto propriæ voluntatis arbitrio, tota è Superiorum nutu pendebat, ſummâ cum lætitiâ imperata exequebatur, licèt illa interdum cum ſua volun-

 tate

tate pugnarent, Pauli ſectatrix præcipientis, *Obedite Præpoſitis veſtris, & ſubiacete eis: ipſi enim pervigilant, quaſi rationem pro animabus veſtris reddituri*. Itaque non niſi accedente Superioris aſſenſu, ea etiam, quæ ſibi in extaſim raptæ à Deo imperabantur, executioni mandabat, Apoſtoli ſermone paritèr edocta, quod *omnis anima poteſtatibus ſublimioribus ſubdita ſit; non eſt enim poteſtas niſi à Deo, quæ autem ſunt, à Deo ordinata ſunt; itaque qui reſiſtunt poteſtati, Dei ordinationi reſiſtunt*. Imò nedum Superioribus ex voto, ſed ſociæ nutibus, ſe illi voluntariè ſubiiciens, parebat.

Ad vilia quæque officia læta deſcendebat, & ſi quid interdum ad vitæ neceſſaria ſibi deeſſe contingeret, præ gaudio geſtiebat, tunc inquiens ſibi videri, quòd paupertatis limites non excederet. Copiam itaque rerum neauſeabat, & novam nunquam, ſed magis tritam veſtem perquirebat, ſolicita non fulgere nitore veſtium, ſed candore animæ, iuxta D. Bernardi ſentẽtiam. *Foris pannoſa, intus ſpecioſa*. Sic emergens è terrâ, ea dumtaxat appetebat, quæ ſurſum ſunt; omniumque ſeſe virtutum exemplar abſolutiſſimum exhibens, Monialibus ſciſcitantibus, quomodò in Monaſterio converſandum eſſet, reſpondere ſolebat, oportere eo ſemper ſpiritu vivere, quem primâ ingreſsûs die conceperant: fortaſsè memor Eccleſiaſtici, dicentis, *Fili à iuventute tuâ excipe doctrinam, & uſque ad canos invenies ſapientiam*: nullumque prætereà privatum commodum præceptis Religionis præferendum addebat.

Com-

Completo decimo ſeptimo ætatis anno, ſummō pietatis ardore profeſſionem emiſit; ſubinde nullum detrectans laborem, alienum ſubire aſſueta erat, ut reliquæ Sorores, oneribus temporalibus alleviatæ, ſacris myſteriis, & orationi commodiùs inſtarent. Noctes proinde plerùmque traducebat inſomnes, vt Sororum miniſteria impleret, ipſæque vnà ſecum dies tranſigerent in exercitationbus ſanctis.

Singulis Sabbatis ex Euangelio proximæ Dominicæ meditandi per hebdomadam argumenta deſumebat: ejus colloquia erant perpetua Diviui amoris incitamenta; erat enim illi quædam lucida ingenii acies, in fronte modeſta tranquillitas, prudentiæ lumen ad regimē perſpicax, & in Cæleſtium ſermone mira facundia: quàmvis enim Latinè loqui non didiciſset, nec ſacris literis operam navaſset, ſępè tamen vel Sacri Textùs ſententias referebat, vel Sanctorum dicta, & adagia, ut ſe ferebat occaſio, memorabat. Itaque annum agens vigeſimum tertium Tyruncularum illi cura demandata eſt, quarum animos ſolâ præſentiâ piis cogitationibus imbuebat, & vno oculorum ictu culpis obnoxias detertobat; itaut faterentur, ſe vel leviſſimis labeculis inquinatas, Præceptricis conſpectum ſuſtinere nequiviſse: quamvis illa adeò de ſe humiliter ſentiret, ut ſuas tentationes, animique perturbationes Tyrunculis ipſis memoraret, ne præconceptâ ſuæ ſanctimoniæ opinione deciperentur. Etſi enim Sancta omnibus & videretur, & eſset, ſe tamen omniū im-

imperfectiſsimam reputabat; nempe *ſanctitas illius iam omnibus nota, ſe tantùm latebat.*

Cælesti quodam lumine imbuta, animarum ſtatum, & intimos cuiuſque ſenſus penetrabat: aptiſſima proinde remedia animarum languoribus applicabat, ut vel vitia abigeret, vel virtutes inducerет. Quare nedum Tyrunculas ſuas, ſed alias pleraſque tentationibus vexatas, ejus directioni Confeſſarii ſubiiciebant; quas ipſa ad ſolidam animæ quietem trahebat, & ſuâ non fucatâ benignitate, quâ illas erudiebat, interdum ſolabatur: vel zelo, quo timorem incutiebat, inobedientes corripiebat, & vitia perſequebatur. Quemadmodum igitur ſolo verbo animarum perturbationes pacabat, ita ſolo nutu pervicaciam contundebat, nunquam verò alias increpabat, niſi priùs conſiderationis oculum in ſe retorqueret, culpas timens, quibus carebat: hæc enim humilium perfectio eſt, *illic culpam timere, ubi non eſt.* Confortabatur tamen ſæpiſſimè repetens, *non habere Deum obicem, quem ſibi irato poſſit opponere, ne ſontes animas dimittat impunes:* &. *Religioſas teneri plurimùm* aſſerebat, *tam pro ſuâ, quàm pro aliorum ſalute ferventes ad Deum preces effundere.*

Quotidie Sanctam Eccleſiam Deo commendabat; & Sanctimoniales redarguebat, quæ diem præterire ſinerent, non effuſis pro Eccleſiâ precibus: aſſueta dicere, nomen ſponſæ Chriſti non mereri, quæ Eccleſiam, Dei Sponſam, Maieſtati Divinæ ſedulò non commendaret.

Conquerebatur præterea, flebat amaris lacrymis,

quòd non poſſet ad Chriſti ovile devias oves reducere, ac infidelium converſioni operam exhibere; & hæc revolvens animo, in profuſiores lacrymas ſolvebatur, adeòut cibum ſumere non poſſet, *potum cum fletu temperaret, verè lacrymis ſtratum ſuum rigaret*. Itaque ſi martyrium deerat, martyrii deſiderio planè conficiebatur; tum aſſiduis corpuſculi cruciatibus, ſemper *mortificationem Ieſu Chriſti in ſe circumferens, ut vita Chriſti manifeſtaretur in corpore ſuo*. Licèt verò exterior homo pro infirmitate ſuâ cruciatus horreret, interior tamen invictâ quidem conſtantiâ *omnia poterat in eo, qui eam confortabat*: & quicquid ſuo opere explere nequibat, verbo ſupplere ſatagebat. Itaque Mariam Mediceam ad Gallorum Regis connubium properantem enixè rogavit, ut hæreſes extirpari, infideles reduci, & Catholicorum filios piè educari ſtuderet.

Choro, niſi ægra, nec ſemel defuit: & ad ægras aſſidua, jam declamatis inſomnis aſſiſtebat, nedum viventibus, ſed vitâ functis quæcunque exhibens pietatis officia. Præ cæteris verò ægræ cujuſdam Sororis curam gerens, naturalem fugæ affectum promptitudine ſpiritûs ſupergrediens, ex fœtidiſſimo ulcere, quos horrebat infirma caro, vermiculos, & putredinem abſtergebat: cumque putres ulceris hiatus lamberet, exclamabat: *O quam maiora paſſus eſt Ieſus pro nobis*: mentem figens in Myſteriis acerbiſſimæ Paſſionis Chriſti; gnara *certam eſſe expectationem promiſſæ Beatitudinis, ubi participatio fuerit Dominicæ Paſſionis*. Lingebat prætereà deformes ſcabiei

biei cruſtas, quibus obtegebatur corpus Sororis Barbaræ de Baſſis, & Mariæ Benignæ de Orlandinis, ut fusè infra inter Miracula referemus.

Eo tandem divini amoris æſtu urebatur, ut per clauſtra tranſiliens exclamaret. *O Amor, ò Amor non benè notus, non benè redamatus, tot injuriis affectus: ò quam pauca pectora te norunt: ego pectus meum exhibeo: veni ad cor meum, veni, ut fovearis*. Itaque tali ferebatur impetu, ut clauſtra mirâ corporis agilitate percurreret, veſtes dilaceraret, & quidquid manibus offerebatur, procul abigeret. Mox ſibi reddita, uri magis inhians, dicere ſolebat, quod ſi blasphemiis locus eſſet immunis, nec abhorruiſſet ignem inferni, modò ibi ſanctum nomen eius non blaſphemaret.

Vbi Symbolum Fidei recitabat, in extaſim rapiebatur, idque non ſemel illi evenit alloquenti Cardinalem Alexandrum Medicem, mox in Pontificatu Leonem Vndecimum: *plus enim ubi amabat, quàm ubi animabat, ſuo amoris pondere ferebatur*. Dictim Sanctiſſimam Trinitatem ſummâ humilitate, & aſſiduis ferè laudibus adorabat: itaque anno milleſimo quingenteſimo octogeſimo quinto, à die Sabbati Pentecoſtes ad diem Dominicam Sanctiſſimæ Trinitatis, dies noctesque ſuccedentes divinâ viſione extra ſenſum gaviſa eſt; in quo raptu quotidiè manè Sancti Spiritus auram ſub diverſis formis accepit; cumque in ſe rediret, ſumpto vix modico cibo, ad Divinas horas recitandas pergebat.

Feriâ quintâ, & ſextâ majoris Hebdomadæ eodem anno, & anno milleſimo quingenteſimo nona-

nageſimo ſecundo, perſimiles raptus paſſa eſt, cum communicatione dolorum, quos Chriſtus in ſuâ Paſſione pertulit acerbiſſimos, ei ſcilicet porrigente Domino faſciculum myrrhæ ſuæ Paſſionis myſteria.

Interdum per tres ſuccedentes noctes ad altiſſima quæque divinarum rerum arcana admiſsa eſt, & ſubinde Sanctiſſimæ Trinitatis myſteria vltra humanum captum expoſuit: cumque ad Horas Canonicas Triadi laudes caneret, adeò Diuinarum Perſonarum amor eam urgebat ut ferventi illo dilectionis ardore liqueſcens, pallere, & penè confici videretur.

Ipſo eodem anno cum æterno Patre admiranda habuit colloquia de præparatione ante ſumptionem ſanctiſsimæ Euchariſtiæ: iiſque viſionibus, & Dei gratiis ad eum tandem amoris æſtum pervenerat, ut amore redundans interdum exclamaret. *O Amor te ampliùs ferre non poſſum: O Amor in te redi; tanti Amoris incapax ego ſum*; ſtatimque gelidum fontem, vel puteũ feſtinè petebat, ubi inter frigidas undas brachia, & manus mergebat, illas avidiſſimo ore potabat, & ſinum aquarũ copioſâ aſperſione refrigerabat. Nec ſemel, cum tanto amoris igne vreretur, Ieſu Chriſti Imaginem ſtringebat amplexibus, eamque è Cruce divulſam, jam lacrymis madidam, propriis velaminibus detergebat. Interdum verò adeò lateri Crucifixi os applicabat, quaſi inde ſuaviſſimum liquorem ſugeret. Semel à Deo annulo ſubarrata eſt; aliquando coronâ ſpinarum redimita; & â D.

Augu-

Auguſtino bis ſuper cor eius inſcriptum eſt characteribus aureis, vel ſanguineis; *Verbum Caro factum eſt*; eiuſque Sancti felicem animam in extaſim rapta ſuſpexit.

Deum tandem orabat, ut nullo jam vel cæleſti oblectamento ipſam recrearet, quæ ut perfectiùs, & puriùs inſerviret, nullo jam erat confovenda ſolatio, ſed corporis tantùm robore munienda ad ferendum fortiùs: vel ſaltem cæleſtes favores, quos ſibi Sponſus dignabatur impertiri, arcano tegeret velamento; Sancti Leonis memor dicentis: *Fratres, quantùm poſſumus, elaboremus, ut quod ſuperbia tumidum, elatumque reddit, humilitate, & manſuetudine complanetur*: Nec non ſapientis adagium apprimè intelligens, quòd *Ubi humilitas eſt, ibi ſapientia eſt*. Quæ de ſe ſcripta, deque ſuis viſionibus penès Sorores reperiebat, comburere ſolebat, intimam animi modeſtiam, ſuique contemptum, oculis, ac vultu perpetuò demonſtrans. Rogavit, & exaudita eſt oratio illius: eam ſiquidem ſpiritûs ariditatem quinquennio paſſa, iis tentationibus vexata, ac dæmonum injuriis affecta eſt, ut ſorores eam ſpiritu erroris illuſam, ipſa ſe interdum rationis uſu deſtitutam exiſtimaſſent, niſi Deus Ancillam ſuam miraculis illuſtraſſet.

Quinquennio panis, & aqua tantùm illi cibus fuit, & potus; proximo autem biennio Medicorum imperio modicum vinum adjecit aquæ, & Dominicis diebus Quadrageſimali cibo veſcebatur. At cum voluiſsent Superiores experiri, an Deo annuẽ-

te, tali abſtinentiâ afficeretur, mitiorem illi eſcam appoſitam ſumere coacta, eam difficultatem glutiendo paſsa eſt, ut ſingultibus penè deficere videretur. Mirabilem ideò in tam rarâ abſtinentiâ vitam tranſigebat, & nudis incedebat pedibus, quàmvis glacies urgeret, donec pedibus omninò impedita, alienâ tantùm ope progrederetur. Adhuc tamen *exultans, ut gigas ad currendam viam*, ad Cælum feſtina properabat; & licèt morbi ſecus illi ſuaderent, eo tamen anxio caſtigandi corporis ardore æſtuabat, ut integras noctes in oratione tranſigeret, ferreo cingulo, & ciliciis carnem tereret, ſpineâ coronâ caput transfigeret, liquenti cerâ ſe interdum uſtularet. Quaſi verò ad ſummum virtutis perveniſſet, ad exitum properabat; ubi enim incremento locus non eſt, occaſus prope eſt.

Vigiliis itaque, & corporis caſtigationibus confecta, cum Divo Auguſtino sẽtiebat, *inquietum eſſe cor noſtrum, donec requieſcat in Deo, & rationabili creaturæ nullo modo ſufficere ad beatam requiem quidquid Deo minus eſt; omnemque copiam, quæ Deus non ſit, egeſtatem videri; nihil proinde animam implere, niſi Deum, ad cuius imaginem facta eſt.* Conquerebatur propterea, quòd *incolatus eius prolongaretur, & cupiebat diſſolvi, cum Chriſto perenniter permanſura.*

Aegra, iam penè confecta, delicatiorem ſibi delatum cibum, quaſi illo non indigeret, ſui prorſus oblita ad alias ægrotas mittebat: adeòque cultrix caſtitatis erat, vt ſe iam ad aliam lecti partem vertere non valens, ægreferret Sororis manibus tan-

gi, *iucundius ſibi* inquiens *in ſtrato marceſcere, quàm alienâ manu contrectari*: & iam prope moritura, à Confeſſariis expetita, ingenuè faſſa eſt, *ne cogitatione quidem cognouiſſe unquam, quidnam eſſet, quod Caſtitatem deformaret*. Hunc verò pudicitiæ candorem à Beatiſſimâ Virgine ſe accepiſſe aſſerebat, quæ eam in extaſim ſemel raptam nitidiſſimo velo operuerat, quo circumdata, nullâ unquam labe potuit pudicitiæ candorem denigrare.

Tandem quinque menſium ęgritudine afflicta, invictæ patientiæ documenta præbuit: & Sacramentis de more munita, eximiâ animi demiſſione à Monialibus veniam poſtulauit, omnique mortis timore excuſſo, futuram tantùm vitam meditando, Sorores, ut bono eſſent animo, ſolabatur,

Circa horam ſeptimam Confeſſario ſibi aſſiſtenti dixit, ad quieſcendum pergeret; adhuc enim ſibi ad manè proximum vita ſupererat. Morti proxima Symbolum Fidei, quod loquelæ uſu deſtituta recitare nequibat, à Sororibus recitari nutibus imploravit, eoque inchoato in extaſim rapta eſt; & quaſi tunc felicia Paradiſi gaudia prælibaret, quædam æternæ felicitatis, & beatificæ fruitionis dulcedines in eius vultu collucebant, quæ tamen adhuc à profundæ humilitatis indiciis eam minimè ſegregabant.

Manè cum Confeſſarius, Sacrum facturus, ſtolam indueret, & à Monialibus admonitus eſſet, ut ad Mariam Magdalenam agentem animam accederet, reſpondit. *Dicite illi, ut quam viuens exhibuit*

obe-

obedientiam, præstet pariter moritura, & me expectet, donec Sacro peracto, Sorores ſuas cæleſti Pane reficiam. Hæc audiens Maria Magdalena, quæ vſque tunc penitùs obmutuerat, quaſi ab interitu revocata, ſubridens inquit. *Benedictus Deus*: potum poſtulalavit, & animam retinuit, donec Sacrificium compleretur, & Moniales à Sacro Convivio unà, & Confeſſarius rediiſſent. Tunc verò innocentem animam, qualem à Deo acceperat, Cælitum choro inſerendam Servatori reſtituit, die vigeſimâ quintâ Maii, anno MDCVII. ætatis quadrageſimo primo. *In quâ brevi vitæ periodo explevit tempora multa*, & mortem obiit *pretioſam in conſpectu Domini*. Proximâ die corpus ejus ad Eccleſiam elatum eſt, tantaque hominum multitudo accurrit, quæ veſtes illius intercideret, ut poſtes Eccleſiæ occludere neceſſe fuerit.

Interim illud accidit admirabile, quòd cum B. Virginis facies ad ſiniſtram declinaret, extemplò dextrorſum vergere viſa eſt, quàmvis feretrum nullo motu ageretur: & compertum eſt, à ſiniſtris adſtare proſtitutæ vitæ adoleſcẽtem, quem neque exanime Virginis corpus ferre potuerat.

Sacrum pignus humo traditum eſt ſub maiori arâ Templi, humido quidem loco; ubi tamen per annum quievit incorruptum, quàmvis veſtes ex humiditate loci penitùs conſumptæ eſsent. Inde tranſlatum, ſuaviſſimum liquorem, uti balſamum, è tibiis emiſit, variis medendis languoribus ſalutarem. ad præſens verò corpus etiam incorruptum manet leniſſimo fragrans odore.

Condito cadavere, fama tamen Sanctitatis, & Miraculorum magis inde gliſcere viſa eſt. Quare editi ſunt Proceſsus informativi auctoritate Ordinariâ, quibus mox in Congregatione Sacrorum Rituum per bon. mem. Cardinalem Vrſinum relatis, die decimâ Februarij, anno MDCXXIV. Sacra eadem Congregatio conceſſit Literas Remiſsoriales ad ſumendas probationes in genere, & in ſpecie; & cauſæ diſcuſſionem Sacræ Rotæ Auditorio tunc de more commiſit.

Allatis ad Vrbem Proceſſibus Florentiæ compilatis, Sacra Congregatio die quartâ Aprilis, anno MDCXXVI. referente bon. mem. Cardinale Pio, cenſuit conſtare de illorum validitate. Díe verò vigeſimâ quartâ eiuſdem menſis declaravit cõſtare de Virtutibus in gradu heroico. Et ſecundâ Maij eodem anno, quæ ſequuntur miracula approbavit: nempe dum viveret.

Maria Magdalena ſuens, vel pingens repentino mentis exceſsu corripiebatur, at, fixis licèt in Cælum oculis, ab incœpto opere non ceſsabat, ipſum ita perficiens, ac ſi illi tantùm intenta eſset: Moniales verò exploraturæ, an videlicet aliquo oculorum miniſterio opus expleret, feneſtras claudebant, oculos illi faſciis velabant; ipſa tamen immobilis, & extra ſenſum eodem planè modo opus proſequebatur, & abſolutiſſimè perficiebat.

Soror Maria Catharina de Chellis ab ulcere, ex quo pars oſſis putrefacti Chirurgus extraxerat, acerbiſſimis conficiebatur doloribus; per Beatam fa-

ſciis obligata, à doloribus illicò, & ſubinde ab ulcere liberata eſt.

Soror Fides per annũ adverſâ valetudine laboraverat, & nervorum omnimodâ attractione impedita, lecto immobilis hærebat, acerbiſſimis excruciata doloribus. Acceptâ è manibus Beatæ Imagine Deiparæ Virginis, cum quâ ſuper illam ſignum Crucis produxerat, momentò ſanatur.

Catharina de Spinis à dæmone obſeſsa, ad Beatam perducta eſt, ſtatimque diriùs, acriùſque vexari cœpit; at ſigno Crucis ſuper eam per Beatam producto, dicto citiùs dæmon abſceſſit.

Soror Barbara Baſsa tabificâ ſcabie, lepræ non abſimili, vexabatur, à Medicis deſperata; lambit Maria Magdalena ejus ulcera, & ægra evadit prorsùs incolumis.

Sorori Mariæ Benignæ de Orlandinis fœtidâ ſcabie iam in lepram deſiturâ, per ſexquiannum laboranti, lambit paritèr Beata partes affectas, & morbus evanuit.

Soror Pax de Columbinis totius ſiniſtri lateris apopletico morbo correpta, ter tribus ſucceſſivis diebus ſuper ægram à Beatâ signo Crucis producto, primâ die lateris ſenſum, ſecundâ motum, tertiâ integram ſanitatem recepit.

Cherubina Rabatta peſſimo vlcere in capite affecta, febri, & acerbiſſimis doloribus, à Medicis derelicta torquebatur; ter autem per Beatam ſuper ægram ſigno Crucis producto, vlcer, dolor, & febris abſceſserunt.

Ipſa eadem Cherubina alio ulcere, & lethali febri correpta, extremâ unctione munita, ferè agebat animam; tetigit ſtramentum, in quo iacebat Beata, & ſtatim ſe ſanam reperit.

Poſt mortem verò: è tibiis corporis Beatæ integri, & incorrupti diutinus liquor effluxit, mirè fragrans, & varijs medendis languoribus ſalutaris.

Maria de Rovanis decimo jam ſexto menſe lethali febri proſtrata, & vitæ ſpe penitus deſtituta, ad pectus admoto ſibi florum faſciculo, qui Beatæ recèns defunctæ Corpus tetigerat, repentino ſomno corripitur, nec multò poſt expergefacta è lecto deſilit prorſus incolumis.

Eadem Maria poſt quadriennium rurſus moleſtiſſimâ febri, variiſque morbi ſymptomatibus in diſcrimen vitæ adducta, ſtomacho puluillum, quo Beata, dum viveret, utebatur, applicavit, & priſtinæ ſanitati reſtituta eſt.

Elapſis ſubinde menſibus, febri, & acerbiſſimis ſtomachi doloribus aggreſſa, ſpatio integri bimeſtris lecto decubuit: & ſtatim ac tunicam, quâ Beatæ corpus amictum fuerat, ſuperinduit, euaſit incolumis.

Poſt annum paritèr in febrim incidit, quâ per bimeſtre proſtrata eſt; producto tamen ſuper eam ſigno Crucis cum velo, quod viuens Beata adhibebat ſanitatem recepit.

Catharina de Taſſis duodenario ſtomachi dolore dirè exagitata, dolore capitis cum vertigine, & febri

bri ſuccedentibus, propè iam moritura, particulam veſtis Beatæ ſtomacho admovit, & ſomno ſtatim correpta eſt; mox expergefacta, ſe doloris, & ægritudinis moleſtiâ liberam reperit.

Magdalena de Rondonis ſex annorum ſpatio confirmatis doloribus, quibus totum corpus excruciabatur, jam declamata, applicitis corpori veſtibus Beatæ, voto vix nuncupato, ſanatur.

Petrus de Allis Romanus febri, & doloribus jam penè confectus, ſuperinduto velo Beatæ, illicò convaleſcit.

Exinde Sacra Congregatio permota eſt, ut Decretum ederet, poſſe quandocumque tutò deveniri ad ſolemnem B. Mariæ Magdalenæ Canonizationem, & interim illi Beatæ titulum, & cultum exhiberi.

Die XXII. Auguſti prædicti anni MDCXXVI. univerſo Carmelitarum Ordini indulſit, ut illius Officium, & Miſſam reſpectiuè recitare, & celebrare poſſet.

Die XV. Ianuarii, anno MDCXXVIII. huiuſmodi indultum extendit ad univerſam ditionem Florentinam.

Poſt noviſſima autem Decreta ſan. mem. Vrbani Octaui, die I. Aprilis, anno MDCLXII. Sacra eadem Congregatio cenſuit, conſtare de caſu excepto, nempe de Cultu Beatæ exhibito auctoritate Apoſtolicâ. Compilatis ſubinde Proceſſibus ſuper his, quæ Beatificationi ſucceſſerunt, iiſque ad Vrbem allatis, & in Sacra Congregatione diſcuſ-

ſis,

ſis, declaratum fuit, conſtare de illorum validitate, die ſcilicet IIII. Octobris, anno MDCLXVII. & die decimâ Septembris proximi præteriti anni MDCLXVIII. conſtare de quinque Miraculis, poſt indultam Beatæ venerationem ſecutis. Nempe continuationis incorruptionis, & fragrantiæ corporis Beatæ. Nec non duplicis multiplicationis olei in Monaſterio Sanctæ Mariæ Angelorum Florentiæ anno MDCXXVI. & anno MDCLIV. primæ ſcilicet, olei inſumendi in lampadibus per octiduum arſuris in celebratione ſolemnium Beatificationis ipſius Beatæ: ſecundæ verò olei prædicti in vrceum ferè vacuum effuſi, quod ſubinde ſatis fuit indigentijs Monaſterij per integrum quadrimeſtre, nec multiplicare deſierat, donec nouum oleum collectum eſſet. Nec non reſtitutionis viſus Mariæ Angelæ Gorinæ guttâ ſerenâ per biennium orbatæ, quæ ope Beatæ Marię Magdalenæ imploratâ, ſtatim perfectè vidit,

Reſtat igitur, ut re tanti momenti poſitâ inter Fratres, Summus Pontifex audiat, an ad Actum ſolemnis Canonizationis tandem devenire videatur in Domino conducibile.

Conſiſtorium ſecretum. pro Canoniz.

DIE igitur XVIII. Martii, anno MDCLXIX. coacto Conſiſtorio ſecreto, quod, ut moris eſt, præcedenti die indictum fuerat; Sanctiſſimus clauſis foribus, ita locutus eſt.

Vene-

Venerabiles Fratres. Ratio præſentis temporis, in quo S. Mater Eccleſia ſuadet fidelibus, ut præcipuo ſtudio ad miſericordiam implorandam confugiant: tum etiam urgētes Chriſtianæ rei neceſſitates à nobis exigunt, ut Divinæ bonitatis Thronum peculiaribus, atque humillimis precibus adeamus; eorum ſuffragia procurantes, qui cùm cæleſti beatitudine fruantur, & inexhauſtum illum æternæ gratiæ fontem de proximo hauriant, poſſunt opportuno, & valido præſidio nos juvare. Idcircò cogitationem noſtram, mentemque convertimus ad promovendam Cauſam Canonizationis Beati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, de quorum heroicis virtutibus, atque eximiis miraculis narrationem in præſenti Conſiſtorio exponi, & à Vobis audiri cupimus. *SS. mandat referri vitam, & acta Beatorũ.*

TVNC Eminentiſſimus Ginettus Congregationis Sacr. Rituum Præfectus, Sanctiſſimi mandatis obtemperans, in hunc modum referre cœpit.

BEATISSIME PATER.

Beatus Petrus in Alcantarâ Hiſpaniarum Oppido natus eſt anno milleſimo quatercenteſimo nonageſimo nono ex Petro Garabito, & Maria Villelâ, ſanguine, & pietate illuſtribus. Infantiam, & pueritiam in omni diſciplinâ, cultuque Virtutum tranſegit, non omiſſis literarum ſtudiis, quibus in Salmaticenſi Academiâ ità incubuit, ut non minùs ingenii, quàm ſanctimoniæ laude floruerit. Arce- *Relatio in Conſ. ſecret. de B. Petro.*

bant eum ab illecebris peccantium caſtigatio corporis, ſenſuum cuſtodia, jugis oratio, & mens in rerum divinarum contemplatione ſemper defixa. Annum agens decimum ſextum, relictâ Patriâ, domoque paternâ ad Conventum loci Manxarretes Ordinis Minorum clàm fugit; cumque ad ripam rapidiſſimi fluvii perveniſſet, nec ullo modo trajicere poſſet, implorato Dei auxilio, ſe repentè ad ulteriorem ripam translatum vidit; & hinc properans ad deſtinatum Cœnobium, ſanctæ Religionis habitum petiit, & obtinuit. Minorum itaque militiæ adſcriptus, ſe cunctis majorem præbuit animi demiſſione, modeſtiâ, ſilentio, rerum omnium abdicatione, atque in Deum, & proximum charitate. Mox expleto tyrocinio profeſſionem emiſit, & votis nuncupatis, ſoli Deo vacabat. Anno vigeſimo vix expleto, cùm ſenili prudentia polleret, Cuſtos inſignis Cœnobii electus, titulum dignitatis in majorem rigorem retulit, potens opere, & ſermone. Ibi aliquando deficiente pane, & altâ nive Conventum obſidente, in Dei providentiâ confiſus, fratres ad oſtium miſit, ubi caniſtrum panibus refertum repererunt, nullo apparente veſtigio hominis, qui ipſum attuliſſet. Sacerdotio initiari, imperio Superiorum coactus, quotidie ſacrum faciebat tot effuſis lacrymis, & tantâ amoris vehementiâ, ut ſæpè immobilis, ac è terrâ elevatus viſus ſit. Carnem ſuam flagellis, ciliciis, inediâ, vigiliis, frigore, & nuditate, acerrimus ſui vindex, penè confecit. Provinciæ Sancti Gabriëlis Præfectus, arctiſſimam Sancti

Fran-

Franciſci familiam novâ reformatione arctiorem fecit; pluresque reliquit in plurimis à ſe fundatis Conventibus rigidioris propoſiti ſectatores. Cellam adeò anguſtam habitabat, ut nonniſi flexis genibus in eâ morari poſſet. Dono diſcretionis ſpirituum, ac divinitùs infusâ Sapientiâ eum prædìtum fuiſse Seraphica Virgo Thereſia ſcripſit, quæ de ejus virtutibus, ac vitæ incredibili auſteritate, ſæpè teſtimonium perhibuit; addens, nec momento quidem diei, ac noctis eum ab oratione ceſsaſse. Annum denique agens ſexageſimum tertium in febrim incidit, nihil de priſtino rigore remittens, donec mirabili Sanctiſſimæ Trinitatis viſione, ac Beatæ Virginis præſentiâ confortatus migravit ad Dominum, die decimâ octavâ Octobris anno milleſimo quingenteſimo ſexageſimo ſecundo, cujus animam, eodem momento, in Cælum ferri Sancta Thereſia procul diſtans vidit, cui etiam bis poſteà apparuit, ut ipſa teſtatur puriſſimæ lucis fulgore circumfuſus: *O beata*, inquiens, *pœnitentia*, *quæ tantum meruit præmium habere*.

Quòd verò attinet ad miracula, tria præ cæteris in vitâ ab eo patrata Sacra Congregatio approbavit. Primum eſt, quod Tagum fluvium aquarum alluvione turgidum ſicco veſtigio pertranſivit. Alterum, quòd cùm baculum ſuum in horto Conventûs infixiſset, protinùs in virentem ficulneam crevit, quæ fructus adhuc ſuaviſſimos profert, multis languoribus ſalutares. Tertium, quòd noctu iter agens, cùm copiosè ningeret, nec ſemitam, quâ

 ten-

tenderet, nec locum, quo tegeretur, inveniret, domum dirutam, tecto penitùs deſtitutam ingreſsus eſt, ſtatimque nix in aëre pendula ei pro tecto fuit, ne illius copiâ obrutus ſuffocaretur. Poſt mortem tredecim item approbata ſunt, ſanationum ſcilicet à malignâ,& lethiferâ febri, à membrorum contractione, ab oſſium fractione, à ſurditate, à cæcitate,& ab aliis gravioribus morbis,integrâ in inſtanti reſtitutâ incolumitate. Quibus diſcuſſis, & approbatis Gregorius XV. Beati titulum, & cultum ei conceſſit: novoque proceſſu facto, ob nova Decreta ab Vrbano VIII. edita, fama ſanctitatis, & fidelium veneratio perſeverans, & creſcens reperta eſt; aliiſque miraculis ab Innocentio X. comprobatis, videlicet Andreæ, qui cruribus, & pedibus attractis ductus ad Beati Viri ſepulchrum liber domum rediit: & pueri octennis pedum, & crurium uſu à nativitate deſtituti adeò, ut ſine fulcris ambulare nequiret, qui perfectam quoque ſanitatem conſecutus eſt. Hæc ſunt, Beatiſſime Pater, Beati Petri heroica geſta, hæc ſigna, & miracula, quibus accuratè perpenſis Congregatio Sacrorum Rituum, repetito votò cenſuit, poſſe tutò deveniri ad ſolemnem ejuſdem Canonizationem. Reliquum eſt, ut Sanctitas Veſtra, Beatum Petrum Sanctorum faſtis adſcribat,idque diutiùs protrahi non ſinat:Pro quâ gratiâ obtinendâ humillimas preces Sanctitati Veſtrę porrigunt Regina cum Nato Hiſpaniarum Rege Catholico, necnon cum Clero Hiſpaniarum, & Civitatibus Regnorum Caſtellæ, & Legionis, Dux

Sa-

Sabaudiæ, aliique Catholici Principes, & univerſus Ordo Sancti Franciſci.

ABSOLVTA relatione, Sanctiſſimus his verbis Cardinalium ſententias requiſivit. *SS. Card. vota exquirit ſuper canonizat. B. Petri.*

Venerabiles Fratres. Ex iis, quæ audiſtis, perſpectum ſatis eſt, quæ, & quanta Omnipotens Deus, qui facit mirabilia magna ſolus, dignatus ſit operari per Servum ſuum Beatum Petrum de Alcantarâ: Videtur ne Vobis expedire, ut ad ſolemnem ejus Canonizationem juxta Eccleſiæ inſtitutum procedamus?

ET Cardinales concordibus ſuffragiis per verbum *Placet*, reſponderunt. *Card. aſſentiunt.*

Tunc idem Cardinalis Ginettus nutu Sanctiſſimi narrationem de B. MARIA MAGDALENA hoc modo proſecutus eſt.

BEATISSIME PATER.

Beatà Maria Magdalena, ex illuſtri Paciorum familiâ Florentiæ nata, priùs orare didicit, quàm loqui: Nullum infantiæ in eâ ſignum, ſed ſola apparuit innocentia. Omnes enim mundi blanditias, omnes ſenſuum illecebras perosa, relictis creaturis, ſoli Deo vacabat, à quo ſeptennis edocta quicquid de ſtudio orationis Sancti Patres præſcribunt, exactisſimè obſervabat. Ab utero crevit cum illâ miſeratio, nam parvula cibum ſibi ſubtrahebat, ut *Relat. de B. Maria Magdal.*

pau-

pauperibus largiretur. Decennis Virginitatem Deo vovit, tantoque amoris igne ſuccenſa fuit; ut intus ardens, incendium vix ferre poſſet. Parentes adverſarios experta, qui invitam nuptiis deſtinabant, oratione tandem, & prudentiâ expugnavit. Quare prævio eorum aſſenſu, decimo ſexto ætatis anno, Carmelitico habitu in Monaſterio Sanctæ Mariæ Angelorum aſſumpto, ſe ipſam arctiùs cęleſti ſponſo conſecravit. Tyrocinium ab eo gradu virtutis inchoavit, qui aliis ſupremus eſt; non enim gradatim ad perfectionem proceſſit, ſed Spiritu Sancto impellente à limine ad culmen repentino motu volavit. Emiſsâ profeſſione, mundo, & ſibi mortua eſt, ut Deo viveret. Ecſtaſes ejus continuæ erant, manſitque aliquando viginti ſex horarum ſpatio à ſenſibus abſtracta, ad intimam cum Deo unionem, eò ſublimiùs pertracta, quò longiùs à ſe ipsâ receſſerat. In his autem exceſſibus, ejus aſtutias timens, qui ſe in Angelum lucis transfigurat, profundiſſimas humilitatis radices in ſui cognitione figebat; nam ſe omnium mortalium ſceleratiſſimam judicabat, eò magis ſibi diſplicens, quò glorioſior erat in conſpectu hominum, & Angelorum. Annos nata decem, & novem ſolo pane, & aquâ, Deo præcipiente, veſci cœpit. Exercitationes ejus erant, otium labore vincere, corpus flagellis caſtigare, inediam, dolores, ſuique contemptum amare, non pati. Mox admirabilem ecſtaſim paſſa eſt à vigiliâ Pentecoſtes uſque ad feſtum Sanctiſſimę Trinitatis, diu, noctuque extra ſenſus rapta; poſt quem exceſ-
ſum,

ſum,rigidisſimam probationem ingreſsa eſt,per totum quinquennium arida,deſolata,ab omnibus derelicta, à dæmonibus crudeliter flagellata, blaſphemiæ, & deſperationis tentationibus vexata, ac ferè uſu rationis deſtituta. Sed non deſeruit electam ſuam Deus; ejus enim præſidio munita omni calamitate ſuperior fuit; aliquot etiam eo tempore patratis miraculis, ne puſillæ ſorores eam ſpiritu erroris illuſam exiſtimarent. Hac autem probatione peráctâ potioribus gratiis aucta eſt. Pervia illi erant arcana cæleſtia, ſtatum animarum in alterâ vitâ perſpexit, quædam in locis remotis dicta, & facta, tanquam præſens vidit, & audivit, futura multa prædixit, intimas cordium cogitationes penetravit. Iugis in eâ ſerenitas erat, & jucunda tranquillitas. Omnem, vel minimam impuritatis labem non vicit, ſed penitùs ignoravit. Poſtremâ tandem infirmitate correpta, quam trium annorum ſpatio, in ſemel aſſumptâ auſteritate permanens, patientiſſimè toleravit, expleto quadrageſimo primo exilii anno, die vigeſimâ quintâ Maji, anno MDCVII. migravit ad Sponſum, ſtatimque fama virtutum ejus per totum Orbem diffuſa eſt. Tam in vitâ, quàm poſt mortem innumeris miraculis coruſcavit. Ex his autem octo à vivente patrata, duodecim poſt mortem Congregatio Sacrorum Rituum approbavit, quæ utpotè omnibus nota breviſſimè perſtringo. Rapta in ecſtaſim, dum acu pingeret, licèt extra ſe poſita, clauſis etiam feneſtris, oculisque velatis ab opere non ceſſabat, ipſumque abſolutiſſimè perficiebat. Quan-

dam

dam mulierem ab ulcere peſſimo, aliam à nervorum attractione, duas à leprâ, unam à morbo apopletico, aliam ab ulcere, & febri ſolo contactu repentè ſanavit, unam denique à dæmone horribiliter obſeſſam, producto in eam ſigno Crucis, ſtatim liberavit. Poſt mortem cadaver ejus non exenteratum, non aromatibus conditum, & in loco humidisſimo ſepultum, integrum, incorruptum, flexibile poſt annum repertum eſt, ſuavisſimum odorem ſupernaturaliter emittens, liquorque ex eo effluxit medendis infirmitatibus ſalutaris. Mulierem jam acceptâ extremâ Vnctione animam agētem à morte præſervavit. Alias à longâ, & lethiferâ febri, atq; acerbisſimis doloribus, ac infirmitatibus inſtantaneâ ſanatione curavit. Quibus ritè probatis Vrbanus VIII. Beatæ titulum, & cultum ei indulxit; novoque proceſſu de his, quæ ſupervenerunt fabricato, Sanctitas Veſtra alia quinque miracula approbavit, continuationem nimirùm incorruptionis, & fragrantię ſupernaturalis: multiplicationem olei in ejus Monaſterio bis peractā: & reſtitutionem viſus Mariæ Angelæ Gorinæ; ac proinde Sacra eadem Congregatio cenſuit, tutò poſſe quandocumque deveniri ad ſolemnem ejuſdem Beatæ Canonizationem. Supereſt igitur, ut Sanctitas Veſtra, Cauſæ jam numeris omnibus abſolutæ ſupremam manum imponat, coronidem Canonizationis adjiciat: pro quâ aſſequendâ ad pedes Sanctitatis Veſtræ humillimas preces porrigunt Imperator cum Auguſtâ Conjuge, necnon Regina Galliarum Chriſtianisſima, Magnus

Dux,

Dux, ac Magna Duciſsa Etruriæ, qui natam ſibi ſubditam Patronam venerantur, aliique Catholici Principes ferè omnes, & univerſus Carmelitarum Ordo.

HVCVSQVE Cardinalis Præfectus: quibus auditis, Sanctiſsimus denuò ſuper iis Cardinalium ſententias reſcire voluit his verbis. *SS. Card. ſententiæ requirit.*

Audiſtis pariter quàm præclaris virtutibus, ac miraculis divina bonitas decoraverit Beatam Mariam Magdalenam de Pazzis. Videtur ne vobis opportunum, ut ad ſolemnem etiam illius Canonizationem deveniamus?

VNANIMI conſenſu, & unâ voce Cardinales reſponderunt, *Placet*.

Finito Conſiſtorio, D. Caſalius Congreg. Sacr. Rit. Secretarius pluria exemplaria Relationis vitæ, virtutum, miraculorum, necnon Actorum in causâ eorumdem Beatorum, Cardinalibus, & Epiſcopis conſignari curavit, ut iis attentè perlectis ſuam quiſque poſteà ſententiam in ſemipleno Conſiſtorio, præmiſsâ maturâ conſideratione, proferret. Mox Cæremoniarum Magiſtri publicum ita denunciari fecerunt. *Relatio tranſmittitur ad Card. & Epiſcop.*

Feria V. XXI. Martii, erit Conſiſtorium publicum in Aulâ Regiâ Palatii Vaticani pro relatione habendâ de vitâ, virtutibus, miraculis, & Actis omni- *Conſiſtor. publ. denũciatur*

nibus in causâ Canonizationis Beatorum Petri de Alcantarâ,& Mariæ Magdalenæ de Pazzis:necnon pro indicendis jejuniis,ac precibus ad explorandam divinam voluntatem ſuper ſolemni Canonizatione eorumdem Beatorum.

Eminentiſſimi Domini Cardinales intererunt cum cappis violaceis ex camelotto, Reverendiſſimi Domini Epiſcopi,Protonotarii,cæterique cum cappis laneis.

Ideò moneantur Eminentiſſimi DD.Cardinales, Decani ſeu antiquiores Epiſcoporum Aſſiſtentium, Protonotariorum, Auditorum Rotæ, Clericorum Cameræ, Abbreviatorum, & Votantium Signaturæ Iuſtitiæ, necnon Gubernator Vrbis, Oratores Principum, Principes ſolii, Conſervatores Vrbis, cæterique moneri ſoliti.

Qui intereſſe debent Conſiſt. publ.

Conſiſtor. publicum

PRAEDICTA igitur die, Sanctiſſimus ex Aulâ Paramentorum (ſic vocant) Pluviali purpureo Phrygio opere contexto, & mitrâ redimitus eminenti ſede ad Aulam Regiam delatus eſt: in quam præter Cardinales, Epiſcopos, cæterosque Romanæ Curiæ Prælatos, immenſa principum virorum, ac nobilium multitudo convenerat. Sanctitas Sua in parato ſibi Throno conſedit, & Romano ritu conſuetam adorationem excepit; tum verò conſidentibus Cardinalibus in ſuis ſedilibus, quæ à gradibus ſolii ab utroque latere in aream excurrebant, DD.Advocati Conſiſtoriales Alexander Comes Capraria, & Marcellus Severolus Nicolai Patris

tris coadjutor excellentiam vitæ, virtutum, & miraculorum, necnon Acta omnia in causâ B. PETRI, & B. MARIAE MAGDALENAE eruditis admodùm, & elegantibus orationibus hoc ordine retulerunt. Comitis Caprariæ Oratio hujuſmodi fuit.

VIRTVTEM duris probari pariter, & gaudere, pervulgatum item, ac Sacroſanctum Oraculum eſt humanæ ſapientiæ, ac divinæ, Beatiſſime Pater. Sanctitas verò, quę virtutum eſt omnium abſoluta complexio, utrique parti ſic conſtat, ut in arduis, aſperiſque ſui ſemper faciat ſummâ cum voluptate periculum. Ita planè, ut quæ duo in hac mundi mole diſtracta ſunt invicem, poſitaque longiſſimè, Cælum, ac Terram, uno in homine admirabili complexione conjungat, in quo ſedem ſimul ſtatuit gaudiorum, & luctuum. Contrario tamen ordine, poſituque; nam in hac Orbis univerſi ſtructurâ, voluptas, & beatitas ſumma tenent, cruciatus, & lacrymæ in infirmâ defluxere: At verò in hoc ipſius perbrevi, ſed intelligente compendio, voluntarias pœnas largè ſanctitas in extima membra diſpergit, in cor intimum cæleſtes effuſiſſimè ingerit, congeritque delicias. *Oratio de B. Petro.*

Id exempli, ſi quiſpiam unquam alius, Beatus Petrus de Alcantarâ cum omnium non commendatione ſolùm, ſed miraculo luculenter exhibuit: Cujus ſi muta membra, vultum, & cutem aſpiceres, illum omnibus addictorum ſuppliciis vivum

 in

in ipſâ morte crederes ſimulacrum: ſi cor, & animum ex auditu vocis inſpiceres, unum aliquem eundem crederes è Civium numero Beatorum, in hoc Cæli ſuburbano cum colonis hominum filiis ruſticantem. Hîc verò cùm ſanctimoniæ ſummæ non inficiandus ulli ſit calculus, ex eo Petrus Sanctorum in terris cultu evincitur eſſe digniſſimus; quem adhuc ampliùs omnis ejus vita ſpectata virtutibus, celebrata miraculis, ſanctiſſimæ huic Sedi tandiù proponit, approbatque meritò candidatum.

Neque verò unquam Petrus in hac togâ non viſus eſt candidâ, qui nunquam innocentiæ ſtolam aut abjecit, aut polluit. Perparum tamen hoc eſt, Diuinâ gratiâ nunquam animum exuiſſe; plus illud eſt multò, virtutum decora tam properè induiſſe: quibus ſanè maturis non ille parem expectavit ætatem; quippè qui vivere viſus eſt cœpiſſe ſtatim à ſenio, ſed vigentis, ac floridæ ſanctitatis. Certè, præter artus exiguos, nihil in illo puero erat puerile, quod cerneres: Oris enim decôra modeſtia, inceſsûs inaffectata gravitas, compoſitio morum æquabilis, & ſuper hæc omnia tenerrima ſimul, ac ſolida pietas, illicò, impenſèque in Deum ſuſcepta, &
Pſal. 118 Dei causâ, in calamitoſos exercita, *Super ſenes illum intellexiſſe à puero conclamabant*. Sexennis orſus eſt divinæ conſuetudini per aſſiduas, altiſſimasque preces aſſueſcere, quarum liquidiſſimæ ſuavitati, cùm labra primùm admovit, non ſine faſtidio uſurpare oculis, nedum in uſum admittere oblectamenta poterat puerorum. Ita, gratiâ antever-

vertente naturam, *Prævenit Petrum Dominus in benedictionibus dulcedinis*: & futurus olim ipſe in cœtu ſanctorum, piorum, ſacrorumque Virorum cœpit confeſtim familiaritate, & colloquiis delectari. Abſit, ut qui Servatorem Deum, librum vitæ, animo ſemper, & corde verſabat, profana unquam volumina, in quibus mortis jacta ſunt ſemina, ſuis unquam manibus contrectaverit. Contrectavit verò interim ſæpè flagella ad irrogandos innocenti corpuſculo cruciatus ex pietate ſæviſſimos; contrectavit ſtipem ad alienam inopiam ſublevandam: inſtrumenta ſervitiorum omnia etiam viliſſima contrectavit, ut ſeſe ſpontè, impensèque in miſerorum opem, obſequiaque demitteret. *Pſal. 20.*

Ab literario ludo, cui cum fructu ipſi magiſtro admirando operam dabat Petrus, cùm ſcholis dimiſſis, ad fundendas preces in Templum ſedulò ſe conferret, diù aliquando à genitore, viro ſanguine, ac pietate clariſſimo, expectatus domi, dum rediret ad prandium, quæſitus deindè per famulum, orans clanculùm inventus eſt, poſt muſicum organum in Odeo, adeò in Deum defixo, abſtractoque à ſenſibus animo, ut evocantis nec voce, nec tactu, niſi geminatâ, auctâque vi, ab eo altiſſimæ contemplationis ſomno potuerit excitari. Quis non dicat, cum ipsâ penè naturâ ingenitam in tantulo puero fuiſſe indolem ſanctitatis?

At enim ſcientię omnis Auctor, & Rector Deus, adeò capacem Petri animum nequaquàm diù in inferiori vitæ claſſe detinuit; illum namque ſextum-

de-

decimum ętatis annum agentem in Lycęum myſticæ Theologiæ promôvit; quem ad Chriſti ſequenda in religiosâ vitâ veſtigia, non invitavit modò; illexitque dulcibus, efficacibus afflatibus peramanter; ſed ad ineunda Seraphica Franciſci clauſtra, viam prodigio ſternente perduxit. Dum enim ſuo nuncii mundi remittendi conſilio moram, aut obicem metuit à parentibus, ac propinquis, adeòque clàm iis, viæ ſe dat ad Franciſcanum Cœnobium Marleatenſe; demerſo in noctem die, ubi ad *Tietar* fluvium venit, per pluvios eos dies auctum imbribus, ac tumentem, hæſit anxius, omni humano ad tranſmittendum amnem præſidio deſtitutus: eo nempe, ut ſuſcepti conſilii auctor, vel ex ipsâ opé tam ſubitâ, tam divinâ, liquidiſſimè appareret. Poſitis humi genibus, Cælum precibus vix pulſavit, cùm divinum Numen orantis voto reſpondit; Acta extemplò res; inque alterâ ripâ priùs ſe Petrus collocatum vidit, quàm loco ſe moveri ſenſerit. Itaque ad Seraphicam vitam deportari viſus eſt manibus Angelorum. Ardore deindè Petri petente, tanto divinitatis, ac tám claro ſuffragio, à Cœnobii Præſide ſimul adſcriptus eſt ſuis, ſimul ipſe virtutum in ſe omnium, Chriſtianæ humilitatis, paupertatis evangelicæ, religioſæ diſciplinæ, ardentiſſimæ charitatis, contemplationis altiſſimæ petita ab aliis, & ab ſe promota exempla tranſcripſit; celſior illinc etiam, quòd omnium ſe infimum, viliſſimumque diceret, ac putaret. Ad ſua expectanda, cognoſcendaque decora Chriſtianâ demisſione cæcus

cus animo, ad videnda etiam, ac dignoſcenda, quæ in aſpectum incurrebant ab ſeveriſſimâ modeſtiâ, uſum penè oculorum amiſerat. Odeò itaque Templi, quod tam ſæpè quotidiè frequentabat, fornixne impoſitus, an laqueare eſſet inductum: ſuum ipſum cubiculum lapidibus-ne, an lignis conſtructum eſſet, & obvia paſſim cætera quaſi novus, alienuſque, quænam illa eſſent, & qualia neſciebat. Verùm qualis ipſe, quantusque eſſet, in oculis omnium erat, & linguis: quibus adeò ſuam in Chriſti militiâ probationem Tyro tempore, veteranus meritis cumulatisſimè approbavit. Ac tùm, aſſenſu omnium unanimi, Deo ſe religiosè, ſanctèque ſolemnibus Profesſionis emiſſæ votis obſtrinxit: quorum non habenâ, ſed ſtimulo ſanctitatis, quem ingreſſus eſt, callem incitatione ſemper gradu perrexit inſiſtere.

Annos jam in tantâ virtute quis computet? ut ipſa tamen virtus pluris æſtimetur in Petro, computemus & hos. Annos natum viginti non ampliùs (quod novum in eâ familiâ fuit) Cuſtodem ſibi Petrum Franciſcani Patres in S. Mariæ Angelorũ Cauriensis Diæceſis Cœnobio, conſpiratis omnium votis, atque ſuffragiis præfecere. Præfecere nimirùm illum, cujus juvenili vultui canos morum gravitas aſpergebat: illum præfecere, qui nihil de honore ſibi, niſi onus acciperet: qui ſupra alios nullâ re aliâ, niſi virtutibus emineret: qui vivam ſe regulã omnibus exhibens, & ſi parcè verbis juberet, cuſtodiam tamen legum omnium ſeveriſſimam abundè omni-

bus

bus imperaret exemplo. Murum in primis ſui fortiſſimum paupertatem, ne labem ea faceret ex ullâ parte vel minimam, omni Petrus curâ, ſtudioque cavit impenſè; in quâ illud in cæteris rigidè voluit cuſtoditum, ne domi proviſum aliquid ad veſcendum per emendicatas, oblatasque piorum eleemoſynas haberetur. Quod aliquando tamen in Dominici natalis pervigilio conqueſti pluſculùm cum ipſo ſunt fratres; quòd eo nimirùm die res omnis cibaria domi deeſſet, oleribus etiam in horto ab altâ nive mortuis, ac ſepultis, viisque ab eâdem omnibus ad opem emendicandam obſtructis; Quibus amanter ipſe cum jurgio: *Quid*, inquit, *ſoliciti eſtis? multis paſſeribus pluris eſtis vos, ſperate in Domino, & ipſe vos enutriet*. Patentem ad Cælum viam nulla nix obſtruit. His porrò enixè conceptis, eò animum fiduciâ erectum mendicus Dei Petrus intendit. Statimque auditum ſeſe æris ad oſtium pulſati ſignum admonuit. Iubet adiri exploratum, nunquid opis egentibus ſubmitteretur è Cælo. Adeunt impigrè, ſed recluſis foribus, præter veſtibulum nivium aggere obſitum, nihil inveniunt, redeunt languidè, narrantque rem triſtes. Rurſus illorum diffidentiam Petrus inſimulat: ac denuò interim pulſatur ad januam: reditum illuc Petrus imperat: atque inibi tunc impoſitum nivibus caniſtrum inventum eſt ampliſſimum, optimiſque panibus cumulatè refertum: neque verò, à quo illud eò miſſum, à quo comportatum, aut quà, humano ullo veſtigio potuit apparere. Apparuit porrò tunc evidens miſerentis

Matth. 10.

Dei

Dei veſtigium : cui proindè omnes, & eam opem acceptam meritò retulere, & ob eam gratias egerunt ex animo immortales.

Suo gregi bonus verè Paſtor invigilabat Petrus. Eat aliquis, ſi poteſt, inficias; ne momento quidem temporis à precatione illum ceſſaſſe, Sanctiſſima Virgo Thereſia (quale hoc quantumcumque teſtimonium) affirmavit, nunquam certè ille ſuis indormit, qui vigilat Deo ſemper precibus. Somnum verò reficiendæ naturæ commune remedium quantum Petrùs oculis, & quale dabat? Vnius tandem horæ, ſed cum cruciatu non uno, deliciæ cubantis erant, ſi quando, perraró tamen, ſaxum capiti, ſubeream corpori tabulam inſtratam pelle ſupponeret: cæterùm flexis eâdem in tabulâ genibus, & capite infixo in parietem ſtipiti incumbente, ſomni præduri particulam, eamque conciſam, maximè ab illiſo in ſtipitem capite dormitante capiebat. Argumento certè, quàm molliter in dilecti ſui Servatoris Ieſu ſinu dormiret, qui corporis ſomno tam brevi eas culcitras, ea fulcra concederet.

Atq;hic quidem Petri lectulus: quale cubiculum? quà longum erat (eâdem teſte Thereſiâ) quatuor palmi, quà latum tres tantummodò finiebant; altitudo ipſius corpore minor erat, ut ibi, aut jacêret, aut ſtaret, nunquam poſſet, niſi contractus includi: Virum tantum tantæ capiebant anguſtiæ. Sed enimverò niſi major mundo ille fuiſſet, nunquam de mundo tam parùm vendicaſſet ſibi, tam nihil. Neque verò plus ipſe de divinis ſibi tribuit, quàm de hu-

manis: Quo enim in loco virtutem ſuam tantam habebat? in nullo. Nemo digniùs divinum ad aras Agnum immolat, quàm qui Agnus ipſe innocentiâ, divinæ ſit idem victima charitatis. Vtrumque ſanè in oculis omnium erat Petrus, ſed unus ſe ipſe ſapienti Chriſtianæ humilitatis ignorantiâ neſciebat. Quare obedientiæ fuit adigendus imperio, ut ſacris myſteriis initiari ſe ſineret. Virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, & thuris voluntariæ ſuæ caſtigationis, & contemplationis ſuaviſſimæ quotidiè divino igne ſacroſancti Altaris admota, quid faceret, niſi odorem longè, latèque fundens ſuavitatis, non animum modò alienatum à ſenſibus evaporaret in Cælum, ſed ipſum etiam corpus animi ſequax, altum à tellure ſuſpenderet? Numinis interìm conviva regalis in torrentem ſeſe mergens cœleſtium voluptatum, quod pleno redundabat ex animo, per oculos effundebat in rivos longè uberrimos lacrymarum. Hoc porrò ſi Altaris eſt, ubique Petro fuit Altare. Cum enim in Cælo ſemper animo verſaretur, in ipſo paſſim itinere abreptus à ſenſibus, uno, alteroque cubito elatus ingredi, dulciſſimisque lacrymis colliqueſcere cernebatur.

Tam verò altus quid interìm ipſe non cerneret? aut tanto colluſtratum lumine, quid lateret? Divinarum Scripturarum arcana oracula, & profunda, in illâ inaceſsâ Cæli luce liquidò, explicitèque diſcebat, quæ deinde ad frequentiſſimum populum, Præpoſitorum juſsu etiam ex tempore tantâ cum vi, ac ſpiritu evolvebat, ut illud in Petro intelligerent om-

nes,

nes, ac dicerent, *Non enim vos eſtis, qui loquimini, ſed Spiritûs Patris veſtri, qui loquitur in vobis*: adſtipulante veritati multitudine mortalium plurimâ, qui animis altè compunctis, expiatione ſcelerum, morumque emendatione Deo ſeſe Petri adducti divinis perſuaſionibus, adjungebant. Tam prono illapſu Petrus in corda per aures, immò per oculos deſcendebat. Quanquam enim pollebat verbo plurimùm, plus tamen adhuc valebat exemplo. An-non alios ad Chriſtum attraheret? cui ſe ipſe inter concionandum arctè adeò devinciebat, ut defixis in illum è Cruce pendentem oculis in ipſo ſuggeſtu ſpectante populo, raperetur in ecſtaſim. Sanctitatis tantæ argumento tam certo, tam claro, quem ille non raperet in amorem Dei in admirationem ſui? Rapiebat ſanè in utrumque. Sed quantùm illud omnibus expetebat votis, omni ſtudio perquirebat, tantundem hoc oculis, animoque reſpuebat penitùs, & horrebat. Bonus utique Trapezita rationes ſuas ex evangelico calculo prudentiſſimè ſupputabat: *Quid enim prodeſt homini, ſi univerſum mundum lucretur, anima verò ſua detrimentum patiatur?* Quam Petrus jacturam, ne vel minimam faceret, procul ab ſe titillationem omnem gloriolæ, virtutis cariem, virusque, & peſtem animi habiturus, à concionibus, & provectiore ætate prorſus abſtinuit, & cùm illas habuit, ſtatim ad viliſſima munera, domi, foriſque, atque ad deſpicatiſſima primò miniſteria pauperum deſcendebat. His igitur eleemoſynam mendicus ipſe erogare quotidiè; ſuoque modiciſſi-

Matth. 10.

Matth. 16.

mo cibatui detrahere aliquid, quod in eorum alimenta converteret: atque interìm fercula iis divini verbi lautiſſima in meliorem materiati cibi cumulum miniſtrare. Paſcebat Petrus corpora egenorum, & animos: ipſe utriſque paſtis charitatis adjiciali convivio veſcebatur.

Majus his tamen & illud exiſtimo; amorem Petro latebrarum, & anguli, Chriſtiana humilitas, ſtudium pietatis, & neceſſitudo cum Deo intima conciliabant. Avellebatur tamen inde ejus, quæ regina virtutum eſt, Charitatis imperio, quæ Petrum ab arctiſſimo illo Dei complexu per preces ad hominum conſuetudinem avocabat: ubi enim de ipſius ſanctimoniâ longè, latèque fama percrebuit, confluere ad illum omnes ſummi, medii, infimique, ut ab ipſo alii ſalutis, alii perfectæ virtutis ſemitam docerentur. Multùm proindè temporis coactus eſt tacitæ, quietæque ſuæ precationi ſubducere, ut ad Deum (quod Deo multò gratiſſimum eſt) animos plurimorum adduceret. Suo item in Ordine nequaquam diù permiſſus eſt uni ſibi vacare, quem aliis regendis ſubindè Cœnobiis communis omnium amor, & ſanctimoniæ tantæ exiſtimatio plurima depoſcebat. Præficiebatur itaque Petrus aliis; ſed idem & animi, & corporis ſui magis, magisque ſubmittendi novas ſemper rationes, easque aſperrimas comminiſcebatur.

Laudatiſſimæ, ſæpiùſque laudatæ Thereſiæ ſermone reſcitum eſt, ſæviente per hyemem frigore, miſerumque Petri corpuſculum adurente, tugurio-

li

li ſui reſeratis adverſis ſibi oſtio, & feneſtrâ, ipſumq; rejecto ab humeris palliolo medium ibi tandiù conſiſtere, ad excipiendam brumæ, ventorumque inclementiam, conſueviſſe, dum denique à gelu membra exanimata torpeſcerent: ac tum, reddito humeris palliolo, clauſisque oſtio, ac feneſtrâ, quaſi corporis ſui gemitum miſeraretur, illud in ipſum dictitaſſe cum jurgio: *Caleſce nunc demùm, ac diſce de frigore remiſſiore non conqueri, ne deterius aliquid tibi contingat*. Diceres alienum corpus adjunctum illi fuiſſe, non ſuum; niſi quòd tremebat ipſe, cùm alium quempiam cernebat vapulantem à frigore, cùm urebatur ipſe, ſpernebat.

Quid verò illud, quàm aſperum? quam immite? quòd detritum, pannoſumque ſaccum, quem ab religioſę vitę primordiis induit, non modò nunquam cum alio commutavit, ne tum quidem, cùm munditiæ honeſtæ causâ illum ablueret, iterumque ad ſui corporis injuriam, & cruciatum, humentem adhuc indueret, ſed quòd nudis omninò pedibus, apertoque capite præſentis, ut ajebat, Dei honore, ſemper inceſſit; excipiens perindè temporis utriuſque ſævitiem; ſic ut capilli nivibus, geluque per hyemem concreti deciderent: rurſum cervix ulceribus à candente per æſtatem Sole fatiſceret? Stimulos illi ſubjiceret carnis laniſta Tartareus; gelidam, tempeſtate perfrigidâ, habebat aquam Petrus, in quam ſe mergens ardores illos impuros corporis generoſâ animi virtute reſtingueret; ſuumque intereà incendium flammis acerrimis invidiæ urentis incenderet.

Et adhuc acrius multò incendiarium illum exuſſit, cùm uno anno quadragenario minor, Provinciæ Sancti Gabriëlis Moderator omnium ſuffragiis renunciatus, primævam Ordinis ſui formam in ſubjectos ſibi religioſos viros inducere omni vi, ſtudioque contendit. Tunc vetus, ac veterator anguis ſuum virus in languidâ frigentium fratrum pectora ſpargere; eorum acuere, ac vibrare linguas in Petrum; afflatam ſpiritu veritatis ſalutem ſuâ mendaciorum, errorumque colluvie inficere penitùs, ac difflare. Petrus contra hortari omnes ſuaviter, animare fortiter, flectere patientiâ multos, ſubmiſſione plures erigere, omnes denique privatis obſequiis, miniſteriis publicis, exemplo virtutum, vel denique vincere, vel certè confundere. Verùm cùm in veteri ſolo ſementem ſuam illam novam Petrus provenire feliciter haud poſſe cognoſceret, in ſuâ Sancti Gabriëlis Provinciâ nova excitavit Cœnobia, in quibus ii conviverent, qui in complexum ire vellent ſeverioris ejus, ſanctiorisque diſciplinæ. Tum verò S. Franciſci perfectionis veſtigiis inſiſtens; unà cum Fratre Martino à S. Mariâ Provinciam Montis Arabidi in Luſitaniæ regno fundavit. Ac rurſum à confluentium in ſua clauſtra virorum multitudine timens ſibi famam, & gloriam, in ipſo penetrali montis Arabidi in ſpecum ſeſe abdidit ſepulchralem: ſepulchralem inquam in ſpecum, ſi credas oculis, abdidit ſeſe, ſi nare explores animi ſagaciore, florentiſſimum ibi Cæli viridarium odoreris. Cibi, ſomnique tam parum, verberum, pœ-

 na-

narumque tam multum, apparatum, pompamque referunt mortis, ac tumuli; imaginem contra, vitæ, Cælique exhibent, raptus illi contemplantis animi perfrequentes; & infuſa interim cordi liquidiſſima gaudia Beatorum. Pertrahit & nunc undique effuſa quoquo loci fragrantia peregrinos. Indè Petri tuguriolo reverentia, cultusque paſſim inſignis, à quo viſentes inſolitę pietatis ſuavitate mirificâ perfunduntur.

Ecquid igitur? tantum bonum ſylvæ-ne, dumtaxat ſibi haberent, & caveæ? Ambivit Petrum & Aulâ, exoptarunt & Reges. Carolus V. Auguſtus, & Ioanna Auſtriaca Luſitaniæ Princeps efficacibus, geminatisque literis illum ſibi à confeſſionibus popoſcere: Quid Petrus? oblatum ſibi honorem modeſtiâ ſummâ, parique conſtantiâ recuſavit. Digniſſima quidem Principum celſitudo, Regumque majeſtas eſt, quibus ſuam primò operam viri ſanctimoniâ florentes impendant; quorum à pietate commune bonum, atque felicitas derivatur in populos: verùm ipſe Rex Regum Petrum ſepoſuerat ſibi unicè in humili tuguriolo, paupereque cultu vacantem: novamque ac ſanctiorem formam non Principibus, at religioſis ex Franciſcanâ familiâ viris ab eo volebat authore deſcribi pariter, ac decerni. Provinciæ itaque Sancti Gabrielis Definitor, ejusque Cuſtos iterum nuncupatus, indè Romam eo conſilio profectus eſt, ut novas ibi arctioris diſciplinæ Provincias ex paupertate, ac perfectione Franciſci primigeniâ excitaret. Verùm in ſe magis ipſe mo-

tus illic excitavit ingentes: fretus Deo tamen excepit illos immotus: & quod divino à Numine immiſſum ſibi conſilium mente ſuſceperat, illud ſibi à filiis hominum nequaquàm paſſus eſt, vel eripi, vel infringi. Animos proindè Minoritarum, quos ab Obſervantiâ nuncupamus, ab ſuâ mente prorſus alienos expertus, eorum, quos Conventuales dicimus, Franciſcanorum Generalem compulſus eſt propoſito ſuo fautorem adſciſcere: Ac tum Apoſtolico Pauli IV. diplomate Generalis in Hiſpaniâ Commiſſarius dictus eſt Petrus, ad novas inibi ſtrictioris diſciplinæ Provincias excitandas.

Gratiis Deo actis immortalibus, ſpei plenus ingentis, fore ut Dei gloria ex novâ ſanctimoniæ fruge magna caperet incrementa, ad ea jacienda ſemina reditum in Hiſpaniam maturabat Petrus. Illud verò ipſi evênit in viâ non commemoratione ſolùm, ſed & admiratione dignisſimum. Feſſus ab itinere ad Cœnobium ſemel Minoritarum de Obſervantiâ divertit; cognitum hominem admiſit nempè Ianitor, clauſoque ſtatim oſtio, perduxit in clauſtra: Ac tum conviciis illum omnibus affluenter inceſſere, appellare Ordinis ſui probrum, & labem, impoſtorem, transfugam, deſertorem: mox ad eadem convicia cæteros ex omni Cœnobio evocare: & illi quidem properè, avidèque confluere, nec habere ſatis, verbis in Petrum contumelioſis agere, ſed tanquam flagitii cujuſpiam nefarii reum conſpiratis votis, efferatisque vocibus illum ad probroſa item, & cruenta palàm verbera poſtulare. Quid

hîc

hîc Petrus, jam non modò *extraneus fratribus ſuis, & peregrinus filiis matris ſuæ*, ſed is ampliùs, cujus erant exploſi nempè, atque exculcati *hominis inimici domeſtici ejus*, eo dumtaxat nomine, quòd eos communi Parenti Deo vellet ipſe arctiori charitate cõjungere? Num-ne alienam ſugillavit invidiam? audaciam objurgavit? num-ne ſuam innocentiam argumẽtis evicit? auctoritatem Pontificis literis oſtentavit? Immò verò novus Crucis ſanctæ diſcipulus, Deique patientis optimus imitator, non ſe *in flagella* modò *paratum* exhibuit, ſed ardentisſimam patiendi ſitim ſi minùs expleturus, at ex parte ſaltem aliquâ conſolaturus, nudavit extemplò terga, atque, ut in ſeſe, velut in coopertum flagitiis omnibus reum, quàm ſeverisſimè omnes animadverterent, enixis precibus obſecravit. Quale ſpectaculum! quis à quibus ignominioſis virgis addicitur? Et injuriam hanc tantam admittant clauſtra? Cælum ferat? Immò verò non admiſere clauſtra, quia Cælum haud tulit. Vbi enim ad excipienda palàm in communi cœtu verbera, veſtes Petrus rejecit ab humeris; iique flagris liventes, ac laceri, pectus cuſpidatâ bracteâ perfosſum, artus aſperam in catenam induti, membra omnia hiſpido incluſa cilicio apparuere, pudor primùm, pallor deindè intuentium ora ſuffudit: tum cecidere ex animis iræ, dolor corda compunxit, contumeliæ in laudes, odia in amplexus, ulciſcendi fames in inſtructa charitate cõvivia migravere. Parum & hoc; quem execrati erant, ut transfugam, illum non excepere modò ut hoſpitem,

Pſal. 68.

Mich. 7.

Pſ. 37.

& amicum, ſed uti domeſticum, intimumque ſuis ab ædibus, ſuoque à complexu abſtrahi non ferebant.

Abſtraxit ipſe ſe tamen: & quibus ſanctimoniæ tantæ tam clara exempla reliquerat, eorum obſtrictos ſibi animos ſecum tulit. Inde pedibus in Regnum Caſtellæ profectus; ac prope ab Oppido, cui nomen eſt à *Pedroſo*, locum nactus peridoneum, primam novæ familiæ inſtituendæ domum extruxit, mole tam modicam, ut compactam aviculis caveam, non excitatum hominibus domicilium meritò nuncupares. Et adhuc tuguriolum illud piè viſentibus majori ſemper miraculo fuit, quàm olim magnificæ, inſanæque Cæſarum moles: atque ipſa cum primis Petri cellula, quæ tantâ in anguſtiâ rectum hominem non admittit; ſacro ipſius cruore largè reſperſa oſtentat omnibus ingentis illius impreſſa ibi veſtigia ſanctitatis. Quid verò? uni ne homines in illâ cellulâ devenerati ſunt Petrum? immò & belluæ jucundo ſanè prodigio illius ſuffragatę ſunt nomini.

Simplicitatis ingenuæ puer Petri cultor, amansque, jumento vectus plenum panibus caniſtrum eò ad illum eleemoſynæ causâ ferebat; jamque dies ſe in noctem induxerat, cùm ad Tagum venit. Hîc verò bellua ad impervium altis aquis flumen hærere; Puer, quid impedimenti eſſet, per tenebras nequaquàm videns, increpare illam vocibus, & urgêre: reſtitare tamen contumaciter illa; nec ſe quoquàm loco movêre: eam denique victurus argumento

Puer:

Puer: *Age*, inquit, *age moroſa*, *pigerrima*, *cur progredi non vis*, *quæ cum eleemoſynâ Petrum petis*? Perſuaſit nempe: bellua enim, audito vix Petri nomine, in fluvium ſeſe immiſit, ſolidaſque calcavit undas,& tranſiit.Id verò miraculi reditus mox evidentiùs comprobavit; cùm idem fluvius altus, ac præceps trajici ope cymbæ vix potuit.

Exinde plurimas in Provincias, non in Hiſpaniâ ſolùm, ſed altero in Orbe in Philippinis Inſulis, & Malucchis, in Sinis, atque Iapponia, ſanctiſſimum ſtrictioris Ordinis inſtitutum diſſeminatum eſt:Pervagatâ jam in terras omnes Petri ſanctimoniâ, fermentem ubique faciente uberem,ac felicem ità planè, ut in Cœnobiis, quæ jam ſupra trecenta numerantur, ea paupertatis, ac perfectionis evangelicæ fruges exiſtat,quæ utriuſque Eccleſiæ horrea,& militantis exemplo, & triumphantis gaudio impleat ſanctitatis. At ipſi interim Petro, *Quem conſtituerat Dominus ſuper familiam ſuam, ut daret illis in tempore tritici menſuram*, quis annonam inferebat in horrea? quis inſtruebat penum? quis cellam vinariam adornabat? Paupertatis amor, & cultus ſuâ ſemper vacuitate pleniſſimæ,& nihilo locupletis. Et ipſe quidem *pane* ſemper *arcto*, *& aquâ brevi* contentus, affirmante Thereſiâ, tertio ferè die, interdum octavo,vix buccellâ panis,& gelidâ modiciſſimâ reficiebat ſeſe: quibus ad delicias Dominicis diebus cepam addebat,aut allium:ſiqua verò legumina ſibi perquàm raro concederet, illa injecto cinere condiebat. Denique ciborum abſtinentiam ſummam uſu verterat in naturam.

Luc. 12.

Iſa. 30.

At verò, ubi ſuorum ſalutem ab rerum inopiâ ultimâ in diſcrimen adduci conſpiceret, ex cenſu fiduciæ, habebat ipſe, quibus iis occurreret, in numerato miracula. In quibus illud eſt oppido luculentum. Ioannem de Neirâ ſuum in itinere comitem defectum ſiti, fameque confectum ſemel Petrus advertit. Vacuis omninò nihil erat in loco ex humanâ ope levaminis:ſed Petro interprete aderat ex divinâ.Preces ille protulit ex opulentâ cordis arcâ numos optimæ fidei, ac ponderis cumulati: emptor frugi à Deo dante pellucidum illicò fontem ipſo in loco ſcatentem,& coctum cum pane piſcem ultrò ſe offerentem accepit. Inde Ioanni ſedata fames, & reſtincta ſitis eſt: Petrus verò ſocio recreato ſatur, perrexit ire jejunus. Quid jejunus? potiore hominis parte, animo, ſemper divinæ *dulcedinis*, in quâ *paraverat pauperi Deus*, epulo veſcebatur. Eo liquidiſſimo cæleſtium voluptatum intritu,acerba, amarulenta omnia,ipſæ verberationes,catenæ, cilicia, jejunia ipſa, atque vigiliæ; inclementia temporum, atque ultimæ egeſtatis incommoda, mulſum illi,ac mel,pura,ac puta divini nectaris pocula ſapiebant. Vſque adeò guſtum mutat ſanctitas,cui guſtato ſpiritu deſipit omnis caro.

Pſal. 67.

Et omnis cum carne tellus diu jam deſipuerat Petro. Cęlo proinde,quod quantum homini fas eſt, largiter prægustarat in terris, plenè frui, votis omnibus expetebát. Et ſuis quidem membris, omni cruciatuum genere funus ipſe fecerat ante mortem. Inarata frons rugis, obſitus ſquallore vultus, recedentes

dentes introrſum oculi, exeſæ nares, exucta labra, atri dentes ac luridi, gracile collum ac rigidum, debiles humeri & incurvi, artus denique omnes aſperi, ac ſtupentes, ambulantis cadaveris imago, non hominis, animum Petri non eo in corpore, ubi animabat, ſed in Cælo, ubi amabat, eſſe liquidò perſuadebant. Atque hæc ipſiſſima Petri effigies eſt, atque deſcriptio. Hanc ipſe genibus, manibusque reptans, cum pedibus ire neutiquàm poſſet, in Odeum, ad deguſtandas Pſalmodiæ delicias, inferebat; animum mox, in quem receſſerat decor omnis è membris, Choris Cælitum ſuaviſſimè illaturus. Eam in patriam beatiſſimæ perennitatis viam illi ſtravit urentiſſima febris, ſuam conferentibus operam doloribus longè ſævisſimis: qui excipiendi ultimò, ſupremumque ſalutandi à Petro adfuêre frequentes. Neque ille interìm, cum mortis arctaretur anguſtiis, quicquam de vitæ ſuæ ſeveritate remiſit: ne ſcilicet deſineret ante pati, quàm vivere. Viri tam ſancti, Patrisque tam cari jacturâ mœrebant omnes, unus ipſe diſſolvi cupiens, & eſſe cum Chriſto, cæleſti planè gaudio geſtiebat: affuſosque ſibi ſuos, lacrymisque perfuſos ſumere pro ſe jubebat lætitiam, qui mox in beatos, æternosque divini Numinis amplexus eſſet iturus. Sanctisſimâ denique ſacrorum myſteriorum ope munitus, pendentis è Cruce Dei Servatoris imaginem ſuavisſimè exoſculatus, abſtractus animo à ſenſibus eſt: quibus deinde redditus *Lætatus ſum*, inquit, *in his, quæ dicta ſunt mihi, in domum Domini ibimus*. Quo verò, quantoque eſt ingreſſus Pſ. 121.

co-

comitatu, ac pompâ ? Salutari Crucis ſigno ſuis benè precatus, *Fratres*, inquit, *mei, num-ne Diviniſſimam Triadem non aſpicitis , Dominamque meam inclytam Deiparam Virginem Mariam , unàque Sanctiſſimum Evangeliſtam Ioannem*? Hæc ubi provolutus dixit in genua, ab hujus mortalitatis ergaſtulo ſanctisſimum ſolvit animum, liberumque dimiſit, ac rectâ ſuſtulit jucundisſimam in patriam civium Beatorum.

Defixis tunc fortè oculis Thereſia intuebatur in Cælum, eique Petrus longè ab Oppido de Arenâ, in quo decesſit ipſe degenti, ſeſe ſpectandum dedit, aitque, *Pergo ad æternam gloriam*. Id illa ut vidit, incredibili gaudio diffluens ſacris ſuis virginibus, & ipſis eam ob rem geſtientibus indicavit: octavoque poſt die nuncio illuc de Petri morte perlato, eum in idem ipſum, quod Thereſia affirmavit, temporis momentum incidiſſe conſenſit; decimoquinto Kalendas Octobris, anno à Partu Virginis ſupra ſeſquimilleſimum ſexageſimo ſecundo, ab ipſius ortu tertio, & ſexageſimo. Semel deinde, iterumque Sanctisſimæ eidem Virgini ſeſe in aſpectum dedit clarisſimis ingentis gloriæ radiis circumfuſus: quæ ſibi quo parta merito eſſet adjiciens, *O felix*, inquit, *Pænitentia, quæ tantum præmii meruiſti*? Obtulit rurſum eidem ſeſe cum Chriſto. Atque hîc, *Nihil*, inquit, *à me Petri nomine petetur, quod ego petenti non annuam*. Ejus verò promisſi experimentum à ſe ſumptum fuiſſe Thereſia affirmavit. Ita gratiam, vicesque Aſſertor hominum Petro repoſuit. Cum enim nihil cuiquam Petrus ab ſe petitum Chriſti nomine ne-

ga-

gaviſſet, omnibus omnia Chriſtus daturum ſe Petri nomine ab ſe poſtulata, recepit.

Supereſt nunc, ut quam in Petro prodigioſam fuiſſe ſanctitatem oſtendimus, eandem etiam fœcundam fuiſſe prodigiis commonſtremus. Quorum etſi aliqua, orationis decurſu, libata ſunt; alia nunc nonnulla ex Sacræ Rituum Congregationis cenſu incorrupto petita ſummatim, & breviter, prout exigit, jubetque præſens temporis ratio, extremo locò perſtringam.

Ad Tagum aliquando Petrus immodicâ aquarum eluvione tumentem, ac rapidum, adeòque vix cymbâ innabilem ſolus venit, ſocio valetudinis affectæ causâ relicto divinam opem confidentiſſimis precibus imploravit: eâ tunc fretus fluvium iniit: iſque ſanctimoniam Petri reveritus, ſolidas undas trajicienti ſubjecit.

Querebantur quandoq; cum Petro fratres, quòd in horto Cœnobii Sanctæ Mariæ *de Pedroſo* nulla conſita eſſet ficus. Baculum Petrus, quo imbecillitatis causâ uſus diu erat, infixit humi: at ille ficulneam in arborem extempìò virentem excrevit: ea deinde fructus ſuo tempore ſapidiſſimos edidit, & nunc edit, plurimis etiam paſſim languoribus ſalutares.

Cœnobium de Arenâ Abulæ repetenti Petro in ſummo vertice montis, cui nomen eſt Portui *de Pico*, ningente effuſiſſimè Cælo, nox ſupervênit: ſemitâ ad pergendum nuſquam apparente, rudera dirutæ, ac tecto carentis undique domûs ingreditur:

fundit

fundit ad Deum preces;ac tum moliente prodigio, ad tuendum,per eam noctem,à temporis injuriâ Petrum,parietibus inædificans ſubitum fornicem pendula nix inducit.

Alphonſus Sanchez faber lignarius popularis Oppidi *de las Quebas* Abulenſis Diæceſis,fracto cruri redintegrando, humanâ omni deſtitutus ope jam erat: ſed hanc ad Petri tumulum,quo confûgit,paratiſſimam invênit;redditus nimirùm ibi momento temporis integræ ſanitati.

Maria de Paramo Toleti ſontico morbo in vitæ deſperationem, judicio Medicorum,adducta, aquæ potu reliquiarum Petri attactu conſecratæ,ſubitam ſalutem bibit.

Maria de Velazquez in Oppido de Arenâ vidua perniciali febri increpedinem mortis acceſſerat: ſacro jam oleo ſupremùm inuncta,Petro ſeſe fiduciâ in illum multâ commendat; exilitque è lecto confeſtim incolumis.

Franciſcus Ramirez eodem in Oppido de Arenâ, ſexennis puer, contractis cruribus deformatus, lampadis ad Petri tumulum collucentis oleo inungitur ſimul, & ſanatur.

Iſabellæ Gonzalez eryſipelatis, quo laborabat, tumor oculorum uſum jam octo dies abſtulerat,admovet morbi loco funem, quo vivens Petrus ſeſe præcinxerat, tumorque actu tum evanuit, & uſus rediit oculorum.

Cæcilia Velazquez in Oppido Mombelitrano ab longo novem menſium oculorum morbo proximè
ad

ad orbitatem devenerat: caput in Petri tumulum vix immiſit,cùm illud inde cum recuperatâ integrè luce protinus extulit.

Eliſabetham Fonſecam aſſidua cordis palpitatio Matriti biennio jam vexabat: Petri ſepulchrum piè inviſuram ſe recipit: ſimul ipſa votum emittit, ſimul ab ipsâ ægritudo dimittitur, & ſuæ quieti extemplò cor redditur.

Balthaſſari Rodriguez ex effracti utriuſque lateris hiatu ilia defluebant: mortique jam imminens novendiales preces, ſalutis recuperandæ causâ, ad ſepulchrum Petri devovit: inibi poſtremo die integræ redditus eſt ſaluti.

Mariam Alvarez de Soto à dolore, tumoreque manus Petri baculus ab eâ vix contrectatus aſſeruit.

Franciſca Martinez Mombeltranenſis Oppidana fracto pede triennio claudicans, deſperatâ ſalute, ad Petri tumulum manibus, genibusque reptavit: ejus imploratâ ope, ſano ſolidoque pede domum læta ſe retulit.

Bartholomæo Garzíæ populari ex Oppido Sanctæ Crucis ſurditas utramque aurem obtuderat: aquam utrique ab attactu reliquiarum Petri ſacram, & cum aquâ uno ſimul tempore auditum infudit.

Iſabellæ verò Gonzalez à tribus jam menſibus obcæcatæ aqua eadem uſum lucis, & oculorum impertiit.

Ioannem bimum puerum dextero in genu fœdo apoſtemate laborantem adhibitę faſciæ eâdem aquâ

madentes, illicò nullo morbi relicto veſtigio perſanarunt.

Andream Valez ferrarium in Oppido *Lanzaita* fabrum cruribus,pedibusque attractum alienæ manus ad Petri tumulum deportarunt,inde ſoſpes domum ſuis ipſe pedibus remeavit.

Balthaſſarem denique de Mendietâ puerum octavum ætatis annum agentem, debilem cruribus, pedibusque, genitrix Petro enixis precibus, multâque fide commendat; ac ſubitam filio, integramque ſalutem,confirmatis utriſque membris, exorat.

Atque hæc ſeveriſſimo Sacræ Rituum Congregationis examine cognita,aſſenſuque omnium unanimi approbata, innumeris penè aliis prætermiſſis, quæ ad trutinam vocata minimè ſunt, teſtatiſſimæ voces primò Dei ſunt, quæ à Sanctitate Veſtrâ Petro de Alcantarâ, jure optimo, meritoque Sanctorum honores efflagitant. Divinæ menti aſſentientes ſuffragatores ejuſdem accedunt Hiſpaniarum Regina ſuo cum filio Rege Catholico. Accedunt cum Hiſpano Clero Regni utriuſque Caſtellæ,ac Legionis Vrbes, Sabaudiæ Dux, aliique Catholici Principes,atque univerſus denique Sancti Franciſci Ordo Seraphicus.

Qui omnes humillimis, enixiſque precibus Sanctitatem Veſtram orant, & obſecrant, ne honorem hunc Petro debitum velit ultra dilatum:quo fiat, ut Chriſtiana Reſpublica per interpretem apud Deum gratioſum adeò, ac potentem, privatam, & publicam, præſentem, æternamque felicitatem animorum,

rum,& corporum cum fractâ Turcarum contumaciâ, cum errorum, & hæreſum extirpatâ perfidiâ, cum Chriſtianorum Principum jucundâ pace,atque concordiâ, cum Sanctitate Veſtrâ diu Terris incolumi ad commune bonum ſervatâ, confidenter exoret.

FACTO à Comite Capprariâ dicendi fine,Reverendisſimus D.Nerlius Archiepiſcopus Florentiæ, Sanctisſimo ab Epiſtolis ad Principes, ſtans in ſiniſtro ſolii latere,Suę Sanctitatis nomine ita reſpondit.

Reſponſ. Secretar. S. Pont.

PETRO de Alcantarâ ex Ordine Fratrum Minorum non minùs aſperrima caſtigandi, & in ſervitutem redigendi corporis diſciplinâ, atque fortitudine verè Magno,quàm ſuſceptâ paupertatis arctiſſimæ nuditate longè ditiſſimo,cæleſtes in terris honores à piiſſimis Principibus, fidelibus populis, & universâ Franciſcanâ Religione poſtulari, Sanctiſſimus Dominus Noſter libenter audit; utque in re tam gravi deliberandâ, Eccleſiæ veteri more ſervato, ritè beneplacitum divinum exploretur, ad inſiſtendum orationibus, jejuniis, eleemoſynis, aliiſque piis operibus,omnes,& ſingulos hortatur; tum ipſe Venerabilium Fratrum ſuorum S.R.E. Cardinalium, & inſuper Patriarcharum quoque,Archiepiſcoporum,& Epiſcoporum omnium, qui in Vrbe reperiuntur, ſententias exquiret.

In hunc ſenſum Sanctitas Sua reſpondere me juſſit Orationi modò luculenter habitæ.

HAEC Archiepiſcopus Florentinus. Tum verò Abbas Severolus, factâ primùm de more verſùs Sanctisſimum genuflexione, deinde ſtans ſequentem habuit Orationem :

Abb. Severoli Ad. voc. Conſiſtorialis Oratio de B. Maria Magdal.

FORTIS animi gloria adeò ſupra fœmineæ imbecillitatis ſortem aſſurgere Sapientium Regi viſa eſt, Beatiſſime Pater, ut vix mulierem fortem inveniri poſſe crediderit, eamque ſi quando, quod eſt omninò rariſſimum, reperiri contingat, procul & ab extremis terrarum finibus eſſe petendam pronunciaverit. Quamobrem feliciſſima meritò patrum noſtrorum tempora dixerim, quibus hoc cæleſte munus ſpectare datum eſt in MARIA MAGDALENA DE PAZZIS. Feliciſſimum Sanctitatis Veſtræ natale ſolum Etruria, quæ ſeſe meritò ſupra cæteras, non dicam Italiæ, ſed Europæ totius, & Orbis terrarum univerſi regiones efferat tanto nobilitata partu. Vidit enim in Mariâ Magdalenâ de Pazzis parentum noſtrorum ætas, & nos filii miramur fortiſſimam planè virginem, quæ bella Domini militando eas retulit victorias, quibus non in veteri prophanæ Romæ Capitolio, ſed in ſanctiſſimo Chriſtianæ Romæ Vaticano cæleſtis triumphi honores jure mox poſtulemus.

Florentiæ, in ſolo ſcilicet Sanctorum feraci, nata eſt Maria Magdalena de Pazzis, anno poſt Virginis partum MDLXVI. ſecundo Aprilis, iiſque parentibus nata eſt, quorum non minùs Chriſtiana virtus, quàm genus, longè ſupra vulgus eminebat,

quippe

quippe & Pazzii, à quibus puella ſanctiſſima Camillum patrem, & Bondelmontii, à quibus matrem Mariam ſortita eſt, in Vrbe nobilisſimâ, clari in primis habebantur, futuri mox clariores per fortunatam ſobolem, quæ amplisſimum genus ab illis acceptum, majus, auctiusque poſteris relinqueret. Nec defuit non obſcurum felicisſimi fœtus indicium; mater enim faſſa eſt, ſe dum ventrem ferret Magdalenam paritura, nullam unquam ex iis moleſtiis expertam, quibus gerentes uterum torqueri ſolent, ac deinde tam quieta, tam ſuavis editæ in lucem puellæ indoles apparuit, ut nunquam ædes ſtridulis turbaret vagitibus, nunquam altrici pariter, & matri minùs eſſet jucunda ploratu. Quid, quod aperuere jam tum tenerrimæ ætatis anni, & ſimplices infantiæ mores, quæ in adultâ ſanctitatis eſſet futura maturitas, & ſpem magnam ſplendidisſimi Solis attulit domeſticis omnibus illa virtutum Aurora. Abdicatis enim omninò puellaribus ludis, ſummo tum ac cæleſti quodam ſolatio perfundebatur, cùm de divinis rebus differentes audiret, ad quos ſitientes ſemper aures afferre ſoleret, atque ab his multa de Chriſtianis officiis, multa de religionis arcanis ultrò ſciſcitari, ac de Auguſtisſimâ præſertim Triade, erga quam miro quodam animi ſenſu rapiebatur; Quare cùm aliquando editam ab Athanaſio fortisſimo catholicæ rei propugnatore credendi normam nacta eſſet, non avidisſimè tantùm totam perlegit, ſed velut inventum quolibet Indico pretioſius margaritum vultu geſtientis præ gaudio

notas

notas præſeferente, aſſervandam detulit ad matrem. Vix eos attigerat annos, in quibus ex divino munere in homine intelligentiæ lumen accenditur, cùm manus cœpit ad pauperes extendere, quod in forti muliere commendatum novimus à Sapiente, nam tanquam in egenis tantùm eſuriret puella integerrima, non rarò ſubtrahebat ſibi, quod in pauperes diſtribueret. Illa etiam in parvulâ, longè ſupra modum ætatis viſa eſt, ſingularis nimirùm ſolicitudo, dum ruri præſertim degeret, ruſticas puellas Chriſtianæ doctrinæ rudimentis imbuendi, in quo munere ruſticãdi delicias illa reponebat; quamvis jam tum & alias derivaret è Cælo in attentiſſimâ rerum divinarum contemplatione, quâ ut liberiùs frueretur, ſecedebat identidem in abditiorem aliquem domûs angulum, ibique excepto genibus corpore, palmisque ſuppliciter, aut ad pectus admotis, aut ſupinis, aut duplicatis, animum à ſenſibus avocabat, & ſpem omnem, amoremque quoad poterat transfundebat in Deum. Et quantus oranti virgini divini ardoris è Cælo calor incideret, duo præcipuè ſignificabant, dolor nimirùm, quem ex hominum in Deum offenſis tantum concipiebat, ut inſomnes aliquando noctes inter lacrymas traduceret, & fames quædam divini panis, quo dum nondum per ætatem veſci liceret, ejus odore recreari mirificè videbatur, atque ideò à matris latere, aliorumque domeſticorum, quos noverat cæleſti ferculo refectos, avelli vix poterat. At ubi primùm decenni licuit angelicæ menſæ accumbere, amoris te-

dâ

dâ vehementiore tacta, majoreque inflammata ſpecie ſanctitatis, Cælum mente complexa voluntariâ ſponſione florem virginitatis addixit Deo;atque exinde nullæ in victu deliciæ, nulla in veſtitu mollities, nullus formæ cultus, utpotè quæ non hominum amores ætatis,& venuſtatis flore colligeret,ſed ſolo virtutum decôre uni divino Sponſo placere ſtuderet.

Aetatis verò,ſuique jam victrix fortiſſima Virgo par erat,ut nobiliori victoriâ præteritarum gloriam augeret, & proculdubio fuit, cùm mortalibus rebus valere juſſis, à parentibus, quà precibus, quà conſtantiâ impetravit, ut Carmelitarum virginum diſciplinæ nomen daret in Cœnobio, quod meritò omnium officina virtutum habebatur. Quod illa Dei beneficium adeò ſemper habuit eximium, ut nullam ſibi feliciorem unquam illuxiſſe diem conſtanter diceret eâ, quâ ſibi divino munere datum eſt religioſis parietibus includi, quibus proinde non rarò àmanter oſcula infigeret. Vix illa ad religioſam vitam traducta, ita ſe moderatricis virginis arbitrio fingendam dedit,ut nihil ſibi jam placere vellet,niſi quod illa probaſſet,diſplicere nihil,niſi quod eadem improbaſſet, quâ potiſſimùm arte brevi temporis intervallo adeò magnos effecit in virtute progreſſus, ut nequaquàm per gradus ad apicem ſanctimoniæ contendiſſe, ſed ad eam feliciſſimè evolaſſe videretur; Quare jam in omnium virginum auribus, oculis, animis habitabat Maria Magdalena; nulla etenim erat, quæ tantam virtutem non amaret, ſuſpiceret, prædicaret.

Neque mirum videri debet tantâ apud moniales opinione ſanctitatis valuiſſe Mariam Magdalenam; Quæ aliis ſororibus deſtinata laborum miniſteria ultrò ſibi depoſceret,atque ut ab his impetrata compleret, noctes inſomnes perſæpè traduceret, tanquam is labor, quo cæterarum quietem procurabat, ſomno ſibi longè ſuavior contingeret, hoc unum ab illis poſtmodùm,mercedis quodammodò loco, poſtulans, ut ſecum in divinis laudibus dies tranſigerent,hoc eſt beatarum mentium more quieſcerent,quibus Dei laudes concinere otium eſt beatiſſimum; Quod ſi nocturnos inter labores impar aliquando animi cæleſtis ardori virgineum corpus ſomno ſuccumberet, illa increpare, ac veluti reſtitantem equum flagellis urgêre non deſiſtebat, donec evinceret. Quæ nondum religioſis votis addicta Deo, illi adeò per amorem cœpit adhærere, ut à ſenſibus non raro peregrinata,mente totâ raperetur in amantiſſimum Sponſum cordis, atque ab eo diſceret in illâ ſecretiori cæleſtium arcanorum ſcholâ ſublimioris philoſophiæ præcepta. Iuſſa proinde eſt duabus è probatioribus Cœnobii ſanctimonialibus aperire, quæ ſecretò ſibi à divino Magiſtro credebantur, quod illa uno parendi ſtudio præſtitit; nolebat enim à moderantium imperio, ne latum quidem unguem unquam abſcedere,cujus rei paulò poſt nobile dedit exemplum,cùm nimirùm, Deo mandante,ut ſolo cibario pane & aquâ contenta,reliquis omnibus in victu abſtineret, non priùs hujuſmodi jejunium aggreſſa eſt, quàm per eos id licuit,

cuit, quorum non tam imperiis, quàm nutibus regebatur.

Victâ jam per obedientiam, & profligatâ voluntate, corpore per jejunium ſubacto, duriora, & fortiora certamina præparabat Virgini æternus Pater, ut eò vinceret glorioſiùs, quò pugnaret atrociùs. Gerendum illi propterea cum Tartareis hoſtibus quinquennale bellum indîxit. At parem omninò, imò majorem tot hoſtibus adeò potentibus, adeò verſutis feliciſſima Virgo ſeſe longo quinque annorum experimento probavit. Nullam illi earum artium omiſere, quibus hominum corda ſolent impugnare, nec raro expugnant, ſed illa divini Spiritûs præſidio communita, dæmonum vim & artes eluſit, & irriſit ſemper invicta; Quamobrem tanquam victrix, veluti adoreâ, & triumphali coronâ multiplici cæleſtium munerum cariſmate donata eſt ab amantiſſimo Sponſo, annulo nempe ſubharrata, & amantium animarum diademate, ſpineo ſcilicet, in ſydera poſtmodùm migraturo coronata.

Hinc jam cæteras virgines juſſa docere, quod ipſa tam feliciter didicerat, Præfecturâ primò juniorum, mox tyrocinii magiſterio utriuſque muneris partes cumulatiſſimè implevit, docuitque nobiliſſimo exemplo imperandi artes ab eâ poſſe tutò exerceri, quæ parendi ſtudio priùs excelluit; factis tamen, quàm verbis erudire ſemper maluit, ut quibus noſſet vim ſuadendi longè efficaciorem ineſſe. Vniverſo mox Monaſterio præpoſita, ut monenti Deo, & concordi virginum voluntati parêret, non

recuſavit imperium, ſed vix illud auſpicata, eò morbo tentare cœpit, qui propemodùm primus, certè poſtremus illi fuit, ita rem omnem divinâ Providentiâ moderante, ut hæc Virgo invictiſſima, quæ mundum, ejusque illecebras, ſemetipſam, ac principes tenebrarum fortiſſimè dimicando vicerat, in poſtremo denique conflictu, per admirandam dolorum patientiam hoſtem hunc frequentiſſimum noſtrorum corporum ſuperaret.

Et quidni tot validiſſimos hoſtes Virgo longè validior ſuperaret, quæ omnium præſidio virtutum armata pugnaret. Fidei in primis tecta clypeo, quo non ſolùm retunderet, ſed retorqueret ignea dæmonum tela. Quę virtus, quanta in hac Virgine fuerit ex amore, quo erga fidei teſſeram Apoſtolorum Symbolum rapiebatur, perſpici potiſſimùm potuit, ſiquidem non ſemel, aut iterùm, ſed ſæpè illud magno ſenſu pietatis concinendo ſupra naturam corporis extra ſenſus ferebatur.

Quæ verò fidem conſequitur Spes, una fuit, quæ illam à primâ uſq; adoleſcentiâ docuit, ea pro nihilo habere, quæ homines per ignem, ferrumque peterent, ſiti meliorum, hoc eſt æternorum accenſa.

Sed ſi quæ virtus in Mariâ Magdalenâ viſa eſt floruiſſe, ut plurimæ dubio procul floruere, ea potiſſimùm viſa eſt, quæ cæterarum meritò princeps, & habetur, & eſt, Charitas. Frons, vultus, verba divinum in hac Virgine ſemper amorem ſpirabant, & quanta in ejus corde flamma divinæ charitatis arderet, vel negligentiùs intuenti palàm faciebant.

Ejuſdem

Ejuſdem ardoris indices erant crebra, atque ignita ſuſpiria, quibus divinum cordis æſtum ventilabat. Omnia Mariæ Magdalenæ dicta, ſalutationes, colloquia divini amoris mentione condiebantur, ſine quo nihil amanti Virgini ſapiebat. Idem divinus amor eam per clauſtra, per hortum, veluti lymphatam ſæpè rapiebat, cogebatque in eas voces *O Amor non benè notus, non benè redamatus, tot injuriis affectus, ò quàm pauca pectora te norunt; Ego pectus meum exhibeo, veni ad cor meum, ut fovearis* erumpere ardẽtisſimæ charitatis indices; quæ non cõtenta animum occupaſſe, adeò etiam corpus invaſerat, ut flammas frigidâ temperare neceſſe haberet; Quamvis amaret illa ignem amoris, quo cruciabatur ſimul, & fovebatur, atque adeò amaret, ut inferorum ignes ultrò ſe ſubituram aſſereret, dummodò eos inter ardores inſanas ſceleſtorum contumelioſè in Deum debacchantium voces non audiret. Quid hîc vim illam cæleſtis ignis commemorem, quæ mente Virginis à corporis conſortio ſevocatâ in altisſimo quodam exceſſu per plurimas, non dicam horas, ſed dies omninò ſolidos non rarò detinuit? Profectò mihi hujus Virginis vitam attentiùs conſideranti, non tam vixiſſe, quàm amaſſe, nec tam amaſſe, quàm in amorem verſa fuiſſe videtur. Neque meum hoc tantùm, ſed omnium planè judicium foret, ſi Virginem contigiſſet aſpicere vultu ex divinâ charitate ardente ſemper orantem, ſi ſacrarum precùm penſum incredibili ſenſu pietatis perſolventem, ſi cæleſtes epulas in Euchariſtiâ frequentantem, eo

divini amoris igne flagrantem, ut facie præſeferret cordis incendium.

Ex hoc porrò tam incenſo in Deum amore illa Chriſtianæ virtutis officia hominibus debita derivabant, quorum illa adeò nullum omiſit, ut omnia cumulatiſsimè impleverit. Quid enim illâ, ſi parendum majoribus foret, paratius, quid alacrius? quæ ſe totam ad Superioris non modò ſenſum, ac voluntatem, ſed etiam vultum, nutumque converteret, quæ ſummam religioſæ Virginis gloriam in eo ſitam arbitraretur, ſi mentem, & intelligentiam, quæ principem in homine locum occupant in obſequium Chriſti cogeret: Si verò cum æqualibus, aut inferioribus etiam agendum, quanta manſuetudo, quanta lenitas, ita tamen gravitati immixta, ut neutra quidquam alteri detraheret, creſceret utraque ex alterius conſortio. Quanta, ſi quid ferendum contingeret, patientia, quam nihil unquam aſperum à mitiſſimo pectore potuit extorquere. Quanta in alienis procurandis commodis ſedulitas, ſi præſertim, vel egentium neceſſitas poſceret, vel ægrotantium infirmitas poſtularet. Sororum illa Sanctimonialium decumbentium lectis aſsidere, alloquio recreari, ſolari, miniſtrare, eluere vaſa, parare edulia, abſtergere purulenta ulcera, adeò nulla eſſet ægritudo tam putrida, nullum tam tetrum ulcus, cui virgineas manus adhibere Maria Magdalena defugeret, ac fuit aliquando cum auſu planè heroico Catharinæ Senenſis, & Franciſci Xaverii ad inſtar ſanie, taboque fluentem lingere non timuit, quinimò

mò dum ipſa acerbisſimo dolorum ſenſu cruciaretur, ſi de aliorum cruciatibus inaudiſſet, oblita ſuorum alienos tantùm miſerando ſentire videbatur.

Neque fato functas ſorores ſanctisſimæ Virginis charitas deſtituebat, ſiquidem earum cadavera ſepulturæ mandare, honorificentisſimum ſibi ducebat. Quæ verò tantum operæ, tantum ſtudii in procurandis corporum commodis poneret, quantâ credemus exarſiſſe erga animas charitate? Hæc illâ impellente adhuc puella Chriſtianis rudimentis ruſticas virgunculas imbuebat? Hæc ad ſuadendam divinorum myſteriorum frequentiam urgebat asſiduè. Hæc illa ſuccenſa viros religioſos acri, ardentique oratione tam crebrò ſolicitabat ad animarum ſtudia, quarum cauſas Deo inter precandum asſiduè commendaret, ac ad quælibet pro illarum ſalute tormenta ferenda paratam ſemper, & alacrem ſe profiteretur, atque hæc una cogitatio tam altas in ejus mente radices egerat, ut quicquid ageret, ſemper in hac hæreret cogitatione defixa.

Verùm eò erat poſtmodùm in ſe ſanctè crudelior, quò ſeſe mitiorem præbebat aliis, utpotè quæ in corpus innoxium ſæviret asſiduè omni pœnarum genere, jejuniis, flagellis, ſpineo ſerto, ferreis catenis, cilicio, durisſimo ſtrato, quo non ad quietem, ſed ad tormenta uti videbatur, nec tamen erat, cur adeò torqueret innocentisſimum corpus, in quo nullum unquam virgineo pudori motum reluctantem experta fuerat, atque adeò ſolo ſui conſpectu amore caſtitatis intuentes incenderet; Quæ virgi-

nitatis

nitatis laus eò eſt in Mariâ Magdalenâ clarior, quò ea demiſsior. Quanta enim in illâ animi excelſa demiſsio fuit, quæ illam ad viliores ſemper veſtes, ad abjectiora miniſteria demittebat; quâ impellente; quicquid ſibi apud alios honorem parere potuiſſet, cauta ſilebat, quicquid contemptum crearet, libentisſimè evulgabat: quâ ſuadente ſe omnibus poſthabebat, ac poſthaberi cupiebat.

Quid hîc ſolitudinis amorem, & ſilentii commemorem in Virgine? quæ nullo unquam verbo hujus leges violavit; quæ ut ſibi, Deoque tantùm viveret, crates haberet pro ſupplicio, nec unquam illas adivit, niſi adacta Superioris imperio. Quid paupertatis ſtudium in Virgine laudem? quæ magis egeſtate rerum, quàm alii copiâ lætaretur, quæ ſi quid ſibi neceſſarium deeſſet, tum ſe beatam prædicabat, quæ nihil unquam non vile, non lacerum admiſit in veſtitu, eò Cælitum oculis futura ſpecioſior, quò pannoſior appareret hominibus.

Poſt has, quas recenſuimus victorias, una ſupererat vincenda natura, & hanc fortisſima pariter & fortunatisſima Virgo ſuperavit, ea peragendo, quæ naturam omnem ſupergreſſa miraculorum nomen invenere; Vt enim in præſentiâ ſileam Prophetiæ ſpiritum, qui non peregrinatus aliquando, ſed in hac Virgine ſtabilem fixiſſe ſedem viſus fuit, adeò illa ſæpè longè poſt eventura prænunciabat; Adeò res intra cordis arcana concluſas, ſolique Deo pervias introſpiciebat, ut ſecreta cordium oculis perlegere videretur. Quamobrem fiebat, ut Tyrunculæ

culæ Virgines Magdalenæ imperio, & moderationi ſubjectæ, vix auderent coram eâ apparêre, ſi quam admiſiſſent culpam, cujus vel ſola conſcientia teſtis eſſet; Exploratum enim pluribus experimentis omnia Magdalenæ patêre. An-non illud plenè mirandum, quòd extra ſe per amoris ecſtaſim rapta in tenebris nullâ oculorum operâ ſuendo, pingendo ea non raròperfecit, quæ attentisſimos oculos, mentemque planè totam requirerent? Quoties illa vim naturę imperantem protulit, pellendo morbos, energumenos liberando?

Soror Maria Catharina de Chellis ab ulcere plurimùm, ex quo Chirurgus partem putrefacti osſis extraxerat, mox etiam ab acerbisſimis, quibus conflictabatur doloribus per Mariam Magdalenam faſciis obligata ad ſanitatem rediit.

Soror Fides acceptâ è Virginis manibus Dei Parentis imagine, eique ſalutari Crucis impreſſo ſigno, ſalutem momento recepit, cum per annum adverſâ valetudine laborans, & omnimodâ nervorum attractione impedita lecto hæſiſſet immobilis inter acerbiſſimos cruciatus.

Catharina de Spinis ab obſidente dæmone per ſignum Crucis, à Mariâ Magdalenâ impreſſum, illicò eſt liberata.

Sorores Barbara Baſſa, & Maria Benigna de Orlandinis fœtidâ ſcabie laborantes, Mariâ Magdalenâ ulcera lambente, per virtutis miraculum redditæ ſunt ſanitati.

Soror Pax de Columbinis apoplexia totius ſiniſtri

ſtri lateris correpta, per ſignum Crucis ter tribus continentibus diebus à Màriâ Magdalenâ ſuper ipſam productum, primâ die ſenſum lateris, ſecundâ motum, integram omninò ſalutem tertiâ recepit.

Cherubina Rabatta peſſimo capitis ulcere, febri, & acutiſſimis doloribus eò jam adducta, ut à Medicis conclamaretur, Crucis ſigno ſalubriter à Virgine ipſi ter impreſſo, ab ulcere, dolore, & febre convaluit.

Iterùm eadem Cherubina vi febris, & ulceris alterius, extremâ unctione munita agebat animam, ſtramenti contactu, in quo Virgo jacebat, ſtatim conſanuit.

Quin & mortem vicit Maria Magdalena, erigens enim ſeſe, ita proſpicere cœpit beatam animarum immortalitatem, quaſi tum denique eſſet victura, cùm exceſſiſſet è vitâ, quare nihil illi longius erat, quàm velo mortalitatis amoto, pulcherrimum Dei vultum intueri, in quo uno ſpem omnem, & felicitatem ſuam locarat, in terrarum exilio expectabat in patriâ æternæ beatitatis. Viſa etiam eſt in ipsâ morte de morte glorioſiſſimè triumphare, cùm mutatis prorſus officiis, effusè lacrymis ſociæ virgines adſtantes indulgerent, ipſa animis, & Deo plena, atque cæleſte gaudium præſeferens ore, quod claudebat in pectore, ſolabatur mœrentes; Quin & juſſa per Confeſſarium vitam jam abeuntem tandiù retinere, donec abſoluto ſacrificio ipſe cum ſororibus divino pane refectis poſſet adeſſe morienti, ut eſſet moriendo obedientiæ miraculum, quæ viven-

do fuerat exemplar, eò uſque continuit quoad ille cum Sororibus adveniret. Tunc die XXV. Maji anni MDCVII. ut felicior viveret, ad Superos migravit ex hoc ęrumnarum domicilio, Sacramentis munita, & ſpei plena cæleſtis. Ac profectò eam viventem adhuc fateri cogimur apud Cælites ſempiternâ felicitate, apud homines immortali gloriâ, dum cultum illi à populorum religione præſtitum, & prodigia ad ipſius gloriam amplificandam, ad aliorum commoda patrata intuemur.

Poſt annum, quo mandatum fuerat terræ, humenti in loco, Virginis cadaver repertum eſt incorruptum, ac è tibiis ſuaviſſimum liquorem ſalutarem morbis pellendis emittens, cæleſtisque odoris fragrantiam.

Maria de Rovanis poſt diutinæ febris moleſtias vitæ ſpe deſtituta, admoto ad pectus florum faſciculo, qui Beatæ corpus nuper elatæ contigerat, repentino ſomno correpta, nec multò poſt evigilans, è lecto prorſus incolumis deſiliit, quod illa ſalutis beneficium ter iterùm experta eſt diverſis temporibus à febri, & ſtomachi doloribus pulvilli, tunicæ, veli, quo Virgo felicisſima vivens uſa fuerat, liberata contactu.

Catharina de Tasſis cum duodenni ſtomachi, & capitis dolore, febri, vertigine ſubinde ſuccedentibus luctata, particulam tandem veſtis Beatæ ſtomacho cùm admoviſſet, ſomno correpta, & mox expergefacta, ſtatim convaluit.

Magdalena de Rondonis, corroboratis jam ſex

 an-

annorum doloribus, quibus totum corpus torquebatur, ac jam deſtituta, Beatæ veſte contacta, & voto vix nuncupato, ſalutem recipit.

Petrus de Allis Romanus febri, ac doloribus ad extremum vitæ ſpatium adductus, Beatæ velo ſuperindutus, illicò redditus eſt priſtinæ valetudini.

Atque hæc tandem prodigia inclytum Pontificem Vrbanum VIII. impulere, ut Mariæ Magdalenæ Beatarum honores decerneret, poſt quos illa & cultu, & prodigiis iterùm magis inclaruit. Intactum enim adhuc ejus cadaver, ac cæleſtem ſpirans fragrantiam adhuc miramur non alio condîtum balſamo, quàm nobilisſimo ſanctitatis.

Oleum bis ejus ope multiplicatum novimus, cùm vel in uſum ſui Monaſterii, vel in ſuæ feſtivitatis decus deſtinaretur, annis reparatæ ſalutis MDCXXVI. & MDCLIV.

M. Angelam Gorinam guttâ ſerenâ per biennium orbatam lumen oculorum, Mariæ Magdalenæ patrocinio implorato, recuperaſſe certisſimo teſtimonio compertum habemus.

Quæ profectò prodigia voces dicemus eſſe cum Auguſtino, quibus illa miraculorum linguâ petit à Sanctitate Veſtrâ Sanctarum Virginum honores, & cultum ſibi decerni, atque cum his Virginis per prodigia loquentis vocibus preces conſentiunt, quas ad Sanctitatis Veſtræ pedes prolapſi fundunt humillimas, cum Auguſtâ Conjuge Imperator Auguſtus, Galliarum Regina Chriſtianisſima, Magnus Dux, & Magna Etruriæ Duciſſa, qui eam ambiunt

ſibi in Cælos adoptare Patronam, quam naſcendi ſorte ſubditam ſibi gloriantur in terris, cæterique ferè omnes Catholici Principes,& univerſa per Europam Carmelitana familia, quæ ex hujus Virginis Canonizatione magnum ſibi decorum incrementum pollicetur.

ABSOLVTA Oratione, Archiepiſcopus Nerlius in hunc modum reſpondit.

NON ſine pręcipuo divinę Providentię conſilio fit, ut Petro de Alcantarâ, cui tam arcta charitatis, & ſanctimonię neceſſitudo, in arduis Militię certaminibus,cum admirabili Thereſiâ interceſſit, nunc in petitione honorum, & coronâ comes adjungatur Maria Magdalena de Pazzis, Carmelitanę perfectionis,omniumque virtutum conſortio,ac potiſſimùm jugi, & altisſimâ contemplatione divinorum,altera ſanè Thereſia.In hujus quoque tam pręclaræ Virginis causâ, quò ſummus Pater luminum voluntatem ſuam adhuc apertiùs revelare dignetur, Sanctisſimus Dominus Noſter conſuetas hortationes adhibet, conſultationibus Conſiſtorio Semipublico reſervatis; interìm tantorum Suffragatorum numero, ac pietate magnoperè lætatur. *Reſponſũ Secretar. S. Pont.*

Hujuſmodi reſponſionem Sanctitas Sua per me reddi voluit religioſis precibus ornatè, diſertèque porrectis.

Promulgātur indulgentię pro canonizat.

HIS ritè peractis, Conſiſtorium dimiſſum eſt: ſequenti die, jubente Sanctiſsimo, infraſcripta Indulgentiarum exemplaria ad Baſilicarum valvas, & ad alia præcipua Vrbis loca affixa fuerunt, ut ad omnium notitiam pervenirent.

MARTIVS Miſeratione divinâ Epiſcopus Portuen. S.R.E. Cardinalis Ginettus, Sanctiſsimi D.N. Papæ Vicarius Generalis, Romanæque Curiæ, ejusque diſtrictûs Iudex ordinarius, &c.

La Santità di N. S. Papa Clemente IX. concede Indulgenza plenaria, e remiſſione di tutti i peccati à tutti i fedeli Chriſtiani dell'vno, e dell'altro ſeſſo, i quali digiuneranno Mercordì, Venerdì, e Sabbato 27. 29. e 30. del corrente: e confeſſati, e communicati viſiteranno almeno vna volta vna dell'infraſcritte Baſiliche, mentre vi ſarà eſpoſto il Santiſſimo, e diuotamente pregaranno la Diuina Maeſtà, che iſpiri Sua Beatitudine, e le aſſiſta nella graue deliberatione della Canonizatione de' Beati PIETRO d'ALCANTARA, e MARIA MADALENA de PAZZIS.

Et à Regolari dell'vno, e dell'altro ſeſſo anche chiuſi in perpetua clauſura, & à tutti gl'altri tanto laici, quanto Eccleſiaſtici, ſecolari, e regolari parimente dell'vno, e dell'altro ſeſſo eſiſtenti in carcere, ò da qualũque infirmità corporale oppreſſi, che non potranno adempire le coſe di ſopra eſpreſſe, poſſa il Confeſſore commutarle in altre opere di pietà, & imporgli quelle coſe, che i penitenti potranno fare.

Il Santisſimo ſarà eſpoſto

Nella Baſilica di S. Giouanni Laterano Domenica 31. del corrente ſino al Martedì ad hora della Meſſa Conuentuale.

Nella Baſilica di S. Pietro dal Martedì 2. d'Aprile doppo la Meſſa Conuentuale ſino al Giouedì all' hora dell'iſteſſa Meſſa.

Nella Baſilica di S. Maria Maggiore dal Giouedì 5. d'Aprile doppo la Meſſa Conuentuale ſino al Sabbato ad hora della medeſima Meſſa.

In quorum fidem, &c. Datum Romæ ex ædibus noſtris hac die XXII. Martii MDCLXIX.

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioſeph Palamolla Secr.

Preces S. Pont. pro canoniz.

PER id tempus Summus Pontifex asſiduis precibus Deum orabat, ut ſibi asſiſtere dignaretur in hoc gravisſimo Canonizationis negotio, ipſumque cæleſti luce dirigeret, ut quod magis è re Chriſtianâ, & Eccleſiæ bono, ac divinæ Majeſtatis gloriâ foret, id ſancire, ac decernere poſſet. Quas verò privatìm nunquam intermittebat preces, in Baſilicâ Vaticanâ publicè haberi, & ſolemni more inſtitui præcepit; ac ut omnibus pietatis exemplo præluceret, die XXVI. Martii, paucis tantùm familiaribus, ac domeſticis comitatus, è Palatio in Baſilicam deſcendit, totus ad modeſtiam, & religionem compoſitus. Vbi ad Altare Sanctisſimi Sacramenti, & ad Confesſionem Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli breves, ſed pias, fudit orationes, ad Capel-

lam

lam Chori ſe contulit, in quâ divina peragi ſolent, & Horæ Canonicæ recitari. Hîc locus erat ad dexteram Altaris eminens (Chorulum vulgò dicunt) aulæis è damaſceno ſerico aureis diſtincto lineis conveſtitus,& velis rubri coloris item ſericis decenter ornatus, in quem Sanctiſſimus ſe recepit, & audivit Miſſam de Spiritu Sancto ſolemni ritu à Baſilicæ Canonicis celebratam,necnon egregiam admodùm, & eruditam concionem, quam habuit P. Andreas Lao Carmelitanæ familię Procurator,& Vicarius Generalis, magni nominis Prædicator.

Sanctiſs. adeſt miſſæ de Spiritu S. & cōcioni P. Lao in Baſ. Vat.

Vt autem Chriſti fideles ſuorum delictorum veniam in hac occaſione conceſſam commodiùs lucrari poſſent, Sanctisſimus animarum ſaluti ſedulò incumbens, paternâ pietate proſpexit. Iis enim, qui fortè ob inſcitiam, aut propter aliam quamcunque cauſam injunctum in primâ hebdomadâ jejunium non ſervaſſent, in ſequenti, iſtius implendi, & perficiendi facultatem fecit: promulgato in id hujus tenoris Edicto, die XXVIII. Martii.

Altera Indulgētia pro canonizat.

MARTIVS Miſeratione divinâ Epiſcopus Portuen. S.R.E. Cardinalis Ginettus, Sanctisſimi D.N. Papæ Vicarius Generalis, Romanæque Curiæ, ejusque diſtrictûs Iudex ordinarius, &c.

Di eſpreſſo comandamento di Noſtro Signore, ſi fà intendere à tutti quelli, alli quali non ſarà forſe peruenuta in tempo la notitia de' digiuni, da farſi per la conſecutione dell'Indulgenza plenaria publicata ſotto li 22. del

del corrente, ò pure non hauranno digiunato nella corrente ſettimana, che digiunando nella ſeguente ſettimana, Mercordì, Venerdì, e Sabbato 3.5.e 6.di Aprile, e confeſſati, e communicati viſiteranno almeno vna volta vna dell'infraſcritte Baſiliche, mentre vi ſarà eſpoſto il Santiſſimo, e diuotamente pregaranno la Maeſtà diuina, che aſſiſta, & iſpiri Sua Beatitudine, nella graue deliberatione della Canonizatione, &c.

ILLVD autem hîc apponere ſupervacaneum duco, quia ejuſdem eſt tenoris, atque aliud Edictum à nobis ſupra relatum.

Sanctisſimus verò à ſe collatæ Indulgentiæ participeps fieri deſiderans, die ſecundâ Aprilis in Baſilicam Vaticanam deſcendit, & in locum ſibi paratum, intra Odeum, ſeu Capellam Chori, quem paulò ante deſcripſimus, ſe recepit. Interfuit Miſſæ ſacrificio ſolemnibus cæremoniis à Canonicis peracto, & concioni etiam, quam habuit idem P. Lao, de quo ſupra meminimus. *Sanctiſs. deſcendit in Baſil. Vatic.*

Ea dies ad publicam quadraginta Horarum precationem deſtinata erat in Baſilicâ Vaticanâ conſueto more habendam; & quæ ad eam religioſiùs, & attentiùs peragendam neceſſaria videbantur, in Capellâ Sanctisſimo Sacramento dicatâ, Chori Sacello obversâ, ea omnia in promptu erant. Finito igitur Sacro, univerſus Baſilicæ Clerus à Capellâ Chori egrediens ſupplicationem inſtituit, ad Confesſionem uſque Sanctorum Apoſtolorum rectâ contendens, ac inde verſùs Capellam Sanctisſimi, *Expoſitio Sanctiſs. Sacr. in Baſ. Vat.*

mo-

modico per Baſilicam ambitu facto, regrediens. Pręibat Sacramenti Sodalitas; ſequebantur Beneficiati: mox Canonici funalibus omnes accenſis: tum Canonicus, qui Miſſam celebraverat, Auguſtisſimam Euchariſtiam pretioſisſimâ cuſtodiâ incluſam ſub umbellâ deferens (contos, qui ſubſtinebant umbellam, ferebant octo intimi Sanctitatis Suæ Cubicularii) quam Summus Pontifex pedès proſequebatur, cereum accenſum propriâ manu dextrâ præferens (alieno Pincernæ, ad quem illum præferre ex officio pertinebat, rejecto à manu obſequio) ſiniſtrâ verò Beatæ Virginis precatoriam coronam percurrens, ac demiſſo per Caudatarium, Suæ Sanctitatis juſſu, reverentiæ causâ, effuſoque in terram Pontificiæ veſtis ſyrmate, detecto capite incedẽs, rarâ modeſtiâ, incomparabili pietate, & humanas ſuperãte laudes, omnes ad religionem pariter & admirationem provocabat. Cardinalis verò Carolus Barberinus, Baſilicæ ejuſdem Archipresbyter, qui conſueto more poſt umbellam Sanctisſimę Euchariſtiæ proximus ire ſolet, occupato à Pontifice deſtinato ſibi loco, ante umbellam inter Canonicos procedebat. Vbi ventum eſt ad Capellam Sacramenti, ſacram Hoſtiam in argenteo throno & eminenti, ſupra Altare collocatam, quò ab omnibus videri, & adorari poſſet, Pontifex in genua provolutus, accepto de manibus celebrantis thuribulo, ter ſummâ reverentiâ, & humilitate thurificavit; quo functus officio pietatis, cantatâ à Canonico celebrante collectâ ante gradus ſiniſtri Aræ lateris, non modico

Pont. pedis incedit in ſupplicatione SS. Sacram.

Pont. SS. Sacr. thurificat.

co temporis ſpatio, coram Auguſtisſimâ Euchariſtiâ ſupplex oravit, ſummo pietatis ſenſu, & circumſtantium admiratione pariter & ædificatione.

Interìm Epiſcopi Vrbi vicini Romam convenerunt. Hos Reverendiſſimus Brancatius Archiepiſcopus Adrianopolitanus, Sacri Concilii Secretarius ante duos ferè menſes præmonuerat, ut tempeſtivè adeſſent ſua ſuffragia laturi ſuper Canonizatione B. PETRI de Alcantarâ, & B. MARIAE MAGDALENAE de Pazzis in Conſiſtorio Semipublico. Quod Magiſtri Cæremoniarum ſequenti monitione, ob majorem commoditatem typis mandatâ, denunciari fecerunt. *Epiſ. Vrbi propinqui monentur pro Conſiſtor. Semipub.*

Feriâ II. die VIII. Aprilis horâ XIV. erit Conſiſtorium Semipublicum in Aulâ Ducali Vaticanâ; in quo Eminentiſſimi DD. Cardinales, necnon Reverendiſſimi DD. Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi Romæ degentes ferent ſententiam ſuper Canonizatione Beati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, eamque ſinguli diviſìm ſcriptam, & ſubſcriptam tradent D. Secretario Congregationis Sacrorum Rituum. *Denũciatio Conſ. Semipub.*

Eminentiſſimi DD. Cardinales erunt cum cappis violaceis ex Camelotto. Reverendiſſimi verò Patriarchæ, Archiepiſcopi, Epiſcopi, Protonotarii, duo Auditores Rotæ, & Secretarius Sacræ Congregationis, necnon Procurator Fiſcalis Cameræ Apoſtolicæ cum cappis laneis, quibus utuntur in Capellâ Pontificiâ.

Eminentiſſimi DD. Cardinales cùm incipient ſuas ferre ſententias, aſſurgent detecto capite, eaſque proſequentur tecto capite ſedentes.

Modus ferendi ſententias.

Reverendiſſimi Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi, ferentibus ſententias Eminentiſſimis Dominis Cardinalibus, ſedebunt tecto capite: ſtabunt verò cùm Sanctiſſimus loquetur, & genuflectent, antequàm loqui incipiant, & ſimiliter poſtquàm tulerint propria ſuffragia: aſſurgent autem ſinguli, ſtatim ac primus Patriarcha ſententiam laturus aſſurget, ſicque ſtabunt, donec ultimus Epiſcoporum ſententiam ferre deſierit.

Ideò admoneantur omnes Eminentiſſimi Domini Cardinales, necnon ſinguli Reverendiſſimi Domini Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi præſentes in Curiâ, ac DD. Protonotarii, Decanus, & ſenior poſt eum Auditor Rotæ, Secretarius Congregationis Sacrorum Rituum, & Procurator Fiſcalis Cameræ Apoſtolicæ, conſignato quoque ſingulis exemplari præſentis ſchedulæ.

Conſiſtor. ſemipubl.

DESIGNATA igitur die Conſiſtorium coactum eſt in Aulâ Ducali Vaticanâ, ad quam Summus Pontifex ex interiori cubiculo vulgò dictâ paramentorum, amictu, albâ, cingulo, ſtolâ violaceâ, & pluviali ſimplici rubri coloris indutus, mitrâque pariter ſimplici ornatus pedès acceſſit. Anteriores fimbrias veſtis, & pluvialis Pontificii duo Cubicularii Aſſiſtentes, poſteriores Excellentiſſimus D. Thomas ejuſdem Pontificis Nepos, ne in terram de-

defluerent,ſuſtinebant. Sedente Sanctiſſimo in ſolio eminenti, quod ampla deſuper umbella tegebat;Cardinales, cæterique Prælati omnes ſuo quiſque loco juſto ordine conſedêrunt. Subſellia Cardinalium infrà gradus ſolii à dextro latere ad ſiniſtrum uſque continuato ductu in aream excurrebant. Sedilia autem pro Patriarchis, Archiepiſcopis,& Epiſcopis,diſpoſita poſt Cardinalium ſubſellia viſebantur; Dextrum latus Aſſiſtentes, non Aſſiſtentes verò ſiniſtrum occupabant latus.Protonotarios Apoſtolicos, Decanum,& alterum antiquiorem Rotæ Auditorem ſcamna poſt prædicta ſubſellia Solio adverſa exceperunt. In areâ iuxtà gradus ſolii ſtabant DD. Caſalius, Congregationi Sacrorum Rituum à Secretis: Vanninus,& Arata, Cubicularii Pontificis Aſſiſtentes, & Secretarius, Clericuſque Sacri Collegii veſtibus,& caputiis rubris de more inverſis amicti:nec-non Cæremoniarum Magiſtri veſtibus violaceis induti.

Ordo ſeſſionis.

Porrò Sanctiſſimus ad augendum Sacri hujus Conſeſsûs ſplendôrem, & eximium paternæ benevolentiæ ſpecimen exhibendum, huic piiſſimæ actioni adeſſe voluit Auguſtiſſimam Sveciæ Reginam, Orbis miraculum, clariſſimam hujus ſeculi Heroinam, & Catholicæ Religionis immortale decus, & ornamentum. Hæc cuncta attentè, & curioſè ſpectavit è ſuperiore cubiculi (pretioſis id erat periſtromatibus ornatum,à Raphaële de Vrbino pictore celeberrimo delineatis) eidem Aulæ imminentis feneſtrâ; nam cùm illa regiis præſtet virtu-

Reg. Sveciæ datur locus pro audiendis ſententÿs in Cōſiſt. ſemipubl.

tutibus, celsâ præterea indole, judicio gravi, & acutiſſimo polleat ingenio, excellatque ſuprà quàm dici poſſit, ſcientiâ rerum, peritiâque linguarum; mirum eſt, quantâ animi voluptate Purpuratorum Patrum, aliorumque ſententias in eo ampliſſimo Chriſtiani Orbis theatro audiverit! quàm altâ meditatione ſingula in eo dicta perpenderit, & cordi impreſſerit! præſertìm cùm SS.D.N CLEMENTIS ab ore penderet, Pontificiâ, & ſummâ quâdam gravitate, circumſtantes in hunc modum alloquentis.

Venerabiles Fratres. Quæ pertinent ad heroicas virtutes, atque eximia miracula Beati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, in Conſiſtorio publico nuper habito audire, & ex fideli ad vos tranſmiſsâ narratione maturè perpendere valuiſtis. Reliquum jam eſt, ut de publico illis cultu decernendo deliberemus; cùm æquum ſit *laudari viros glorioſos, quorum memoria in benedictione eſt*; Non tàm, ut hanc illis quaſi laborum, ac virtutum ſuarum mercedem tribuamus, qui *de ſuâ felicitate ſecuri, de noſtrâ tantùm ſunt incolumitate ſoliciti*, quàm ut eorum exemplis, quæ ad mortalium animos excitandos plurimùm valent, Chriſtiana charitas incaleſcat. Et ſanè cùm pacatis jam, dexterâ Dei faciente virtutem, Chriſtianorum Principum animis, præcipuam ſolicitudinem, curamque noſtram ad Cretæ Inſulæ, hoc eſt ad publicæ ſalutis defenſionem conferamus: par eſt, ut novis, quæ in dies à piis æquè, ac generoſis Principibus

bus ſuppetiæ parantur,nova è Cælo ſubſidia adjungi ſedulò curemus; id etiam exigente præſenti Poloniæ ſtatu, ut aucto cæleſtium Interceſſorum numero, atque ope, inclytæ, clariſſimæque Nationis negotia feliciter cedant.

Interim non poſſumus ſatis admirari, ac laudare divinæ in nos bonitatis abundantiam, quæ impoſitum humilitati noſtræ graviſſimum onus Apoſtolici muneris ingenti ſolatio ſublevare dignatur; dùm hujus Canonizationis decus, ad quod Prædeceſſores noſtri cogitationem ſpecialitèr direxerant, ad hoc uſque tempus reſervavit: ut peculiarem, ac veterem noſtram ergà utrumque Beatum devotionem publico nunc teſtimonio ex ipſo ſolii Pontificii culmine profiteremur. Tanta profectò fuit in utroque ſanctimoniæ, morumque ſimilitudo, ſive intueamur vitæ aſperitatem, & abſtinentiam, ſive illibatum animi candôrem, ſive immenſum divini amoris incendium, quod frequentiſſimi mentis raptus, & aſſidua rerum cæleſtium contemplatio ſequebantur, ſive denique mirabilia, quæ per eos divina Omnipotentia patravit, ut judicaverimus, ſimul promovendam amborum celebritatem. Quadrageſimæ verò tempus ad id tractandum elegimus, quòd & eorum ſanctitas in auſteritate jejunii præcipuè eluxit, & *hoc eſt tempus acceptabile*, in quo cùm Deus placabiliorem ſe mortalibus præbeat, Nobis, vt ſperamus, miſericorditèr indicabit, quid in re tantâ ſtatuere ad ſui nominis gloriam, atque ædificationem fidelium debeamus.

Ve-

Veſtras igitur ſententias primùm exquirimus de Beato Petro de Alcantarâ.

VBI Pontifex loquendi finem fecit: omnes ſervatis de more cæremoniis, in denunciatione Conſiſtorii à nobis jam ſuprà deſcriptis, ſua ſuffragia hoc ordine tulerunt.

Franciſcus Epiſcopus Oſtienſis Card. Barberinus.

Vota Dominorum Card.

Beatiſſime Pater, antiquus Anachoreta Copres, cùm in cœtu diſcipulorum acta Patrum recensêret, viſus uni ex auditoribus fuit, è codice aureis literis exarato, quæ dicebat recitare. Liceat effari, Beatiſſime Pater, ſimile mihi contigiſſe quidpiam: eximia enim, & præclara dùm Sanctitas Veſtra de Beato Petro de Alcantarâ, & de Beatâ Mariâ Magdalenâ de Pazzis commemoraret, videbatur è pretioſiori codice, hoc eſt, è libro vitæ Archetypo ea excipere. De Beato equidem Petro eſt, quòd omnes felicem prędicent Hiſpaniam tanti Viri genitricem. Eſt & mihi dudùm inſervienti peculiaritèr Religioni Seraphicæ, cur huic ex officio gratuler, formatum inſtitutis ejus, & Orbis admirationi oſtenſum noviſſimis hiſce temporibus, odio in ſe ipſum, & ſummâ in Deum charitate Franciſcum alterum, diſciplinæ ſeverioris auctorem, quam non ſolùm per Hiſpanias ſparſit, ſed trans maria, & in extremas uſque mundi partes protenſam divinæ gloriæ incremento videmus. Audiatur ergò Sanctitas Veſtra ex Deo,

coram

coram Deo in Chriſto loquens Eccleſiæ univerſæ declarare, Beatum Petrum de Alcantarâ, uti ritè adſcriptum catalogo Sanctorum, in privatis, ac publicis neceſsitatibus poſſe invocari, & eſſe invocandum.

Martius Epiſcopus Portuenſis Card. Ginettus.

Seraphicæ Religionis fœcundisſimus Ager Sanctos Viros omni ætate produxit, in quibus Franciſci ſpiritus mirabiliter eluxit. Novisſimè autem ab ultimis Heſperiæ finibus novum germen emerſit B. Petrus de Alcantarâ, in quo omnes Franciſci virtutes, nuda ſcilicet paupertas, angelica puritas, rerum omnium abdicatio, rigidisſima pœnitentia, Dei, ac proximi ardentisſimus amor refulgent. Cùm igitur fama virtutum B. Petri in omnem terram diffuſa, inſignibus à Deo miraculis comprobata ſit, æquum omninò videtur, ut ſolemnis ei cultus, ac veneratio Apoſtolicâ auctoritate decernatur.

Franciſcus Maria Epiſc. Tuſculanus Card. Brancatius.

Legimus, Beatisſime Pater, Beato Petro Apoſtolo iter humanis gresſibus liquidum, ſolidum obſequium, ut ait Petrus Chryſologus, præbuiſſe, & novo huic Petro Tagum fluvium liquentem ejus viam ſaxeâ ſoliditate ſtraviſſe. Audivimus ſitienti populo Moyſen è lapide fontem aperuiſſe, & in præſens, Petrum, ut ſocio ſiti ad mortem laboranti

ſuc-

ſuccurreret, precibus idem obtinuiſſe ſubſidium. Renovata igitur miracula exigunt, Beatisſime Pater, ut ore veſtro, quo Deus ipſe militanti in Eccleſiâ loquitur, inter triumphantis cives & Petrum divinâ gloriâ perfrui pronuntietis. Prout ego tutò fieri poſſe exiſtimo.

Vldericus Epiſcopus Albanenſis Card. Carpineus.

Beatus Petrus de Alcantarâ vixit inter mortales non veluti mortalis, id enim egit mortalis in terris, quod agunt in Cælis ſpiritus immortales; optimâ parte ſibi electâ, quâ potiuntur electi, ad hoc unum contendebat, ut indefeſſo mentis obtutu ſummum bonum intelligeret, intelligendo amaret, amando frueretur. Hinc eſt, ut animi virtutibus totus viveret, & admirabili abſtinentiæ addictus vitam ſine victu quodammodò tranſigeret. Cibo enim inviſibili, quo & corpus reficeretur, & animus, utebatur, faciendi ſcilicet Patris, qui in Cælis eſt, voluntatem, quæ utique eſt ſanctificatio noſtra. Hominem igitur non de terrâ terrenum, ſed omninò de Cælo cæleſtem inter Sanctos cæleſtis aulæ Proceres adſcribendum cenſeo, Beatiſſime Pater.

Iulius Epiſcopus Sabinenſis Card. Gabriellius.

Chriſtianæ ſanctitatis ferax Hiſpania, Beatisſime Pater, unum præter cæteros B. Petrum de Alcantârâ peperit, quem tam rigor horridus pœnitentiæ,

quàm

quàm charitatis ardor amabilis cùm æquaverit fulgentiſſimis viris, quos in Hiſpaniâ ortos priore ſeculo noſtrum altaribus invocavit, exiſtimo illum cum iiſdem meritâ cæleſtis honoris participatione dignandum. Cellam is coluit anguſtam inſtar ſepulchri, cibo ferè nullo, ſomno ſeſquihoræ, ferreâ ſub ſacco tunicâ cuſpidibus obverſis membra ſenilia ferientibus, aperto capite, nudis pedibus nives, & frigora excipiens. Verùm ubi divino fortè amore incaluiſſet, continuò fracta jejuniis membra rapiebat in abdita cubiculi, ut lacrymis dulciſſimis relevaret cordis ardorem, hoc eſt partem beatitatis prælibaret in terris.

Virginius tit. S. Laurentii in Lucinâ Presbyter Card. Vrſinus.

Beatiſſime Pater, inter multas virtutes, quas enumerare poſſem in B. Petro de Alcantarâ, eminet ſuper omnes præcipua humilitas; quæ enim in mundo viliora videntur, in Cælo ſublimiora ſunt; hæc fuit veſtis nuptialis, quâ indutus B. Petrus ad cæleſte convivium ingredi meruit; per hos gradus humilitatis deſcendendo, tot frui cæleſtibus viſionibus, in extaſim rapi, & ad Dei præſentiam attolli meruit, verus Evangelii ſectator, *qui enim ſe humiliat, exaltatur*. Nunc perfectis proceſſibus, omnibusque de more ſolutis, meritò à Sanctitate Veſtrâ Sanctus pronunciari videtur, ut præſentibus neceſſitatibus opitulari poſſit, & multiplicatis interceſſoribus cæleſtem benedictionem ſanctis operibus

Sanctitatis Veſtræ pro defenſione Catholicæ Religionis plenis manibus Dei omnipotentia elargiatur; & ita meâ humillimâ ſententiâ cenſeo.

Cæſar tit. Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Fachenettus.

Eccleſiæ Cælum antehac ſanctiſſimis viris veluti quibuſdam ſyderibus ita diſtinguebatur, ut ad illud illuſtrandum ne exigua quidem ſcintilla lucis addi poſſe videretur. Verùm enimverò Petrus de Alcantarâ eam inter mortales vitam traduxit, ut & mirabili ſignorum claritudine, & ſingulari virtutum præſtantiâ infinitum penè lumen huic Eccleſiæ Cœlo adjunxiſſe putetur. Inter verò plurima integritatis, fortitudinis, ſanctimoniæ, fideique prodigia, quibus univerſum terrarum orbem cumulavit, atque in ſummam admirationem rapuit, illud eximiis effertur laudibus, quòd cùm Petrus egregiâ inſtructus fide Tagum fluvium, tunc temporis immodicâ aquarum copiâ excandeſcentem, eſſet ingreſſus, ejus procellam illicò domuit, eumque ſiccis pedibus tranſivit. Quid mirum, ſi Petrus inſuperabilem vaſtiſſimi fluminis impetum fregerit, qui ſemper acerbiſſimâ ſui corporis afflictatione armatam immortalis Numinis in peccatores iram in miſericordiam vertit? Quapropter, Beatisſime Pater, illum in Sanctorum numero cenſeo jure collocandum.

Fe-

Federicus tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Sfortia.

Liquet, Beatiſſime Pater, debitus Cælitum honos B. Petro de Alcantarâ, cui, dum cæleſtem inter mortales vitam traheret, Omnipotentis agente virtute, aureum ſeſe Tagus ſolidavit in ſolium: argentea ſui ipſius nix laquearia ſuſpendit in templum: arens ſcipio terræ fixus protinùs germen poſteà groſſos, licèt non ſuos, edidit in miraculum, ut virtutes ejus Cælo dignè monſtrarentur, quem tandem vitâ functum, Divâ Thereſiâ vidente, Deus aſſumpſit, ut inhabitaret in atriis ſuis. Quare, ſi Sanctitati Veſtræ placuerit, nihil gratiæ, nihil precibus, nihil clementiæ permittendo, crederem ei ſolemniter honorem Cælitum eſſe tribuendum, ut quemadmodùm Deus fecit, ita & nos faciamus.

Benedictus tituli Sancti Honuphrii Presbyter Card. Odeſcalcus.

Non unius tantùm Hiſpaniæ, ſed univerſę Chriſtianæ Reipublicæ ardentia vota implet, atque fortunat Sanctitas Veſtra, dum Sanctorum faſtis adſcribere meditatur Petrum de Alcantarâ, quà populorum acclamatione, quà Principum, & Regum precibus, quà vocibus miraculorum jamdiu Aris deſtinatum. Debet enimverò majora inter Eccleſiæ ſydera lucere, qui dum viveret, ſemper latêre ſtuduit, & æquum eſt, ut inter ſanctiſſimos Chriſti Heroes adoretur, qui voluntariis cruciatus ſuppliciis,

dolorumque omnium varietate ſaginatus divini amoris victima fuit, & Chriſti patientis animatum ſimulacrum.

Laurentius tit. Sanctorum Quirici, & Iulitæ Presbyter Card. Raggius.

Si unquam aliàs, Beatiſſime Pater, his profectò temporibus Chriſtiana Reſpublica Sanctorum indiget patrocinio, qui, fuſis ad Deum precibus, teterrimos noſtræ Religionis hoſtes, Cretæ jamdiu imminentes, quàm longiſſimè propulſent. Ad hanc tanti ponderis cauſam jure merito Patronos adhibet Sanctitas Veſtra, virtutibus, & miraculis inſignes. Eo numero erit,& loco B. Petrus de Alcantarâ, quem ſummus humanorum rerum contemptus, acerrimum regularis diſciplinæ propagandæ ſtudium, tranſmiſſa ſicco veſtigio flumina, ex ipſis mortis faucibus erepti, ac ſervati complures, ſanctimoniæ laude clariſſimum prædicant. Quamobrem dignum omninò cenſeo, cui Sanctitatis Veſtræ decreto publicè in Aris, ac Templis perſolvantur honores.

Aloyſius tit. S. Alexii Presbyter Card. Homodeus.

Novis cumulare ſyderibus Cælum, unius eſt Solis munus: novis verò civibus augere Civitatem Dei, munus eſt planè tuum, Beatiſſime Pater. Erunt proindè muneris tanti partes Petrum de Alcantarâ virum è Franciſcanâ familiâ religioſiſſimum Sanctorum

ctorum accenſere Senatui, & Cælitum Rempublicam Cive donare ſanè magno. Trecenta ille ſtrictioris diſciplinæ Cœnobia ædificavit: Trecenta dixeris Seminaria Sanctorum. Poſt devictam ſæpiùs patratis à ſe miraculis naturam, carnem quoque ſuam quotidianis præliis attritam, continuatis obfirmatè jejuniis edomitam, ciliciis continenter admotis afflictam, flagellis denique identidem repetitis cruentatam vicit. Aequum ergò eſt illum inter Sanctos adſcribere, Sanctorumque coronâ decorare, qui Sanctorum in ſe mores expreſſit, eorumque merita laudabiliter æquavit. Coronatur enim juſtè, qui legitimè certavit; & verè corona juſtitiæ eſt, quæ magnis adjudicatur meritis laurea ſanctitatis.

Petrus tit. S. Marci Presbyter Card. Otthobonus.

De Beato Dei Servo Petro de Alcantarâ in Sanctorum Concilium adoptando, ut ferrem ritè ſententiam, quando graviſſima res agitur, conſuluiſſe Divam Thereſiam volui. Novit illa à mutuis allocutionibus viri virtutem ſupra hominem, cruciamenta corporis ſupra fidem, divinorum ſenſum, Orationis æſtum, flammam pectoris Cęlo hauſtam. Vidit perſæpè abreptum ſenſibus, ſublatumque è terrâ ire per ſydera. Vidit ſtatim à morte lectiſſimam animam evolare in ſinum lucis. Igitur ſuam ſi rogaretur ſententiam Thereſia, utrùm adſcribi divinorum faſtis Petrus debeat? Quis dubitet, confeſtìm, ac diſertiſſimè reſponſuram, digniſſimum planè

planè eſſe, quem publica mortalium vota, ac thura colant? Thereſianæ huic me ſententiæ libens, volens, ſubſcribo.

Laurentius tituli Sancti Chryſogoni Presbyter Card. Imperialis.

Beatus Petrus de Alcantarâ, ſummo Religionis zelo, & obſervantiâ, illibatâ caſtitate, invictâ patientiâ, ſingulari vitæ aſperitate & ſanctimoniâ, aliiſque heroicis virtutibus, inſignem pietatem, fidem, ſpem, & charitatem patefecit, eaque Deus multis miraculis comprobavit; nam Petri interceſſione *cæci vident, claudi ambulant, infirmi ſanantur*, fluentes aquæ cæleſti ſoliditate pedes ſuſtinent, & arida virga, uti Aaron in ſignum electionis, viridem arborem germinat, unde meritò poteſt dici, etiam S. Thereſiæ teſtimonio, *Iſte eſt, qui contempſit vitam mundi, pervenit ad cæleſtia regna, & inventus eſt in numero Sanctorum*. Ideò ſolemni Canonizatione publicæ venerationi exponendum cenſeo.

Gibertus tituli Sanctorum Ioannis, & Pauli Presbyter Card. Borromeus.

B. Petri de Alcantarâ animam Cælo deſtinatam monſtravere virtutes ſupra humanam conditionem evectæ: Religioſa diſciplina exemplo, & arctioribus inſtitutis reſtituta, & ad perfectiorem normam redacta, animus in tantâ probitatis, & rerum mirabiliter geſtarum gloriâ ſe demiſsè æſtimans, admirabilis ſenſuum, deliciarumque contemptus, peracta vita

vita per duram aſperitatem, per quam egregius Vir confectus mortalitatem non tantùm explevit, ſed ſupergreſſus eſt: meruitque habere teſtem B. Thereſiam & virtutum, quibus ille vivens ad cæleſtem patriam tendebat, & itineris, quo mortuus illuc ſubductus eſt. Sed parùm illi fuit B. Thereſiam teſtem habuiſſe, dum è Cælo clariora, & firmiora teſtimonia ſumimus, ex quo B. Petrus tot ſalutaria beneficia ſupra naturæ leges ægris mortalibus contulit. Manus Domini fecit hęc omnia mirabilis in Sanctis ſuis, quibus ritè adſcribendum B. Petrum de Alcantarâ cenſeo.

Marcellus tituli S. Stephani in Monte Cælio Presbyter Card. Sancta-Crucius.

Sapientisſimo conſilio Sanctitatis Veſtræ factum puto, ut inter multos heroicæ virtutis Athletas, B. Petrum de Alcantarâ promovendum elegerit, quia non ſolùm fas eſt, ut qui tamdiu ſeminavit in lacrymis, metat tandem in exultatione cultum ſolemnem venerationis: verùm etiam, quia ita Chriſtianus Orbis, deliciis nimium intentus, & cauſam religionis Catholicæ enormiter negligens per hos dies excitabitur velut à ſomno; intelligens quòd, ſi B. Petrus juſtus, innocens vitæ, ſceleriſque purus, per aſperitatem vitæ, carniſque durisſimam mortificationem pervenit ad ſalutem, multò magis hac viâ pœnitentiæ eundum eſt peccantibus, ſi ſalvi fieri voluerint. Hinc expergefacti Principes, & populi, Martyrum æmulatores, & antiquorum Chriſtia-

norum

norum pietatem imitantes, ſpretis Patriæ deliciis, turmatìm, & quaſi ex condicto, ad Beatisſimos pedes Sanctitatis Veſtræ provoluti, Crucis vexillum, & Apoſtolicam benedictionem implorabunt: Ituri ad ſacrum bellum contra Turcas, ut in tam ſanctâ expeditione redimentes peccata ſua, vel ſudore, vel ſanguine fortiter effuſo, accipiant coronam juſtitiæ, quam repromiſit Deus diligentibus ſe, & pro ſanctâ Eccleſiâ ſuâ pio zelo militantibus. Excitabit hunc ſpiritum ſanctæ Cruciatæ B. Petrus, quia natus, ubi ſacræ militiæ Alcantarenſis præcipua ſedes exiſtit, prænotaſſe videtur hoc ſibi opus, ſpecialiter à Deo reſervatum; ut ſicuti vivens in terris contra hoſtes inviſibiles Sanctæ Eccleſiæ, reſtitutâ ſtrictiori obſervantiâ, millenos, & millenos Cœnobitas armavit, ita contra viſibiles Chriſtiani nominis inimicos inflammabit ad pugnam militares ordines omnes, impetratâ eis cordis latitudine, quæ Chriſtianæ militiæ reddit onus ſuave, & leve, mortemque ipſam coram hominibus, & quod magis eſt, in conſpectu Dei facit pretioſam.

Ioannes Baptiſta tituli Sancti Marcelli Presbyter Card. Spada.

Beatisſime Pater: Petrus iſte non meruit redargui, ſicut olim Apoſtolus à Domino, verbis illis: *Modicæ fidei, quare dubitaſti?* Dum ab eo vocatus ſuper mare ambulans, mergi timuit; Etenim ſine hæſitatione in Deo confiſus undas calcavit intrepidus. Quare factum puto, quòd aquæ deſuper deſcendentes,

tes, quaſi iſtis inferioribus invidentes, ut etiam ipſæ obſequium præſtarent Servo Dei, in nivem glomeratæ tegumentum admirabile, & inauditum ſuper caput ejus, ne ſubmergeretur, compoſuerint. Innumera ſunt in vitâ, & poſt mortem alia patrata prodigia, ex quibus non dubito, quin posſit per Sanctitatem Veſtram inter Sanctos Confeſſores deſcribi.

Franciſcus tituli Sanctæ Mariæ in Viâ Presbyter Card. Albicius.

Si, ut Servus Dei catalogo Sanctorum adſcribatur, virtutibus in gradu heroico præditus eſſe debet; illas certè in B. Petro de Alcantarâ apertisſimè agnoſcimus, & tales, ut penè dixerim in illis B. Petrum Principem Apoſtolorum ſuperaſſe; ſi enim iſte ſpe præmii relictis retibus Chriſto adhæſit, ille ſolo Ieſu amore illum ſequutus eſt; Iſte ſi modicâ fide maris undas calcavit, ille firmâ fide undas fluvii Tagi ſecuro pede trajecit; Iſte permittente Deo Chriſtum negavit, ille ab incunabulis in confesſione fidei ſtabilis uſque ad mortem permanſit; Iſte ſi ad portam ſpecioſam claudum manentem erexit, ille plures cruribus fractos, & luce oculorum orbatos priſtinæ ſanitati reſtituit. Cenſeo igitur, jure merito in Sanctorum numero collocandum.

Carolus tit. S. Priſcæ Presbyter Card. Pius.

Quę in B. Petro de Alcantarâ venerabundus ad-

miror, Beatisſime Pater, nec ſicut oportet mente concipere, nec ſicuti decet ore proferre valeo. Ab initio uſque ad finem ita fortiter, ac ſuaviter omnem ejus vitæ curſum diſpoſuit D.O.M. ut heroica virtus in miraculis, miracula in virtutibus elucerent. Parùm eſt, ſi perpetuam innocentiam, ſi cæleſtis ſapientiæ profectum, ſi divinorum altiſſimam contemplationem attingam; hæc enim omnia profundiſſimâ ſui humilitate deprimens Petrus, nec dum ſe ſpiritualis vitæ candidatum reputabat, adeò ut religionem ſtrictioris diſciplinæ amans ingreſſurus, quia in eâ futurus erat miraculum, Tagum flumen trajiciens miraculo ſit aggreſſus. Ibi verò cæleſtium rerum meditatione ſic detinebatur, ut terrena omnia non ſolùm deſpiceret, ſed nec etiam aſpiceret; quodque magis ſuſpiciamus, dulciſſima Dei dona aſperrimo vitæ genere (ô humilitas) temperare ſatageret, cum cæteris mitis, ſecum extremè ſeverus. Tantus porrò virtutum cumulus intra pectoris anguſta cùm detineri nequiret, religioſorum cœtuum Cœnobia aut reformandis, aut de novo fundandis animum applicuit. Annuit cœptis Deus, & non Hiſpania, aut Europa tantùm, ſed remotiores Inſulæ, ac novus Orbis pluſquàm trecenta numerant Monaſteria plures in Provincias diſtincta. Vno verbo, Petri de Alcantarâ ſanctitas magnum illius Thereſiæ teſtimonium reportavit, quæ una Sanctarum Virginum palmas æquavit, aut ſuperavit. Eja itaque, Beatiſſime Pater, ſentiat Eccleſia Catholica S. V. auſpiciis grande illud munimen, ac

tuta-

tutamentum, quod pro Cretæ Regno à Turcarum tyrannide liberando, quodque univerſa Reſpublica ſperat, ſi tantus vir jam inter Cælites evectus in Sanctorum faſtos (quæ omnium ſunt vota) referatur.

Carolus tit.S.Euſebii Presbyter Card.Gualterius.

Beatisſime Pater. Quem in Apoſtolo Petro mirabilem prædicamus rerum mirabilium effectorem Deum, eundem in Petro de Alcantarâ mirabilem prædicare non eſt abnuendum. Vnum hîc, aut alterum liceat afferre miraculum ex pluribus, quibus Petrus iſte dicitur feciſſe mirabilia in vitâ ſuâ. Stat onuſtum pane jumentum, ut Petri ſociis extremâ laborantibus fame deferret annonam: Venerat ad fluminis intercurrentis ripam, ſed quæ nimium intumuerant aquæ, trajectum negabant. Increpat vectorem Puer, jubetque pergere ad Petrum. Vix Petri nomen inſonuit, cum ſubitò coaluerunt undæ, ſolidumque præbuerunt iter portitori ad Cœnobium, quò properabat. Quid alterum? Ingruerat Petro peregrinanti nox, coactusque ſubſiſtere, caſam ſubit malè materiatam, nulloque tecto munitam; ut inibi ſomnum caperet penè ſub dio: delabentes interìm è Cælo nives, ne Petrum obruerent, ita coaluerunt in aëre vacuo, ut pendulo dormientem tabernaculo defenderint à gelu. Hinc ergo elementorum etiam verè liquido, verè candido ſuffragio, Sanctis adnumeretur Petrus de Alcantarâ, ut

quis Principi Apoſtolorum fuit ſimilis in viâ, eundem habeat in patriâ, communicatâ ſanctitatis appellatione conſortem; & Deus ille mirabilis in Servis ſuis, ad quem, Beatisſime Pater, clamas, ut in Turcarum immanitatem doceat manus tuas ad prælium, exaudiat te, ne flagellum appropinquet genti tuæ, ſed eam ab omni tempeſtate educat ad victoriam, atque in hoſtium diſperſione glorificet ſub utriuſque Petri protectione, in quâ commoraris.

Flavius tituli Sanctæ Mariæ de Populo Presbyter Card. Chiſius.

B. Petro de Alcantarâ familiariſſimum fuit à primis annis, Beatiſſime Pater, ob Dei gloriam, & proximorum ſalutem, duriſſima perpeti, agere maximè ardua, quibus virtutibus, veluti Polis Cælum, vita Sanctorum circumvolvitur. Et quidem aſperum Petri ſaccum, aſperiorem victum, cruciatum corporis multò aſperrimum jam compenſant in Cælo torrentes voluptatis, lætificantes Civitatem Dei. Ad te nunc ſpectat, Beatiſſime Pater, divinos in terris honores illi ſtatuere, qui conculcavit humanos; quando à Carolo Quinto Imperatore, & Ioannâ Auſtriacâ Luſitaniæ Principe invitatus non ſemel ad confeſſiones excipiendas, recuſavit, elegitque abjectus eſſe in domo Dei magis, quàm habitare in Aulis Principum etiam piorum.

Scipio tit. S. Sabinæ Presbyter Card. Ilcius.

Beatiſſime Pater, ſapienter Sanctitas Veſtra exemplar

plar ad imitandum proponit B.Petrum de Alcantarâ,qui ſub humilitatis Chriſtianæ modio, tanquàm in Chriſti candelabro, virtutibus, ac miraculis univerſæ luxit Eccleſiæ. Manum namque ſuam mittens ad fortia aſperrimo vitæ genere carnem ſuam crucifixit cum vitiis, & concupiſcentiis: levansque ſe ſuper ſe, contemplatione altiſſimâ, quæ ſurſum ſunt ſapuit, quæ ſurſum ſunt quæſiit, & invênit. Ita mundum deſpiciens, & terrena triumphans, Cælum ingreſſus eſt cum ingenti mortalium ſpolio, quos vitia exuere, indutus ipſe pœnitentiæ cilicio, ardore ſummo Evangelicæ prædicationis edocuit. Cùm igitur tanquàm lignum, quod plantatum eſt ſecus decurſus aquarum, divinæ gratiæ fructum dederit in tempore ſuo; par eſt, ut fructum etiam ſummi honoris accipiat: eumque ſicut in Cælo Deus, ita Sanctitas Veſtra in terris ſimilem faciat in gloriâ Sanctorum.

Petrus tit.S.Calixti Presbyter Card.Vidonus.

Beatisſime Pater, B. Petrus de Alcantarâ altricem ſui ſortitus Hiſpaniam, ut naſcendo ubi Sol occidit, lucis deficientis interitum, vitæ clarioris nobilitaret exordio, Cælo frequentiùs vixit, quàm terris. Suppetias militanti Eccleſiæ ſuffecturus, collectis ex veteranâ Seraphicâ familiâ militibus, atque ad ſeveriorem vitæ cultum reformatis, dæmoni bellum indixit, terrasque non tam nudis pedibus, quàm inſignibus victoriis peragravit. Potior tamen fuit

re-

relatus de ſe ipſo triumphus; vita ſiquidem aſperrimis, æternisque damnata rigoribus, labore tædium, ſitim frigidâ, herbis longisſima jejunia ſolabatur. Quid plura? Poſt abdicatas paternæ domus divitias, cùm non haberet, quo ſe ultrò ſpoliaret, cruentatis flagellis venas ipſas ſanguine depauperavit, ingenioſus corporis ſui tortor, & Deo victima gratisſima. Reliquum eſt, Beatisſime Pater, ut Pontificatum in terris, quem geris fauſtisſimum, novo & quidem immortali ſydere æternare videaris; Tuo decreto, hoc eſt divinitatis oraculo Sanctorum numero adſcribas Petrum virtutibus omnibus abſolutisſimum, miraculis toti Orbi celeberrimum, & quem in electione Regis Poloniç, & expulſione Turcarum à Regno Cretenſi propitium, & propugnatorem ſperamus.

Carolus tit. S. Anaſtaſiæ Presbyter Card. Bonellus.

Beatus Dei Servus Petrus de Alcantarâ è Seraphici Franciſci diſciplinâ alter penè Franciſcus fuit, paupertatis cultu, humilitatis ſtudio, divinæ contemplationis uſu, charitatis æſtu, afflictatione corporis: in quâ quidem corporis afflictatione ita multus fuit, ut cruciamenta delicias reputaret, delicias cruciamenta. Certare cum divino ipſo Numine videbatur, ut quantùm illecebrarum effunderet animæ Deus, tantundem ipſe ſuppliciorum inferret corpori victor, & lictor ſui: planè ut affirmare quis poſſet, quæ olim ſemel contigêre Franciſco Chriſti vul-

vulnera, hæc eadem duriſsimis pœnarum inſtrumentis, ac ſui lanienâ ipſummet ſibi quotidiè inflixiſſe. Itaque cùm tam accedat Franciſci meritis Petrus, iisdem donari faſtis, æquum eſt, Beatisſime Pater. Id efflagitant vota mortalium: id etiam diſertè poſtulant Franciſci, quæ patent ora, ac vulnera.

Cœlius tituli S. Petri in Monte Aureo Presbyter Card. Piccolomineus.

Beatisſime Pater. *Militia eſt vita hominis ſuper terram*, ſed B. Petri de Alcantarâ atrox certamen fuit, ſævisſimumque prælium contra propriam carnem, & ſanguinem: ita ut mirum fuerit, quin cum triumphato corpore victor ipſe ſuo opprimeretur triumpho. Lève enim illi videbatur asſiduis jejuniis, ac vigiliis, fame, & ſiti, frigore, ac nuditate, ſetoſo cilicio, ferreisque catenis, domeſticos hominis inimicos, id eſt ſenſus ſuos crudeliter affligere, *Pugna hæc erat dilectionis, quæ fortis eſt ut mors, & ad æmulandum divinam Salvatoris noſtri charitatem, ut ſocius fieret paſſionum ejus*, non ad coërcendam ſævientem in membris legem, quam nunquàm ſenſit reluctantem purisſimæ ſuæ menti; ideò ſpreto mortis periculo, cruciatus etiam ſupra humanas vires excogitavit, & ſomnum ingenioſo tormento oculis ſuis omninò interdixit, aliquando etiam plures dies omnem cibum, ac potum corpori, cui famem, ac ſitim modico pane, & aquâ nunquàm etiam explere ſinebat; & ſi quando hiſpidum ſaccum lavabat, quo nuditatem ſuam excruciaret magis, quàm conſo-

fovêret, illo adhuc madido reinduebatur, ut pœnas luerent membra, quaſi nimis delicata, quæ munditiam quærebant in cilicio. Cùm igitur fortisſimus hic Athleta, in quo Franciſcus ille Seraphim revixit mundo, tam *bonum certamen certaverit, curſumque conſummaverit* tot virtutibus, & miraculis illuſtrem, modòque fruatur in Cælis *coronâ Iuſtitiæ, quam reddit juſtus Iudex legitimè certantibus*, juſtiſſimè etiam Sanctorum honore coronari decet in terris certiſſimo Sanctitatis Veſtræ oraculo, ut palmam eo in agone ſimul recipiat, ubi tantas ſui ipſius, & mundi reportavit victorias.

Palutius tit. Sanctorum Apoſtolorum Presbyter Card. Palutius Albertonius.

Beatiſſime Pater. Principis Apoſtolorum Petri ſemitam in aquis multis calcavit quoque B. Petrus de Alcantarâ, ſed intrepido, non fluctuante veſtigio; non fide nixus modicâ, ſed nimiâ charitate; non venti validi timore perculſus, quia ſuper pennas ventorum ſæpè anteà ſublimis ambulaverat; nec apprehendentem divinæ fortitudinis dexteram inclamare coactus, quam ſemper tenuit, nec dimiſit. Meritò igitur illum verax Petri Cathedra, ex Veſtræ Sanctitatis Oraculo, venerabitur inter Sanctos, placidiſſimè provectos ad portum æternitatis.

Cæſar tit. S. Ioannis ante Portam-latinam Presbyter Card. Raſponus.

Converſationem inter homines B. Petri de Alcan-

cantarâ præcipui Franciſcanæ familiæ luminis, Beatiſſime Pater, honorifico Sanctiſſimę Virginis Thereſiæ teſtimonio, cæteriſque non ambiguis documentis Sanctitati Veſtræ perſpectam, & cognitam, dignam imprimìs cenſeo, quæ in edito Sanctorum Confeſſorum faſtigio collocata, & inſtar lucernæ ab humili privatæ conditionis modio ſubſtractæ fulgeat omnibus, qui in domo Dei ſunt, ſed præcipuè Religioſis ordinibus: qui cùm validior exercitûs Dei Sabaoth pars eſſe cenſeantur, cùmque in ſubſidium à divinâ Providentiâ languentibus Eccleſiæ viribus per temporum intervalla mitti ſoleant; providere oportet, ne virtus eorum ipſa quoque langueſcat, & opi quam promittit ferendæ idonea non ſit. Quid autem ad id præſtandum efficacius, quàm poſita in illuſtri glorię culmine exempla Sanctorum, qui in ſingulis Religioſarum familiarum cœtibus floruere, præſertìm noſtrâ patrum, & avorum noſtrorum memoriâ, quorum ornamento longè clariſſimo divinitùs affulſerunt hujus viri ſanctiſſimi vita, & res geſtæ; undè ad exemplar abſolutiſſimum Chriſtianæ perfectionis, hic patientiam, ille humilitatem, alius rigorem obſervantiæ, alius ingenioſam vitandæ humanæ gloriæ diligentiam, alius laudabilem in ſemet ſęviendi ad compeſcendas carnis illecebras rationem ſibi proponet: & nemo erit, quin ſuſpiciet communicatam homini imperandi rerum naturæ ab Omnipotente auctoritatem, cùm patrata ab eo miracula intuendo, mirabilem Dominum in Sanctis ſuis glorificabit, & propitium indè

interventu ſervorum ſuorum peccatis noſtris futurum interpretabitur; quandoquidem miſericordia ejus ſuper omnia opera ejus.

Iacobus tituli Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Card. Ninius.

Aeternæ Sapientiæ conſilio, Beatisſime Pater, Petrus Apoſtolorum Princeps aſſumptus fuit in petram, tanquàm fundamentum Eccleſiæ ædificandę. Non disſimili planè conſilio eadem Sapientia multiplex ad bonitatem, & artifex ad ſalutem, Petrum de Alcantarâ, non Apoſtolici, ſed Seraphici ædificii petram inſtituit; qui & nomine, & ſpiritu cum Apoſtolorum Principe conveniens, penè collapſam diſciplinæ formam reſtitueret. Sanctioris enim vitæ celſitudinem, à Seraphico Franciſco priùs erectam, humanâ tamen fragilitate ruentem priſtinę firmitati reddere volens, cogitavit de fundamento profundæ humilitatis, effoſſo ab aſſiduis laboribus, à rigoroſâ auſteritate, & omnes perfectionis apices adimplens, ad ſupremum faſtigium evexit. Multis, maximisque miraculis manifeſtavit Dominus in conſpectu gentium tanti Reparatoris virtutem: inter quæ viſus eſt, ut in his quoque apparêret obumbrata quædam ſimilitudo, ac veluti analogia cum Principe Apoſtolorum, ſiccis pedibus ambulare in fluminibus, ægrotos ab ultimo mortis confinio ad perfectam ſalutem momento temporis revocare, claudis pedum uſum reſtituere; quæ cùm ſint certa argumenta beatitudinis, renunciatæ etiam à San-

ctâ

ctâ Thereſiâ,cenſeo à Sanctitate Veſtrâ Sanctorum cultum illi meritò decernendum eſſe,ad ſtatuendam Eccleſię,& Chriſtianæ Reipublicæ tranquillitatem.

Vitalianus tit.S.Agnetis Presb.Card.Vicecomes.

Beatisſime Pater. B. Petrus de Alcantarâ verè petra fuit, quæ ſola reſtituit Seraphicæ diſciplinæ collapſa ædificia; Amore ergà Deum,ac proximum flagrans, illius curam non omiſit, nec laborem evitavit: Nitidiſſimum fuit humilitatis exemplar, quâ ſpiritum vivificans, omnia comprimebat, adeò ut tam in bonis, quàm in malis, tam in honoribus, quàm in contumeliis æquam ſemper ſervaret mentem. Supereſt igitur, ut tantus vir, tot virtutibus in gradu heroico inſignîtus, qui bonum certamen certavit, infallibili, ac religioſo Sanctitatis Veſtræ oraculo, Sanctorum catalogo adſcribatur.

Iacobus tit.S.Sixti Presbyter Card.Roſpiglioſius.

Beatiſſime Pater. Ea eſt temporum conditio, ut nihil Eccleſiæ rationibus magis conſentaneum videatur, quàm heroicæ virtutis inſtituta fidelium imitationi proponere, auctisque è Cælo præſidiis ſtatuere Chriſtianam rem undique periclitantem. Vtrumque præſtabit Sanctitas Veſtra, ſi B.Petri de Alcantarâ eximiam ſanctitatem,tot jam, tantisque à Deo miraculis omnium admiratione probatam, Eccleſiæ univerſæ venerationi, Sanctorum ritu co-

lendam, exponat. Dum enim Deus ultionum admonet nos,ut fugiamus à facie arcus; & Chriſtiani populi patientisſimi viri exemplo ad beatam pœnitentiam accendentur, & contrà hoſtem immanisſimum Cretam prementem, dum novo milite, novis armis Chriſtiana clasſis inſtruitur, aræ quoque, quas violare ille cupit, novis interceſſoribus armabuntur, quorum virtute infirmi accingantur robore, & arcus fortium confringatur.

Franciſcus Sanctæ Mariæ in Viâ-latâ Diaconus Card. Maidalchinus.

Veracisſimæ Sapientiæ oraculum eſt ad intimam hominum virtutem diſcernendam: *Ex fructibus eorum cognoſcetis eos*. Hinc pro certo affirmare mihi licet B.Petrum de Alcantarâ jure optimo ad Sanctorum cultum eſſe promovendum; ut enim de miraculis taceam, ejus fructus, hoc eſt opera tam egregia, tam ſupra naturæ vires excellentia viſa ſunt, ut non-niſi à perfectiſſimæ ſanctitatis radice pullularint, adeòque tanquàm arbor cæleſti Paradiſo digna meritò ſit exiſtimanda.

Fridericus Sancti Nicolai in Carcere Diaconus Card. Haſſiæ.

Beatisſime Pater. Virtutes, & miracula fuêre ſemper clarisſima argumenta ſanctitatis. Recolimus B.Petrum de Alcantarâ virtutibus inſignem, & miraculis illuſtrem. Inſignem virtutibus declarant inter alia, profunda humilitas, excelſa charitas, perpetua

petua mentis in Deum elevatio, & admiranda potiùs, quàm imitanda vitæ auſteritas. Illuſtrem miraculis prædicant cæci videntes, ſurdi audientes, claudi ambulantes. Tot igitur virtutibus inſignem, & tot miraculis illuſtrem Sanctorum albo adſcribi poſſe humiliter ſubſcribo, ut quam admirabundi ſuſpeximus ſanctitatem militantem in terris, venerabundi adoremus triumphantem in Cælis.

Carolus S. Cæſarii Diac. Card. Carolus Barberinus.

Divinitùs planè conceſſum eſt Eccleſię Dei, Beatisſime Pater, ut ſecreta illi cæleſtia ſolus pandat, cui non carne, aut ſanguine revelantur; ſed eo adſpirante innoteſcunt, qui perennis eſt Spiritus veritatis. Huic concreditæ Cæli claves, ut impervia mortalibus, pervia faciens primus ſit in mirabilibus divinę potentiæ evulgandis, qui primus eſt in Apoſtolicâ dignitate. Beatus itaque Petrus de Alcantarâ magnificus in ſanctitate, ſemperque faciens mirabilia exigit profectò, ut ejus merita in tuto jam poſita, ea, quâ ſolus polles, edîcas auctoritate: Quando Anachoreticum illi rigorem, Patriarcharum meritum, Prophetarum virtutes, ejus demum, cujus gloriabatur nomine, ſigna collata fuiſſe contemplor. Eum quippè licèt ex Erêmi latebris ſola charitas abduxerit, inibi tamen auſteritas vitæ, humanum captum excedens, vel in ipsâ frequentiâ retinuit: Trecenta ſub arctisſimâ illius diſciplinâ conſtituta Cœnobia, Patrem, atque Seraphici Patriar-

chæ

chæ ęmulatorem conclamant: Futurorum admiranda prænunciatio, arcanorum ſenſuum intima perſcrutatio, S. Thereſiâ teſte, propheticum ei donum inditum fuiſſe convincunt: Ac denique toties calcata flumina ſine ponte, ſine navigio, renovata in illo Apoſtolorum Principis portenta contendunt. Nec mirùm, licèt per ſe mirabile, ſi elementa penè univerſa ſæpiùs ei fuerint famulata, quem fidelem, & amicum eſſe ſentiebant omnium Conditori. Par igitur eſt, Beatiſſime Pater, ut quem æternus Pontifex ei, cui vicariam ſui tradidit poteſtatem, miraculorum gloriâ propè coæquavit, hunc Veſtra Sanctitas Vicarius itidem Chriſti, Petrique ſucceſſor, in Cælis regnantium gloriæ adæquet, ejusque memoria, quęjamdiu eſt in benedictione populorum, Tuo ſapientiæ oraculo conſecretur.

Decius S. Euſtachii Diaconus Card. Azzolinus.

Rei Chriſtianæ pericula, quà Hæreticorum fœdere, quà incerto ex Infidelium artibus, & vi, Polonicæ electionis eventu, quà Turcarum armis Cretam durâ obſidione prementibus, voces Domini ſunt elevantis ſuper nos manum ſuam ad ultionem. Venerunt quippè gentes in hæreditatem ejus, & regionem ſanctam alieni devorant deſolantes in vaſtitate hoſtili. Quid igitur publico Eccleſiæ bono magis congruat, quàm ejus tutelâ aras munîri, qui inſcriptus eſt in judiciis temporum lenîre iracundiam Domini, & conciliare cor patris ad filios? B. Pe-

trus

trus de Alcantarâ,cujus vita heroicę virtutis prodigium fuit,cujus mors abſorpta eſt in victoriâ charitatis,audire meruit Chriſtum S.Thereſiæ oranti dicentem:*Nihil à me petes Petri nomine,quod jugiter non concedam.*Ad nos profectò locutus eſt Deus in Sancto ſuo,qui pręcinctus virtute ad bellum confringat potentias,arcum,ſcutum,& gladium, & ad nihilum deducat inimicos noſtros;undè in diebus Sanctitatis Veſtræ oriatur juſtitia , & abundantia pacis, donec auferatur Luna à finibus noſtris.Beatum itaque Petrum de Alcantarâ Pontificio Sanctitatis Veſtrę judicio Sanctum dici, erit æquè jucunda , & expectata diù triumphantis Eccleſiæ gloria, ac ſimul opportunum columen, & ſolatium militantis.

Franciſcus Maria SS. Viti, & Modeſti Diaconus Card. Mancinus.

E Magni Franciſci ſcholâ,Sanctiſſime Pater,prodiit B.Petrus de Alcantarâ,non tàm virtutum pondere,quàm prodigiorum gloriâ tanto Magiſtro non impar Diſcipulus.Quid mirùm ſub Seraphico Cælo dare Stellas lumen ſuum , ſi de ipſo quotidiè canimus, quòd Eccleſiam Dei fœtu novæ prolis amplificet? Ille ſub Innocentio Tertio viſus eſt alter Atlas humeris ſuis labentem fulcîre Lateranenſem Baſilicam , hic divinæ tuæ vocis oraculo inter Sanctos relatus, ſui nominis, & muneris minimè oblitus, novum Eccleſiæ columen, Chriſtianam Rempublicam in tot imminentibus calamitatibus, aſſiduâ protectione, defendet.

Angelus Sancti Angeli in Foro Piſcium Diaconus Card. Celſus.

Petrus de Alcantarâ, quem jure Virginem, & Martyrem dixerim, quòd duro, diuturnoque martyrio viventem ſui corporis hoſtiam immolavit, verè humilis, & pauper, ſed dives in meritis, in miraculis inſignis, expedit, ut à Sanctitate Veſtrâ in exemplum fidelibus proponatur, in quo ſinguli, quid imitentur, invenient: Vndè apparebit magis glorioſus, & mirabilis Deus in Sancto ſuo.

Paulus Sancti Georgii Diaconus Card. Sabellus.

Debentur B.Petro de Alcantarâ cæleſtes honores, eâ potiſſimùm de causâ, quia terrenos planè contempſit. Propterеà cùm Deus de lapide pretioſo in capite ejus diadema poſuerit miraculorum, atque virtutum; decet ut etiam apud homines coronetur laureâ Sanctorum: & qui ſe in terris humiliavit, in terris quoque exaltetur. Cenſeo itaque eximium hunc Virum, egregièque de Eccleſiâ meritum, Divorum faſtis adſcribendum eſſe, ut quemadmodùm Franciſco Parenti ſuo animi demiſſione, charitate Chriſti, mortificatione, ſimillimus vixit in terris, nunc conjunctiſſimus regnat in Cælo, ſic etiam in Templis pari veneratione adoretur, & cultu.

Si-

Sigiſmundus S. Mariæ in Domnicâ Diaconus Card. Chiſius.

Si Regnum Cęlorum vim patitur, Beatiſſime Pater, & violenti rapiunt illud, facile eſt credere Beatum Petrum de Alcantarâ jam rapuiſſe, & feliciter nunc poſſidere, utpotè qui in militanti Eccleſiâ, quę dicitur ut Caſtrorum acies ordinata, cuſtodivit vias duras, & currens per arduas Chriſtianæ perfectionis ſemitas, propriis ſubactis affectibus, violentiâ quâdam ad ſuperiora conſcendit, non minùs jugi meditatione, & aſſiduâ oratione, quàm per continuos labores, & non intermiſſa pericula, ut animas Chriſto lucrifaceret, & religionis formam repararet; In quo adeò prævaluit per arma aſperrimæ pœnitentiæ, ut jure merito in Sanctorum numerum adſcribi poſſit, & debeat, tanquàm exemplar memorabile datum ambulantibus in carne, ut ſecundùm carnem non militent.

Stephanus Vgolinus Patriarcha Conſtantinopolitanus, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater, Seraphicæ familiæ jubar, Evangelicæ paupertatis ſtudioſiſſimum ſectatorem, mortificationis religioſæ prodigium; B. Petrum de Alcantarâ imponere ſacris Aris, tum pro illius imitatione aſſequendâ, tum pro ope divinâ per ejus interceſſionem impetrandâ, expedire cenſeo, ita ſuadente Sanctâ Thereſiâ, quæ nihil ad ſalutem conducibile affirmavit ſe præſtitiſſe, quod B.Petro au- *Vota Dominorum Prælatorum.*

 thore

thore non egerit, ac ſibi per quietem oranti retulit dictum à Chriſto: *Nihil à me petes nomine Fratris Petri, quod ego tibi non concedam.*

Iacobus Altovitus Patriarcha Antiochenus, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater. Petrum de Alcantarâ admirandæ ſanctitatis virum, qui per ardua quæque ſecutus eſt Chriſtum, cujus amore vehementer ardebat, jure optimo Sanctis adnumerandum cenſeo, quum eorum virtutes æmulatus omnium virtutum laude cumulatus ſit, & præcipuè ob eam, quam ipſe in Deo fiduciam certâ ſemper cum ſpe collocavit.

Camillus Maſſimus Patriarcha Hieroſolymitanus, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater. Humanarum rerum conditio eſt, ut quò longiùs à primordiis recedunt, eò graviùs in deteriora labantur. Ab hac autem viciſſitudine nec ipſa Catholica Eccleſia immunis eſt, quæ à Chriſto ſanguine ſuo fundata, & Apôſtolicâ prædicatione per univerſum Orbem mirabiliter propagata, perpetuâ tamen luctâ, à quâ Militantis nomen ſortitur, concuſſa, à primævâ inſtitutione quandoque deficeret, niſi ope divinâ ad priſtinum vigorem reduceretur. Hoc Innocentio Tertio divinitùs oſtenſum fuit, cùm Franciſcum Aſſiſinatem vidit Lateranenſem Baſilicam corruentem ſuis humeris ſuſtentare. Nemini enim ignotum eſt, quantùm contulerit ad Eccleſiæ reſtaurationem Ordo Minorum

exem-

exemplo,& doctrinâ. Sed hoc decurſu temporis ſeneſcente,divina Providentia B.Petrum de Alcantarâ præelêgit,qui novâ reformatione ad Evangelicæ vitæ rigorem reduxit Ordinem, & devias fidelium mentes ad pœnitentiam, Deique amorem verbo, opere, & miraculis excitavit. Non eſt hîc locus recenſendi mirabilia, quæ fecit in vitâ ſuâ, quandoquidem hęc jam diſcuſſa,& omnibus manifeſta ſunt. Hoc ſolùm reſtat, Beatisſime Pater, ut infallibili Sanctitatis Veſtræ oraculo, Sanctorum numero adſcribatur, quem ſanctimoniæ ejus teſtis irrefragabilis Sancta Thereſia perſpexit luce redimitum in Cęlis triumphare.

Aegidius Columna Archiep. Amaſienſis, Aſſiſtens.

Servi Dei,Beatiſſime Pater, cùm ea, quæ agunt, humanam excedere conditionem videntur, in altiſſimo quoque venerationis gradu conſtituendi ſunt. Certè inter Servos Dei, quos antecedenti ſeculo Divi Franciſci familia coluit, B. Petrus de Alcantarâ tam præclarum locum habet, ut ob ejus vitam planè admirabilem, non ſolùm eidem Divi Franciſci familiæ,ſed univerſæ Eccleſiæ ſit commonſtrandus tanquam ſpeculum Sanctitatis.

Franciſcus Caëtanus Archiep. Rhodienſis, Aſſiſtens.

B. Petrum de Alcantarâ, Sanctiſſime Pater, Virum per quadraginta ſeptem annos aquâ, & igne

probatum à Deo, vaticinia Prophetam: miracula Thaumaturgum: conſilia Doctorem: vitæ aſperitas Anachoretam: reformata regula Patriarcham: revelatio S.Thereſiæ Sanctum ita clarè teſtantur, ut additis iis, quibus ipſe poſt mortem miraculis illuſtratus eſt, nihil deſit, quò minùs in hoc ſolemni judicio ſententiam ultimam feras, tum de ipſius ſanctitate ante mortem, tum de ejuſdem poſt mortem gloriâ. Pro illâ enim habes fidem operum, & hominum omni exceptione majorum. Pro hac verò etiam evidentiam miraculorum habes, hoc eſt teſtimonium Dei.

Franciſcus Nerlius Archiep. Florentinus, Aſſiſtens.

In B. Petro de Alcantarâ patiendi pro Chriſto tanta cupiditas exarſit, ut non contentus carnem prorſus edomitam, & ſpiritui omninò ſubjectam; aſſiduâ corporis afflictatione, ac durisſimis cruciatibus reddidiſſe, viſus ſit inextinguibili quâdam martyrii ſiti penitùs æſtuare; & quando pro temporum conditione, facultas non dabatur unico hauſtu plenum calicem ebibendi, crebris ſaltem deguſtationibus, optati potûs dulcedine perfrui ſtuduiſſe. Amoris igitur divini tam ardenti flammâ virum incenſum, utque tot illuſtria miracula teſtantur, altioris Ordinis in cælo Beatum, ſi Sanctitati Veſtræ placuerit, honoribus etiam in terrâ cæleſtibus colendum eſſe cenſerem.

F.Tho-

F. Thomas de Sarriâ Archiep. Tarentinus, Aſſiſtens.

In vitâ magni iſtius Servi Dei Petri de Alcantarâ, nihil eſt, quod non excelſam ſpiret ſanctimoniam. Ille tot auſteritatum perpetuus rigor: illud tam ardens ſtudium reſuſcitandæ in Ordine Seraphico votivæ paupertatis: illa heroica tolerantia perſecutionum, quæ nuſquam deſunt reformatoribus collapſæ diſciplinæ: illa tot Religioſarum Provinciarum numeroſa fundatio: illa denique inter applauſus ſeculi invicta ſemper humilitas, clamant ſatis pro jure in Sanctorum catalogum referendo. Itaque meum ab his votum diſcrepare nec debet, nec poteſt.

Stephanus Brancatius Archiepiſcopus Adrianopolitanus, Aſſiſtens.

Curſum ſuum, ac certamen verus Chriſti Athleta feliciter, ac glorioſè conſummavit B. Petrus de Alcantarâ. In hunc enim curſum, Beatisſime Pater, per ſummam ille paupertatem nudus ſeſe commiſit, non alio recreatus pabulo, quàm jejunii, & asſiduis corporis afflictationibus, tanquam calcaribus extimulatus, alasque, quibus citiùs advolaret, divinus amor adjunxit. Fidem conſtanti obtutu in finem uſque ſervavit, & oculos ad ſingularem modeſtiam, animum ad profundam demisſionem compoſuit, ne aliud reſpiceret, quàm metam omnium votorum Deum, nec ad aliud adſpiraret, quàm ad ſupernæ vocationis bravium. Coronam profectò juſtitiæ,

ſtitiæ, & gloriæ, quam ut ait Apoſtolus, diligentibus ſe repromiſit, reddidit illi juſtisſimus Iudex Deus. Teſtantur hoc varia ad ſeveram trutinam expenſa miracula, ſi non ſatis ſit illud præcipuum, nempe Petrus ipſe perpetuum pœnitentiæ miraculum. Iure ig'tur poteſt S. V. authoritate Dei vicariâ, coronam hanc palàm B. Petri capiti in terris imponere, eúq; pluſquã regalibus Sanctorum faſtis adſcribere.

Iacobus de Angelis Archiepiſcopus Vrbin. Aſſiſtens.

B. Petrus de Alcantarâ, preclarum virtutum omnium exemplar, in Theologicis præcipuè refulſit illuſtrior; etenim Apoſtolorum Principem feliciter æmulatus, non ſemel, nec timens, nec dexterâ Domini, ne mergeretur, erectus, ſed impavidus, & ſolâ Fide ſecurus, ſexies rapidisſimorum fluminum ſicco veſtigio ambulavit in fluctibus. Firmisſimâ Spe conſequendi cæleſtia roboratus, nudis pedibus ſemper incesſit, ut vocatus à Domino tanquam Moyſes, in ſolvendis calceamentis ne momento quidem immorari cogeretur. Incenſus amore Dei, quem ubique adeſſe ſciens, ubique adorabat, detecto capite ubique permanſit; & hoc igneo turbine Elias alter evectus, ſui ipſius currus, & auriga familiari extaſis raptu ferebatur ad Cælum. Cùm itaque B. Petrus tantarum virtutum præmiis jampridem, Domino retribuente, fruatur in Cælis, par eſt, ut eadem, Sanctitate Veſtrâ decernente, à publicâ fidelium veneratione conſequatur in terris.

Beatiſſime Pater, B. Petrus de Alcantarâ ab ineunte ætate uſque ad extremum ſpiritum in præceptis Domini ambulavit, neque offendit ad lapidem pedem ſuum, morum candôre illibato, & inauditâ vitæ aſperitate, dignus, in quo Deus mirabilia magna faceret; nullum tamen majus miraculum in eo fuit, quàm quod in ſe ipſo patravit, imbecille corpus nunquam penè interruptis vigiliis, orationibus, jejuniis per Cæli, terræq; injurias exercendo, quoad vixit; Quamobrem cenſeo, ſi Sanctitati Veſtræ videbitur, in Sanctorum album referri poſſe, ut ejus laudes nuntiet Eccleſia.

Franciſcus Maria Phœbeus Archiepiſcopus Tarſenſis, Aſſiſtens.

B. Petrum ſacris Aris imponi tutò poſſe non heſito, Beatiſſime Pater, cùm virtutes ejus heroicas, ſequentium tot ſignorum infallibili charactere, Dei digitus indicaverit; ac rigidus illius vivendi modus, & affligandi corporis ratio luculenter inſinuent; nos pariter (ac Petrus ipſe dum viveret) corporum mole graves, affectibus ſubjectos, tentationibus obnoxios, per humilem mortificationis, & pœnitentiæ tramitem, ad Chriſtianæ perfectionis apicem pervenire, & omnia poſſe in eo, qui nos confortat: quiſquis, divino fretus auxilio, effrænes animi motus, ſenſusque rationis imperio ſubjiciat.

Carolus de Vecchiis Archiep. Athenarum, Aſſiſtens.

Cum Sanctitas Veſtra tenuitatem meam ampliſſimæ Regularium Congregationi à Secretis eſſe, pro eximiâ ſuâ benignitate, voluerit: Ejuſdem beneficio fit, ut ego in uno regulari viro B. Petro de Alcantarâ integram agnoſcam praxim univerſæ illius Theoriæ, quam in eâdem Congregatione ad regularem diſciplinam vel retinendam, vel reformandam ſapientisſimorum Patrum reſponſis,ac decretis exquiſitè deſcriptam, quotidiè pro muneris mei ratione venerabundus admiror. Etenim vir ille zelator, atque acerrimus inſtituti regularis cuſtos non plumbeâ illâ Lesbiâ regulâ, ſed aureâ indeflexâ vitam ſuam ità dirigebat, ut rectus corde, recta locutus, rectum faceret coràm Domino. Sapienter itaque, ac piè(ut cætera omnia)Sanctitas Veſtra faciet, ſi B.Petrum,abſolutisſimâ regularis diſciplinæ obſervantiâ,& miraculis admirandum,univerſæ Eccleſiæ, & religioſis præſertìm familiis, publicâ veneratione, & peculiari imitatione colendum proponet.

Bernardinus Roccius Archiep.Damaſcenus, Aſſiſtens.

B. Petrum de Alcantarâ, Beatiſſime Pater, verè juſtum ab ipſo exortu deduxit Dominus per vias rectas, & illi regnum Dei ſimul oſtendit, ſimul terrarum contemptum, ac fugam ſeculi perſuaſit. Ad Cæli proindè currendam viam,rerum omnium abdica-

dicatione,religioſæ vitæ complexu, pœnarum omnium uſu, odio ſui, amore Dei, animarum zelo, divini verbi miniſterio, contemplationis aſſiduæ ſtudio, virtutum denique omnium, ac ſanctimoniæ præcelſæ paſſibus exultavit, ut Gigas. Conſummato vitæ curſu, tot tantisque meritis debitum bravium gloriæ illum accepiſſe, miracula ipſius plurima,maximaque, ingenti voce deprædicant. Ex merito itaque factum iri cenſeo, ſi Sanctorum honoribus aucto plaudere illi militantem Eccleſiam oraculum Sanctitatis Veſtræ decernat.

Fr.Ioſeph della Corgna Epiſc.Vrbevetanus, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater, B.Petrum de Alcantarâ, dum in terris degit, perenne miraculum fuiſſe dixerim. Quandoquidem Mariæ Magdalenæ optimam partem, & Marthæ ſimul ſolicitudinem in gradu heroico mirum in modum conjunxit, diu, noctuque ferè inſomnis ad pedes Domini, audiendo verbum illius, & pro arctiori obſervantiâ religioſæ familiæ, cui præerat, ac animarum ſalute jugiter ſatagendo. Atque ut Chriſti paſſionem in carne ſuâ impleret, ſęviſſimam auſteritatem in ſe ſuprà humanas vires, quoad vixit,exercens,ſupernaturali prorsùs robore, viribus non defecit, & ſexagenario major mortalitatem explevit.Proinde cùm Dominus hunc ſervum fidelem in ferendâ Cruce pro ſui imitatione, & ſequelâ, prudentem pariter, & vigilantem in ſolicitudine adhibitâ invenerit, adeò ut pro certo haberi

debeat, quod illum in ſuum admiſerit gaudium; rationi conſonum eſſe cenſeo, ut eundem Sanctitas Veſtra ad totius militantis Eccleſiæ gaudium Sanctorum cultu honorari decernat.

Paulus Aemilius Alterius Epiſcopus olim Camerinenſis, Aſſiſtens.

Humilem Servum Dei Petrum, quaſi petram, quam inepti mundi ſectatores reprobaverant, pœnitentiæ ſcalpro ſatis expoliatam, non modò in angulo, ſed in militantis Eccleſiæ fronte, ad comprobanda divina oracula Sanctitas Veſtra Sancti Spiritûs ſuffragio fabricæ hujuſcæ Præſes, inauguratam collocare non differat.

Gregorius Bolognettus Epiſc. olim Reatinus, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater, B. Petrus de Alcantarâ virtutum heroicarum præſtantiâ, ac miraculorum gloriâ clarus, qui ad Dei cultum augendum, & animarum ſalutem laboribus ſemper indefeſſus quamplures Provincias, ac ultra trecenta Cœnobia Seraphicę familię ſtrictioris diſciplinæ in remotioribus Orbis partibus admirabiliter fundavit, in quibus eadem, quâ ipſe flagravit, emicat flamma charitatis, & qui ad extremum uſque ſpiritum inſigni pietate, ac vitæ auſteritate ſe ipſum eximiæ ſanctitatis præbuit exemplar, quemque meritis plenum puriſſimâ luce circumfuſum, mortis momento, Sancta Thereſia Cæli regna conſcendere vidit ſibi dicentem, per-

go

go ad æternam gloriam, jure merito in Sanctorum albo deſcribendum cenſeo.

Laurentius Gavottus Epiſcopus olim Vintimillienſis, Aſſiſtens.

Petrum de Alcantarâ, Beatiſſime Pater, mandatis, & conſiliis integrè ſervatis, in lege Domini ſic ambulaſſe, ut abundaret magis, & magis abundaſſe, innumera ſanctisſimè geſta pleniſſimè comprobarunt. Adhuc in viâ cum Cælitibus verſantem, viſione divinâ, quâdam veluti inchoatâ beatitudine dignatum accepimus. Soluto corpore, ſtatim euntẽ in Cælum, ſe de longè vidiſſe fatetur S. Thereſia. Ingreſſum ad vitam firmant omninò miraculorum prodigia ſubſecuta, glorioſa triumphantis apparitio. In Cælo utique regnanti, ritè Sanctitas Veſtra, cui meritò ſumma Clementia nomen dedit, ferentium vota clementer excipiens, Sanctorum titulos decernet in terris.

Ioſephus Maria Suareſius Epiſcopus olim Vaſionenſis, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater. Tam excellens prærogativa, quàm ingens eſt operæ-pretium poteſtas ſumma, quâ Sanctitas Veſtra eos renuntiat in Orbe Chriſtiano Sanctos, quos virtute, atque prodigiis inſignes æternâ frui gloriâ compererit; ſic enim demonſtrat Sanctorum communionem, & continuum Militantis Eccleſiæ cum Triumphante commercium, aſſiſtente Chriſto Domino Sanctitati Veſtræ

in Cathedrâ Petri, ut ea,quæ perfecta ſunt eminùs, Sanctitas Veſtra cominùs indubitatè declaret. Neque comperendinandum diutiùs videtur in B.Petro de Alcantarâ promulgando Sancto, qui ſanctimoniam tot beneficiis vires naturæ ſupergreſſis jamdudùm comprobavit. Pœnitentiâ præſertìm effulſit: humilitate, cæleſtique amore S.Franciſcum expreſſit, cujus ille familiam auſterioribus adſtrictam legibus, quaſi ſuperfœtans, numeroſis Cœnobiis ampliavit. Iure igitur optimo Sanctitas Veſtra utetur prærogativâ ſuâ, quando cuncta diligenter expendît, ſolemneſque ritus adhibens operæ-pretium fecit, opemque Numinis de more imploravit, & emeruit. Quod itaque felix, fauſtumque ſit, & Reipublicæ Catholicæ ſalutare, B.Petrus de Alcantarâ Sanctus habeatur ſanctione Sanctitatis Veſtræ, & omnes fideles populi ubique terrarum, eum quâ decet, veneratione proſequantur.

Gaudentius Polus Epiſcopus Amerinus, Aſſiſtens.

B.Petrus de Alcantarâ, Beatiſſime Pater, electus à Deo, ut ſtrictiore obſervantiâ pararet Domino plebem perfectam, perfectus ipſe omni virtute, ac planè mirabilis in ſanctitate, ſuos, & ſuorum pedes, exemplo vitæ, operumque miraculis direxit in viam pacis. Dignum illum propterea judico, ut quorum expreſſit merita, gloriam etiam accipiat à Sanctitate Veſtrâ Sanctorum.

Fr.Bo-

Fr. Bonaventura Theulus Archiepiſcopus Myrenſis.

Infallibilis Sanctæ matris Eccleſiæ vaticinium eſt, Beatiſſime Pater, ſe Patriarchæ Franciſci meritis ſemper à Domino novo fœtu multiplicari, quod in Beato Fratre Petro de Alcantarâ conſpicitur. Qui in heroicis ſui Seraphici Parentis imitator virtutibus, ex puſillo Minorum grege, Superiorum obedientiâ munitus, abiit in regionem longinquam, & non ferro, aut bellicis contectus armis, ſed oratione, & ſpiritualibus virtutum ornatibus decôrus, de dæmone, & mundo adeptâ victoriâ, pluribus commilitonibus adjunctis, triumphavit; & non ſibi, ſed Franciſco, ſed Chriſto Ieſu, Regnum, vel Regna (Monaſteria multa, etiam apud Mexicanos, & Indos fundando) acquiſivit, & altiſſimæ paupertatis theſauro ditavit. Quæ Dominus per Servulum mirandis operibus confirmavit. Pluribus itaque Petro referto meritis, probatiſque claro miraculis, cæleſte ei regnum (ut credimus) æterno Patri complacuit elargiri. Quapropter ad Dei gloriam, & Chriſtiani Orbis jubilum ſpirituale, ſacris Sanctorum faſtis adſcribendum humiliter cenſeo, & ſuppliciter addo preces.

Matthæus de Ianuario Archiepiſcopus Rheginus.

Præclaræ Beati Petri de Alcantarâ virtutes, & mirabilia, quæ Deus eodem intercedente operari dignatus eſt, eximiam viri ſanctitatem, & ſummam

Dei

Dei in illum benevolentiam mirè teſtantur; ſiquidem præfervidæ adoleſcentiæ motus ab eo cohibiti, corpus pœnis ultrò irrogatis edomitum, & ille omnium virtutum comitatu inſtructus charitatis ardor in Deum verè Seraphicus, ex quo prodiere trecenta, & ultrâ Religioſorum Cœnobia, & Chori Deum diu, noctuque ſuo Vicario ore jugiter laudantes, velut totidem clarisſimi ejus ſanctitatis radii præfulgent. Aequum igitur eſt, ut Beati hujus ſanctitate declaratâ, ſapientiam ejus diſcant utriuſque Ordinis Sacerdotes, laudem narrent omnes populi, & gloriam enunciet univerſa Eccleſia Sanctorum.

Ὁ Ταπεινὸς Μητροπολίτης Δεβρῶν Ὀνούφριος ὑπέρτιμος, καὶ ἔξαρχος δευτέρας Μακεδονίας ἰδίᾳ χειρί.

Πάνυ προσήκει (Μακαριώτατε καὶ παναγιώτατε Πάτερ) ὅμως καὶ προσδέον ἡγοῦμαι, οὓς ἔστεψεν ἡ θεία χάρις, καὶ τιμῇ ἀνεκλαλήτῳ ἐδόξασε, ὑπὸ τῆς τῶν πιστῶν πληθύος ὁμοίως δοξασθήσεσθαι, ἐπεὶ γὰρ ἡ τιμὴ αὕτη, καὶ δόξα εἰς τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν λαμπρῶς ἀναστρέφεται. τούτου χάριν τὸν παρόντα μακάριον, καὶ ὄντως μακάριον Πέτρον, λέγω, ἐκ τῆς Ἀλκαντάρας (ὡς ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸν ἀγγελικὸν αὐτοῦ βίον καὶ πολιτείαν ἐρῶ) τύπον τῶν ἀρετῶν ἀνακηρύττω, ἐραστὴν ἀξιέπαινον, καὶ μιμητὴν δόκιμον τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀσκητὴν προσέτι, καὶ ἐν σώματι ἄγγελον θαυματουργὸν αὐτομοίως ἐν ἔργῳ τε λόγῳ μάλιστα δὲ ἐπὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ῥεύματα

ἀβρόχως περιπατήσαντα, ὡς ἐπὶ τὰ τῆς θαλάσσης κύματα ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ (ὁ κορυφαῖος φημὶ τῶν ἀποστόλων) περιεπάτησέ ποτε, ἡ σὴ μακαριότης ὡς μὲν τοῦ κορυφαίου διάδοχος, τοῦ Χριστοῦ δὲ τοποτηρητὴς, δεξαμένη τὴν πιστῶν τὰς παρακλήσεις, ἀναμφιβόλως δύναται συναριθμεῖν αὐτὸν ἐν τῷ χορῷ τῶν οὐρανίων πολιτῶν. καὶ ἡμῖν προβάλλειν ὡς σχετικῶς προσκυνησόμενον εἰς πάντων σκέπην καὶ βοήθειαν. καὶ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀκαταμάχητον περιτείχισμα. οὕτω μακαριώτατε Πάτερ περιέχει ὁ κοινὸς ψῆφος τῶν συμπαρόντων ἀδελφῶν ἐν τοῖς ποσὶ τῆς μακαριότητός σου διατιθέμενος, εἴπερ φανήσεται βεβαιοῦσθαι, ἐπειδὴ τὸ ἀψευδὲς ἐπάγγελμα τῆς ἀῤῥήτου σοφίας ἐνδυναμοῖ, λέγον. οὗ γάρ εἰσι δύο, ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.

QVOD in gratiam Lectorum Latinum reddimus.

Onuphrius Conſtantinus Metropolita Debrarum, & Secundæ Macedoniæ Exarchus.

Valdè decet, Beatisſime, & Sanctisſime Pater, imò & neceſſe eſſe puto, quos divina gratia coronavit, & ineffabili honore glorificavit, glorificandos pariter eſſe à fidelium multitudine, dummodò honor hic, & gloria in bonorum datorem illuſtrè redundet. Quamobrem præſentem Beatum, & verè Beatum, Petrum, inquam, de Alcantarâ, ut uno verbo angelicam ejus vitam, & normam dicam, typum virtutum pronuncio, dignum amatorem, & probum imi-

imitatorem paſsionis Domini Noſtri Ieſu-Chriſti, aſcetem inſuper, & in carne angelum, Thaumaturgum ſimiliter opere, & verbo, principaliter autem ut ambulantem ſuper fluminis fluctus, ſicut ſuper maris undas ei conſimilis nomine, Coryphæus, inquam, Apoſtolorum aliquando ambulavit; Tua Beatitudo, ut Coryphæi ſucceſſor, Chriſti autem Vicarius, acceptans fidelium preces indubitanter poteſt eum connumerare Choro Cæleſtium habitantium, & nobis proponere, ut relativè adorandum in omnium ſecuritatem, & auxilium, Eccleſiæ autem Chriſti inexpugnabile munimentum. Sic, Beatisſime Pater, ſe habet communis opinio compræſentium fratrum juxtà pedes Tuæ Beatitudinis poſita, ſi videbitur confirmare, dum infallibilis promisſio inexplicabilis Sapientiæ corroborat, dicens:
Matth. 18,20. *Vbi enim ſunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi ſum in medio eorum.*

Ioſeph Ciantes olim Epiſcopus Marſicenſis.

Cùm Sacra Rituum Congregatio in Beati Petri de Alcantarâ vitæ examine adeo diligens fuerit veritatis exploratrix, ut nihil ambiguum eſſe permiſerit, ſed viam ſibi, & aliis ſternens, omnia tùm de illius virtutibus, tùm de miraculis expoſita, prompta, & clara fecerit, quorum notitiam conſecutus, ego ex poteſtate, quæ ad Epiſcopos, Beatisſime Pater, ex Tuâ ſufficienti efficacitate emanat, ſecundùm extenſivum tantummodò modum, quo ſtellæ à Sole

le illuminationem recipiunt, tanquàm obſequens ex eâdem inquam virtute eundem inter Sanctos eſſe adſcribendum cenſeo à Te, ut à ſupremo Paſtore, ad quem rerum ad fidem ſpectantium omnis infallibilis determinatio devolvitur.

Vincentius Vincentinus Epiſcopus Hieracenſis.

Non immeritò huic tēpori, quo Paſchalis Agnus immolatur, de honoribus B.Petri de Alcantarâ agitur, qui quotidiè ſacrificium peragebat, ut ſimul ipſe ſe Deo immolaret, ac cæſa victima ipſemet eſſet, dum attenuatum jejunio, confectum vigiliis, ferreâ catenâ diſcerptum, immiti flagello ſub finem ſacrificii cruentaret. Dignus profectò, quem cæleſtis in meditatione exardeſcens ignis totum abſumeret in Deum, totum in proximorum ſalutem, creſcente incendio derivaret, ac Seraphicam Religionem tot dignis reformationibus reſtauraret, novi Inſtituti Reformatorum Diſcalceatorum ſe præbèns exemplum. Dignus denique, qui ad thronum Agni evocatus, in Sanctorum conſortium ſit exoptatus. Hoc ipſum poſtulant præclara ejus, tum in vitâ, tum poſt obitum miracula, tanquàm Dei ſuffragia de mortalium ſanctitate, ac beatitudine ſententiam pronunciantis. Id unum reſtat ad cumulum hujus Beati gloriæ, ut quem Nos æſtimatâ viri ſanctitate, virtutibus, ac miraculis, dignum Sanctorum honoribus judicemus, Sanctitas Veſtra, cui abſcondita ab oculis hominum revelat luminum Pater, oraculo nunquàm fallente, decernat.

Vincentius Candiottus Epiſcopus Balneoregienſis.

Sanctisſime Pater. B.Petrus de Alcantarâ Ordinis Minorum ità heroicis virtutibus enituit, & miraculis claruit, ut communi omnium ore ſummis laudibus extollatur. Petrus ædificii ſuæ reformationis fundamentalis petra; Petrus inſtar alterius Petri ſuper aquas gradiens; Petrus, qui quaſi ambulans ſuper pennas ventorum viſus eſt conſcendere Cælum, non ne inter Cælites commendandus? Commodum ergo accidit, ut quemadmodùm in cæleſtibus tanquàm prodigium factus eſt multis, ità ſit adjutor fortis, & in præſenti pro Cretæ, & Sarmatiæ regnis apud Deum interceſſor adhibeatur. Ob id illum à Sanctitate Veſtrâ ſolemni ritu, & canonico Sanctorum cultu condecorandum eſſe exiſtimo.

Philippus Iacob Epiſcopus Policaſtrenſis.

Beatiſſime Pater. Amor Dei, & proximi fundamentales duo ſunt lapides ſanctitatis in B.Petro de Alcantarâ. Amor Dei in contemptum mundi honorum in aulâ Caroli V. ſemper Auguſti: in recurſum religionis per Angelos tranſacto flumine: in triennali voluntariâ cęcitate pro ſeculi oblectamentis fugandis. Amor proximi enituit, cùm omnibus omnia factus ad viliora pauperum officia deſcendebat, miſeris verbo, & exemplo neceſſaria ſuppeditabat, Fratribus alimenta cæleſtia deſperato tempo-

re

re miniſtrabat. Iactis fundamentis charitatis, neceſsè crevit ędificium ſanctitatis, quod Sanctitas Veſtra toti mundo jam erectum emicare faciet, illi publicos eccleſiaſticos honores tradendo.

Marcellus Phylonardus Epiſcopus Aquinas.

Beatiſſime Pater. Victoribus triumphus decernebatur à Romanis, ut fidem faciunt tot fornices, qui modò vel ſuperſunt, vel temporum injuriâ inter ingentes jacent ruinas. Certè æquiori jure Sanctitas Veſtra triumphales honores decernit ſanctis viris, qui non per hoſtium cædes, neque per eorum ſpolia, & captivitates victoriam retulere; ſed per Chriſtianarum virtutum tela vicerunt humani generis perpetuos perduelles, nempè mundum, carnem, & dæmonem, negatis corpori oblectamentis, & prælo patientiæ excruciatis ſenſibus. Id meritò aſſecutus fuit B. Petrus de Alcantarâ Ordinis Seraphici, non tam alumnus, quàm propagator Sancti Franciſci Minorum Patriarchæ ſedulus imitator, Hiſpaniarumque Cæli lucidiſſimum Sydus. Ab ineunte enim ætate de virtute in virtutem progrediens, ab arctâ rectitudinis ſemitâ non declinavit modò, ſed totis viribus patrimonium, quod acceperat, hoc eſt animam omni genere virtutum excultam ſervare ſtudens, ad perfectionem contendit. Propterea generis nobilitatem, domûs commoda, mundique illecebras arbitratus eſt, ut ſtercora; ut Chriſtum lucrifaceret. Seraphicam regulam ample-

xus, regula ipſe fuit morum, & diſciplinæ, & ut à præſcripto tramite Seraphici Parentis filii non declinarent, ipſe auctor fuit, fundatis pluribus Cœnobiis, in quibus prudentem, ac fidelem conſtituit eum Dominus ſuper familiam ſuam; ordinavitque in eo charitatem, quam aquæ multæ non potuerunt extinguere, neque flumina obruêre; nam in carne gradiens Angelorum regionem obtinuiſſe viſus eſt; & nihilominùs quantò altiùs elevabatur, tantò humilior fiebat. Aſſiduè pœnitudinis aſperrimæ exercitationes, jejunia, & cilicia, flagra, & alia hujuſmodi domandi carnem inſtrumenta, non ad horam, neque bis, aut ter in hebdomadâ, ſed ſemper, & cum dono perſeverantiæ uſque in finem adhibuit, & cùm ſemper oraverit, & nunquàm defecerit, ac per altiſſimam contemplationem Deo ſe conjunxerit, legem Domini meditando die, ac nocte, Beatus eſt, divino Oraculo id docente. Quæ quidem miraculorum gloria cumulata, ut ejus acta, rigoroſo examine diu diſcuſſa, luculentiſſima reddunt teſtimonia, abundè ſuppeditant rationem Sanctitati Veſtræ declarandi infallibili eloquio ex Cathedrâ, eum cum Chriſto in Cælis regnare, quo cum in terris compaſſus eſt, & cujus vexillum mirabiliter extulit. Inſerat igitur Sanctitas Veſtra tam inſignis Herois nomen cœtibus Sanctorum, Turcicoque furori objiciat ejuſdem glorioſa merita, Cretam proculdubio ſtrenuè propugnatura, abigatque Deus ab illis tractibus Chriſtiani nominis hoſtes, totique Chriſtiano Orbi tranquillitatem largiatur & pacem.

Guar-

Guarnerius de Guarneriis Epiſcopus Signinus.

Iure optimo, Beatiſſime Pater, in album Sanctorum referendus eſt B. Petrus de Alcantarâ, qui virtutum omnium imaginem in ſe mirificè expreſſit; itá ut quam ex illis præcipuè laudandam ſeligam, ratio minimè ſuggerat; cùm in tanto viro omnes æquè emicuerint pietas, religio, vitæ innocentia, morum probitas, ſcientia planè cæleſtis, prudentia in rebus agendis, temperantia in vivendi ratione, fortitudo in adverſis, ineffabilis in proprii corporis maceratione ſeveritas, arctiſſimâ in paupertate liberalitas in pauperes eximia, itá ut mirum eſſe non debeat, & viventem in terris, & in ſepulchro defunctum, tot tantisque claruiſſe miraculis illum, cujus vita fuit verè, ac ſemper miraculum.

Ioſephus Palermus Epiſcopus Converſanus.

Beatiſſime Pater, Seraphicæ charitatis imago, pœnitentiæ prodigium B. Petrus quot mirabilia fecit, tot erga ſe divini amoris, tot erga proximum ſuæ dilectionis edidit argumenta; ejusque in ſtrictioris obſervantiæ reformatione, uſque in fines Orbis terræ zelus emicuit. Aequum eſt igitur, ut dilectum Deo, & hominibus virum, virtutum ſplendoribus coruſcantem, Sanctitas Veſtra ſimilem reddat in gloriâ Sanctorum, & laudem ejus nunciet Eccleſia.

Ioannes Carolus Valentinus Epiſcopus Civitatis Ducalis.

In Beato Petro de Alcantarâ ſingulare ſtudium Evangelicæ paupertatis, & infima abyſſus profundæ humilitatis certò certiùs perſuadent verè hunc fuiſſe de grege puſillo eorum, quibus æterno Patri complacuit dare regnum. Quem igitur humilium celſitudo in ſuum regnum recepit, tutò poteſt Sanctitas Veſtra civem Sanctorum, & domeſticum Dei declarare,& Eccleſiam, quam Deus humilitate vult creſcere, hujus Beati Canonizatione decorare.

Camillus Piazza Epiſcopus Dragonenſis.

Beatiſſime Pater, Petrus de Alcantarâ arctam mandatorum Dei viam, quæ ducit ad vitam, divino eruditus oraculo accepit, & Spirito Sancto dilatante cor ejus feliciter cucurrit. Etenim Fratrum Minorum Ordinem non ſine miraculo ingreſſus, ſtatim inflammari cœpit altiſſimo paupertatis amore, deque reſtituendâ Seraphici Patris regula cogitare; tùm ad rem tàm præclaram perficiendam patientiâ, humilitate, fortitudine, cæteriſque virtutibus ſe præmuniens, opus laudabiliter complevit Cœnobiis ampliùs trecentis exædificatis, ubi veterem illam regulam ſervandam curavit. Miræ fuit abſtinentiæ, integras ſæpè noctes fundendis precibus inſumpſit, quod Servi Dei ſtudium maximis Deus miraculis illuſtravit, quibus ritè, & ordine

co-

cognitis, par eſſe cenſeo, ut infallibili Sanctitatis Veſtræ decreto B. Petrus in Sanctorum numerum referatur.

Ioannes Laurentius Caſtilioneus Epiſcopus Anagniæ.

B. Petrus de Alcantarâ, præter cæteras virtutes gradu ſummo, ſibi adjunctas, quibus Confeſſoris gloriam ſibi comparavit, in afflictione corporis ſui, jejunio, cilicio, vigiliis, ac aſperrimis flagellis, uſque adeò ſibi mundum, ſeque mundo reddidit crucifixum, ut Sanctorum Martyrum quoque merita ei, quem tam longum conſtat duxiſſe martyrium, non deeſſe videantur. Tanti viri authenticam ſanctitatem, non ſolùm Sancta Mater Thereſia, cum ſibi ſpiritûs magiſtrum eligens, ac mirâ de eodem à Deo ſibi revelata, ſcriptum relinquens, abundè facit; verùm etiam ipsâmet innumera antè, & poſt obitum edita miracula ſic benè confirmant, ut eundem B. Petrum Sanctorum numero, ſi Sanctitati Veſtræ placeat, adſcribendum cenſeam.

Sebaſtianus Surrentinus Epiſcopus Trojanus.

Sicut olim Ethnica Roma victorum tempora triumphali cingebat coronâ; itâ nunc ſacra Roma ſtrenuos Chriſti milites in mundi militiâ victores, ſacris decorat coronis. Cùm ergo B. Petrus de Alcantarâ legitimè certans, de tribus ſævis hoſtibus triumphaverit; tot hominum millia cæleſti Vrbi adjun-

junxerit, & jampridem ad Paradiſi portas civicâ ſit coronâ donatus; æquiſſimum eſt, ut etiam in terris Sanctitas Veſtra Chriſti Principis locumtenens eundem Petrum ſanctitatis coronâ redimitum fidelibus adorandum proponat.

Franciſcus Pallejus Epiſcopus Heliopolitanus.

Exclamante Chriſto Domino, Beatisſime Pater, arctam eſſe viam, quæ ducit ad Cælum, quam Beatum Petrum de Alcantarâ feliciter ingreſſum fuiſſe, feliciùs cucurriſſe, & felicisſimè tandem abſolviſſe teſtantur tum heroicæ, quibus effulſit, virtutes: ſumma præſertìm, eaque prorsùs admiranda vitæ auſteritas, quâ probè ſciens regnum Cælorum vim pati, crucis mortificationem jugiter in ſuo corpore portavit; tum crebra miracula, quibus eum in tantæ ſanctitatis confirmationem & vivum, & mortuum illuſtrare Deus voluit. Inde illum undequaque dignum cenſeo, qui à Beatitudine Veſtrâ in Sanctorum numerum referatur, ut hoc novo propoſito virtutum exemplo, nos eum imitari non pigeat, quem accedente Canonizatione, certò jam in Cælis regnare ſcientes, celebrare delectabit.

Franciſcus Cinus Epiſcopus Maceratæ, & Tolentini.

B.P.B.Petrũ de Alcantarâ, qui ut Chriſti Athleta præ cæteris virtutibus in pœnitentiæ arenâ, ſeu potiùs cinere, divini æſtuans amoris igne, benignum

ſeſe

ſeſe aliorum Ducem, ac ſui hoſtem acerrimum, ſalutis tamen amantem expoſuit, dum cinerem, tanquàm panem manducabat, & potum cum amaro alterius Petri fletu, & acutis vinctus catenis fletum cum ſanguine miſcebat; qui tandem hoſtibus invictus poſt tot vigilias in templo pacis quieſcens, & ad Divam Thereſiam glorioſus deſcendens, pœnitentiæ cruciatus magnifico illo elogio exaltavit: *O beata pœnitentia, quæ tantum meruit præmium.* Dignum cenſeo, ut ſacris admoveatur Aris.

Ioannes Baptiſta Spinula Epiſc. Lunenſis Sarzanenſis.

Ingentis perfectionis vir B. Petrus de Alcantarâ verè Deo plenus, & in omnibus viis ſuis mirabilis, quò propriâ abnegatione humilior, eò divinarum rerum contemplatione ſublimior, inter eximia, quibus de virtute in virtutem gradiendo, eminuit dona, adeò præclaros pœnitentiæ fructus protulit, ut meritò de eo dictum eſſe videatur: *Manus ejus diſtillaverunt myrrham.* Cùm igitur etiam probentur plura, ac mira tùm interceſſioni, tùm meritis ipſius adſcripta, nihil hæreo, quin Eccleſiæ univerſales ei decernantur honores, & ritè in Sanctorum album, ſi ità Sanctitati Veſtræ videbitur, referatur.

Iulius Caraciolus Epiſc. Melphienſis, & Rapollenſis.

Summam B. Petri de Alcantarâ pauperiem, ac mortificatam undique in terris vitam, divinis ho-

noribus locupletandam quis ambigat? Dignus planè, ut qui in terrâ degens Angelicos mores æmulatus eſt, poſt mortem in Cælo vivere declaretur, & qui mirabili auſteritate corpus adeò cruciavit, ut viſus ſit non diù vivere, ſed tardè mori. Quamobrem dignum cenſeo, ut Apoſtolicâ ſanctione, Summique Chriſti Vicarii oraculo, Sanctorum albo adſcribatur.

Emanuël Brancatius Epiſcopus Ariani.

Beatiſſime Pater. Tanquàm alterum Moyſem prædicandum exiſtimo B. Petrum de Alcantarâ, qui non virgæ percuſſione, ſed precibus, nil in corde ſuo hæſitans è duriſſimâ ſilice erumpentes aquarum fontes extraxit, & denique feliciſſimam cæleſtis promiſſionis regionem ingreſſus, perenni fruitur divinæ viſionis intuitu. Congruum igitur eſt, ut Sanctitas Veſtra, ut prodigiorum virum faſtis Sanctorum adſcribat, quando alterum Moyſem, ut teſtatur Eccleſiaſticus, *humilem in medio Magnatorum Deus ſedere fecit, & in acceſſu altaris Sancti gloriam ei dedit ſanctitatis amictam.*

Franciſcus Ravizza Epiſcopus Sydonienſis.

Seraphici fundatoris virtutes in B. Petro de Alcantarâ ejus Ordinis alumno, velut in puriſſimo ſpeculo radio divinæ gratiæ transfuſas miratur Orbis, ut meritò ſacri parentis imaginem digniſſimo re-

renovatam in filio contempletur. Præ cæteris tamen virtutibus ſpectabilis in eo refulſit humilitas, quâ & mundi contumelias, & adverſantium jurgia, non modò non deſpexit, ſed intrepidè, ac generosè ſuſtinuit. Quem igitur in abjecto, dum vixit, eximia conſtituit humilitas, quâ Franciſcanam obſervantiam trecentorum Cœnobiorum fundatione reſtituit; eundem jure merito dignum cenſeo, ut Pontificio Oraculo Sanctorum catalogo adſcribatur. Merces enim humilium hæc eſt, ut quò viliora ſubiere, eò glorioſiùs ad altiora ſublimentur.

Fr. Petrus Lanfranconius Epiſcopus Interamnenſis.

Hieruſalem beatæ honores ſacri Petro de Alcantarâ Hiſpano ſtrictioris Obſervantiæ Fratrum Minorum, vel ex divino Incarnatæ Sapientiæ oraculo ſunt decernendi. Is enim & docuit, & fecit, quę Chriſtus neceſſariò perſolvenda fore demonſtravit; ut quis in regnò Cælorum vocetur magnus. Docuit, cùm in Deo charitate exardens, proficientes majoribus imbuit præceptionibus, torpentes exemplo excitavit, delinquentes increpationibus corrigere ſatêgit. Fecit verò, quia reliquit omnia, ut Deum ſequeretur. Beatiſſime Pater, qui Chriſti geris vicem in terris, æternæ gloriæ faſtos B. Petro dijudicare, ergò ne gravêris.

Beatisſime Pater. Ex tot tantisque egregiis approbationibus religioſæ, nedum chriſtianæ in excellenti gradu B. Petri de Alcantarâ virtutes cum prodigiis, & ſignis ſanctitatis clarè patent; ità ut affirmare liceat: *Deduxit eum Dominus per vias rectas, & oſtendit illi regnum Dei*. Iure merito igitur in Sanctorum catalogo à Veſtrâ Beatitudine reponi poſſe exiſtimo.

Cuſtodius de Pigno Epiſcopus Hyerapolitanus.

B. Petrum de Alcantarâ, Beatisſime Pater, admirabilem rigidisſimæ pœnitentiæ inſtauratorem inter Sanctos connumerandum cenſeo, tùm propter ejus eximias, multiplicesque virtutes, tùm illo præſertìm nomine, quòd non ſolùm orationi, verbique Dei prædicationi Apoſtolorum ſectator inſtabat aſſiduè; verùm etiam, quòd velut Chriſti Domini perfectisſimus imitator, egenis miniſtrare, ſuæque tenuisſimæ menſæ, quam poterat portionem, non ſine cæleſtis fractione panis (æmulandæ ſcilicèt hoc potisſimùm tempore in cathechizandis, alendisque mendicantibus charitatis exemplar) ſuis quotidiè pauperibus erogare conſueverat.

Onuphrius Hippolytus Epiſcopus Porphyrienſis.

Renovarunt Hiſpaniæ in Petro de Alcantarâ Thau-

Thaumaturgos. Non-ne vocabimus Thaumaturgum, cum vel ſignorum ejus teſtis fuerit, & laudatrix Thereſia? *Flumina fecit vias planas, ſpiritus Domini ferebatur ſuper aquas.* Aridisſimus etiam ejus baculus terræ infixus virentem ſtatim crevit in arborem. Paludes non exſiccavit, ſed ſiccas arenas juſſit erumpere in fontes. Transferendi montes defuit occaſio, non virtus. Fulgeat igitur inter Sanctorum hierarchias B. Petrus tuo Sancti Spiritûs oraculo, Beatisſime Pater, & qui Thaumaturgi prodigiis meruit eſſe conſors, ſit conſors & gloriæ.

Marcus Antonius Vincentinus Epiſc. Fulginatenſis.

Habemus, Beatisſime Pater, Petrum de Alcantarâ, beatum illum virum, qui mirabilia faciens in vitâ ſuâ pœnitentium auſteritatem cum innocentium candôre, jejunium cum jugi contemplationis convivio, ſummam terrenarum rerum inopiam cum virtutum omnium divitiis conjunxit, demisſione infrà homines poſitus, miraculis ſuprà homines evectus. Vnde cùm illi gloria apud Superos ſit æterna, par etiam eſt, ut vicariâ Numinis poteſtate, ſcilicet Tuâ, Sanctorum apud nos ſplendoribus inclareſcat.

Philippus Alſerius Oſſorio Epiſcopus Fundanus.

B. Petrus de Alcantarâ, Beatisſime Pater, ad inflammandum corda noſtra divini amoris igne, ut cru-

crucem jugiter feramus, & dignos pœnitentiæ fru-ctus faciamus, vitæ aſperitates in S. Franciſco Patre ſui Ordinis mirabiles renovavit in ſuo corpore; Et obtinuit ille quidem regularis obſervantiæ frige-ſcentis, quòd videretur humanæ fragilitati intole-rabilis, renovationem multis in locis non ſolùm exemplo ſuo, quanquàm videri poſſit magis admi-rabile, quàm imitabile; ſed etiam, quod mirabiliùs eſt, inter difficultates ſibi à ſuis objectas, humanæ prudentiæ inſuperabiles, ut mirabiliter apparêret divina providentia, quæ *prava facit in directa, & aſpera in vias planas*, ut prætereà adjunxerit ſe illi ad hoc opus mirabile divinâ Omnipotentiâ per miracula ſuprà omnem naturæ vim *benedictus Deus mirabilis in Sanctis ſuis*, quem titulum conſequuti ſunt per mirabilem rerum operationem. Meritò igi-tur B. Petrus audiet in Eccleſiâ Sanctus, in quo di-gnatus eſt Deus eſſe mirabilis.

Fr. Fulgentius Arminius Monforte ab Avellino, Epiſcopus Nuſcanus.

Qui glorificaverit me, glorificabo eum, eſt æternæ Veritatis oraculum, Beatiſſime Pater. Quod ſi Bea-tus Petrus de Alcantarâ in obſervantiâ ſtrictiori Fratrum Minorum, ſic inter homines vixit, ut Se-raphicis ſpiritibus ſe perhiberet æqualem; & hu-manam gloriam fugiens, totum ſe gloriæ divinæ dicavit: Quodque Petro Apoſtolorum Principi olim dixerat Chriſtus, *Sequere me*, ità ſibi dictum pu-tavit, ut à ſui Magiſtri veſtigiis, nunquàm vel levi

ſaltem

ſaltem greſſu deflexerit; & oculorum, & cordis intimam affinitatem eo commendabili divortio ſeparavit: ut illis ſemper terram, iſto ſemper Cælum exquireret. Dignus ſanè eſt, ut à Te, Beatiſſime Pater, gloriæ faſtus accipiat; & qui à Petri oculis lacrymas eruit, ut in ſuos ipſe transferret, à Petri Succeſſore, univerſalis Eccleſiæ plauſibus celebretur.

AVDITIS omnium ſuffragiis de B. PETRO, Sanctiſſimus hæc addidit.

DE B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis Veſtras pariter ſententias audire cupimus. *SS. exquirit vota ſuper Canoniz. B. Mariæ Magdal.*

CONFESTIM omnes ordine à nobis ſuprà relato ſuas hoc modo ſententias tulerunt.

Franciſcus Epiſcopus Oſtienſis Card. Barberinus.

Beatiſſime Pater, Civitas Sancta Hieruſalem nova deſcendens de Cælo hodie ſplendidiſſimam nobis profert margaritam, B. Mariam Magdalenam de Pazzis, meritò B. Petro de Alcantarâ quaſi ſolido adamanti ſociandam; cùm ambo, licèt diſparis ſexûs, pari pœnitentiæ exemplo vixerint. Hæc in Carmelo diſponens aſcenſiones, eò uſque levavit ſe ſuper ſe, quoad exceſſu dilectionis, quæ mortis vim habet, altiùs quàm currus igneus Eliam rapuit, in cæleſtem videlicet Paradiſum eveheretur. Fortunata Nazareth vicino Carmelo. Fortunatâ prole *Vota Dominorum Card.*

hac

hac Etruria; quæ illam non contenta terris partu dediſſe, aſſeruit etiam cælis ſuffragio unius è ſuis Vrbani VIII. aras concedentis, araſque unâ cum Monaſteriis excitantis: & iſtius nunc decôris per Sanctitatem Veſtram pariter ex ſe ortam, populis idipſum, & Principibus expetentibus, complementum ultimum expectat. Deſideriis publicis fas ſit privata me vota ſubjungere, quæ & Patrui, & Patriæ, & Sororia charitas, ſed & ardens antè omnia Veſtræ, Sanctisſime Pater, gloriæ ſtudium ſuggerit. Oro igitur, per Apoſtolicæ vocis oraculum, B. Mariam Magdalenam de Pazzis Virginem Nazarenam, latinè Florentinam, ſupremo declaratæ ſanctitatis diademate inſigniri.

Martius Epiſcopus Portuenſis Card. Ginettus.

B. Maria Magdalena de Pazzis noſtris ferè temporibus vixit in Monaſterio S. Mariæ Angelorum Civitatis Florentiæ; nec ulli ignotus eſt divinæ gratiæ incomparabilis theſaurus, quo imbuta, & locupletata vitam prorsùs Angelicam duxit. Mortalium enim conditionem tranſgreſſa, aut ſemper in Cælo fuit; aut Cælum cum illâ. Reliquum igitur eſt, ut quæ in ſupernâ Patriâ coronata triumphat, debitâ veneratione colatur in terris, Sanctarumque Virginum faſtis adſcripta, tanquàm veræ norma virtutis, ac Chriſtianæ perfectionis abſolutiſſimum exemplar toti Eccleſiæ proponatur.

Fran-

B. Mariam Magdalenam, de cujus hodie Canonizatione agitur, Sanctiſſime Pater, unam de Virginibus ſapientibus dicerem, niſi hæc majori ex charitate permota oleum conſortibus omnibus affluentiùs præbuiſſet; hincque ſapientiorem meritò dicendam exiſtimarem. Et ne minor evangelico apparêret Samaritano, vinum ad perfectionem per olei infuſionem redactum, Monialium neceſſitati ſuccurrens adjecit. Multis inſuper, aliiſque comprobatis miraculis, ſi Sanctitatis Veſtræ judicio infallibili id videbitur, (quod ritè fieri poſſe cenſerem) inter Cælites conſtitiſſe abſque errore dicemus.

Vldericus Epiſcopus Albanenſis Card. Carpineus.

B. Maria Magdalena de Pazzis viſa eſt prædeſtinata à Patre miſericordiarum, ut fieret conformis imaginis filii ſui; eundem ſiquidem Dei filium imitata æterni Patris voluntatem unicè in votis, unicè in actis habuit; ſitivit, & ipſa ſalutem animarum, ideòque mentis intuitu videns prævaricantes tabeſcebat, quòd eloquia Dei non cuſtodirent; deducebat quaſi torrentem lacrymas, quòd errantes ipſa quærere non poſſet, ac palmites abſciſſos viti reſtituere, ut in vite manentes facerent fructum bonum; & ut in pœnis ſimillima fieret Redemptori, cruciatus, quos ille pro mortalium redemptione paſſus eſt, interiùs in extaſim rapta, quantùm humana na-

tura ferre poterat, ſubſtinuit. Quoniam igitur conformis facta eſt imaginis filii Dei, & cum illo compaſſa eſt, & corregnare cum illo minimè dubitandum; ideòque ipſam inter Sanctarum Virginum numerum meritò adſcribendam exiſtimo, Beatiſſime Pater.

Iulius Epiſcopus Sabinenſis Card. Gabriellius.

Fœcunda heroicæ virtutis Italia B. Mariam Magdalenam de Pazzis in lucem edidit, Beatiſſime Pater, quæ Alcantarani ſenis horridam ſanctitatem æmularetur Florentina Virgo pœnitentiæ gloriâ, & charitatis. Cilicium geſtavit ſpinarum aculeis cannabinè inſutis, tenera membra lacerantibus, cùm ſępè ſub algente Cęlo nivibus cooperta Deum propitiare ſuis pœnis alienis culpis perſeveraret. Nam ſemel animæ damnatæ cruciatus contemplata, uſque adeò miſericordiâ in peccantes exarſit, ut pro iis ultrò ſe ſuppliciis acerbiſſimis devovêret. Voti ream ſtatim decubuiſſe ferunt, ac quinque integros annos in graviſſimis morbis egiſſe, nullâ recreatam ſtillâ cæleſtium conſolationum. Inferos in virginem immigraſſe diceres, niſi cùm doleret plurimùm, plus amaret. Quamobrem divinis honoribus conſecrandam cenſeo, ut univerſo Chriſtiano Orbi præluceat tam inſigne charitatis exemplum.

Virginius tit. S. Laurentii in Lucinâ Presbyter Card. Vrſinus.

Duplici nexu cogor, Beatiſſime Pater, Canonizationem B. Mariæ Magdalenæ curare, nempe & obſequendo meritis ejuſdem, & ſequendo votum Cardinalis Alexandri Vrſini mei Patrui, qui anno MDCXXIV. primos proceſſus remiſſoriales per Sacrorum Rituum Congregationem expediendos curavit. Hinc igitur duos video deſcendere in arenam pugnantes, ut de partâ victoriâ coronam accipiant, nempe Petrum de Alcantarâ, & Magdalenam de Pazzis. Enitet enim in Viro ſumma humilitas, & in Muliere ſtrenua fortitudo; humilitas Petri ut granum ſynapis, quod eſt minimum omnium ſeminum, quò fuit demiſſior, eò celſiorem crevit in arborem, ut rami ejus uſque ad Cælum pervenerint. Mulier è contrà ſuperbiens in caſtigando corpore aſperrima experta pœnitentiæ, quæ majora videbantur, inconcuſsâ virtute ſuperavit. Mirandum igitur eſt præcellere in Viro ſummam humilitatem, in Muliere ſtrenuam fortitudinem; ſic meritò milites Chriſti in pugnâ contrà diabolum, & mundum victoriam reportarunt. Sequendo ergo verba Evangelii *non coronabitur, niſi qui legitimè certaverit*, reportatâ ab iſtis coronâ, hoc eſt, diademate ſanctitatis, meritò à Sanctitate Veſtrâ cæleſti Tiarâ honorandos, & in catalogo Sanctorum adſcribendos, humillimâ meâ ſententiâ cenſeo.

Cæſar tit. Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Fachenettus.

Beatiſſime Pater, dum Petrus de Alcantarâ ingentis amnis impetum, atque tempeſtatem compeſcit, Maria Magdalena de Pazzis inſignem de inani gloriâ reportat triumphum. Nam & ſuarum egregiarum virtutum, & divinæ gloriæ amplificandæ ſemper ità fuit ſtudioſa, ut illi tunc illuſtrior videretur eſſe atque beatior, cùm ab omnibus vilior atque ineptior exiſtimaretur. Quare in eâ ſum ſententiâ, ut à Sanctitate Veſtrâ Chriſtianæ Reipublicæ ſolatio his miſeris præſertìm temporibus in Sanctorum cœtum referatur, quæ dum in terris vixit, mente tamen ſemper in Cælo morabatur.

Federicus tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Sfortia.

Ampliùs deliberandú non videtur, Beatiſſime Pater, in Canonizatione B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis, cujus heroicè florens virtus, ità cæleſti corpus ejus imbuit aromate, ut id incorruptione quæſitâ *quaſi cinnamomum, & balſamum aromatizans, & quaſi myrrha electa* divinæ perennem dederit odorem ſuavitatis, quo vexata mulceatur, triſtis exhilaretur, hilaris in Dei laudem exultet Eccleſia. Quare, ſi Sanctitati Veſtræ placuerit, crederem eandem ſolemniter albo Cælitum adſcribendam, atque cantandum in omni terrâ *canticum novum, quo laudetur Dominus in Sanctis ſuis.*

Be-

Benedictus tituli Sancti Honuphrii Presbyter Card. Odeſcalcus.

Duplicem edidit Magdalenam amor divinus, alteram Hieroſolymis, Florentiæ alteram. Elêgit illam ſpeculum pœnitentiæ; iſtam integritatis miraculum. Vtraque rigore vitæ conſpicua, imbecillitatem ſexûs vertit in prodigium fortitudinis; utraque cæleſtis Sponſi amantiſſima, præ ejuſdem deſiderio, divinâ quâdam inſaniâ viſa eſt delirare. Illa, ut dulciùs Sponſi colloquio frueretur, ſeceſſit in nemora; hæc, ut tutiùs, in patriam detulit ſolitudinem, in ſpecus immigrante Monaſterio, & cellulâ in conclave Divinitatis. Vnum deeſt, ut ſicut illa Sanctorum faſtis adſcripta eſt, hæc eiſdem Apoſtolicæ Sedis auctoritate pariter adſcribatur.

Laurentius tit. Sanctorum Quirici, & Iulitæ Presbyter Card. Raggius.

Vox eſt, crebris multorum ſermonibus uſurpata, ad Regis exemplum fingi totum terrarum Orbem, genteſque ad ſui moderatoris imaginem componi univerſas. Chriſtianæ Reipublicæ eximiis virtutum documentis Sanctitas Veſtra prælucet, quibus ad meliorem frugem, & perfectiſſimam vivendi normam ſatis ſuperque excitatur. Sed ut ea, quæ divinum cultum, & ſpiritualem populorum ſalutem attingunt, Sanctitas Veſtra dies nocteſque meditari non deſinit; ità nunc egregia nobis proponit ad imitandum exempla, id eſt virtutes omni commenda-

datione majores B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. Quam profectò caſtiſſimam, atque innocentiſſimam Virginem, tot tantisque miraculis illuſtrem, Sanctorum faſtis jure meritò adſcribendam eſſe cenſeo.

Aloyſius tit. S. Alexii Presbyter Card. Homodeus.

Aureo charitatis telo, hoc eſt, amore ſancto ſaucia, arduum ad cæleſtia peregit iter Maria Magdalena de Pazzis; illius videlicet æmula Magdalenæ, quam ubi Pater ſuperni luminis reſpexit, amoris in illâ flāmas excitavit; cujus igneis ſubvecta pennis, in Cęlū ſubinde ferebatur, terræ ſimul hoſpita, & manſionum cæleſtium inquilina. Flammis iiſdem ſuccenſa Maria Magdalena de Pazzis evehi pariter non rarò viſa eſt in ſublime, facta Cæli propemodùm Civis, antequàm eſſe deſineret incola terræ noſtræ. Hoc tamen uno præſtantior hæc eſt, quòd ardores amoris ſancti virginitatis integerrimæ candoribus illuſtravit, divino nempe Sponſo ſimillima, lilium ſimul & roſa, candida ſcilicet & rubicunda. Duplici propterea nomine ſacris Virginum choreis annumeranda eſt Virgo laudatisſima, quas etiam faciet niveis flammis ſuis illuſtriores; dum illam Sanctitas Veſtra Sanctarum adjunctam choro, totâ ſimul plaudente mundi melioris univerſitate, declarat.

Pe-

Sanctitatis menſura divina charitas eſt, Beatisſime Pater. Hinc illa olim peccatrix Maria Magdalena inſigniter Sancta, quoniam dilexit multùm. Iam verò in alterâ hac ævi noſtri Mariâ Magdalenâ is ardor inerat, is impetus ignis atque flammarum, *ut aquæ multæ non poſſent extinguere charitatem.* Siquidem gelidum ſæpè fontem petere, manus, brachia frigidisſimis mergi undis, affusâ item frigidisſimâ pectori aquâ refrigerari oportebat: nudis etiam veſtigiis, hyemante licèt Cœlo, incedere cogebatur. Quid pallor, deliquia, extaſis? quid illa Sponſi munuſcula, atque argumenta amoris, ſpinea corona, faſciculus myrrhæ, annulus pronubus? Igitur nihil hac Sponsâ Chriſti ſanctius; quia nihil amantius. Reliquum eſt, ut ſolemni Canonizatione præſtet univerſitati Eccleſiæ tantus amor, ac ſanctitas ad incitamentum, ad præſidium, ad decus.

Laurentius tituli Sancti Chryſogoni Presbyter Card. Imperialis.

Quàm plura divinæ electionis ſigna fulgent in Mariâ Magdalenâ, nam poſt exhibitum caſtitatis, humilitatis, & obedientiæ mirabile ſpecimen, meruit in oratione, & jejunio dæmonia ejicere, leproſos mundare, ſalutem ægris manu impoſitâ reſtituere; & non ſolùm intimos mortalium animi ſenſus, ſed & arcana Cæli penetrare; unde non mirùm, ſi cupiebat diſſolvi, & eſſe cum Chriſto. Iugo mortalis

lis ſervitutis exuto, eo liquore corpus fragravit, cui *verè benedixit Dominus*, nam *virtus ex illo exibat*, *&* *ſanabat infirmos*. Meritò igitur Mariam Magdalenam & Cæli potiri gaudiis, & ſanctitatis gloriâ inclytam fulgere credendum, & ſolemni Canonizatione firmandum.

Gibertus tituli Sanctorum Ioannis, & Pauli Presbyter Card. Borromeus.

In B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis tot divinæ bonitatis munera tam præſenti numine enituere, ut niſi ſigna ſecuta fuiſſent, quibus Deus mirabiliter ſanctitatem Virginis decoravit, illam Cælo adſcitam abundè miris modis teſtarentur ſingularia ſummæ patientiæ, obedientiæ, & flagrantisſimæ divinæ charitatis experimenta; quibus intra religioſa clauſtra non ſolùm ab hominum conſociatione, ſed etiam ab humanâ contagione ſecreta innocentem, & planè cæleſtem vitam egit. Qui *facit mirabilia magna ſolus*, oſtendit B. Mariam Magdalenam inter Sanctorum choros egregiarum virtutum præmia conſecutam, & ab Eccleſiâ, Sanctitatis Veſtræ auctoritate, colendam.

Marcellus tituli S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Sancta-Crucius.

Profectò habebit magnum aliquid præter cæteros in illâ communi immortalitate B. Maria Magdalena de Pazzis, quæ *habet aliquid jam non carnis in carne*, (ſunt verba Divi Auguſtini de virginitate;) non

non enim ſolâ puriſſimâ virginitate laudabilis, ſed omni heroicarum virtutum genere ità refulget, ut plùs ultrà humana conditio efferri vix poſſit. Ejus converſatio fuit perpetua in Cælis, non hoſpes, non advena, ſed domeſtica Dei, non ſpiritu ſervitutis, ſed adoptionis filiorum obſtricta, ſe ſuprà ſe levavit adeò Sponſa Chriſti, ut Secretaria Divinitatis acceptisſima appellari posſit. Prodigium facta eſt multis, Angelis, & hominibus ſpectaculum, ſive in corpore, ſive extrà corpus vixerit, neſcio; quia nec domeſtici ejus id ſatis intellexerunt. Alebatur ſpiritu pluſquàm pane, & frequentiùs Angelorum pane, quàm cibis noſtris reficiebatur. Hinc proceſſit illa miraculoſa corporis incorruptio, & in ipſo cadavere odor ſuaviſſimus; quibus merita B. Mariæ Magdalenæ à Deo nobis maximè commendari, non eſt dubium; quia ſi omnis caro, quæ caro eſt, communi maledicto peccati, ſicut fœnum veteraſcit, & corrumpitur: dum caro B. Mariæ Magdalenæ ſui natura corruptibilis & mortalis, incorruptionem & immortalitatem induit poſt mortem, dicendum eſt, quòd caro iſta virginalis tabernaculum fuerit grandis animæ, quæ adeò prævalet in Cælo, ut potens ſit de tàm longinquâ regione corporis beati dotes efficaciter in exanimem carnem induere. Proſequatur ergò alacriter, Beatiſſime Pater, motum Spiritûs Sancti, quo ad promovendam gloriam B. Magdalenæ Sanctitas Veſtra excitatur, quia ſicut hoc ſancto negotio Eccleſiæ triumphanti gaudium, ità militanti præſidium novum, firmumque in præ-

ſentibus calamitatibus Dei omnipotens bonitas, & providentia præparavit.

Ioannes Baptiſta tituli Sancti Marcelli Presbyter Card. Spada.

Beatiſſime Pater, B.Maria Magdalena, licèt Italico idiomate de Pazzis nuncupata, inter prudentes virgines eſt connumeranda. In toto enim ſuæ vitæ decurſu prudentiſſima apparuit; In infantiâ, dum paratos ſibi cibos pauperibus erogabat: in pueritiâ, dum veſtes ſericas, & alia muliebria ornamenta reſpuebat, dum orationi continuò vacabat, & dum decennis perpetuam vovit virginitatem; Inde majoris perfectionis viam aggrediens inter Moniales in virtutibus ſemper uſque ad mortem progrediens, adveniente Sponſo introivit cum eo ad nuptias. Hæc eſt enim *Virgo prudens, quam Dominus vigilantem invênit*. Cenſeo itaque per Sanctitatem Veſtram poſſe legitimè decerni, quòd inter Sanctas veneranda ſit.

Franciſcus tituli Sanctæ Mariæ in Viâ Presbyter Card. Albicius.

B.P. Mariam Magdalenam habemus non peccatricem, ſed virginem, non prædicante Chriſto pœnitentem, ſed ferè ab ortu ſigna pœnitentiæ præbentem; non nardo piſtico pedes Salvatoris ungentem, ſed ex ſuo genu ſuavem liquorem manantem, & morbos depellentem; non ad Chriſti crucem lugentem, ſed coronâ ſpineâ redimitam à Chriſto,

caput

caput Chriſti imitantem; In hoc uno conſortes, quòd in extaſim raptæ æterni Patris fruebantur aſpectu, & divini amoris ſpiculo ſauciatæ languebant. Cùm ergò Maria Magdalena peccatrix, & pœnitens in Sanctarum numero adſcripta reperiatur; jure merito Maria Magdalena de Pazzis Virgo, & Sponſa Chriſti in Sanctarum Virginum choro à Sanctitate Veſtrâ collocanda eſt, hoc potiſſimùm tempore, quo immanisſimus Turcarum Tyrannus ſic pertinaciter in obſidione Cretę totis viribus perſevêrat, pro quâ ſolvendâ, invocatis Principum ſuppetiis, & ære Eccleſiaſtico donato, nunc Sanctitas Veſtra ſtrenuè laborat, auxilia à Deo, & à Sanctis ſuis petenda ſunt: *Niſi enim Dominus cuſtodierit Civitatem, fruſtrà laborat, qui cuſtodit eam.*

Carolus tit. S. Priſcæ Presbyter Card. Pius.

Primordia B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis omnium virtutum excellentiſſima Charitas illuſtrat, Beatiſſime Pater, tùm in Deum orationis fervore, tùm miſericordiæ operibus in proximum, quem non corporali modò, ſed etiam ſpirituali pabulo ſuprà ætatis captum, ac ſexûs qualitatem nutriebat. Cęterę verò virtutes in reliquâ ætate ſic enituerunt, ut pro Fidei profesſione martyrium ſæpiùs optaret, ac ad Symboli recitationem in eeſtaſes raperetur. Spes adeò vigens, ut cùm intrà ſe non caperet, frequentèr exclamans, & clauſtra percurrens audiretur; inquietum enim erat cor, & mens impatiens,

donec requieſceret in Domino. In vitâ denique ac poſt mortem, veteris ac novi Teſtamenti celebriora miracula renovans, debiles confortavit, infirmos ſanavit, à dæmone obſeſſos liberavit: ex ejus corpore fragrantisſimus odor exhalans, liquor emanans, oleum in vaſis Monaſterii ſæpiùs multiplicatum, teſtimonia illa ſunt, quæ Eccleſiæ tradidit Deus, ut ſuum de illâ in Sanctarum Virginum numero deſcribendâ voluntatem aperiret; Abſequendum itaque, Beatisſime Pater, & ejus imploranda in præſentibus necesſitatibus intercesſio, ac ſingulare; quod ſperandum eſt, Catholici Poloniæ Regni præſidium.

Carolus tit. S. Euſebii Presbyter Card. Gualterius.

Quam ex iſto adoratæ ſolio majeſtatis univerſitatem luſtras, Beatisſime Pater, totam propagatâ longè latèque rerum cum virtute geſtarum famâ, & inſolitâ miraculorum gloriâ plenisſimam vides, quibus eandem Maria Magdalena de Pazzis laudabiliter implevit. Hæc enim illa Virgo ſapiens eſt, quam Dominus in obedientiâ, & oratione vigilantem ſemper invênit, quæque prudens eidem Sponſo ſuo cum lampadibus divini amoris, quo incenſa æſtuabat, oleo multiplicato lucidioribus adeò ſanctitatis gloriâ, ſuavitatis odore, ac multiplici cæterorum miraculorum varietate ubique fulgens inclyta, obviam exivit, ut hinc argumenta videantur exiſtere certisſima inhabitantis in illâ divinæ gratię,

quæ

quæ Sanctos facit, inſeritque Cælo mortales, hincque illa abundè ſuppetant ſuffragia, quæ ſuadere efficaciter poſſunt, illam Virgini integerrimæ decernendam appellationem, quâ, exutâ mortalitate, gaudent animæ cum Chriſto regnantes in beatâ regione vivorum.

Flavius tituli Sanctæ Mariæ de Populo Presbyter Card. Chiſius.

Florem dedit Florentia, Beatisſime Pater, ac æternus ille amor, qui paſcitur inter lilia, floris hujus fragrantiâ perfuſus deſcendit in hortum, & libavit delicias in odore ſuavitatis. Flos hic eſt Maria Magdalena de Pazzis, quæ ſanctitatem undique redolens, ac virtutum omnium ſplendore refulgens totam illuſtravit Etruriam. Pudicitiæ candôrem, votivâ oblatione cæleſti Sponſo dicavit, ac divini amoris adeò exarſit ardore, ut flammam, quam geſtabat in corde, non rarò oculis, ac vultu, impetuque æſtuanti propalaret. Supereſt itaque, ut Sanctitas Veſtra votis annuat fidelium, ſacros illi decernens honores, ut mirabilia, quæ operatus eſt Deus, præſentibus innoteſcant, tranſmittantur in poſteros, æternitati conſecrentur.

Scipio tit. S. Sabinæ Presbyter Card. Ilcius.

Beatisſime Pater. Innocentiæ typum, ac pœnitentię in B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis agnoſcunt, & mirantur omnes, qui vitam ipſius Angelicam, &

geſta

geſta majora homine reputant,ac perpendunt.Nullâ unquàm admiſsâ culpâ, pœnis ſemper ultrò ſuſceptis,virtutem cœpit noſſe cum vitâ : ſeculum fűgit antequàm noſſet. *Mori cupiens,& eſſe cum Chriſto*, perpetuò vixit confixa cruci cum Chriſto. Ex quo forti ligno, ſignoque victoriæ cum movente arma hoſte tartareo congredienti fortiter, ac vincenti Sponſus gloriæ, qui paſcitur inter lilia, dulciſſimæ contemplationis manna dedit abſconditum. Eamque palmis, & coronis onuſtam in cæleſtem Hieruſalem ſuſtulit, ut cum triumphanti Eccleſiâ canticum laudis concinat triũphale.Aequum itaque eſt,à Sanctitate Veſtrâ triumphum illi in Eccleſiâ etiam militante decerni,quam ipſa tot virtutum exemplis,tantâ miraculorum gloriâ,illuſtravit.

Petrus tit.S.Calixti Presbyter Card.Vidonus.

Beatiſſime Pater, Magdalena de Pazzis, futura ſeculis virginitatis exemplar, in Vrbe florum, velut in horto lilium nata: mox ſecuriori Monaſterii ſepto concluſa, virtutum omnium inde ſparſit ſuavitatem. Ne quidquàm,prædaturus germen tàm nobile,tartareus hoſtis adlaboravit; nam latrocinanti pœnitentiæ ſepem objecit, & ſpiras ſerpentis antiqui trajecit ſpinis,inter quas ingenioſè crudelis nudum corpus obvolvit. Sic integritatis florem,quem ſanguinis, & lacrymarum humore fortiſſima Virgo educaverat, amatiſſimo Sponſo Deo ad extremum uſq; ſpiritum reddidit illibatum. Quapropter

con-

congruum arbitror, Beatiſſime Pater, ut Magdalenam, quæ in terris vitam cæleſtem duxit, charitate, miraculis, ac pudore clariſſimam, inter Sanctorum conſortia Cæli triumphantis præconio jampridem adſcriptam, militantis Eccleſiæ plauſibus, cultuque Sanctis debito, proſequamur.

Carolus tit. S. Anaſtaſiæ Presbyter Card. Bonellus.

Comperta abundè eſt, Beatiſſime Pater, B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis ſanctitas. Penè à cunis illam ſibi delêgit Chriſtus Sponſus, adamavitque non oris elegantiam, ac formam, ſed quæ effloreſcere ſtatim cœpit, pietatis indolem. Decimo ætatis anno virginitatem vovit. Hæ fuêre caſtæ virginis cum Chriſto nuptiæ. Attulit ipſa dotales virtutum opes Sponſo: miſit viciſsim illi Sponſus ſua munera, ſpineam coronam, faſciculum myrrhæ, Sponſæ annulum. Thalamus Crux fuit, in quâ mori illa cum Sponſo, & pro Sponſo peroptabat. Hinc ignis ille medullas ità adurens, ut mergi frigidiſſimis interdùm undis oporteret: hinc ab amoris impetu dilaceratæ ſæpè veſtes: hinc excurſus illi per clauſtra domûs lymphatæ in morem. Quòd ſi connubiis non modò animi innectuntur, ſed nomina etiam miſcentur, & tituli; decet Virginem hanc vocari Sanctam, nuptam videlicet Sponſo, qui Sanctus eſt, de quo dicitur: *Quod Sanctus vocabitur.* Et quidem ut olim cæleſtis illa Sponſa vocata è Libano eſt ad coronam: *Veni de Libano coronaberis*: ità par eſt,

hanc

hanc etiam ſuo è Carmelo evocari,ut publico mortalium cultu coronetur.

Cælius tituli S. Petri in Monte Aureo Presbyter Card. Piccolomineus.

Beatisſime Pater, B. Maria Magdalena de Pazzis,cui in ſacro baptiſmi lavacro Catharinæ nomen inditum, in Religionis ingreſſu hoc Mariæ Magdalenæ ſibi aſſumpſit; ab ipsâ appellatione Catharinæ Senenſis purisſimæ Virginis, & Mariæ Magdalenæ fortisſimæ pœnitentis virtutes auſpicata: Catharinæ innocentiam, dum illibatum animi candorem nequidem levi fœdæ cogitationis nebulâ offuſcatum unquàm ſenſit; Illa roſeam coronam cælitùs oblatam repudians, ſpineam elêgit: hæc è ſpinis contexto caput diademate coronavit;Si charitate in proximum exardeſcens Catharina purulento ulceri os virgineum admovens, repentè ſanavit: hæc puriſſimis labiis ſcabiem exoſculans, dum renitente naturâ putredinem hauſit, eâdem obſtupeſcente ſanitatem reſtituit. Nec Magdalenæ gemitus deſunt; quibus non ſuas,ſed alienas ſcelerum ſordes abluit, & non quatriduanum fratrem Lazarum revocavit ad vitam ſuarum contemplatione lacrymarum: ſed complures in lethali tumulo peccatorum jacentes exuſcitavit ad gratiam. Vtraque tamen dilexit multùm; alteri titulo charitatis remittuntur peccata: alteri, quia innocens, merita cumulantur; Quàm aptè ubere reddidit opere, quod utroque promiſit nomine. Sanctorum igitur albo adſcribendam cen-

ſeo,

ſeo, ut Sanctitatis Veſtræ oraculo in unâ Virgine contractæ, connexæque virtutes, & Catharinæ innocentis, & Magdalenæ pœnitentis innoteſcant; & adorentur.

Palutius tit. Sanctorum Apoſtolorum Presbyter Card. Palutius Albertonius.

Redeuntis ad cor Mariæ Magdalenæ lacrymas æmulata pariter eſt Virgo innocens B. Maria Magdalena de Pazzis, non doloris jaculo expreſſas, ſed vulnere charitatis. Eò felicior, quòd non cecidit ad miſericordiæ pedes, tanquàm à fœdioribus vitæ maculis abluenda; ſed ab alienato paſsìm à ſenſibus animo ad divini oris oſculum Sponſo invitante pervênit. Eò admirabilior, quòd minora dimittentem Dominum non minùs ipſa dilexit; nec abundante delicto, ſuperabundavit & gratiâ. Hanc itaque nunc etiam ex ore Veſtræ Sanctitatis veritas ipſa decernat in memoriâ Sanctorum univerſo mundo prædicari.

Cæſar tit. S. Ioannis ante Portam-latinam Presbyter Card. Raſponus.

Magni intereſt cùm Dei gloriæ, tùm hominum ſalutis, Beatiſſime Pater, tranſlatos ad cæleſtem patriam mortales eſſe quàm plurimos, de quorum perpetuâ felicitate certum nobis, exploratumque ſit; majore namque alacritate, & fiduciâ certiore, in ſtadio currimus, in quo plures partas victorias, & palmas relatas videmus. Eòque magis, ſi horum me-

moria in benedictione ſit, & altaribus, & votis, & propitiationibus honoretur; minùs enim piget imitari, ut ſcitum eſt, quod celebrare delectat. Ne verò Sanctitas unicum priſci ſeculi decus videatur, ſed noſtra etiam ætas hac laude gloriari meritò poſſit, magni ad Eccleſiæ profectum momenti eſſe puto, ſi quemadmodùm tela ad ferienda corpora, ſic exempla Sanctorum ad ſanandos animos adhibeantur. Hæc autem ipſa multò adhuc efficaciora fiunt, cùm à ſexu imbecilliore produntur, cùm ſolemne divinæ providentiæ ſit, infirma hujus mundi eligere, ut fortia quæque non modò confundat, ſed etiam roboret, & ad præclara facinora excitet, & impellat. Hæ omnes, Beatiſſime Pater, ſatis magnæ, ſatisque graves cauſæ mihi videntur, quamobrem expeditis jam omnibus, quæ ad cauſæ cognitionem præmittenda erant, dubitandum Sanctitati Veſtræ nullo modo cenſeam, quin B. Mariam Magdalenam de Pazzis ſolemni appellatione ſanctitatis, & cultu Sanctis Virginibus debito honorandum pronunciet, fidelibusque univerſis vitam ejus imitandam, & partam illi ingentibus meritis apud Deum gratiam per vota, & ſupplicationes ritè implorandam proponat.

Iacobus tituli Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Card. Ninius.

Non procul neque de ultimis finibus, Beatiſſime Pater, inventa eſt Virgo fortis B. Maria Magdalena de Pazzis, quæ toto vitæ curſu, divino afflante ſpiritu, agere, & pati fortia meditata eſt. Data in præ-

ſidium

ſidium Eccleſiæ militantis, ut validiori eſſet adjumento à primis annis ſe generosè accinxit ad certamina. Manus ab infantiæ vinculis vindicatas, charitate impellente, extendit ad pauperem, & aperiens os ſuum Sapientiæ, ſeveriſſimâ proſcriptione abdicavit à ſe omnes mundi illecebras, & mollia indumenta, ſciens ſpoliis non indigere indutam fortitudine. Animo ſemper ad patiendum expoſito experta eſt jejunia, vigilias, cilicia, pedum nuditatem, voluntariam paupertatem, ſui abjectionem, & profundam humilitatem. Virgo verè vigilans, & una de numero prudentum, cujus lucernam nunquàm extinctam cenſeo collocandam ſuper candelabro, ut luceat coràm hominibus, & in cordibus eorum charitatis lumen accendat.

Vitalianus tit. S. Agnetis Presb. Card. Vicecomes.

Florentia tunc verè floruit, quando hunc edidit virtutum candidiſſimum florem B. Mariam Magdalenam, quæ tota Deo, tota Cælo, quamvis ſata in mundo, opere, conſilio, ſermone, ac ſignis ſalutarem undequaque effundebat odorem; illius candorem non fœdavit impuritatis virus, virebat quidem inter charitatis flammas, & creſcebat inter inexhauſtum divini amoris fontem. Veneremur igitur, Beatiſſime Pater, hunc florem in Sanctorum viridario, Sanctitatis Veſtræ ſingulari, ac pervigili in eum pietate, Sanctorum cœtui adſcriptum, ut æternâ perfruens in cælis gloriâ, perenne in terris quoque percipiat à fidelibus obſequium.

Iacobus tit. S. Sixti Presbyter Card. Roſpiglioſius.

Beatiſſime Pater, B. Mariam Magdalenam niveus candor Virginitatis, ignea in Deum charitas, abſtinentia propè inaudita, aliæque heroicæ virtutes Virginem ſapientem penitùs probavêre. Quòd & ſignis, antè & poſt ejus obitum, Beatæ ſanctitatem cælitùs confirmantibus, pręclariſſimè innotuit. Plùs ſanè cum dilecto poterit, quæ plùs dilexit. Ac proindè, ſi à Sanctitate Veſtrâ aris admoveatur, & Eccleſiæ univerſæ divinæ miſerationis fontes aperiet; & quòd humanæ imbecillitati magis congruit, ad imitationis incitamentum præbebit nobis mulier fortis exempla virtutis, quæ in infirmitate perficitur. Hoc petit à Sanctitate Veſtrâ decus Etruria, hoc Carmelitarum familia ornamentum, hoc Virginis Deo dicatæ ſolatium, hoc denique in arduis quoque neceſſitatibus res Chriſtiana præſidium.

Franciſcus Sanctæ Mariæ in Viâ-latâ Diaconus Card. Maidalchinus.

In B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis ea ſemper fuit vitæ admirabilitas, & virtutis præſtantia, ut æquiſſimâ lance ponderata Sanctorum cultu digna cenſeatur. Quare meum ego ſuffragium libentisſimè appono, quò efficaciùs ad virtutem homines excitentur, & Eccleſia Dei pluribus luminibus augeatur, hoc præſertìm tempore, quo ope divinâ plurimùm indigemus, ut proindè novâ Sanctorum interceſsione Chriſtiana Reſpublica frui poſsit.

Fri-

Fridericus S. Nicolai in Carcere Diac. Card. Haſſiæ.

B. Virginem Mariam Magdalenam de Pazzis Libani gloriam, & Carmeli decôrem, ut in cœtum Sanctarum Virginum referatur, meo quoque calculo dignisſimam cenſeo, Beatisſime Pater. Siquidem *hæc eſt Virgo ſapiens, & una de numero prudentum*, quæ ſtultitiam, quam videbatur præferre nomine, ſapientiam fuiſſe apud Deum oſtendit: & lampade divini amoris oleo accenſâ occurrens Sponſo, & Sponſæ intravit cum eo ad nuptias. Quinimò, & ipſa eſt Sponſa, quæ à Sponſo Chriſto annulo ſubarrhata, & ad exemplum Sponſi coronâ ſpinarum redimita *accepit coronam gloriæ, quam illi Dominus præparavit in æternum*. Age igitur, Beatiſſime Pater, ut quam vocavimus Beatam, invocemus Sanctam.

Carolus S. Cæſarii Diaconus Card. Carolus Barberinus.

Non minùs ſapienter, quàm juſtè novum iſtud Carmeli germen in agrum militantis Eccleſiæ, Te jubente, producitur, Beatiſſime Pater, Beata inquam Maria Magdalena fertilis illius propago, quæ communi cum S. Thereſiâ genita parente, ejuſdem verticis gloria, ſuaviſſimo illum odore virtutum pariter replevit, & ſuâ ſobole fœcundavit. Sacris itaque honoribus jungatur B. Petro Thereſiæ obſervantiſſimo, æmula Thereſiæ, quam abſtinentia ſumma, aſperitas ſæviſſima, jugis corporis afflictatio adeò illi ſimilem reddidere, ut ne ſingula texam,

ambo

ambo ſolo pane, & aquâ in annos plurimos victitarint; ambo innocentes victimæ pro ſeculi noxis ſeſe acerrimè cruentarint; ambo nudis pedibus, vel glacie rigente, graderentur. Tàm ardens inſuper Dei amor eos fecit æquales, ut miris raptibus ambos conſimili planè munere divina gratia dignaretur; ſed quò hæc clariùs erumpebant, eò illi altiùs occultabant; utque cætera divinitùs utrique collata decora ſileam, eximium certè fuit inclyta utriuſque proles. Etenim ſi matris gloria ſapientiſſimæ filiæ, qualis hujus fuerit? cujus alumnæ tantâ virtutum ſegete floruêre, ac efflorefcunt in dies, ut duplici nomine, & oculatus, & propinquus teſtis eſſe poſſim. Hæc igitur pretioſa margarita non procul, nec de ultimis finibus; ſed è propinquo advecta, & ipſa Eccleſiæ theſauro inferatur, Beatiſſime Pater, ſicque ſocios veneremur in Aris, quos conſimili præmio muneratos experimur in Cælis; indèque fideles omnes, maximè Cœnobitæ, & Sanctimoniales habeant, quod perpetuò intueantur, habeant, quod ſedulò imitentur.

Decius S. Euſtachii Diaconus Card. Azzolinus.

Beatiſſime Pater, B. Maria Magdalena, cujus vita in Spiritu-Sancto, & igne divini amoris incendium fuit, verè optimam partem elêgit, quando non pedibus ſed cordi Domini tota adhærens hauſit flammas in gaudio de fontibus Salvatoris, omnia ſperans, omnia ſubſtinens, omnia vincens. Innixa ſu-

per

per dilectum ſuum, ſuprà ſexum, ſuprà ſenſum, ſuprà humanitatem elata ſenſit, quàm ſuavis eſt Dominus: tenuit eum, nec dimiſit, donec dilectio fortis, ut mors, revelavit amanti faciem dilecti ſui in meridie æterni amoris deliciis affluentem. Quò igitur divinæ juſtitiæ jacula avertantur à nobis, nihil ſanè opportunius cenſeo, quàm in aris exaltatam objicere Angelo percutienti Columbam Deo dilectam, pacis miniſtram, quæ os ſuum aperuit ſapientiæ, & lex clementiæ in linguâ ejus: Hoſtibus verò mulierem fortem, quæ ſtat in virtute Dei, ſicut turris David ædificata cum propugnaculis: Mille clypei pendent ex eâ omnis armatura fortium, quibus in nos Dei miſerentis benignitas, & in hoſtes noſtros gladius devorans convertatur.

Franciſcus Maria SS. Viti, & Modeſti Diaconus Card. Mancinus.

Petrum de Alcantarâ jure ſequitur, Beatisſime Pater, altera Thereſia, paribus referta virtutibus, nova Carmeli gloria, Beata inquam Maria Magdalena de Pazzis. Debebatur profectò huic Virgini in ipſomet ortu auſpicatisſimum Catharinæ nomen, cùm eam cæleſtis Sponſus duarum inſtar Alexandrinæ, & Senenſis eſſet annulo pariter ſubarrhaturus, debebatur in ingreſſu Monaſterii & Marię Magdalenæ nomen, quia divino amore ſaucia dilexit multùm, & ſupernis intenta contemplationibus ſæpisſimè in extaſim rapiebatur. Quid loquar de heroicis ejus virtutibus! quid de miraculis, cùm

tota

tota ipſius vita nihil aliud, quàm miraculum fuerit! imò & mors deteſtantis in feretro poſitæ, prodigiosè conversâ dextrorsùm facie, impuros à ſiniſtris aſtantis adoleſcentis mores. Vnum ſupereſt, Beatisſime Pater, ut cùm recenter Roſam Peruanam Beatorum hortis inſerueris, lilium Florentinum Sanctorum quoque viridario inſeras, ut Romanæ Eccleſiæ Sponſus, qui candidus eſt, & rubicundus, roſis ſimul, & liliis Tuâ manu coronetur.

Angelus Sancti Angeli in Foro Piſcium Diaconus Card. Celſus.

Maria Magdalena de Pazzis non quidem mulier in civitate peccatrix, ſed Virgo in Sanctimonialium domo cum Deo amantisſimè, & conjunctisſimè vixit, tranquillo ſedens animo ſecùs pedes Domini, & ipſius ex ore excipiens verba, & cuſtodiens. Quamobrem Chriſti oraculo Beata meritò dicenda eſt, quæ audiit verbum Dei, & cuſtodivit illud. Aequum porrò videtur, Beatisſime Pater, ut judicium Chriſti Eccleſia judicio ſuo conſequatur, & poſt tot præclara miracula, totque eximiarum virtutum exempla, illi per Chriſti Vicarium Sanctorum honores decernantur.

Paulus Sancti Georgii Diaconus Card. Sabellus.

Inæſtimabiles virtutum margaritæ virgineam B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis animam ab ipsâ infantiâ ornavêre. Inter omnes enituit ſingularis in Deum

Deum charitas, quâ vivebat ipſa jam non ipſa, vivebat verò in ipsâ Chriſtus: Eximio hoc Sponſi amore perpetuâ velut extaſi extrà ſe rapta Magdalenæ anima in Cælo magis habitabat, ubi amabat, quàm in corpore, ubi animabat: charitatem reliquæ virtutes comitatæ ſunt, ancillæ reginam: virtutes maxima miracula conſecuta fuêre, quibus vivens,& poſt mortem coruſcavit. Tam illuſtrem fœminam digniſſimam cenſeo, quæ in album Sanctarum Virginum referatur, Catharinæ Senenſi non diſſimillimam. Habeat igitur per Te, Beatiſſime Pater, Civitas florum virgineum florem hunc è Cælo novum.

Sigiſmundus S. Mariæ in Domnicâ Diaconus Card. Chiſius.

Rationi congruit, Beatisſime Pater, ut B. Maria Magdalena de Pazzis publicam venerationem, ac totius fidelis Orbis cultum obtineat, nam & ſummæ abſtinentiæ rigor, & divini amoris præſtantia, vitæ, morumque admirabilis ſanctitas dignam meritò eam reddiderunt, ut *particeps fieret Dominicæ paſſionis*; undè *certa, atque ſecura redditur expectatio promiſſæ beatitudinis*, præſertìm in Virginibus, *quæ ſequuntur Agnum quocumque ierit*.

Stephanus Vgolinus Patriarcha Conſtantinopolitanus, Aſſiſtens.

Beatisſime Pater. Evangelica olim in civitate peccatrix S. Maria Magdalena, quòd peccatorum *Vota Dominorum Prælat.*

pœnituerit, & lacrymis pedes Domini ſemel rigaſſet, illius ore promeruit Sanctam pronunciari. Quis igitur hæſitet Sanctorum albo adſcribi poſſe Beatam Mariam Magdalenam de Pazzis, quæ culpas timens, quibus carebat, quamvis labe nullâ candorem virginalis pudicitiæ denigraſſet, flevit tamen, ac ſi graviſſimis culpis obnoxiam duxiſſet vitam, & Crucifixi imaginem non ſemel, ſed aſſiduis penè lacrymis deterſit.

Iacobus Altovitus Patriarcha Antiochenus, Aſſiſtens.

Perſpectis iis, quæ de B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis, præclaris virtutibus, miraculisque, quibus mirificavit eam Dominus, Sacrorum Rituum Congregationis monumenta teſtantur; glorioſum Deo futurum exiſtimo, ac Chriſtianæ Reipublicæ fructuoſum, ut huic eximiæ ſanctitatis Virgini cæleſtes honores à Sanctitate Veſtrâ decernantur.

Camillus de Maximis Patriarcha Hieroſolymitanus, Aſſiſtens.

Beatisſime Pater. Apoſtolici temporis charitatem ab hoc ſeculo alienam non eſſe B. Maria Magdalena de Pazzis exemplo ſuo oſtendit, quæ alteram Magdalenam Chriſti diſcipulam, & amantem, ut nomine, itâ & virtute expreſſit. Illa Chriſto viventi familiaris fuit, hęc glorioſo. Illa neglectis Marthę negotiis optimam partem elêgit; hæc domeſtica negotia otio nectens cõtemplationis, etiam dum

acu pingeret extrà ſenſus poſita, opus abſolutiſſimè peragebat. Illa ab Angelis ſepties in die ferebatur in Cælum, hæc ſæpiùs per plures dies, in ecſtaſim rapta, Cæli deliciis fruebatur. Vtraque verò ab omni materiæ concretione ſoluta, ſibi & mundo mortua vixit; ſed unum eſt, in quo typus prototypon vicit, quòd illa aliquando peccatrix, hæc ſemper innocens fuit. Nunc autem uni Archetypo adhærentes unum ſunt, niſi quòd hæc aliquid minus ab illâ habere dignoſcitur; idque nemo ipſi conferre poteſt, niſi Sanctitas Tua, Beatiſſime Pater, ut nimirùm Sanctarum Virginum faſtis adſcripta publicæ venerationi, & imitationi exponatur.

Aegidius Columna Archiep. Amaſienſis, Aſſiſtens.

Etſi plurima ſunt, quæ ſuadere poſſunt, Beatiſſime Pater, ut B. Mariam Magdalenam de Pazzis Sanctarum Virginum numero adſcribas; tamen illa mihi ratio nunc ſuccurrit proponenda, ut videlicèt in Eccleſiâ quemadmodùm habemus Mariam Magdalenam exemplar pœnitentiæ, ità habeamus alteram Mariam Magdalenam exemplar innocentiæ.

Franciſcus Caëtanus Archiep. Rhodienſis, Aſſiſtens.

B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis vita, ſi vel ab ipſis incunabulis inſpiciatur, tota miraculum eſt, Beatiſſime Pater. Nihil in illâ niſi ſanctum, niſi

pium, niſi divinum, niſi mirabile. Innocentia nunquàm amiſsa: virginitas ſemper illibata: charitas in Deum quotidiè intenſior: amor in proximos ubique exæſtuans: odium ſui perpetuum: humilitas profunda: contemplatio ſublimis: converſatio plerùmque in Cælo: revelationes, viſiones, ecſtaſes, raptus, tranſitus denique aſſidui in ſtatum planè Deificum. Ad hoc ergò juge miraculum, cùm alia complura tàm antè mortem, quàm poſt mortem miracula anteceſſerint, de quibus utrùm ex Deo fuerint, nec-nè? jam dubitare ſine temeritate non poſſumus; cenſeo, Sanctiſsime Pater, deveniri poſſe, quandocumque Sanctitati Veſtræ placuerit, ad ejuſdem Beatæ ſolemnem Canonizationem.

Franciſcus Nerlius Archiep. Florentinus, Aſſiſtens.

Quòd arbori cognoſcendæ certiſsimum argumentum à fructibus duci, Veritas ipſa pronunciaverit; de fructibus, & operibus B. Mariæ Magdalenæ reticêre non poſſum, rem famâ multis fortè non ignotam, ſed experientiâ mihi peculiariter, ſerioque compertam. Viget poſt annum ſexageſimum in antiquæ ſanè laudis Monaſterio, ſed optimis ipſius inſtitutionibus, exemplis, jugique conſuetudini longè diligentiùs exculto, diſciplina, & ſanctitas ejus tàm viva, tàm incorrupta, tàm recens, ut illud nulli prorſus alteri Sanctimonialium, vel religioſiſsimo cœtui concedere profectò crediderim. Cæterùm B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis

olim

olim Florentiæ, nunc Empyrei nobili Civi, ſi placuerit Sanctitati Veſtræ, Sanctorum honores decernendos eſſe planè ſentîrem.

F.Thomas de Sarriâ Archiep.Tarentinus, Aſſiſtens.

Confluxerunt in hanc Virginem ſumma illa, quę ſingulariter admiramur in Sanctisſimâ Deiparâ, flos puritatis nullo unquàm vel primo impuritatis motu afflatus, humilitas infrà omnem creaturam abyſſata, lumen altisſimæ contemplationis à primo infantiæ ſuæ diluculo nunquàm eclypſatum, tormentorum Chriſti patientis familiarisſima participatio, denique ingens ſub Cruce deſolatio. Proindè Sanctarum Virginum albo intrepidè adſcribendam puto Viraginem, cui talia cum Divâ Virgine tàm ſingulariter fuerunt communia.

Stephanus Brancatius Archiepiſcopus Adrianopolitanus, Aſſiſtens.

In eximiâ virtutum lance Mariæ Magdalenæ de Pazzis eò deventum eſt, Beatisſime Pater, ut evidenti miraculorum atteſtatione nullum omninò reliquerit locum ambigendi prudenter, an & degens olim in terrâ fideliter obſequium præſtiterit Deo, & nunc poſt obitum cum Deo feliciter regnet in Cælo. Quare illi à Sanctitate Veſtrâ (cui ſoli datum eſt etiam de Cælitibus ferre ſententiam) ſentio unâ cum publico cultu decernenda eſſe Regni cæleſtis inſignia. Suprà candelabrum luceat iſta

lu-

lucerna ardens divini amoris igne, quam per revelationes, contemplationes, raptus, prophetias, aliaque mirabilium virtutum dona, veluti flammas lucidisſimas Spiritus-Sanctus voluit illuſtrem.

Iacobus de Angelis Archiepiſcopus Vrbin. Aſſiſtens.

Sanctitatis titulus ſoli divinitati congruens, Chriſti Domini amore communicatus humanitati, meritò debetur B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis; ipſa etenim, Divo Auguſtino ſtipulante, ſpirituale cum Chriſto matrimonium contraxit, dum ineffabili divinitatis cum humanitate conjugium, videlicèt *Verbum caro factum eſt*, idem Auguſtinus in ipſo Mariæ Magdalenæ corde ſanguineis, & aureis ſcripſit characteribus; poſtmodùm ſacroſanctum hujuſmodi matrimonium Chriſtus ipſe ratum habuit, dum Mariam Magdalenam cæleſti annulo ſubarrhatam nuptiali diademate Crucis, id eſt, ſpineâ coronâ redimivit. Cùm igitur Sponſa Viri ſui radiis coruſcare debeat ornata, jure optimo B. Maria Magdalena à Beatitudinis Veſtræ ſanctisſimis manibus, quæ ſolæ dignè coronant in terris, debitam ſanctitatis expoſcit *coronam, quam ei Dominus præparavit in æternum*.

Federicus Vbaldus Archiepiſc. Cæſareæ, Aſſiſtens.

Aequum planè cenſeo, & ædificationi Eccleſiæ opportunum, B. Mariam Magdalenam de Pazzis

in

in Sanctorum numerum Sanctitatis Veſtræ oraculo cooptari, cùm per omnes cucurrerit heroicarum virtutum gradus, quibus itur ad Cælites. Eximiam ejus vitæ ſanctitatem complura, eaque magna miracula comprobarunt. Reſtat nunc, ut Sanctitas Veſtra ejus exemplum proponat fidelibus imitandum, ex quo diſcant *Iugum Domini ſuave*.

Franciſcus Maria Phœbeus Archiepiſcopus Tarſenſis, Aſſiſtens.

Beatisſime Pater. Angelicæ puritatis B. Mariæ Magdalenæ idoneum ſanè, ac ſolidum argumentum exiſtimo, quòd corpus illius elatum impuri adoleſcentis præſentiam perferre nequiverit: ac ſi jam tunc diuturnâ candidisſimæ animæ conſuetudine edoctum, vel quaſi in illo virginitatis lilium refloreſcens ac vegetans, animæ munus expleret, ſibi adhuc exanime, ad fugam illecebrarum reſumpto ſpiritu reviviſceret. Itaque meritò inſigne illud incorruptibilitatis, ac fragrantiæ privilegium obtinuit, quòd ſe à carnis contagione, tùm nuda caro, prębere ſcivit immune; Et quę *Chriſti bonus odor in omni loco* etiam ſepulchrali, immarceſcibili coronâ in Cęlis redimita eſt, Sanctorum cultu in terris colenda, ſuper candelabrum Eccleſię à Sanctitate Veſtrâ optimo jure imponetur.

Carolus de Vecchiis Archiep. Athenarum, Aſſiſtens.

Hoc potisſimùm tempore, quo Sanctitas Veſtra Re-

Regum pietatem ad Chriſtianam religionem adversùs immaniſſimos hoſtes tutandam excitat, atque exemplo ſuo compellit: congruenter atque opportunè factum iri cenſeo, ut B. Mariȩ Magdalenȩ de Pazzis heroicâ virtute, ac miraculis prȩclariſſimȩ cultus ſolemni Canonizationis ritu augeatur. Etenim ſi Beata hæc Virgo, dum in terris degeret; quotidiè, uti compertum eſt, militantis Eccleſiȩ non pacem tantùm, ſed triumphos etiam à Deo, fuſis lacrymis, ipſum quoque ſanguinem datura efflagitabat; ſperandum profectò eſt, hanc ipſam Virginem, dum in Cȩlis modò triumphat, prȩſentia rerum diſcrimina reſpiciẽtem validiori commendatione periclitanti Eccleſiȩ ſuffragaturam.

Bernardinus Roccius Archiep. Damaſcenus, Aſſiſtens.

Prudentiſſima Virgo Beata Maria Magdalena de Pazzis, Beatiſſime Pater, divini Sponſi nuptiis à pueritiâ ſtatìm adſpirans, ne illo adveniente excluderetur ab ingreſſu, in divinâ obſequelâ itâ nunquàm dormitavit, aut dormiit, ut ſuis ſimul in manibus fulgentiſſimȩ vitȩ accenſam perpetuò lampadem, ſuo ſimul in vaſe paratum ſemper habuerit oleum affluentiſſimȩ charitatis. Alienato paſsìm à ſenſibus animo, cùm Deo ſe jugi contemplatione continenter impenderet, adhuc ipſa ſeſe charitate ſummâ, ac demiſſione altiſſimâ in proximorum miniſteria etiam viliſſima erogabat. Tàm parca ciborum, quàm larga pœnarum, torqueri eduliis, ſup-

pliciis

pliciis refici videbatur. Meritò igitur adeò vigilem, & paratam cęleſtis illam Sponſus ſuum in Cęli thalamum recepit ad nuptias immortales. Liceat proindè & mortalibus in terris per Sanctitatem Veſtram epithalamium illi canere Sanctitatis.

Fr. Ioſeph della Corgna Epiſc. Vrbevetanus, Aſſiſtens.

Beatisſime Pater. Tot virtutum decora in gradu heroico B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis, tot ab eâ patrata miracula, tàm frequentes, ac ferè continui ſeceſſus mentis à corpore, quibus in terris degens ad Angelorum conſortium aſcendebat, ut cæleſtibus potiretur gaudiis, deliciis affluens, innixa ſuper dilectum ſuum, ſatis ſuperque ſuadere arbitror, Sanctitatem Veſtram tutò poſſe hanc Chriſti famulam Sanctorum faſtis aſcribere. Verùm ſpectatâ ingenti charitate, quâ Sanctam Dei Eccleſiam proſequebatur, ità ut illam indeſinenter quotidianis precibus, & votis rerum omnium Domino commendaret, ad hoc ipſum cæteras Moniales vehementer excitans; referendæ gratiæ nomine congruere maximè cenſeo, ut Sanctitas Veſtra, quæ ſingulari Chriſtiani populi beneficio, militantis Eccleſiæ viſibile caput exiſtit, hanc Chriſti Sponſam in Eccleſiâ triumphanti regnare declaret, & cultum Sanctis exhiberi ſolitum decernat illi, quæ vivens Eccleſiæ Sponſæ Chriſti decertanti in terris, ſuis deprecationibus, prodeſſe nunquàm deſtitit.

Paulus Aemilius Alterius Epiſcopus olim Camerinenſis, Aſſiſtens.

Maria Magdalena inter Virgines prudentiſſima lampadem oleo ſanctarum operationum refertam, ut cæleſti Sponſo diu, noctuque lucêret, ſub humilitatis modio conſervavit, dum vixit, inextinctam. Tuum modò eſt, Pater Sancte, qui Sponſi vices geris in terris, illam ſuper Eccleſiæ candelabrum ponere, ut *luceat in æternum omnibus, qui in domo Dei vivent*.

Gregorius Bolognettus Epiſc. olim Reatinus, Aſſiſtens.

Beatisſime Pater. B. Maria Magdalena de Pazzis heroicis ditata virtutibus, eximiâ charitate, vitæ auſteritate, abſtinentiâ penè incredibili, ac miraculorum ſplendore mirabiliter præluxit, eamque Chriſtus Dominus, quem ab ineunte ætate uſque ad extremum vitæ ſpiritum ardentiſſimè adamavit, in ejus Sponſam annulo ſuo ſubarrhavit, & coronâ ſpineâ redimivit, ab eodem in Cælis ei *impoſitam eſſe coronam de lapide pretioſo*, jure merito declarandam cenſeo.

Laurentius Gavottus Epiſcopus olim Vintimillienſis, Aſſiſtens.

Venienti Sponſo, Beatisſime Pater, ornantes lampades ſuas occurrunt Evangelicæ virgines: Omnibus decôra virtutibus occurrit & Maria Magdalena.

na. Timentes illæ proprii luminis inſufficientiam, prudenter quidem *miſerunt alias ad vendentes*, *ut emerent ſibi*: Cæleſtium incremento donorum in bonis operibus hæc ſemper abundans, longè prudentiùs omnibus diebus vitæ ſuæ verbo, & exemplo paratas ſolicitè voluit, quandocumque nocturno mortis audito clamore, nec operam perdidit, quæ decedentium plurimas videre meruit coronatas in Cœlo. Illæ, Evangeliſtâ narrante, quia prudentes, intraverunt cum Sponſo ad nuptias: prudentiorem intraſſe (Te Summo Pontifice meritò annuente) ſolemnioribus gaudiis nunciabit Eccleſia.

Ioſephus Maria Suareſius Epiſcopus olim Vaſionenſis, Aſſiſtens.

Beatiſſime Pater. Plenum quidem gaudium eſt in Cælo, ubi multiplicatâ gente non magnificatur immenſa, & ſempiterna lætitia, ſed abundat aureolis, fitque ad eam acceſſio quamvis circumſcripta, & temporaria; utque imago vocis reſultat in locis concavis, ità plauſus hinc ad nos reſilit, dum laudes Cælitum increbreſcunt, & illi cultum Sanctorum decreto Veſtræ Sanctitatis aſſequuntur. Id in B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis eveniet, quæ profeſſa pœnitentiam aſſumpto prænomine S. Mariæ Magdalenæ præmicantis hac virtute in ſpecu noſtratis Provinciæ, fuit à Chriſto donis ſupernis dotata, & ſponſa cooptata; S. Heliæ, ac S. Thereſiæ ſpiritum duplicem ſororibus à ſe delectis innocentiæ

nempè depoſitum, & gratiæ hæreditatem reliquit; jamque geſtans phialam odoramentorum, oleumque in lampade coràm Agno parte potîtur optimâ. Quid-ni ergò conſonet meum ſuffragium potiori calculo Veſtræ Sanctitatis, quæ veluti B. Petrum de Alcantarâ propter prænominis, etiam lacrymarum, oſtentorumque ſimilitudinem Sanctum ſtatuet ſuprà firmam petram in auguſtisſimâ S. Petri Principis Apoſtolorum Baſilicâ; ſic & iſtam B. Mariam Magdalenam de Pazzis in Vrbe florentisſimâ Etruriæ natam illuſtrabit natali ſanctitatis in illo colle Vaticano intrà Etruriam ſito, ut cunctis Chriſtianis venerabundis benignum, atque *beneficum Sydus illuceſcat, & Carmeli exaltatione exultatio augeatur.*

Gaudentius Polus Epiſcopus Amerinus, Aſſiſtens.

B. Maria Magdalena de Pazzis, Beatisſime Pater, propè ab infantiâ Parthenonem ingreſſa, Magdalenæ nomen implevit. Meliorem enim partem elêgit, conjunctâ ſemper Seraphicâ charitate cum Deo, & adhuc omni charitatis miniſterio occupata cum proximis, Mariam cum Marthâ conjunxit. Suffragantibus igitur virtutibus ipſius, atque miraculis; ſi Sanctitati Veſtræ videbitur, Mariæ, & Marthæ in Sanctarum cœtu cenſeo aggregandam.

Fr. Bo-

Fr. Bonaventura Theulus Archiepiſcopus Myrenſis.

Ex virtutum floribus, Beatisſime Pater, qui per B. Mariam Magdalenam, de quâ nunc agitur, ex Carmeli vertice inter flores conſtituto, cęleſtem redolentes odorem, in ſacerdotali terrâ apparuere virentes. Vnicum venerabundus adverto, purpuream ſcilicèt roſam charitatis. Per ipſam enim vel fragrans odore, vel flagrans amore, in Deitatis odorem pura juvencula ad Sponſum currebat anhelans; quem inventum, & nunquàm dimiſſum (eique unita per gratiam) vel ſpirantem in Cruce, ejus vulnera ſugens, vel regnantem in Cælo, ejuſdem majeſtate gaudens, ſuum Sponſum contemplatione amplexabatur aſſiduâ, à quo & ſpineâ coronâ decorari, & annulo aureo meruit ſubarrhari. Ob hunc florem conſpicuum, & plures alias ſui candidiſſimi animi dotes, Ieſus puritatis amator, plurima (ut probatum habemus) operatus eſt miracula. Itaque ſicut Virginum choro ipſam in Eccleſiâ triumphanti credimus digniſſimè junctam, ſic in Eccleſiâ militanti earumdem coronæ, ad ſacra cultûs obſequia, fidelium cum plauſu, inſerendam humiliter cenſeo.

Matthæus de Ianuario Archiepiſcopus Rheginus.

B. Maria Magdalena de Pazzis ex ſuo amore in Deum verè divino, in proximum ſingulari roſas: ex mundi contemptu lilia carpſit; Vndè *bonus Chriſti odor fuit* in Carmeli vertice fragrans virtutibus,

ceu

ceu foliis coruſcantibus in gyrum emiſſis: indè candidis decôra veſtibus roſas ipſas, & lilia manibus geſtans, unâ tandem cum virginibus Agnum in Cęlis ſequitur, in vitâ, & poſt mortem excellens miraculorum gloriâ, quæ eam dignam prædicant, ut illi per Sanctitatem Veſtram publici decernantur honores.

Ὁ Ταπεινὸς Μητροπολίτης Δεβρῶν Ὀνούφριος ὑπέρτιμος, καὶ ἔξαρχος δευτέρας Μακεδονίας ἰδίᾳ χειρί.

Ἐπειδήπερ (μακαριώτατε καὶ σεβασμιώτατε Πάτερ) περὶ τῆς μακαρίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς δὲ πάτζοις ὀνομαζομένης λεκτέον μοι δεῖ, θαρσαλέως ὁμολογῶ, τὴν τοῦ νοός μου δύναμιν οὐδὲν τὸ σύνολον ἰσχύειν, διότι ὁ ὑπερθαύμαστος αὐτῆς βίος πάντα νοῦν ἀνθρώπινόν τε, καὶ ἀγγελικὸν ἀσυγκρίτως ἐκπλήττει, καὶ (εἰ ἔξεστιν οὕτως εἰπεῖν) τὸ θαῦμα ὑπερβέβηκε. Τίς ἆρα ἱκανὸς (ὁσία ἔνδοξε) ὃς διὰ βραχέων τὴν ὑπὲρ τὴν φύσιν, καὶ ἄϋλόν σου πολιτείαν ἀξίως διεξελθεῖν δυνήσεται; ἐν σώματι μὲν οὖσα, ἐν σώματι ἦς, ἢ ἐκτὸς τοῦ σώματος; οὐκ οἶδα. τοῦτο μόνον οἶδα, ὅτι εἰς ἀεὶ πάντοτε πρὸς τοῦ νυμφῶνος τῇ θύρᾳ καρτερῶς εἱστήκεις, διὰ χειρῶν κατέχουσα οὐ μόνον τὴν λαμπάδα τῆς πίστεως ἄσβεστον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγγεῖον μετὰ τοῦ ἐλαίου, δηλαδὴ τὴν καρδίαν τοῦ νυμφίου τῷ ἔρωτι πλουσίως λιπανθεῖσαν, ὡς μία τῶν φρονίμων πέντε παρθένων. Δίκαιον οὖν εἴη αὖ (Μακαριώτατε Πάτερ) ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Ἁγιωσύνης, θείᾳ ῥοπῇ συνδεθεῖσαν ἐχούσης τὴν ἀσφαλῆ διασάφησιν τῶν Λογίων οὐρανίων, τοῖς ἱεροῖς βωμοῖς ἐμβιβασθῆναι τὴν δὲ

τὴν

τὴν οὕτω καθαρὰν, καὶ ἄμωμον παρθένον, περιβεβλημένην ἐν ἀνθέων ποικιλίᾳ τῶν ἀρετῶν, τουτέστι, πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης, ἁγνείας, σωφροσύνης, ἐλεημοσύνης, νηστείας, προσευχῆς, ὑπομονῆς, καρτερίας, καὶ τῶν ἑξῆς, μάλιστα δὲ ὡς τὰς τοῦ πονηροῦ ἐνέδρας ἀνδρειοφρόνως νικήσασαν. Σύνταξον οὖν αὐτὴν σὺν ταῖς οὐρανίοις εὐφίμοις παρθένοις, ὅπως διὰ τῶν αὐτῆς πρεσβειῶν ἡ σὴ μακαριότης εἰς διόρθωσιν, καὶ ἀσφάλειαν τῆς ἐμπεπιστευμένης σοι Ἐκκλησίας σῷος, καὶ ὑγιὴς διατηρηθῇ.

QVOD, ut in omnium notitiam veniat, Latinitate donamus.

Onuphrius Conſtantinus Metropolita Debrarum, & Secundæ Macedoniæ Exarchus.

Cum mihi, Beatisſime, & Venerabilisſime Pater, de B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis dicta dicendum eſſe oporteat, conſtanter profiteor, intellectûs mei virtutem ad nihil prorſus prodeſſe, quia miraculoſa ejus vita omnem intellectum humanum ſcilicèt & angelicum longè incomparabiliter attonitum reddit (& ſi ità licebit dicere) miraculum ipſum ſuperavit. Quis igitur ſufficiens erit, ô glorioſa Beata, qui brevi verborum circulo ſupernaturalem, & immaterialem tuam politicam dignè exprimere poterit? In carne cùm eſſes, in carne nec-nè eras, an extrà carnem? ignoro quidem; hoc autem certò ſcio, te ſemper propè ſponſalis thalami januam conſtanter permanſiſſe, habentem præ manibus non ſolùm

lu-

lucernam fidei ſemper accenſam, verùm etiam & vas cum oleo, hoc eſt cor Sponſi amore repletum, tanquàm una ex quinque virginibus ſapientibus. Aequum igitur eſt, Beatisſime Pater, ut Sanctitas Veſtra, cui cæleſtes veritates divina alligavit auctoritas, ſacris aris admoveat tàm puram, & immaculatam Virginem, circum amictam florum varietate, virtutum ſcilicèt, fidei nempè, ſpei, charitatis, puritatis, caſtitatis, eleemoſynæ, jejunii, orationis, patientiæ, conſtantiæ, cæterarumque omnium, & præſertìm ut generis humani hoſtis cavillationes viriliter ſuperantem. Compone igitur eam cœleſtibus alumnis virginibus, ut precibus illius Beatitudo Tua ad normam, & ſecuritatem traditæ tibi Eccleſiæ ſalva, & incolumis circumcuſtodiatur.

Ioſeph Ciantes olim Epiſcopus Marſicenſis.

Hauſimus ex fontibus Patrum illum eſſe Sanctum, Beatisſime Pater, qui Fide perfectè eſt credulus, & Spe inconcuſsâ eſt firmus, atque Charitati perfectè eſt deditus. Cùm itaque in B. Mariâ Magdalenâ de Pazzis hæc omnia comprobentur, & in primis cùm in Charitatis notis fuerit inſignis, eò quia omni culparum labe abſtinuerit, & ad veram ſolidamque perfectionem, & bonorum conſequutionem vitæ curſum direxerit, denique ipſis in bonis ſibi, penè dixerim, connaturalibus innutrita conquieverit, ideò in hac ſum ſententiâ, ut eidem Sanctorum cultus ſolemniter decernatur.

Vin-

B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis præclaræ virtutes, & admirabilia, quæ Deus eâdem intercedente operari dignatus eſt, eximiam ejus ſanctitatem, & ſummam Dei in illam benevolentiam mirè teſtantur. Nam præfervidæ adoleſcentiæ motus ab eâ cohibiti, ne aliquam ejus pudicitiæ notam incurrerent, ſuſceptum arctioris vitæ inſtitutum, pœnis ultrò irrogatis corpus edomitum, & illa omnium virtutum comitatu inſtructa, charitatis ardor in Deum, velut quidam clariſſimi eximiæ ejus ſanctitatis radii præfulgent. Præterea quàm piè, ac religiosè ergà Deum ſe geſſerit, clariſſimè oſtendunt ſigna ſuprà humanam conditionem, ejus precibus, ac meritis publicè, ac omnibus admirantibus conſpecta in vitâ, & poſt mortem. Quo fit, ut dignam eam exiſtimem, quam Sanctitas Veſtra Sanctis perpetuò cum Deo regnaturis adſcribat, omniumque fidelium cœtus in hujus vitę malis ſibi apud Deum Patronam adſciſcant.

Vincentius Candiottus Epiſcopus Balneoregienſis.

Virgo Catharina de Pazzis, de Pazzis quaſi per antiphraſim una de numero prudentum, non ſine numine nomen Mariæ Magdalenæ aſſumpſit, quia Sacratiſſimæ Virginis Mariæ virgineum candôrem, & Magdalenæ pœnitentiam amplexa eſt. Inter cætera admiranda, quæ gesſit, comprobatur, vivam ſui

ipſius motum amiſiſſe per ecſtaſim, mortuam ſui ipſius motum recuperaſſe per antipatiam mali, ut re verâ oſtenderetur ſemper viva, quæ *in Domino obiit, & ſicut tenebræ ejus, ità & lumen ejus*. Quare etiam viva, quaſi mortua, cibo quandoque non utebatur: & mortua, quaſi viva, incorrupta permanet, *quiſque currit in odorem unguentorum ſuorum, & veluti oleum effuſum nomen ejus*; non ſemel multiplicavit oleum, tanquâm una ex iis, *quæ ſumpſerunt oleum ſecum, & intraverunt cum Sponſo ad nuptias*. Digna eſt ergo, cui canonico ritu Sanctarum Virginum honores jure merito decernantur.

Philippus Iacob Epiſcopus Policaſtrenſis.

Beatisſime Pater. Heroicæ virtutes Beatæ Mariæ Magdalenæ tanquàm ſeptem aurea candelabra antè conſpectum immaculati Agni emicuêre. Charitas, quâ fœtidisſimas plagas infirmę Sororis excolebat. Virginitas, cujus immaculatum florem ſervans, beatiùs illi viſum eſt in carne imitari vitam angelicam, quàm ex carne numerum fidelium augêre. Obedientia Confeſſorem celebrantem expectans, dum animam ageret, obediendo propoſitis, & illi ſubjacens. Fides, cujus Symbolum ruſticanis puellis docens, ecſtaſim ſæpisſimè experiebatur. Humilitas, quâ tumidum quod ſuperbia, elatumque redderet, humilitate explanaret. Abſtinentia, cujus quotidianus cibus quinquennio ſolus panis, & aqua fuit. Et demùm amor in Eccleſiam Dei Sponſam;

pro

pro quâ quotidianas divinæ majeſtati preces effundebat. Meritò igitur à Sanctitate Veſtrâ univerſalis Eccleſiæ capite publicos illi eccleſiaſticos honores reſponderi judicarem.

Marcellus Phylonardus Epiſcopus Aquinas.

Beatiſſime Pater. B. Maria Magdalena de Pazzis Florentina nobilis Monialis Carmelitici Ordinis,& illibatę virginitatis flore nobilior,Italici ſplendentiſſimum Cæli jubar,videtur ſimillima in virtutibus , ac donis ex alto acceptis B. Petro de Alcantarâ. Propterea divino conſilio factum eſt, ut pari gradu cœtibus Sanctorum adſcribantur; ſicq; uterque ſexus habeat ſpiritualis lætitiæ peculiare argumentum. Nam & ipſa ab incunabulis futuræ ſanctitatis ſpecimen dedit, & orationi vacando, ſaluti animarum conſulendo, proximorumque egeſtati; habitum religioſum Carmelitici Ordinis jam Heroina induit, & inter limites ſui Monaſterii propriâ cellulâ contenta, collocutorium abhorrens, colloquia ſolùm cum Deo miſcêre, ſeceſsûs amica. Virgo enim de numero prudentum non alteri obviam ire didicit, quàm ſuo Sponſo Chriſto Ieſu; ſumpſit idcircò oleum,& aptavit lampadem ſuam,ut in tempore ejus adventûs prælucêret omnium virtutum meritis, & omnium chariſmatum donis. Hinc divini amoris æſtus, hinc ecſtaſis, hinc raptus, hinc illapſus, hinc irradiationes, hinc intuitiones & viſiones, hinc quies myſtica, quæ redolent anticipa-

tam beatitudinem, oſtendunt quantùm huic Virgini debitum ſit diadema decôris, quæ vel *mortua Chriſti bonus odor eſt*, neque in feretro jacens paſſa fuit à fœtido laſcivię ſordibus adoleſcente ſe aſpici: Fuit & ipſa aſſidua pœnitentia protracto jejunio in ſolo pane, & aquâ ad quinque annos cum *multâ patientiâ poſſidendo animam ſuam, & cum ſilentio præſtolando ſalutare Dei*; Quapropter juſtus Dominus comprobavit pluribus miraculis per teſtes fide-dignos relatis in tabulis ejuſdem ſanctitatem. Reliquum eſt igitur, ut Sanctitas Veſtra faſtis Sanctarum Virginum hanc Heroinam inſerat; ut ejus virgineæ ſanctitatis candôrem imitantes fideles, frangant libidinoſi Turcæ audaciam, & *meritò caſtitatis, & ejus profeſſione virtutis pacem conſequantur*.

Guarnerius de Guarneriis Epiſcopus Signinus.

Cæli captat favorem quicumque Mariæ Magdalenæ de Pazzis, quæ genus propemodùm à Cælo deducit, immortales optat honores; Nam quis negaverit cæleſtem ſortitam eſſe conditionem Virginem illam, quæ humanę ſortem ſupergreſſa mortalitatis, ne ſcintillam quidē æſtûs impudici ſuo ſenſit in corpore? Quęq; adeò pudicitiam amavit, ut etiam mortua è mortis ſomno illius evigilaverit ad tutelam; Iacens enim in feretro, verita ne impudici adoleſcentis ſibi propinquantis afflatu aliquâ ratione afficeretur, faciem ex ſiniſtrâ ad dexteram omnium cum admiratione convertit. Sanctitas igitur Veſtra

aſcri-

aſcribens illam Sanctorum ordinibus, de Cælo, deque Eccleſiâ benè merebitur, illius alumnam, hujus Patronam exornando.

Ioſephus Palermus Epiſcopus Converſanus.

Beatiſſime Pater. Hortus virginitate concluſus, virtutibus floridus B. Maria Magdalena, innixa illi, qui paſcitur inter lilia, ſuavisſimum cur non efflaret odorem, quæ ſicut virgula fumi ex aromatibus myrrhæ Dominicæ pasſionis, & thuris jugis orationis aſcendit meritorum deliciis affluens? flos iſte, Carmeli decor, cui gloria Libani data eſt, dignus videtur, quem Sanctitas Veſtra Sanctorum corônet infulis; quò & lętetur Eccleſia, & placeat Deo in odorem ſuavitatis.

Ioannes Carolus Valentinus Epiſcopus Civitatis Ducalis.

Beatiſſime Pater. Virâgo iſta, de cujus ſanctitate hîc agitur, utrumque implevit nomen, & Catharinæ quod reliquit, & Marię Magdalenę quod in Carmelo aſſumpſit; cum Sanctâ Catharinâ Sponſum obtinuit Virginis filium: cum Sanctâ Mariâ Magdalenâ æſtuavit, bullivit, arſit ſeraphico divini amoris incendio. Neutri harum ad rogum igniti pectoris defuêrunt aquæ, illi ut rigaret, huic ut flammeum cor temperaret; ſed nec illi, nec huic aquę multæ potuerunt extinguere charitatem. Ergo cùm utraque jam aſſecuta ſit in Cęlis optimam partem,

tem, quam elêgit in terris, dignisſimam affirmo hanc Mariam Magdalenam de Pazzis, quæ palàm deinceps honoretur in terris, tanquàm alteri Magdalenæ feliciter aſſociata in Cælis.

Camillus Piazza Epiſcopus Dragonenſis.

Gaudent in Cælis animæ Sanctorum, qui Chriſti veſtigia ſunt ſecuti. Gaudet ergo in Cælis Maria Magdalena de Pazzis, quæ dum in humanis agebat, *obſervavit omnes ſemitas Chriſti, & veſtigium pedum ſuorum conſideravit, nec receſſit à veſtigiis ejus.* Introduxit eam Sponſus in cellam, ne vagari inciperet poſt greges ſodalium ſuorum, & fœditate ſeculi commacularetur. *Introduxit in cellam vinariam, & ordinavit in eâ charitatem,* quâ mirabiliter excelluit. Sunt in omnium oculis virtutes ipſius, propter quas magnus illi honor, & exiſtimatio ſanctitatis, miracula quoque luce clariora ſunt. Quamobrem ęquum eſſe arbitror, ut Sanctitatis Veſtræ decreto cæleſtes B.M. Magdalenæ honores confirmentur, & nomen illuſtretur magis in ædificationem populorum.

Ioannes Laurentius Caſtilioneus Epiſcopus Anagniæ.

Famula Dei B. Maria Magdalena, de quâ ſermo eſt, Beatiſſime Pater, cùm natu minima eſſet, maxima ſanctitatis dedit indicia; Rebus enim divinis, & pręcipuè orationi asſiduè incubabat, & procedens ætate, *quæ ſurſum ſunt ſapiens, in lege Domini, die, ac*

nocte

nocte meditabatur, adeò virtutibus omnibus decorata, ut invidiam inferis, mundo ſplendorem, cælo gloriam diffuderit. Animæ verò candor tantus fuit, ut aliquando ecſtatica, puritatis veſte induta præfulſerit; Quam integritatis lucem, vel poſt occaſum à juvene impuro ejus corpus intuente averſa, quaſi tunc orientem ſervavit: Quod prodigium, nec primum, nec noviſſimum proſecuta ſunt alia, ità numero, & qualitate conſpicua, ut digniſſimam, quæ Sanctarum Virginum catalogo aſcribatur, Sanctitate Veſtrâ annuente, humiliter exiſtimem.

Sebaſtianus Surrentinus Epiſcopus Trojanus.

Lætetur hodie deſerta, & invia, & exultet ſolitudo. Gloria Libani data eſt ei, & decor Carmeli; dum B.M.Magdalenam de Pazzis, novum procereq; ſanctitatis germen Eccleſiæ protulit. Eam ergo virtutum meritis, & miraculorum radiis præfulgentem inter Sanctos viſibilis hujus noſtræ Eccleſiæ proceres adſcribendam, & velut columnam in Templo Dei locandam cenſeo.

Franciſcus Palkjus Epiſcopus Heliopolitanus.

Sanctiſſime Pater, jampridẽ audiit B.M.Magdalena de Pazzis, veni Carmeli de vertice ad Agni nuptias, coronam à cæleſti Sponſo pręparatam in ęternum acceptura, ità promerentibus heroicis, quæ exercuit virtutum operibus; ſed ardentiſſimâ potiſ-

tiſſimùm charitate, cujus inextinguibili oleo plenam, ſemper & accenſam lampadem gerens, obviam ivit Chriſto Domino; nec-non teſtantibus multis antè, & poſt obitum patratis ab eâ inſignibus miraculis. Quare tantùm ſupereſt, ut hoc idem per ſolemnem Canonizationem Sanctitas Veſtra declarare velit, pro ſibi conceſſo divinitùs privilegio, & ità quo jam Eccleſia triumphans ſuperabundavit gaudio, eodem expleri militans ampliùs non tardêtur.

Franciſcus Cinus Epiſcopus Maceratæ, & Tolentini.

Beatiſſime Pater. B. Mariã Magdalenam de Pazzis ſociam adjungere B. Petro de Alcantarâ in cultu, & veneratione apud mortales, ſicut apud Deum in virtutibus, meritis, & gloriâ vixit, opportunum adjudico. Teſtis enim ille, ſi adfuit è Cælo in exercitatione pœnitentiæ gementibus, paratum eſſe gaudium in futurâ vitâ, quale in cor hominis non aſcendit. Teſtis hæc fuit in terris ejuſdem ſupernæ dulcedinis affluentiam etiam in præſenti tantam à Deo impertiri, quantam cor hominis non capit; ſæpè enim cæleſti Sponſo repetebat: *Amor redi in te, tanti amoris incapax ego ſum*. Quamobrem contemporaneam utriuſque in Sanctorum faſtis adſcriptionem, peccatoribus fidem, & ad pœnitentiam incitamentum allaturam exiſtimo.

Ioannes Baptiſta Spinola Epiſc. Lunenſis Sarzanenſis.

Beatiſſime Pater. Florentia ſemper electiſſimis floribus fragrans illibatum Eccleſiæ lilium aperuit Ma-

Mariam Magdalenam de Pazzis, quam Carmeli Virgines coluerunt, & annuente hac Sanctisſimâ Sede jamdiù Beatam prædicaverunt. *Laudent* igitur eam in poſterum *omnes generationes*, & ſi ità Sanctitati Veſtræ videbitur, *Sanctum ſit nomen ejus*; quandoquidem perfectionis ipſius argumenta id ſatis probant.

Iulius Caracciolus Epiſc. Melphienſis, & Rapollenſis.

B. Maria Magdalena de Pazzis ardenti adeò charitate æſtuavit, & duabus alis, & amore ergà Deum, & charitate ergà proximum ad ſydera tendebat, ut nil mirum, ſi ad Cælos ſuis innixa flammis poſt exutam mortalitatem illicò avolarit, vel unâ hæc amoris flammâ ſummæ ſanctitatis ſplendorem congeminavit. At in præſenti meritò videtur, ut lumine quoque fidei Dei Sponſam in Cælis regnare credamus; Idque tùm demùm fiet, cùm ſumma Apoſtolicæ Sedis auctoritas divino afflatu ſanctam, atque adorandam pronunciet, quod æquum ſanè arbitror, ac tantæ Virginis meritis, ac laudibus dignum.

Emanuël Brancatius Epiſcopus Ariani.

Quis unquàm ambigere poteſt, Beatisſime Pater, inter prudentisſimas Virgines adſcribendam eſſe B. Mariam Magdalenam, quam divinus ille Virginum Sponſus ad æternas thalami ſui nuptias me-

 ritò

ritò admiſit. Ipſa enim vivens non ſolùm charitatis lucidiſſimam lampadem præ manibus continuò geſtavit; ſed etiam oleum ſanctarum operationum, ut ſapiens in vaſe ſervavit uſque ad amantis Sponſi occurſum; immò poſt obitum ejus virtutum dilucidiſſimam atteſtationem nobis præbuit prodigioſum olei incrementum, ut oſtenderet tantæ Virginis *nomen tanquàm oleum effuſum* in Eccleſiâ.

Franciſcus Ravizza Epiſcopus Sydonienſis.

Beatiſſime Pater. Maria Magdalena de Pazzis ab ipſis incunabulis *dexteram armavit ad fortia*, & dum corpus in eiſdem naturæ primitiis agebat humanitatis primordia, animus jam grandia meditabatur, primaque virtutum projiciebat fundamenta futuræ præludia ſanctitatis. Adhuc infans abhorruit ætatis illecebras, ut adulta mundum conſterneret, & omni curâ, ac ſtudio interno ornatui inclinata, vanos deſpexit fucos, ut quò magis hominibus inculta, eò formoſior Deo apparêret. Hiſce principiis puriſſimæ vitæ præſagium ſecum ferentibus non imparem finem conjunxit. Siquidem divino amore, quo ferventiſſimè exardebat, coadjuvante, de virtute in virtutem, de perfectione in perfectionem progreſſa, metam tenuit ſanctitatis, ejusque veſtigia in odore, qui inceſſanter exhalat ex ejus corpore, reliquit; ut meritò inter Beatos repoſita, mortalium quoque venerationi Pontificiâ auctoritate accedente veniat exponenda. Decet enim, ut

ut quæ pugnando mundum habuit adverſantem, victrix mundum habeat adoratorem.

Fr. Petrus Lanfranconius Epiſcopus Interamnenſis.

Vber divinæ Eccleſiæ campus ſuperni irrorante gratiâ ſpiritûs, & flores, & fructus jugiter profert in horreis Paradiſi meritò aſſervandos. Eximiæ perfectionis flos vernans exiſtit B. Maria Magdalena de Pazzis Florentiæ exorta, quæ & lilii candôrem in illibatâ virginitate, & rubentis roſæ ſpeciem protulit in charitatis ardore. Vt ſacris igitur imponatur Aris, humillimis expoſco votis; tantæ enim Sanctimonialis Carmelitæ in odorem current copioſiùs fideles, ut coràm Deo preces effundat.

Hercules Dominicus Monannus Epiſc. Terracinenſis.

B. Maria Magdalena de Pazzis *Virgo ſapiens, & una de numero prudentum*, Beatisſime Pater, virginitate, pœnitentiâ, humilitate, oratione, extaſi, & ſupernis illuſtrationibus fuit admirabilis; nec-non miraculis clara, prout ex multiplici Proceſſu tàm luculenter confecto, & à Sacrâ Congregatione diſcuſſo; undè ſum in voto, ut ſicut à Domino cæleſtem, ac triumphalem accepit coronam, *quam illi præparavit in æternum*, ità & à Sanctitate Veſtrâ ejus Vicario, ſolemni Canonizatione Sanctarum numero aſcripta in militanti Eccleſiâ coronetur.

Cuſtodius de Pigno Epiſcopus Hycrapolitanus.

Perennes B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis igneque flagrantis ſuæ charitatis efferveſcentes lacrymæ, quibus illa, Pater Beatiſſime, Catholicam Eccleſiam, peccatores, hęreticos, & infideles Deo commendare, ad Chriſtum reducere, fide illuminare totis viribus ſatagebat, tanquàm divinæ charitatis indubitatiſſimum argumentum cogunt me ad Indorum infidelium converſionem profecturum, in eam venîre ſententiam, ut tantam Virginem non modò inter Cælites conſcribendam exiſtimem, verùm etiam Dei Eccleſiæ, propagandæque fidei conſtituendam eſſe propugnatricem, & advocatam.

Onuphrius Hippolytus Epiſcopus Porphyrienſis.

Mariæ Magdalenæ de Pazzis, ſcilicèt lilio Carmeli, natalem dedit Civitas florum. Catharinæ nomen à ſacro fonte accepit, quod clauſtrum ingrediens commutavit, ne Seraphicæ illius Catharinæ titulos jam tùm præripere videretur, quam ſibi moribus jugiter imitandam aſſumpſerat. Divini amoris quippè violentâ dulcedine accenſa, & magis accendi cupiens, inter inferni flammas non horruiſſet detrudi, modò ibi ineffabile nomen amantis non audiret blaſphemari. Quid mirum? dilectus illam ſauciaverat telis charitatis ſuæ, & venabulo verbi ſui, quod eſt penetrabilius omni gladio. Nam noſtræ Virginis cordi inſcriptum fuerat aureis chara-

ſteribus per manus Divi Auguſtini: *Verbum caro factum eſt*, & à Deo ipſo ſpineâ fuerat redimita coronâ. Venit ſepîre vineam ſuam bonus Agricola, ut poſſet dicere, ſepi aures tuas ſpinis: noli audire mortalium voces, cùm verbum habeas inciſum in corde. Decet ergò, Sanctiſſime Pater, coronâ juſtitiæ decorari B. Mariam Magdalenam, & venerandam altaribus exponi, dum ſic à Chriſto fuit coronata, ut victima divinitatis.

Marcus Antonius Vincentinus Epiſc. Fulginatenſis.

Excellentiorem viam cum Apoſtolo nempè charitatis B. Maria Magdalena de Pazzis demonſtravit, cujus dilectio claritatem ſanguinis vilibus pannis mundi licentiam religioſo carcere, corporis illecebras virginitate, ac pœnitentiâ, omnia denique quaſi nihil deſpiciens, nullis difficultatum aquis potuit extingui. Charitas illa, quæ verſantem adhuc in terris Magdalenam, in Cælo commorantem edocuit, hoc eſt, magis ubi amabat, quam ubi animabatur, jure depoſcit, ut oraculum tuum, Beatisſime Pater, in Cælo pariter cum Sanctis regnantem publico terrarum Orbis theatro teſtetur.

Philippus Alſerius Oſſorio Epiſcopus Fundanus.

B. Maria Magdalena de Pazzis, Beatiſſime Pater, dicere ſolita fuiſſe refertur, eam non implêre nomen Sponſæ Chriſti, quamvis profesſione virginitatis,

tatis,& habitu talem ſe oſtenderet,quæ ſolicita non eſſet de univerſali Eccleſiâ ſuum Sponſum quotidiè pro ejus incolumitate deprecando.Illa enim eſt primaria Chriſti Sponſa, ad cujus ſanctitatis ideam ſuos mores efforment aliæ, ut posſint poſt ipſam adduci,& ſequi *Sponſum ſpecioſum præ filiis hominum.* B.Maria Magdalena ſolicita quidem fuit, ut Eccleſiam univerſalem, *ſeque ipſam Virginem caſtam exhiberet Chriſto*, ſed multò ſolicitior, ut ſuâ cooperatione non haberet ipſa rugam, neque maculam, in quâ tanquàm in ſpeculo nitidisſimo, & Eccleſiæ univerſalis,& ſingularem ſponſarum puritas,& pulchritudo aut repræſentaretur, aut etiam reformaretur.Et obtinuit id illa omninò. Quare ſolicita nunc eſt Eccleſia univerſalis,ut ſuprema ſui capitis,id eſt, Romanæ Sedis oraculo, cum ipsâ participet ſuum titulum Sanctitatis.

Fr. Fulgentius Arminius Monforte ab Avellino, Epiſcopus Nuſcanus.

Quod olim, Beatisſime Pater, Spiritûs-Sancti voces expreſſerant, *Fulcite me floribus*,ad B.Mariam Magdalenam de Pazzis omninò ſpectare videtur; ipſa etenim è florentiſſimâ Etruriæ Vrbe tot Deo virtutum flores exhibuit, ut eos Pater æternus, *qui eſt æternus Agricola* in Cęlorum horto etiam exoptarit inſerere. Iſta ſiquidem non ſecùs, ac Evangelica *optimam partem elêgit*,& quod illa lacrymis cœperat, hæc complevit; Si Hieroſolymis prima pedes Salvatoris abſterſit: Florentiæ altera ejuſdem attraxit

amo-

amores; Nec ſolùm capillos ad obſequium applicuit, ſed avulſit. Decet, ut quemadmodùm illa unguento Chriſtum allexit, ità & hæc Te Chriſti Vicarium ſuavitate boni odoris alliciat; & ejus fragrantiam à capite in univerſum Eccleſiæ corpus effundas.

QVONIAM verò DD. Card. Spinola, & Epiſcopi Larinenſis, & Fanenſis adversâ valetudine domi detenti, in eodem Conſiſtorio ſuffragia ferre non potuerunt; ea proindè ad D. Caſalium Secretarium Congregationis tranſmiſſa, hîc libet recensêre.

DE B. PETRO.

Iulius tituli S. Martini in Montibus Presbyter Card. Spinola.

Eximia P. Petri de Alcantarâ virtus illuminat Cælum Hiſpanum, adornat Orbem Catholicum, illuſtrat Eccleſiam Dei fulgôre tanto, ut mortalium pupillæ hebetentur, ac mentes penè obruantur. Nec novum occupari ab admiratione locum, qui deberetur ejus laudibus; imperfectè enim commendantur, quæ non comprehenduntur. Neque narrari poſſunt inclyta, & præter naturam opera ab iſto Heroe perpetrata, ſi ejus vita continuum miraculum, & virtutum omnium exercitium fuiſſe prædicant omnes, exorantque Beatitudinem Veſtram, ut triumphantis Eccleſiæ in albo eum relatum declaret, qui fuit decus militantis. Vndè communibus

votis

votis addo meum, æquum exiſtimans colere ut Sanctum è Cælo, qui omnem ſanctitatis numerum explevit in terris.

Perſius Caraccius Epiſcopus Larini.

Si quiſquam Religioſorum Virorum fuit unquàm, qui æmulator extiterit Apoſtoli dicentis de ſe ipſo, *Caſtigo corpus meum, & in ſervitutem redigo, ne fortè cum aliis prædicaverim, ipſe reprobus efficiar*; Petrus de Alcantarâ profectò is dici debet; qui ſic caſtigabat corpus ſuum, jejuniis, inediâ, flagellis, vigiliis, ciliciis, & aſſiduâ oratione, ut non ſolùm in ſervitutem ſpiritûs redigeret, ſed etiam in illud tanquàm domeſticum hoſtem deſæviret. Verùm tàm ſeverâ carnis caſtigatione Deus jam tùm providebat ſibi virum S. Franciſci imitatorem, qui pro redintegrandâ Minorum Fratrum auſterâ paupertate, jamdiù collapsâ, & magnâ ex parte relaxatâ, & deſtitutâ, & auctor ſtrictioris obſervantiæ, & regula, lexque vivens ipſe eſſet, omnibus virtutibus, & præcipuè perfectâ in Deum, & in proximum charitate præfulgens. Hic igitur Beatus Vir ità corpus ſuum tàm ſeverâ, jugique pœnitentiâ ad immortalitatem erudivit, ut ejus perfectiſſimam ſanctimoniam Deus ipſe eximiis ſanxerit miraculis. Quare æquum eſt, ut nos quoque, annuente Sanctitate Veſtrâ, Cælitum honoribus eum, & aris publicis in terris colamus.

Ioannes Baptiſta Alferius Epiſcopus Fanenſis.

B.Petrus de Alcantarâ vitam noſtram in ſeculo, quæ humiliato corde à Deo erigitur ad Cælum, optimè in ſcalâ Iacob agnovit, eamque aſcendendam ſibi propoſuit. Et quidem ſpiritu pauper humilitatis primo fortiter ſiſtens gradui, indè virtutibus procedentibus certatìm cum Angelis ad ſummum uſque pervênit,ac meruit, qui à Domino ſcalæ innixo in æternas reciperetur ſedes. Vndè tot etiam accedentibus ſignis ſacros honores tanto Heroi à Sanctitate Veſtrâ cenſeo deferendos.

DE B. MARIA MAGDALENA.

Iulius tit. Sancti Martini in Montibus Presbyter Card. Spinola.

B. Mariam Magdalenam de Pazzis colendam jam eſſe ut Sanctam quis dubitet? Si adhuc miſeriarum vallis incolæ ſupernis felicitatibus frui conceſſum, ſi adhuc mortali cæleſtes delicias cum immortalibus fuêre communes? Sed cur potiùs non dixerim in præclarâ iſtâ Virgine inveniſſe delicias ſuas ſpatiantem inter lilia Deum? Sæpè enim commoratus cum ipsâ, ſemper ſibi benè complacuit in ipsâ; dilectam Sponſam declaravit annulo, ſibique perſimilem fecit ſpineo ſerto. Supereſt tantùm, ut nunc Beatitudo Veſtra imponat tàm *digno capiti de lapide pretioſo coronam*, decernendo illi gloriam, & honorem Sanctorum. Ità ſentio, ità ſupplex exoro.

Non latebat virginem prudentem Mariam Magdalenam de Pazzis abſtinentiæ virtutem,quæ in jejuniis,& carnis maceratione poſita eſt,non eſſe perfectionem ſanctitatis, ſed adjumentum. Cùm igitur ipſa ad perfectionem anhelaret, pro comparandis, fovendisque aliis virtutibus, quibus ſanctitas perficitur, adhibendam ſibi abſtinentiam exiſtimavit, quæ omnibus omninò virtutibus opitulatur. Cœpit itaque abſtinentiâ corpus tenuare, & caſtis jejuniis eò uſque provecta eſt, ut quinquennio pane ſolo, & aquâ pro cibo uteretur, quod fortiſſimum eſt jejunium; Deindè ex Medici imperio propter ſtomachum aliquid tantiſper vini aquę permiſcêret. Nihil ergo mirum, ſi hujus abſtinentiæ ope, maximos in omnibus virtutibus progreſſus fecerit, & præcipuè in humilitate, quâ ſe imperfectiſſimam profitebatur,cùm aliis perfectiſſima videretur.Hinc corpore attenuata, ſed ſpiritu validiſſima in frequentes extaſes rapiebatur, & præcipuè jam inſtante morte, ut anticipatâ Paradiſi dulcedine adhuc ſpirans,& in carne vivens prægustaret. Talis itaque, ac tanta Virgo, quæ Angelorum vitam degebat in terris, digna prorſus videtur, ut Sanctitatis Veſtræ decreto in Sanctorum album referatur, ſocia virginum prudentum,quæ adornatis meritorum lampadibus intraverunt cum Sponſo ad nuptias.

Contemplor, Beatiſſime Pater, Mariam Magdalenam in maximâ ſuæ voluntatis abnegatione, & obedientiæ victimam ad perfectionem ſanctitatis evectam; Imò uti Aeternus Pater tantâ exinanitione vinctus omnipotentiam illi communicavit, dum moritura adhuc expectare à Confeſſario juſſa animam ad Cęlum jam iter ingreſſam merito obedientię compeſcuit. Grande portentum! Chriſtus ut eſſet obediens, perdidit vitam; Maria Magdalena ad vitam ſe revocavit. Quapropter Sanctitas Veſtra optimam habet cauſam univerſo Orbi indicandi, eam in Cœlis regnare cum Sanctis, quæ in terris exemplar extitit obedientiæ.

QVIBVS attentè auditis, Sanctiſſimus ſic eos allocutus eſt.

Venerabiles Fratres. Suffragijs veſtris in unum conſentientibus, eòque collineantibus, quò Noſter quoque animus ferebatur, diem Canonizationis indicimus vigeſimam octavam Aprilis, Dominicam in Albis. Pollicetur ſpectata pietas veſtra, quòd cùm agatur de re tanti ponderis, & ad univerſam Eccleſiam pertinente, precibus, jejuniis, eleemoſynis, alijſque piis operibus ab Altiſſimo, ſicuti ſummoperè cupimus, poſtulabitis, ut ſuper hac voluntatem ſuam Nobis dignetur oſtendere.

SS. diem Canonizationis indicit.

VBI Summus Pontifex dicendi finem fecit, Procurator generalis Cameræ Apoſtolicæ, ſtantibus adhuc Prælatis, Protonotarios, ut eorumdem Actorum fidem facerent, ita rogavit.

Procurator Cam. Apoſt. rogat Protonotarios ſuper Canonizatione decreta à SS.

Egò Stephanus Braccius SS. D. N. & Cameræ Apoſtolicæ Procurator generalis, rogo vos omnes Protonotarios, & Notarios Apoſtolicos hîc præſentes, ut de ſententijs, conſilio, & unanimi conſenſu Reverendiſſimorum DD. S. R. E. Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiſcoporum, deque Summi Pontificis oratione, ac deliberatione præhabitis ſuper ſolemni Canonizatione Beatorum Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis, unum vel plura, publicum, ſeu publica conficiatis Inſtrumentum, vel Inſtrumenta, ad perpetuam rei memoriam.

TVNC R. P. D. Decanus Protonotariorum Aloyſius de Aquino ejuſdem Collegij nomine eos, qui propè ſolium ſtabant, hujus rei teſtes adhibuit, dicens: Vobis teſtibus. Atque ità Conſiſtorium dimiſſum eſt.

Conſiſtoriũ finitum.

Vulgatâ ubique famâ Canonizationis brevî faciendæ, innumeri ex omni ſexu, atque ætate mortales in Vrbem confluere cæperunt; fervêre peregrinis itinera, oppleri viæ, undâre populo fora, totâ Vrbe hilaritas & gaudium agitari, univerſi ad publicam ſolemnitatem magnoperè commoveri, & tantæ videndæ celebritatis incredibili quodam ſtudio

Concurſus ad ſolemnitatem Canonizat.

dio

dio duci; nechon ſingularem pietatis ſenſum ergà Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM verbis, factiſque oſtendere: ubique lætitia, ubique plauſus, ubique gratulatio, ubique religio. Sanctiſſimus verò, ut huiuſmodi ſolemnia cæleſtibus quoque donis celebriora redderet, &, quod caput eſt, Chriſti-fideles ad egregias tàm illuſtrium Sanctorum virtutes imitandas invitaret, iique, ad id præſtandum pro viribus, gratiam à Deo obtinerent, conceſſit, ut omnes qui huic Sacræ Canonizationi adeſſent, ſalutarem expiationem & indulgentiam plenariam lucrarentur; in lucem prolato hujus tenoris Edicto, quod Eminentiſſimus D. Cardinalis Ginettus unâ cum aliis ſequentibus (quorum exemplaria pariter typis data, de more, iis omnibus, quibus opus erat, conſignata ſunt) ad præcipua quædam, & frequentiora Vrbis loca affigi, & promulgari mandavit.

MARTIVS Miſeratione divinâ Epiſcopus Portueñ S.R.E. Cardinalis Ginettus, Sanctiſſimi D.N. Papæ Vicarius Generalis, Romanæque Curiæ, ejuſque diſtrictûs Iudex ordinarius, &c.

La Santità di Noſtro Sign. Papa Clemente IX. concede Indulgenza plenaria, e remiſſione di tutti i peccati à tutti li fedeli Chriſtiani dell'uno, e dell'altro ſeſſo, che confeſſati, e communicati, overo con fermo propoſito di confeſſarſi, e communicarſi dentro la medeſima ſettimana, interverranno alla Proceſſione, ò alla ſolenne Canoniza- *Indulgentie pro Canonizatione.*

nizatione delli BB. PIETRO d' ALCANTARA, e MARIA MADALENA DE PAZZI, che con l'ajuto divino ſi farà da Sua Santità Domenica in Albis proſſima 28. del corrente meſe d' Aprile nella Baſilica Vaticana; Et à quelli, che ritenuti in caſa, ò in carcere, & alle Monache, & altri eſiſtenti in clauſura, & ad ogn'altro in qualunque modo legitimamente impedito, che allo ſparo di Caſtello, ò al ſuono delle Campane in detta mattina genufleſſi, ò altrimente come potranno, diranno tre Pater noſter, e tre Aue Maria, e renderanno gratie à Dio della ſolenne Canonizatione de' ſudetti Beati per la gloria, che in eſſa ſi aggionge alla Religione Cattolica. In quorum fidem, &c. Dat. Romæ ex ædibus noſtris die 17. *Aprilis* 1669.

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioſeph Palamolla Secr.

MARTIVS, &c.

Intimatio ſupplicationis pro univerſo Clero.

La Santità di N. Sign. comanda à tutti li Canonici delle Patriarcali, e Collegiate anco inſigni, Curati, Secolari, e Regolari, Monaci, Frati, & altri tutti del Clero Secolare, e Regolare di Roma ſoliti ad intervenire alla Proceſſione del Corpus Domini, che Domenica in Albis 28. *del corrente meſe d' Aprile debbano ritrouarſi ad hore undici nel Cortile ſuperiore del Palazzo Apoſtolico Vaticano per intervenire alla generale, e ſolenne Proceſſione della Canonizatione da farſi con l'ajuto divino nella Baſilica di S. Pietro delli Beati PIETRO d' ALCANTARA, e MARIA MADALENA de PAZZI, ſotto pene à noſtro arbitrio, Dat. Romæ hac die* 17. *Aprilis* 1669

La Proceſſione comincierà dalla Porta maggiore del Palazzo alla Guglia, e d'indi alla Porta della Baſilica di S.Pietro, dove i Letterati nell' uſcir della Porta comincieranno à diſporſi per ala da ambidue le parti, e così gl'Orfanelli, & altri tutti del Clero Regolare, e Secolare diſpoſti per ordine l'un doppo l'altro ſecondo che arriveranno, ſi tratteranno così diſpoſti, & aſpetteranno Sua Beatitudine.

Il Capitolo di S.Pietro ſi auvierà prima ſecondo il ſolito, e diſpoſto ſotto il Portico della Baſilica presterà la ſolita aſſistenza à Sua Santità.

Li Capitoli, e Clero delle Baſiliche Liberiana, e Lateranenſe con le due Collegiate Inſigni, e non altri entreranno dentro la Baſilica Vaticana, & in eſſa diſpoſti per ala ſimilmente aſpetteranno l'arrivo di S.Santità.

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioſeph Palamolla Secr.

MARTIVS, &c.

D'ordine eſpreſſo di N.Sig. ſi comanda à tutti i Superiori tanto Secolari, quanto Regolari, Rettori, Sagreſtani, Cappellani, Cuſtodi, & à qualunque altro Ministro di tutte le Patriarcali, Baſiliche, Collegiate, Chieſe, Oratorij, e Monasterij di Monache in Roma, che Domenica in Albis proſſima 28. del corrente meſe d'Aprile, che ſi farà mediante l'ajuto divino la ſolenne Canonizatione delli Beati PIETRO d'ALCANTARA, e MARIA MADALENA de PAZZI, ſubito, che ſentiranno ſparare le bombarde in Caſtel S. Angelo, ò ſonare la campana di Campidoglio, circa le 14. hore, faccino ſonare tutte, e ſingole campane delle

Intimatio pro ſonādis cāpanis.

loro

loro Patriarcali, Baſiliche, Collegiate, & altre Chieſe anco di Monache, & Oratorij à feſta per lo ſpatio almeno d'un' hora, e più. Sotto pena à noſtro arbitrio; Dat. Romæ die 17. Aprilis 1669.

M. Card. Ginettus Vicarius.

Ioſeph Palamolla Secr.

Cardin. Haſſiæ defert literas Imp. pro Canonizatione B. Mariæ Magdal.

DIE XXII. Aprilis, feriâ ſecundâ poſt Paſcha, Eminentiſſimus D. Fridericus Cardinalis Haſſiæ à Leopoldo I. electo Romanorum Imperatore Auguſto apud Summum Pontificem Pro-legatus deſignatus, innumeris è primariâ nobilitate viris, & Romanæ Curiæ Prælatis comitatus, à ſuo Palatio ad Vaticanum curru magnifico vectus, literas ejuſdem Cæſareæ Majeſtatis obtulit SS. D. N. CLEMENTI IX. quibus ei gratias agebat Imperator, quòd ad ſuam interceſſionem B. MARIAM MAGDALENAM de PAZZIS Sanctorum catalogo aſcribere decreviſſet; inſuper Sanctitatem Suam rogabat, ut in Canonizationis ſolemniis conſuetas, ut vocant, inſtantias audire dignaretur Suæ Majeſtatis nomine ab Eminentiſſimo D. Card. Roſpiglioſio Sanctitatis Suæ ex germano fratre nepote faciendas. Cui alias item Cæſaris literas conſignavit, ut in eâdem celebritate prædictas inſtantias facere vellet. Literæ autem ſunt huiuſmodi.

Bea-

Beatiſſimo in Chriſto Patri Dño Clementi IX. Divinâ Providentiâ S. Romanæ, ac Vniverſalis Eccleſiæ Summo Pontifici Dño Reverendiſſimo.

Beatiſſime in Chriſto Pater Domine Reverendiſs. Poſt officioſiſſimam commendationem filialis obſervantiæ continuum incrementum. Vt jam ſæpiùs Paternam Sanctitatis Veſtræ in Nos propenſionem, peculiareque Nobis gratificandi ſtudium magnâ cum ſatisfactione, ac conſolatione luculentèr experti ſumus, ità & hoc magnoperè Nos afficit, quòd Sanctitas Veſtra Canonizationem Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis ad interceſſionem noſtram, & vel maximè ob preclara ejuſdem ſanctitatis merita, proximè celebrandam decreverit. Et cùm jam aliud non ſuperſit, quàm ut hæc Beata honore illo, quo in Cælis fruitur, in terris quoque conſpicua reddatur, adeòque ejus Canonizatio proximè in effectum redigatur. Hinc Sanctitatem Veſtram pro filiali obſervantiâ noſtrâ impensè rogatam cupimus, ut inſtantias, quas eidem Nepos ſuus Reverendiſſimus Cardinalis Roſpiglioſius noſtro nomine hac in re porriget, beneuolè admittere, indèque ad actum Canonizationis dictæ Beatæ devenire dignetur. Faciet in eo rem Nobis gratiſſimam, cui Nos de reliquo vitam longævam, atque ſemper incolumem pro Vniverſalis Eccleſiæ, Domûſque noſtræ bono animitùs apprecamur. Datum in Civitate noſtrâ Viennæ, die XXIII. Martij anno Domini Milleſimo Sexceteſimo Sexageſimo no-

Epiſt. Imperatoris ad S. Pōtificem.

no, Regnorum noſtorum Romani Vndecimo, Vngarici decimo-quarto, & Bohemici decimo-tertio.

Ejuſdem Sanctitatis Veſtræ

Obſequens filius

Leopoldus.

Reverendiſſimo in Chriſto Patri Dño Iacobo S. R. E. Cardinali Roſpiglioſio Amico Noſtro Chariſſimo.

Eiuſdem ad Card. Roſpiglioſium SS. Nepotē.

Leopoldus Diuinâ favente Clementiâ electus Romanorum Imperator, ſemper Auguſtus, ac Germaniæ, Hungariæ, Bohemiæ, Dalmatiæ, Croatiæ, Sclavoniæ Rex, Archidux Auſtriæ, Dux Burgundiæ, Styriæ, Carinthiæ, Carniolæ, & VVirtembergæ, Comes Tyrolis, & Goritiæ. Reverendiſſimo in Chriſto Patri Domino Iacobo S. R. E. Cardinali Roſpiglioſio Amico noſtro chariſſimo ſalutem, ac beneuolentiæ noſtræ affectum, Reverendiſſime in Chriſto Pater Amice Chariſſime. Perjucundum Nobis auditu fuit Summi Pontificis Beatitudinem ad interceſſionem noſtram, Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis Canonizationem, quam eximia ejuſdem, quâ in terris claruit, ſanctimonia promeretur, proximè celebrandam ſtatuiſſe. Cùmque jam apprimè deſideremus, ut ad ſolemnem hujus Canonizationis actum conſtituto tempore procedatur, iſque re ipſâ expediatur. Idcircò Paternitatem Veſtram

Re-

Reverendiſſimam pro ſingulari noſtrâ in eamdem fiduciâ hiſce enixè requirendam duximus, quatenus Sanctitatem Suam verbis noſtris rogare, ſolitaſque hac in parte inſtantias facere velit, ut ad actum Canonizationis præfatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis devenire dignetur, non dubitantes, quin Paternitas Veſtra Reverendiſſima id curæ, ac laboris in ſe noſtri gratiâ lubens ſit ſuſceptura; quem in finem Eidem omnem ad hoc negotium perficiendum opportunam, neceſſariamue facultatem, vigore harum impertimur, & viciſſim Eidem peramicæ uoluntatis noſtræ officia prolixè offerimus, peculiaremque affectum noſtrum confirmamus. Datum in Civitate noſtrâ Viennæ, die vigeſimâ-tertiâ Martij anno M DCLXIX. Regnorum Noſtrorum Romani Vndecimo, Vngarici decimo-quarto, & Bohemici decimo-tertio.

Leopoldus.

Ioan. Vaul. Hochr. &c.

Chriſtophorus Abelez.

Sequenti die XXIII. ejuſdem menſis Aprilis Excellentiſs. D. Marchio Aſtorgæ apud Summum Pontificem Regis Catholici Orator pari, ac ſuprà dictum eſt, comitatu, ad Palatium Vaticanum ſe contulit: ibique tùm Sanctiſſimo, tùm Eminentiſs. D. Cardinali Roſpiglioſio regias literas tradidit, *Orator Hiſpan. defert literas Suæ Maieſtatis pro Canonizat. B. Petri,*

quibus Hiſpaniarum Regina cum filio ſuo Rege Catholico idem prorſus poſtulabat pro B. PETRO de ALCANTARA. Literas verò, quià ejuſdem tenoris erant cum ſuprà relatis, de induſtriâ hîc inſerere omittimus, ne Lectoribus etiam ſimiles repetendo, faſtidio ſimus.

Cæremoniarum Præfectus dirigit agenda in Canonizatione.

Vt autem omnia in promptu eſſent, quæ ad tantam celebritatem peragendam requirebantur, & ſuum quiſque munus opportunè poſſet implere; Reverendiſſ. D. Archiepiſcopus Phœbeus Cæremoniarum Præfectus ſingulis, quibus ex officio incumbebat, has præmonitiones in ſcriptis conſignari curavit.

Pro Generali S. R.E.

Illuſtriſſimus, & Excellentiſſ. D. Camillus Roſpiglioſius Generalis S.R.E. jubeat, ut omnes militares copiæ, tàm pedeſtres, quàm equeſtres, Dominicâ in Albis, quæ in XXVIII. Aprilis diem incidit, ſummo manè, horâ ſcilicèt undecimâ conveniant ad forum Vaticanum. Equites idoneo ordine diſpoſiti, evaginatos præ manibus tenentes gladios, fori angulos occupabunt; pedites, quà ſolemnis ibit proceſſio, hinc indè viam tenebunt, à portâ videlicèt Palatij Vaticani ad Obeliſcum uſque in medio circo erectum, indèque ad portam uſque Baſilicæ, in duos partiti ordines ſtabunt armati, nec quemquam ſinent illâc importunè tranſire, vel rectum ordinem interturbare.

Illu-

Illuſtriſs. & Excellentiſſimus D. Thomas Roſpiglioſius, Caſtellanus Arcis S. Angeli mandet, ut proximâ Dominicâ in Albis XXVIII. currentis menſis Aprilis, Cantores ejuſdem Arcis, tranſeuntibus per Pontem DD. Cardinalibus, muſicis inſtrumentis de more numerosè canant; & Præfectis rei tormentariæ injungat, ut ſtatim atque audierint poſt horam XIV. in foro Vaticano ænea tormenta diſplodi: ipſi ſimiliter majora, & minora ejuſdem Arcis tormenta cum mortariis explodi faciant in ſignum communis lætitiæ, plausûſque pro Canonizatione BEATI PETRI de ALCANTARA, & B. MARIAE MAGDALENAE de PAZZIS. *Pro Caſtellano Arcis S. Angeli.*

Illuſtriſs. & Excellentiſs. D. Io: Baptiſta Roſpiglioſius Præfectus Cuſtodiarum Pontificiarum præcipiat levis armaturæ Equitibus, ut Dominicâ in Albis proximâ, quæ incidit in diem XXVIII. currentis menſis Aprilis, valdè manè thoracati, ac loricati, galeiſque muniti, necnon haſtas verſi-coloribus vexillis præ manibus erectas tenentes, inſiſtentes equis, ad gradus Baſilicæ tamdiù ſubſiſtant militari more diſpoſiti, donec Canonizationis ſolemnia finiantur. *Pro Præfecto Cuſtodiarum S. Pontificis.*

Injungat prætereà Capitaneo Cuſtodiæ Helvetiorum ut Dominicâ in Albis prædictâ, horâ ſcilicèt XIV. ubi primùm audierit tympanorum pulſum, & tubarum ſonum ad porticum Baſilicæ Vaticanæ, explodi jubeat conſueto more omnia tormenta ſimul cum mortarijs. Curet inſuper, ut milites

lites ſibi ſubjecti ferreis thoracibus, galeiſque induti, partìm excubent, cuſtodiantque cancellos, & ſepta lignea, ad arcendum populum interjecta propè Confeſſionem SS. Apoſtolorum (ſub imperio tamen Excellentiſſimi Ducis de Comitibus Magiſtri Sacri Hoſpitii) partìm Sanctiſſimum ad Baſilicam incedentem, utrumque illius latus tegentes, armati comitentur.

Pro Magiſtro Sacri Hoſpitij.

Illuſtriſſimus, & Excellentiſs. D. Dux de Comitibus Magiſter Sacri Hoſpitii, Dominicâ in Albis proximâ, XXVIII. currentis menſis Aprilis, ſummo manè in Baſilicam Vaticanam ſe conferat, detque operam, ut intrâ locum ligneis undique cancellis clauſum nulli admittantur, niſi vel nobiles externi, vel Vrbis Titulati. Intrà ſeptum verò interius, Eminentiſſimorum DD. Cardinalium, & Prælatorum ſubſelliis deſtinatum, neminem intrare, & ſtare permittat cujuſcumque ſit conditionis, niſi ei de more competat locum habere in Capellâ; ad illius tamen nutum eo die Helvetii ſeptorum cuſtodes præſtò erunt.

Pro Fiſcali Capitolino.

D. Fiſcalis Capitolinus imperet tubicinibus, & tympaniſtis omnibus S.P.Q.R. ut Dominicâ in Albis, XXVIII. currentis menſis Aprilis, horâ XI. cum tubis, & tympanis ad S. Petri Baſilicam pergant; ibique propè portam majorem conſiſtentes, ad cantum Hymni *Te Deum laudamus*, & non anteà, tubas inflent, & tympana pulſent, ſaltem per inte-

integrum quadrantem. Mandet prætereà, eodem manè pulſari Campanam Capitolinam per integrum unius horæ ſpatium, cùm primùm audietur ſtrepitus tormentorum bellicorum ex Arce Sancti Angeli.

Denique DD. Cæremoniarum Magiſtri Capellam pro celebrandâ Canonizatione, exemplari typis impreſſo iis omnibus tradito, quibus in eâ locum habere competit, ita denunciari fecèrunt.

Intimatio per Curſores facienda, domi quoque dimiſsâ ejuſdem copiâ.

Dominicâ in Albis proximâ XXVIII. currentis menſis Aprilis, Sanctiſs. D. N. horâ duodecimâ cum dimidiâ deſcendet ad Cameras Sacrarij Pontificii, & indè ſacris veſtibus indutus ibit ad Capellam Sixti Quarti. *Intimatio Capellæ Canonizationis.*

Eminentiſs. & Reverendiſs. DD. Cardinales horâ duodecimâ ad Palatium Vaticanum de more ſe conferent per viam Burgi Pij: & per ſchalam Atrij, vulgò di *Beluedere* ſuperiùs aſcendent; induent Cappas rubeas in loco conſueto, ijſque dimiſſis, ſacras veſtes in Aulâ Regiâ accipient: nempè Epiſcopi pluvialia, Presbyteri planetas, & Diaconi dalmaticas albi coloris, & ſic parati in Capellâ Sixti IV. adventum Sanctiſſimi expectabunt. Indè verò ſupplicabundi cum Sanctitate Suâ per plateam majorem ad Baſilicam Vaticanam manu cereum accenſum preferentes, procèdent; In Baſilicâ ante Venerabi-

le Sacramentum genua flectent, & brevi orabunt: deindè cùm Sanctiſſimus in Solium ſe receperit; de more obedientiam præſtabunt tùm Eminentiſſimi DD. Cardinales, tùm Epiſcopi omnes, ac Pœnitentiarij Baſilicæ, & functioni ſolemni Canonizationis B. PETRI de ALCANTARA, & B. MARIAE MAGDALENAE de PAZZIS, Deo inſpirante, per Sanctitatem Suam peragendæ, ac Miſſæ per Cardinalem Decanum mox celebrandæ, ſacris adhuc veſtibus induti intererunt. Miſſâ abſolutâ, ſacra indumenta dimittent, Cappas reſument, & ad Capellam Sanctiſſimæ Trinitatis Pontificem comitabuntur. Inde, cùm Papa, ſacris indumentis depoſitis, ſede vectus redibit ad cubicula, ipſi ad propria remigrabunt.

Ex Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationis, duo Epiſcopi, duo Presbyteri, & duo Diaconi (in ſuo quique ordine reſpectivè antiquiores) cum duobus nobilibus ſuis familiaribus talari veſte indutis deferent ad Sanctiſſimum, ac reverentèr præſentabunt Sanctitati Suæ conſuetas oblationes.

Veſpere ejuſdem Dominicæ, & ſequentis diei antè ſua Palatia facient comburi dolia, & ad feneſtras accendi luminaria.

Intimetur etiam DD. Oratoribus Principum, Baronibus Solij, Conſervatoribus Vrbis, Oratoribus Civitatum ſubditarum, nec-non Epiſcopis Aſſiſtentibus, & non Aſſiſtentibus, PP. Pœnitentiarijs Baſilicæ S. Petri, Protonotarijs Apoſtolicis, Auditoribus Rotæ, Clericis Cameræ, Abbreviatoribus

ribus, Votantibus, & Referendarijs omnibus utriuſque Signaturæ, ut horâ duodecimâ conveniant in Capellam prædictam Sixti IV. & ſolemnijs Canonizationis interſint.

Epiſcopi tùm Aſſiſtentes, tùm non Aſſiſtentes cum pluvialibus albis, & mitris.

Pœnitentiarij cum planetis albis, & biretis.

Protonotarij Apoſtolici cum Cappis.

Reliqui Prælati, nempè Auditores Rotæ, Clerici Cameræ, Abbreviatores, Votantes, & Referendarij vtriuſque Signaturæ cum rochettis, & cottis.

ITAQVE accuratâ Procuratorum, de quibus ſuprâ meminimus, ſolicitudine, jam erant in promptu omnia, quæ D. Phœbeus Cæremoniarum Præfectus, & D. Caſalius Secretarius Congregationis Sacrorum Rituum ad Canonizationem magnificè peragendam parari antè præceperant; tùm pro ornatu Summi Pontificis, & Cardinalis miſſam celebraturi, eique miniſtrantium: tùm etiam pro eleganti apparatu Baſilicæ Vaticanæ.

Tantæ enim rei ſacræ dignitas, & excellentia ampliſsimam in Vrbe, & Orbe Eccleſiam exigebat, in quâ hujuſmodi ſolemnitas celebraretur; ut re ipsâ, majori, quàm dici poſsit, religione, & majeſtate, jam dudum fieri conſuevit. Quapropter Maphæus Vegius author nobilis, & Sacrorum Rituum benè peritus (ut retulimus in actis Beatificationis S. Franciſci Saleſij) inter cætera privilegia, quibus eamdem Auguſtiſsimam Baſilicam ex anti-

Canonizationes celebrari ſolitæ in Baſil. Vaticana.

Floruit ſedentib. Eug. IV. & Nicol. V.

quorum Patrum inſtitutionibus præ aliis munitam, & decoratam conſiderat,hoc etiam magni momenti adjungit, ità ſcribens; *Quid majus Canonizatione Sanctorum? quæ ibi* (ſcilicèt in Baſilicâ Vaticanâ) *pro majore nimirùm dignitate, & gloriâ celebratur?*

Sed jam narrationis noſtræ filum interruptum reſumamus, illudque diſtinctè, ac ſincerè continuando,Baſilicæ apparatum Lectorum oculis ſubiiciamus.

Baſilicæ apparatus.

Baſilicæ frontem in forum verſam maxima ornabat tabula ſuprà majorem portam appenſa, diſtincta angulis octo, auro inter obſcuros colores pulchriùs emicante conſpicua, alta palmos decem & octo, lata viginti-quatuor, quæ Salvatoris imaginem ſpectantium oculis exhibebat, throno regiâ majeſtate ſedentis, & BB. PETRVM dextrâ, MARIAM verò MAGDALENAM ſiniſtrâ manu coronantis. Circumvolabant cæleſtes genii puerili formâ habituque decori, qui de partâ coronâ gloriæ Sanctis applaudere, vel gratulari, videbantur.

Inſignia S. Pontif. Imper. & Regis Hiſpaniarũ in fronte Baſilicæ.

Aliæ huic ſubiectæ tabulæ Romani Pontificis ſtemma, adpictis clavibus, & Regno triplici coronâ circumdato, medium inter Cæſaris à dextris, & Catholici à ſiniſtris Regis inſignia continebant. Minoribus ab utroque latere foribus (quinque enim aditus inter ſuſtinentes faſtigium immanes columnas Baſilica aperit ad orientem) imminebant binæ auro ſuffuſo tabulæ pulcherrimis ſignis ornatæ;

Hiſpania cum ſtemate Regis Cath.

Dextra repræſentabat Hiſpaniam, patriam S. PETRI de ALCANTARA: Etruriam exprimebat ſiniſtra

niſtra, quam S. MARIA MAGDALENA de PAZZIS claris natalibus illuſtraverat. Illa Hiſpaniarum Regis; hæc Magni Ducis Etruriæ Arma ſcuto depicta oſtentabat. Extremos Baſilicæ aditus hinc indè Franciſcanæ, & Carmelitanæ familiæ ſacra emblemata coronabant. *Etruria cum inſignib. M. Ducis.*

Porticûs interioris parietes pretioſa peripetaſmata veſtiebant, ſerico auroque contexta, & ſummâ arte elaborata, quæ ſpectantium oculos ad ſui contemplationem provocabant, eoſque defixos admiratione tenebant. Raphaëlis de Vrbino, & Iulii Romani, inter Pictores ſuperioris ſeculi facilè principum opus egregium, & exemplar conſequentis ævi pictoribus, textoribuſque relictum; quod tamen, ut ſuâ raritate allicit, itâ ab imitatione deterret.

Baſilicam jam ingreſſis occurrebat in aversâ illius fronte alia octangularis tabula, quæ Sanctorum ad Superos volantium ſpeciem referebat, claris inter obſcuros expreſſam coloribus, atq; aureis ſplendoribus circumfuſam. Media ampliſſimi Templi navis octo ingentibus pilis columnarum inſtar conſtat: quarum utrinque quaternæ concameratum tectum ſuſtinent; hæ mirè elegantes exquiſito paratu erant, atque omnium oculos ad ſe in primo ſtatim aditu, pulcherrimo ornatu, rapiebant: ſtromatis è ſerico damaſceno rubro, aureis à ſummo ad imum uſque rectis lineis decurrentibus, conveſtitæ, pari ferè venuſtate, & opulentiâ. Spatium, quod ſupererat inter pilas vacuum, implebant supernè *Aulæa pro Baſilica Vaticana.*

depicta in tabellis auro illuminatis varia Sanctorum miracula, à dextris S. PETRI, à ſiniſtris S. MARIAE MAGDALENAE. Infernè bini puſiones ramuſculis, floribuſque impliciti alias fulciebant tabellas, in quibus idonea erat majoribus exarata literis inſcriptio, quæ ſuprapoſita declarabat miracula, eaque legentibus exponebat. Vacua etiam inter pilas loculamenta è craſſiori chartâ inauratâ candelabra occupabant, auro picta, ramoſa virgulis, patulam in comas lucem effundentia. Inter pilarum epiſtylia Pontificium Regnum tribus coronis per intervalla diſtinctum, clavibuſque ſuperimpoſitum, & ſacra hinc Franciſcanæ, indè Carmelitanæ familiæ ſtemmata alternatim diſtributa, totius ornatûs elegantiam non mediocriter augebant.

Pilæ Hemiſphærio altiſſimo ſuppoſitæ, quæ ad angulos convertuntur (ad capitella uſque octoginta tres altitudinis palmos habent) cum brachiis per tranſverſum in ſchema Crucis porrectis, vel dilatatis, magnificè ornatæ, auroq; conſpicuę videbantur, & damaſcenis totæ rubri coloris aulæis, intercurrentibus venis aureis, conveſtitę, jucundiſſimum efficiebant proſpectum. Hęc olim ſtromata Alexander VII. ad tegendas quatuor Hemiſphærii pilas confici curavit anno M DC LXV. cùm B. Franciſcum de Sales in Sanctorum numerum retulit: modò SS. D. N. CLEMENTIS IX. juſſu, reliqua ad ornandum corpus, brachiaque Baſilicæ contexta fuerunt; Chiſiæ tamen, ut diximus (quod jure mireris) non Roſpiglioſiæ gentis, ſtemmate inſignita.

Aulæa cœpta ab Alexand. VII.

Completa à Clemẽte IX.

Sub

Sub iſtâ Hemiſphærij mole, Apoſtolorum Confeſſionem coronante, quatuor viſuntur loculamenta, magnis Sanctorum ſtatuis decorata; S. Veronicæ, & S. Andreæ Apoſtoli dextrorsùm: ſiniſtrorsùm B. Helenæ Auguſtæ, & Beati Longini Martyris. His alia quatuor ejuſdem ferè magnitudinis imminent inducta auro, cochlidibus è marmore columnis, epiſtyliis, & coronis inſtructa: marmoreo è podio ſubterproſtante ſacræ Reliquiæ ſtatis anni diebus Romano Populo oſtendi ſolent. Ex iis pendebant quatuor vexilla opere egregio, venuſtâque formâ, aureis & argenteis in orbem filis pendentibus viſenda, in quibus pictæ Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE imagines aureis item ſplendoribus circumfuſæ radiabant.

Vexilla SS. Petri & Mariæ Magdalenæ.

Innumeri librarum octo cerei, ligneis candelabris auro collucentibus infixi, ſuperiorem, inferioremque tholi majoris circulum prominentem, in orbem ardentes, quaſi ſtellis cælum, colluſtrabant: indè, ſeù à capite longiſſima cereorum ſeries per totius Baſilicæ corpus, & brachia in formam Crucis tranſversìm ducta, tendebatur, ſuprà projecturas concamerationibus proximas pulcherrimo ordine diſpoſita. Coronæ etiam columnarum, podiaque vicina Sacellis, ingentem illorum numerum ſuſtinebant. Altaria ubique multis illuſtria luminibus ardebant. Ara præſertim maxima ſuperſtructa tumulo Sanctorum Petri, & Pauli inter cæteras enitebat, velut inter ignes Luna minores, cereis clara, ornatu auguſta, pluribus Apoſtolo-

Ornatus Altaris Maioris

ſtolorum ſtatuis ex auro, atque argento conſpicua: cum Cruce, & candelabris aureis (horum tamen materiam longè ſuperabat opus) ab Alexandro Cardinale Farneſio, olim Vaticanæ Baſilicæ Archipresbytero, eidem Altari deſtinatis; quibus nunc Cardinalis Franciſcus Barberinus, nupèr etiam prædictæ Baſilicæ Archipresbyter, alia quatuor paris materiæ, & artificii candelabra addere parat, pro innatâ ſibi munificentiâ, & pietate: præter alia plura magni pretii oblata dona; inter quæ principatum tenet è puriſſimâ cryſtallo vaſculum, figurâ oblongâ, auro diſtinctum, mirabili opere, elegantiâque perfectum, cujus ſplendore ſpectantium oculi præſtringuntur; ad ſacratiſſimum Lanceæ ferrum, quo demortui Chriſti latus apertum fuit, includendum, & aſſervandum. Duplicem Aræ frontem bina amicula, ſeù pallia (frontalia vulgò dicimus) auro, opere phrygio, undique obducta, & ornata magnificè veſtiebant; de quibus fuſiùs infrà, cùm de ſacrâ ſupellectili egerimus. Vicinum prædictæ Aræ hemicyclum, marmoreis columellis munitum, & Sacram Apoſtolorum Memoriam, pretioſis ſtratam marmoribus, argenteæ Cælitum ſtatuæ, innumeris intermicantibus cereis, cingebant, & decorabant.

Cardin. Barberini munificentia.

Ad caput Baſilicæ contrà Aram maximam inter duas maiores, & ſuperiores pilas ampla Theatri machina aſſurgebat, hemicycli formam referens, ligneis undique cancellis, ad arcendam turbam, clauſa. Quatuor graduum ordines partim recti,

Theatri deſcriptio

par-

partim arcuati, palmâri altitudine, latitudine duplicatâ, à fronte, & lateribus in medium excurrebant, & facilem, ac commodum ad ipſius Theatri aream aſcenſum dabant. Ambitus ducentos ſexaginta palmos, centum octoginta ſex latitudo complectebatur. Ex eo in juſtam altitudinem elato ſubjectæ Baſilicæ populo exundantis jucundiſſimus erat proſpectus. In fronte, Solium Pontificium, majeſtate plenum, aureo fulgôre nitidum, in loco gradibus ſeptem edito, eminebat (ut auguſtior altè ſedentis ſpecies apparêret) quod deſuper umbellâ phrygionico contextâ opere tegebatur, lemniſcis aureis, auroque fimbriatis laciniis adornatâ. Ligneæ columnæ duplices, picturatis, inauratiſque baſibus, capitibus, & epyſtiliis, hinc indè ſuſtinebant umbellam. In tabulam ovatâ figurâ ſuprapoſitam concinnâ venuſtate ſolium deſinebat: quam Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE effigies aureo fulgôre lucentes, & aptis expreſſæ coloribus illuſtrabant; columbâ Spiritûs Sancti ſymbolo, expanſis alis, eorum capitibus inſidente. Puſiones duo adpicti plenis buccis tubas inflare videbantur; quaſi vellent ſacræ Canonizationis famam per univerſum terrarum Orbem divulgare, ac celebrem reddere. Tegebant utrumque latus ſolii ſtatuæ Prudentiæ, & Temperantiæ, altæ palmos tredecim, elegantibus proſtantes baſibus, ad pedes quinque erectis. In averſâ ſolii parte, binæ aliæ columnæ anterioribus reſpondebant, pari magnitudine, & ornatu. Area lata palmos quatuordecim

decim, longa viginti quatuor erat, totaque, unâ-cum gradibus, purpureis tapetibus cooperta.

Ab altero Pontificii throni gradu, duplex ſubſelliorum ordo dextrâ, lævâque Eminentiſſimis DD. Cardinalibus deſtinatus, in medium ductu perpetuo, arcuatâ formâ, excurrebat, duobus fultus gradibus, tabulatis à tergo erectis conſpicuus, ut digniùs, & commodiùs ſedentes exciperet. Poſt ſubſellia Cardinalium duplex alius decurrebat ordo ſedilium; primus Epiſcopis: ſecundus ad dextrum latus Patribus Pœnitentiariis, ad ſiniſtrum Protonotariis, & reliquis Officialibus iis adjunctis deſignatus.

Veſtiariū S. Pontif. Arcuatum ſubſelliorum ordinem à dextris excipiebat areola, quam Summi Pontificis Veſtiarium (parvum ſolium appellant, hoc eſt, in quo is rem divinam facturus ſacras induere veſtes conſuevit) holoſericis auro textili, argentoque criſpante magnificè conveſtitum occupabat: hanc, & ſubjectos illi gradus, quò dignior inceſſus eſſet, purpurei tapetes operiebant. Extremum ſibi theatri locum vendicabant, ac finiebant variâ, & concinnâ ſpecie tabellæ, in angulis aſſurgentes Baſilicam verſùs, opere egregio pictis geniorum formis, & floſculis auro, atque argento illuminatis, eximiè ornatæ.

Sveciæ Reg. Thalamus. E' regione, Sereniſſimæ Reginæ Sveciæ Thronus (thalamum vocant) paratu regio, in areolâ omninò ſimili, hoc eſt longâ palmos triginta-quatuor, latâ ſexdecim eminebat. Tribus ille gradibus elevabatur, hinc indè holoſerico punicei coloris vil-

loſo aureis diſtincto lineis coopertus. Cœlum ſimili prorsùs fulgebat ornatu: interior ejus ſinus pretioſis, auro intermicante, ſtromatis ſplendebat. Ab utroque latere ſericei funiculi, quò Regina commodiùs, ac liberiùs proſpectare omnia poſſet, cortinas paululùm ſublevabant, & amovebant. Thalami aream, graduſque, rubri coloris periſtromata veſtiebant. Medium tenebat ſella è ſerico aureo confecta, clavis aureis munita, & fimbriis ex auro circumpendentibus ornata, Regiam exceptura Majeſtatem.

Statuæ Hiſpaniæ & Etruriæ.

Binæ aliæ paris cum ſupramemoratis ſtructuræ, ornatûſque, ſed altioribus elatæ baſibus ſtatuæ extrema Cardinalium ſubſellia, ac ſedilia Prælatorum, ab utroque latere claudebant, ac terminabant. Dextra exprimebat Hiſpaniam, dominantis habitu, faſtuque inſignem, turrito diademate coronatam, ſceptro jubentis more, parùm inclinato conſpicuam. Siniſtra referebat Etruriam, elato manu ſceptro inſtructam, & Ducali coronâ redimitam. Illa Hiſpaniarum Regis: hæc Magni Ducis Etruriæ inſignia majori ſcuto inſerta præferebat. Hærebant ſtatuarum baſibus tabellæ in medium prodeuntes, & in lunulæ formam radiantes, quas elati genii inter encarpos, reſteſque pomorum, ac fructuum egregiè depicti, auroque interlucente venuſti, interjectis pulchrè floribus, adornabant.

Inſignia Regis Catholici.

Inſignia M. Ducis Etruriæ.

Ampliſſimam Theatri molem Cœlum aureum ſtellis nitidum, apibuſq; diſtinctum obumbrabat: & coronam operi, ſeu coronidem, imponere videbatur.

Semicirculari verò figurâ erecta ex utroque latere tabulata Theatro imminebant, aulęis ſericis adornata, ligneis craticulis auro ſplendentibus permunita: quorum frontem ſupernè ambiebat faſcia latitudinis bipalmâris, holoſerico, auroque contexta, opere phrygio ſummâ arte elaborata. Hæc viris, ac fœminis principibus ad indè commodè ſpectandum ſacras Canonizationis cæremonias fuerunt aſſignata. Alia his ſimilia, pretii quamquàm minoris paratu veſtita, inferiores cingebant hemiſphęrii pilas, Confeſſioni Apoſtolorum obverſas, in modicam altitudinem elata, ligneis munita turriculis, idoneis fulta columnis, & multiplici pluteorum interjectu diſtincta; undè libero, unoque viſu, oculi ſacris adſtantium omnia commodè metirentur.

Ad Theatrum undequaque cancellis clauſum, & circumſeptum duplex dabatur aditus, quem militaris Helvetiorum cuſtodia muniebat; ſub imperio tamen Excellentiſſimi D. D. Caroli de Comitibus Ducis Poli, Sacri Hoſpitii Magiſtri: quam dignitatem nobiliſſimæ Comitum Familiæ competere à tempore, quod hominum memoriam excêdit, clariùs eſt, quàm ut probatione indigeat.

Ex Cæremoniali Rom. lib 3. tit. 2. c. 2.

Pluribus rem deſcribere ſuperſedeo, cujus eximiam pulchritudinem, cum religioſâ majeſtate conjunctam, is ſolùm concipere animo poteſt, qui oculis antè ſubjecit.

Solemnitas Canonizationis.

Igitur cùm omnia jam expedita eſſent, & præparata, felix tandem, fauſtaque Orbi Chriſtiano illuxit dies, omnium votis expetita, Dominica in

Albis

Albis XXVIII. Aprilis, tantæ celebritati deſtinata. Horâ diei duodecimâ (Italico more numerando) in Capellam Sixtinam convenerunt DD. Cardinales, Epiſcopi, Pœnitentiarii Baſilicæ Vaticanæ, & cæteri, quibus competit Canonizationis ſolemniis intereſſe; hac tamen veſtium ſacrarum diſtinctione: Cardinales Epiſcopi cum pluvialibus: Cardinales Presbyteri cum planetis: Cardinales Diaconi cum dalmaticis; Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi cum pluvialibus, & mitris; Pœnitentiarii planetis albis: reliqui Prælati rochettis,& ſuperpelliceis erant induti, exceptis Gubernatore Vrbis, Oratore Lucenſi Eccleſiaſtico, (quem Sanctiſſimus Protonotarii Honorarii dignitate, durante Legatione, honeſtavit) Theſaurario Cameræ, Protonotarijs, & Officialibus iis adjunctis, qui cappis ornati erant. Duo ſeculares Oratores Lucenſes contextis ex holoſerico villoſo violaceo togis: Conſervatores Vrbis aureis amicti conſiſtebant. Officiales Capellæ Pontificiæ, & Papæ familiares rubeas habebant veſtes: Advocati Conſiſtoriales violaceas: Capellani Papæ,& Honorarii,Intimique Pontificiæ Aulæ Cubicularii rubeas, caputiis de more inverſis.

Anno 1669.

Veſtes ſacræ in Canonizatione.

Præſtituto tempore Summus Pontifex ad Sacrarium Capellæ Sixti IV. deſcendit: quò DD. Cardinalis Vrſinus, Prior Præsbyterorum, Cardinalis Haſſiæ, & Cardinalis Carolus Barberinus Diaconi, tres Auditores Rotæ, nempè Decanus ad mitram, & duo juniores ad veſtis Pontificiæ fimbrias, ne terram contingerent, ſuſtinendas, paulò antè conve-

nerant. Ibi Sanctiſſimus ſacras, & novas induit veſtes, multo diſtinctas auro, & ad hanc celebritatem de induſtriâ comparatas: nempè faldam, amictum, albam, cingulum, ſtolam, & pluviale magnum, ſeu, ut vocant, mantum Pontificium: & tiarâ redimitus, thus immiſit in thuribulum, miniſtrante naviculam Cardinale Vrſino; mox anteriores veſtis fimbrias duobus Auditoribus Rotæ, poſteriores verò tùm veſtis, tùm pluvialis Oratore Venetorum, ſuſtinentibus, pedès ad Capellam Sixti proceſſit inter prædictos Cardinales Diaconos: præferente Crucem D. Emerix Rotæ Auditore, Subdiacono Apoſtolico, poſt Votantes (ſic appellant) Signaturæ Iuſtitiæ, Acolythos; videlicèt poſt Acolythum thuriferarium, & ſeptem alios cũ candelabris.

Auditores Rotæ Subdiaconi Votantes Signat. Acolyti quomodo creati.

Quâ verò ratione Votantibus Signaturæ, & Rotæ Auditoribus id muneris demandatum fuerit; quamvìs mei non ſit inſtituti referre; paucis tamen hìc præſtringere operæ pretium duxi. Scitu enim injucundum, & à propoſito alienum id paucis proſequi, nequaquàm arbitror; cùm Pontificiæ Capellæ majeſtatem in primìs deceat; cujus ego ordinem, rituſque, cùm idonea ſe dat occaſio, deſcribo.

Abuſus inductus in Capella Pontificia.

Alexander VII. ſan. memor. initio Pontificatûs, prudentiſſimè advertit, multùm decedere de priſtino ſplendore, ac majeſtate Pontificiorum Sacrorum, niſi radicitùs evelleretur abuſus, qui non ſine gravi piorum offenſione, & Eccleſiaſtici decôris deminutione paulatìm irrepſerat in Capellam: admittendo ſcilicèt ad Pontificii Altaris miniſteria,

abſ-

abſque ullo delectu, nonnullos etiam, qui obſcuro licèt, & humili loco nati eſſent, illa tamen ambire, & ſoluto ritè pretio coëmere auſi fuerant. Igitur nobilitandæ Capellæ, & priſtino decôri reſtituendæ ſtudio ductus, hominibus illis, qui coemptorum reddituum titulo, ac jure nixi, ſolemnioribus Capellis intereſſe conſueverant inter Rotæ Auditores, Abbreviatores literarum Apoſtolicarum, cæteroſque Romanæ Curiæ Prælatos, ac Miniſtros (quorum pro loci amplitudine, & dignitate magnus eſt numerus) pretium optimâ fide reſtituit, & ſtipendiorum, reddituumque onera in perpetuum ſubſtulit: eorumque Collegia ſuppreſſit, & penitùs extinxit. Illorum autem loco, præcipuos Vrbis Proceres, ac viros in Aulâ Romanâ, dignitate, & honoribus præcellentes, ad Pontificii Altaris obeunda miniſteria delêgit; qui ſatis amplum, ac condignum tam honorificæ operæ pretium eſſe ipſam ejus exhibendæ celſitudinem exiſtimarent. Itaque Rotæ Auditoribus à primæva inſtitutione Pontificiis Capellanis, (ampliſſimum horum Collegium quâ polleat dignitate, & auctoritate, nemo eſt qui neſciat) veſtem violaceam, & cingulum pilei ejuſdem coloris deferendi jus attribuit, ac ut in poſterùm Subdiaconorum Apoſtolicorum munus gererent, & locum obtinerent, ſancivit. Votantes quoq; Signaturæ Iuſtitiæ, quorum poteſtas in Romanâ Curiâ magna eſt, Capellæ miniſterio addixit, & Acolythorum officio inſignivit; edito, ac obſignato ſuper his diplomate ſequentis tenoris.

Alexand. VII. cõſilium de nobilitanda Capella.

Auditores Rotæ Subdiac. Apoſtol. creãtur.

Votantes Sign. Iuſtitiæ Acolythi Apoſt. creantur.

ALE-

Breve ſuper Officijs Subdiaconorũ, et Acolythorũ Apoſt.

Ad perpetuam rei memoriam. Nuper certis ex cauſis tunc expreſſis omnia, & ſingula officia Subdiaconorum, & Acolythorum Apoſtolicorum nuncupatorum ſuppreſſimus, & abolevimus unà cum eorum Collegijs, juribus prærogativis, & emolumentis quibuſcumque, ac ſingulorum Subdiaconorum, & Acolythorum prædictorum nominatìm enumeratorum titulis, & conceſſionibus, ita ut ex tunc in poſterum ſingula Collegia præfata extincta penitùs eſſent, & ceſſarent omninò, neque ſinguli, ut præfertur, enumerati, Subdiaconi, & Acolythi appellari, ſeù denominari, aut nuncupari poſſent; & aliàs prout in Cedulâ Motûs proprii noſtri deſuper manu noſtrâ ſignatâ, cujus tenorem præſentibus pro plenè, & ſufficientèr expreſſo, & verbatìm inſerto haberi volumus, uberiùs continetur. Quamobrem ne propter ſuppreſſionem, & abolitionem hujuſmodi Nos, & Romani Pontifices Succeſſores noſtri neceſſario Subdiaconorum, & Acolythorum miniſterio in ſolemni Miſſarum, & aliorum divinorum Officiorum celebratione, cæteriſque functionibus Eccleſiaſticis careamus, pro noſtrâ paſtorali curâ providêre volentes, Motu proprio, ac ex certâ ſcientiâ, ac maturâ deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine, dilectos filios Capellanos noſtros cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores nunc, & deinceps perpetuis futuris temporibus exiſtentes Subdiaconos

Apo-

Apoſtolicos ; nec-non dilectos etiam filios utriuſq; Signaturæ noſtræ Referendarios, qui nunc ſunt, & pro tempore quandocumq; erunt noſtræ Signaturæ Iuſtitiæ Votantes, Acolythos Apoſtolicos tenore præſentium,facimus,creamus,conſtituimus,& declaramus, ipſumq; prædictorum Auditorum Collegiú, nec-non præfatos Signaturæ Iuſtitiæ Votantes in locum Subdiaconorum, & Acolythorum per Nos, ut præmittitur, ſuppreſſorum, & abolitorum reſpectivè cum eodem omninò honore aſſiſtendi, & inſerviendi Nobis, & Romano Pontifici pro tempore exiſtenti, tàm in Capellâ noſtrâ, quàm in aliis, in quibus Nobis, & Romano Pontifice pro tempore exiſtente,præſentibus divina celebrabuntur officia, Eccleſiis, nec-non proceſſionibus, cæteriſque functionibus Pontificiis,ad quod dicti Subdiaconi, & Acolythi ratione ſuorum officiorum antè illorum ſuppreſſionem, & extinctionem, ut præfertur, factas,quomodolibèt tenebantur, & obligati erant, & cum omnibus, & ſingulis honoribus, prærogativis, præcedentiis, & præeminentiis, quæ de jure, aut ex Conſtitutionibus, & Indultis Apoſtolicis,vel ex uſu, & conſuetudine, & aliàs quomodocumque Subdiaconis, & Acolythis Apoſtolicis, ut præmittitur, ſuppreſſis, & abolitis, illorumque Collegiis antè ſuppreſſionem, & abolitionem hujuſmodi competebant, exceptis tamen quibuſvis redditibus, & emolumentis temporalibus ipſis Subdiaconis, & Acolythis, illorumque Collegiis olim aſsignatis, & antè eaſdem ſuppreſsionem, & abolitionem il-

lis

lis debitis, & per eos percipi ſolitis, quæ Cameræ noſtræ Apoſtolicæ per Nos jam applicata, & incorporata ſunt, motu, ſcientiâ, deliberatione, ac poteſtatis plenitudine, & tenôre paribus ſubſtituimus, & ſubrogamus. Ac inſuper præfatis Auditoribus, & eorum ſingulis nunc, & in futurum quandòcumq; exiſtentibus pro majori miniſterii eis per præſentes injuncti decôre, ac ſuarum perſonarum ornamento, ut deinceps veſtem interiorem, quæ ſubtanea, nec-non aliam exteriorem, quæ mantellettum vulgò nuncupantur, violacei coloris, ac etiam galeri redimiculum, *cordone* vulgò dictum ejuſdem coloris violacei, ubique deferant, præcipimus, & mandamus. Injungentes propterea dilectis pariter filijs cæremoniarum ejuſdem Capellæ Magiſtris, ut eoſdem Auditores ad Subdiaconorum, & Votantes præfatæ Signaturæ Iuſtitiæ ad Acolythorum reſpectivè officia in Capellâ, aliiſque Eccleſiis, ac proceſsionibus, cæteriſque actibus, & functionibus præfatis cum aſsignatione loci congrui, ut moris eſt, exercenda admittant, ac decernentes eaſdem præſentes literas etiam ex eo, quòd quicumque etiam ſpeciali expreſsione digni in præmiſsis intereſſe habentes, ſeù habere quomodòlibet prætendentes ad ea vocati, & auditi, ſeù cauſæ, propter quas ipſæ præſentes emanarunt, adductæ, verificatæ, aut juſtificatæ non fuerint, aut ex aliâ quâcumque causâ, colore, prætextu, & capite etiam in corpore Iuris clauſo, etiam enormis, enormiſsimæ, & totalis læſionis, nullo unquàm tempore

Veſtem, & cingulum pilei violacei color. concedit.

re

re de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeù intentionis noſtræ, & intereſſe habentium conſensûs, & alio quolibet quantùmvis magno, ſubſtantiali, & inexcogitabili defectu notari, impugnari, invalidari, in controverſiam revocari, ad terminos Iuris reduci, aut adversùs illas apeřitionis oris, reſtitutionis in integrum, vel aliud quodcumque Iuris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut etiam motu ſimili conceſſo quempiam in Iudicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare poſſe, neq; eaſdem præſentes ſub quibuſvis ſimilium, vel diſsimilium gratiarum, & voluntatum revocationibus, ſuſpenſionibus, & aliis contrariis diſpoſitionibus comprehendi, aut comprehenſas cenſeri, ſed ab illis ſemper exceptas, & quoties illæ emanabunt, toties in priſtinum, & validiſsimum ſtatum reſtitutas repoſitas, & plenariè reintegratas, ac etiam ſub poſteriori datâ per eos, ad quos pro tempore ſpectabit, reſpectivè eligendâ, de novo conceſſas, firmaſque, validas, & efficaces perpetuò exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ſicque, & non aliter in præmiſsis per quoſcumque Iudices ordinarios, & Delegatos, etiam S.R.E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & alios quoſlibèt quâvis auctoritate, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublatâ eis, & eorum cuilibet quâvis alitèr judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecùs ſuper his à quoquam quâvis auctoritate ſcientèr vel ignorantèr contige-

 rit

rit attentari. Non obſtantibus omnibus, & ſingulis, quæ in prædictâ Cedulâ Motûs proprii voluimus non obſtare, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris Die XXVI. Octobris M DC LV. Pontificatûs noſtri Anno Primo.

G. Gualterius.

Canonici Patriarchaliũ aſſiſtẽtes celebranti in Capella.

Quò autem ſuus Romanis cæremoniis nitor, ac dignitas pleniùs reſtitueretur, & Capellæ Pontificiæ amplitudini, atque ſplendôri meliùs conſultum foret, ſtatuit, ut in poſterum Cardinali, ſeù Antiſtiti in eâdem Capellâ ſacra facienti trium Patriarchalium Eccleſiarum Canonici munere Aſsiſtentium præſtò eſſent; nempè ut Canonicus Baſilicæ Lateranenſis officio, ac munère Presbyteri: Canonicus Baſilicæ Vaticanæ, Diaconi: S. Mariæ Majoris, Subdiaconi miniſterio fungerentur. Sancivit inſuper, ut unumquodque ex harum Baſilicarum Capitulis jus haberet eligendi per ſuffragia Canonicos ſex, è quorum numero Summus ipſe Pontifex unum pro ſingulis Baſilicis deſignaret ad prædicta munera obeunda; quos, ad majus eorumdem decus, & ornamentum, uſu violacei coloris, locoque inter utriuſque Signaturæ Referendarios, ac Prælatos Pontificis pro tempore domeſticos, honeſtavit. Clericos quoque Cameræ Apoſtolicæ Præſidentes ad aſſiſtentiam in eâdem Capellâ præſtandam revocavit, cæteroſque Miniſtros inſtituit, & creavit, literis in formâ Brevis obſignatis. Quarum

Clerici Cam. in Capellam revocati.

rum

rum exemplaria referre ſupervacaneum duximus; unum tamen hîc apponere voluimus, ex quo facilè erit de cæteris conjecturam facere.

ALEXANDER PP. VII.

Ad perpetuam rei memoriam. Aliàs Nos, qui decôrem Domûs Dei, ex quo in ſortem Domini vocati fuimus, unicè ſemper dileximus, ut divinorum officiorum in Capellâ noſtrâ Pontificiâ celebrandorum, functionumque Pontificiarum dignitati, & ſplendôri conſuleremus, dilectos filios Capellanos noſtros cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores Subdiaconos Apoſtolicos primo loco conſtituimus; dilectos verò pariter filios Cameræ noſtræ Apoſtolicæ Clericos Præſidentes ad aſſiſtentiam, & miniſterium in Capellâ, & functionibus Pontificiis prædictis revocavimus, & reſtituimus; nec non dilectos itidem filios utriuſque Signaturæ noſtræ Referendarios Votantes Acolythos Apoſtolicos, ſuppreſſis, & amotis aliis Subdiaconis, & Acolythis Apoſtolicis, quorum officia erant venalia, creavimus, & conſtituimus. Ac Presbyteri aſſiſtentis, Diaconique, & Subdiaconi Venerabilibus fratribus noſtris S.R.E. Cardinalibus, ſeù Prælatis aſſiſtentibus miſſas ſolemnes in eâdem Capellâ celebrantibus miniſtrantium officia per aliquos ex Canonicis Eccleſiæ Sancti Ioannis Lateranenſis, ac Baſilicæ Principis Apoſtolorum, & Eccleſiæ Sanctę Mariæ Majoris de Vrbe reſpectivè peragi debere ſtatuimus, dictoſque Canonicos in utrâque Signa-

Ad Capellæ miniſteriū vocati.

Auditores Rotæ.

Clerici Cameræ.

Votantes Signat.

Canonici Patriarchalium Presbyter Diaconus & Subd. Capellæ.

turâ noſtrâ Referendarios creavimus. Nunc autem ut miniſteria Clericorum Ceroferariorum, quæ in Capellâ, & functionibus Pontificiis hujuſmodi inconcinnè, & imperitè antè-hac à perſonis, prout caſus tulit, ſine delectu adſumptis peracta fuiſſe cognovimus, in poſterùm decentèr, & accuratè, ut par eſt, obeantur, pro curâ noſtrâ paſtorali providere cupientes. Motu proprio, ac ex certâ ſcientiâ, & maturâ deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine quatuor officia Clericorum Ceroferariorum Capellæ Pontificiæ prædictæ totidem Clericis idoneis, qui vitæ, & morum honeſtate præditi, ac in vigeſimo ſaltem eorum ætatis anno, & in quatuor minoribus ordinibus conſtituti ſint, & non ſolùm ea, quæ à dilectis etiam filiis cæremoniarum ejuſdem Capellę Magiſtris in Capellâ, & functionibus Pontificiis hujuſmodi eis reſpectivè injungentur, peragere, ſed etiam Nobis, & Romanis Pontificibus ſucceſſoribus noſtris pro tempore exiſtentibus ſervitium Auxiliatorum Buſſolæ, qui *Buſſolantes* vulgò vocantur, exhibere teneantur, à Nobis, & iiſdem Succeſſoribus noſtris Romanis Pontificibus dumtaxat per literas Apoſtolicas in ſimili formâ Brevis ad ipſorum Clericorum vitam quoties illa tam à primævâ eorum erectione, quàm poſteà quandòcumque, ac ubicumque, & quovis modo vacare contigerit, conferenda, tenore præſentium perpetuò erigimus, & inſtituimus. Ac ipſos Clericos Ceroferarios officia à Nobis per eaſdem præſentes erecta hujuſmodi pro tempore obtinen-

Buſſolantes creantur Ceroferarÿ Capellæ.

tinentes, & eorum ſingulos auxiliatores Buſſolæ prædictæ, ſivè Buſſolantes cum proviſione, juribus, ſalariis obventionibus, regaliis, xeniis, & emolumentis quibuslibèt ordinariis, & extraordinarijs, quocumque nomine nuncupatis, quæ ab aliis auxiliatoribus Buſſolæ, ſive Buſſolantibus percipi ſolent, & poſſunt, ac poterunt quomodolibèt in futurum, ità quòd iidem Clerici Ceroferarii illam, & illa pariformitèr, & æqualitèr cum cæteris Buſſolantibus prædictis percipere poſſint, & debeant, motu, ſcientia, deliberatione, poteſtatis plenitudine, & tenore prædictis, creamus, & conſtituimus, illoſque aliorum Auxiliatorum Buſſolæ hujuſmodi numero ad eorum vitam reſpectivè favorabilitèr aggregamus. Mandantes, &c. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris Die X. Iunii MDCLVII. Pontificatûs noſtri Anno Tertio.

G. Gualterius.

Subſequentes clauſulas generales in Brevi contentas ex induſtriâ omittimus, ne pluribus fatigemus Lectorem, noſque longiùs, quàm par eſt, à noſtri operis inſtituto excurrere videamur. Actorum itaque narrationem reſumamus.

Dum Pontifex in Sacrario moraretur, paratas ſibi induendo veſtes; Magiſtri Cæremoniarum ſingulis Cardinalibus, Epiſcopis, & cæteris, qui in prædictâ Sixti Capellâ Sanctiſſimum præſtolabantur, candidos cereos diſtribuêrunt: ità ut, cùm Sanctiſ- *Cerei diſtribuuntur in Capella.*

ctiſſimus in Capellam ingreſſus eſſet, omnes cerei eſſent accenſi. Vbi Sanctitas Sua, flexis antè aram genibus ſine tiarâ, paululùm oravit, ſurrexit, & allatis ab Aſſiſtentibus Patriarchis, nempè Conſtantinopolitano, & Antiocheno, libro, & candelâ, aſſiſtente paritèr Cardinale Barberino Decano, ſtans cecinit verſiculum Hymni *Ave maris Stella*: quem Cantores Capellæ Pontificiæ proſecuti ſunt. Dumque tres ſequentes hymni verſiculos canerent, Pontifex in genua provolutus orabat: illis verò abſolutis, ſurgens mitram reſumpſit, & ſellam geſtatoriam conſcendit. Mox recto ordine, ſummo ſilentio, & pietate pari, ſolemnis ſupplicatio ad Baſilicam Vaticanam inſtitui cœpit, in quâ bini ac bini, cereos præ manibus tenentes accenſos, incedebant.

Cardin. Roſpigl. Procurator Canonization. offert cereos.

Sanctiſſimo interim in ſede exiſtenti Eminentiſſimus D. Cardinalis Roſpiglioſius à Majeſtate Cæſareâ, & Catholicâ ad inſtandum pro Canonizatione Beatorum, ut ſuprà diximus, deſignatus, tres cereos variis ex auro floſculis, ramiſque turgentibus ornatos, ſupplex obtulit, & ad ſingulorum oblationem manum Pontificis, genuque oſculatus eſt. Illorum alter effigie B. PETRI, ac inſignibus Summi Pontificis, & Catholicæ Maieſtatis; alter effigie B. MARIAE MAGDALENAE, nec-non ſtemmate Pontificio, & Cæſareo decôratus erat. Quos Sanctitas Sua tradi juſſit Oratoribus Venetorum, & Lucenſium in publicâ ſupplicatione portandos. Minorem ſibi retinuit, ac ſiniſtrâ manu in eâdem ſupplicatione detulit: dexteram ad populo benedi-

cen-

cendum liberam, & expeditam reliquit. His peractis, Sanctiſſimus ſellâ eminens geſtatoriâ, ſub pretioſâ umbellâ, quam Signaturæ Referendarii, rochettis, & ſuperpelliceis induti, oblongis contis ſuſtinebant ſibi invicem ſuccedentes, ab Aulâ Regiâ exivit, & ad dextram flectens, per ſcalam proximam, cæruleo, & vitreo tecto ſtellulis interlito conſpicuam, ad majorem Palatii portam contendit, quæ in forum maximum ducit, Baſilicæ Vaticanæ obverſum.

Hîc univerſus Vrbis Clerus ſuperpelliceis indutus: omneſque Religioſorum hominum familiæ, accenſos cereos præ manibus tenentes, Pontificem opperiebantur. Hæc autem ſpecies, & ordo ſolemnis erat proceſſionis. *Supplicatio univerſi Cleri.*

Primùm ſupplicantes bini, ac bini accenſis cereis procedebant, ac prout exibant à palatii portâ, ab eâdem incipiendo, & longam hinc-indè ſeriem texendo, & alii aliis, ſervato antiquitatis ordine, & dignitatis jure, ſuccedendo, ad atrium uſque Baſilicæ, duas ab utroque latere efformando alas, protendebantur, & ſubſiſtebant, ſuis diſtincti Crucibus, & inſignibus Collegiatarum; ità ut juniores Cleri, & inferiores, Palatii portæ viciniores manêrent, à Baſilicæ verò atrio remotiores; antiquiores è contrà, & digniores, Baſilicæ magis vicini, à Palatio magis diſtantes eſſent. Pedeſtris militum acies, elegantibus inſtructa armis, circumfuſa, viam, quà ſolemnis ſupplicatio inceſſura erat, ad Baſilicam uſque Vaticanam muniebat. *Ordo proceſſionis.*

In

In Porticu, ejuſdem Baſilicæ Capitulum: intrà Baſilicam inſigniorum Vrbis Eccleſiarum Collegiatarum, nempè S. Mariæ Tranſtyberim, & Sancti Laurentii in Damaſo; deindè Patriarchalium Baſilicarum; idèſt, S. Ioannis in Laterano, & Sanctæ Mariæ Majoris, Canonici aderant.

Igitur inter ſtantem in foro Clerum, religioſâ hujuſmodi pompâ quaſi ſacrum triumphum repreſentante, graviter, ac lentè procedebant, & obeliſcum versùs eundo, indè ad dexteram flectendo, rectà ad Baſilicam pergebant Officiales Capellæ Pontificiæ, & familiares Papæ: Advocati Conſiſtoriales: Capellani Pontificis: Honorarii, Intimique Cubicularii.

Vexilla in ſupplicatione. Duo poſteà vexilla quadra, auro multo, argentoque diſtincta ſequebantur, haſtis prælongis erecta, expanſaque, in quibus à magni nominis Pictoribus ad vivum expreſſæ Beatorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE imagines ſpectabantur, quæ omnium ad ſe oculos, animeſque trahebant. Primum, B. MARIAE MAGDALENAE effigie inſigne, portabat P. Andreas Lao Procurator, & Vicarius Generalis Carmelitarum, cum aliis quinque primariis ejuſdem Ordinis Sacerdotibus; ſecundum verò B. PETRI P. Evangeliſta Pazzago Franciſcanæ familiæ Commiſſarius Generalis, cum aliis ſimiliter quinque dignioribus Fratribus Franciſcanis. Capellæ Pontificiæ Muſici ante ipſa ibant vexilla, ſuprà memoratum Hymnum *Ave maris Stella*: modulatis vocibus concinentes.

Iuſto

Iuſto poſteà intervallo ſuccedebant utriuſque Signaturæ Referendarii: Subdiaconus, Diaconus, & Presbyter Aſſiſtens Capellæ Pontificiæ: Abbreviatores: Votantes Signaturæ Iuſtitiæ Acolythi: Clerici Cameræ: & Auditores Rotæ, Subdiaconi Apoſtolici. Eminebat inter ſeptem poſtremos Acolythos, cereos accenſos in argenteis candelabris ferentes, Crux Pontificia. Mox Patres Pœnitentiarii Baſilicæ S. Petri: Abbates deindè inſignibus Pontificalibus utentes: Epiſcopi: Archiepiſcopi: & Præſules omnes, Papæ Aſſiſtentes; tùm Cardinales Diaconi: Presbyteri Cardinales: & Cardinales Epiſcopi, longo, ſed pulchro, & majeſtatis pleno, ordine ſequebantur. Veniebant poſteà Orator Bononiæ: Almæ Vrbis Conſervatores: Principes Solii: & Gubernator Vrbis; propè Pontificem prædicti Cardinales Diaconi aſſiſtentes: duo Auditores Rotæ: & duo Oratores, prægrandes cereos geſtantes. Sacram claudebat, & coronabat pompam Sanctiſſimus ipſe, ſede (uti diximus) ſublimi conſpicuus, & umbellâ tectus; poſt Pontificem inter duos illius Cubicularios aſſiſtentes, Rotæ Decanus incedebat, mitram Papæ ſuſcepturus. Extremam ſupplicationis partem cogebant, terminabantque Orator Lucenſis, Protonotarius, ut ſupra retulimus, Honorarius: Theſaurarius Cameræ Apoſtolicæ: Protonotarii: & Generales, ac Procuratores generales Ordinum Regularium.

Cùm Pontifex in Baſilicam perveniſſet, ad aram Sanctiſſimi Sacramenti in genua provolutus oravit;

factoque orandi fine, ad aram templi principem eminenti ſede delatus fuit.

Regina Svec. ſupplicationẽ ſpectat. Advenerat jam Sereniſſima Chriſtina Alexandra Svecorum Regina, quæ è feneſtrâ ſuperioris porticûs (benedictionis vulgò appellant) majori Baſilicæ portæ imminentis, incedentium ſupplicationem, non ſine pietatis ſenſu, ſpectaverat: ubi Summum Pontificem vidit ſublimi in ſede ferri, & ad medium jam forum pervenire, in Sanctiſſimæ Trinitatis ſacellum, quod alio nomine Sacramenti dicitur, deſcendit; illam comitante cum Excellentiſſimo D. Thomâ Roſpiglioſio Sanctiſſimi D. N. Nepote, Reverendiſs. D. Roccio Damaſci Archiepiſcopo, Pontificii Palatii Præfecto: indèque duodecim Helvetijs Pontificiæ cuſtodiæ militibus, & duobus ejuſdem Officialibus, quatuor item Mazzeriis cum argenteis clavis, in ſignum honoris ſuper brachia rejectis, ſtipata, intra ſepta Theatri ſe recepit, ac eminenti ſuper congeſta tabulata thalamo ſibi parato, pretioſis, ut diximus, operto ſtromatis, conſedit. *Regina in thalamo conſedit.*

Cardinales in ipſo Theatri aditu Reginam ſalutabant; illa innatâ majeſtate, & comitate, è ſellâ aſſurgens, ſalutantes officioſè reſalutabat; cum autem Sanctiſſimus eò perveniſſet, relictâ protinùs ſellâ, ad imum, & ſubjectum thalami gradibus pavimentum, non ſine magnâ religionis ſignificatione, & adſtantium exemplo, deſcendit; ibique complicatis ante pectus brachiis, oculiſque ad modeſtiam compoſitis, prætereuntem Pontificem, ſeu Chriſti in

terris

terris Vicarium ſupplicitèr venerata eſt; illiuſque benedictione perceptâ, ad ſuum ſe locum, ſellamque recepit. Pontifex verò ad aram maximam, proceſſit, ubi genu-flexus ſuper faldiſtorium pauliſpèr oravit; deindè iterùm Reginæ, & Cardinalibus benedixit, ac paratum ſibi in medio, & eminentiori Theatri loco ſolium conſcendit.

Verùm quià Lectoribus piis, & curioſis non erit ingratum, omnem ſeſſionis ordinem, ac diſtinctionem in Capellâ reſcire, illum propterea hìc apponere, ac deſcribere officii mei eſſe duxi. Cardinales, Epiſcopi, Pœnitentiarii, & Protonotarij ſuis quique ſedilibus, ut ſuprà retulimus: Cardinales verò Diaconi aſſiſtentes, ad dextrum, & ſiniſtrum latus Pontificis, conſedêrunt. D. Pompejo Vareſio Vrbis Gubernatori, & Vice-Camerario: D. Fabio Guiniſio Priori S. Ioannis, & Lucenſis Reipublicæ Oratorí: ac Bonaccurſio de Bonaccurſiis Cameræ Apoſtolicæ Theſaurario Generali, ſuprà Protonotarios locus eſt aſſignatus. In areâ Solii, propè Cardinales Diaconos, ſtabant novem ſuprà decem Antiſtites Sanctiſſimo Aſſiſtentes: in gradibus, iuxtà thronum hinc indè diſpoſiti Principes Solii, nempè Orator Venetus Antonius Grimanus: Bartholomæus Franciottus, & Raphael Manſius, Oratores Lucenſium: Camillus Roſpiglioſius, Sanctiſſimi D. N. germanus frater: Fr. Vincentius: Thomas: & Io: Baptiſta, Sanctitatis Suæ ex prædicto Camillo germano fratre nepotes: nec-non Comeſtabilis Laurentius Columna, Dux Palliani. Per gradus à

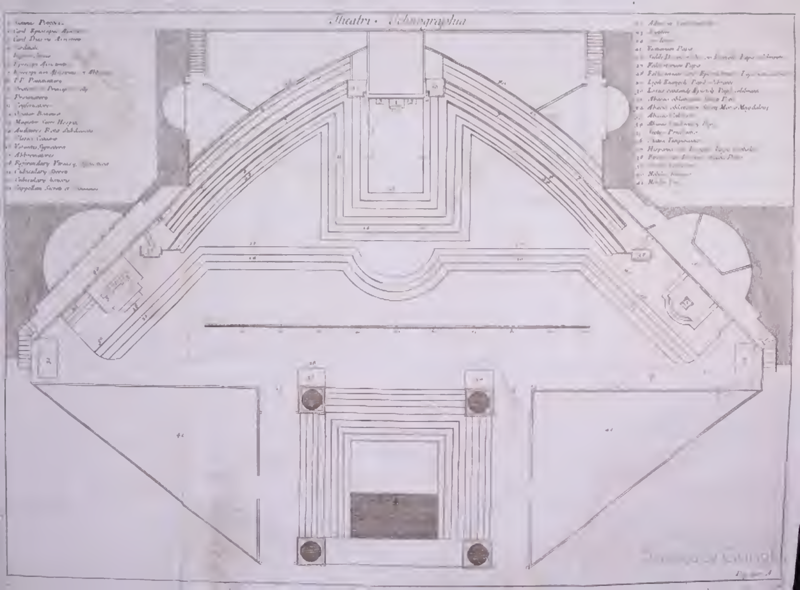
Ordo ſedendi in Capella.

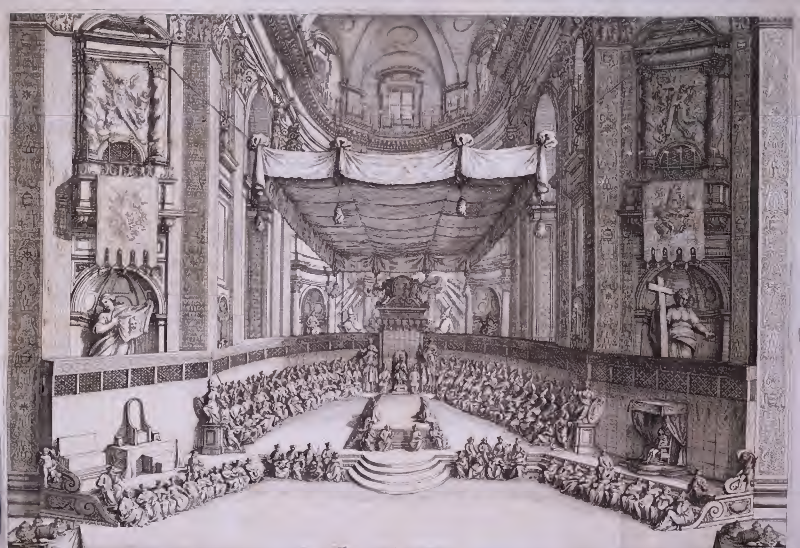
ſronte Solii, hinc Auditores Rotæ, cum P. Magiſtro Sacri Palatii Hyacintho Libello: indè Clerici Cameræ Apoſtolicæ. A' dexterâ parte in imis gradibus ſtabant Conſervatores Vrbis, ſcilicèt Aurelius Ciognius, Mutius Marcrius, Eq. Silvius Allius, & Tranquillus Columna Prior. Idoneus quoque datus eſt locus Oratori Bononiæ Ioſepho Paleotto infrà ſedilia, Epiſcopis, & Pœnitentiariis aſſignata. Super gradus, quibus, ut diximus, ad Theatri aream dabatur aſcenſus, varii Romanæ Aulæ Prælati, ſervato inter ſe antiquitatis, & dignitatis jure, ſedebant, nempè Votantes Signaturæ Iuſtitiæ: Abbreviatores: Referendarii: Cubicularii Secreti, & Honorarii: Sacri Conſiſtorii Advocati: & Capellæ Pontificiæ Officiales.

Cæterùm, quià auguſtiſſima hæc Summi Pontificis, & ampliſſima Sacroſancti Conſeſsûs majeſtas omnem ſuperat dicendi, ac ſcribendi facultatem; non erit abs re, totius theatri faciem, ſpeciemque, ſeù ſpeculum antè oculos proponere, ut in eo, unico velut intuitu, concipere poſſit animus quidquid oratione comprehendere non poteſt, vel ob ſtyli inelegantiam, vel ob imperitiam Scriptoris.

• • •

Itaque

Theatri · Ichnographia

Theatri Prospectus.

Itàque Summus Pontifex, hac magnificentiſſimâ ſacræ pompæ ſpecie, & dignitate, ab ipſo ſtatìm Baſilicæ ingreſſu, intuentium, & admirantium oculis objectâ, editiori eminens loco, triginta-ſeptem Cardinalium, ſexaginta, & amplius Antiſtitum, ac innumerorum ferè ex Romanâ Curiâ Præſulum frequentiſſimâ, & ampliſſimâ coronâ cinctus, delatum ſibi conſueto ritu excêpit obedientiæ obſequium: à Cardinalibus oſculo manûs: ab Epiſcopis oſculo genu: à Pœnitentiariis oſculo pedis.

Numerus Card. & Epiſcoporũ in Canonizat.

Poſtquàm Cardinalium antiquior Barberinus, Sacri Collegii Decanus, obedientiam præſtitit, à D. Caſalio Diacono, Baſilicæ Principis Apoſtolorum: D. Muti Subdiacono, Baſilicæ Liberianæ: Presbyteri munus obeunte D. Antaldo, Baſilicæ Conſtantinianæ, Canonicis, dalmaticâ, tunicellâ, & pluviali reſpectivè indutis, ab infimo Solii gradu ad faldiſtorium in cornu Epiſtolæ poſitum deductus eſt; ibique manus primùm lavit: deindè ſacras, pretioſas, & ad hunc ſolemnem diem paratas, induit veſtes.

Cardin. Barberinus Dec. induit veſtes pro celebranda miſſa

Abſolutâ obedientiæ functione, D. Fulvius Servantius (Cæremoniarum Magiſter, ſacrorum rituum peritiſſimus) ſedente jam à dextro Solii latere Cardinale Ginetto, antiquiore poſt Cardinalem Barberinum Epiſcopo Cardinale, ad ejuſdem Solii gradus deduxit Cardinalem Roſpiglioſium, delegatum, ut ſupra diximus, ad poſtulandam Canonizationem BB. PETRI, & MARIAE MAGDALENAE. Hic ubi ad Solium pervênit, factâ

Card. Roſpiglioſius Procurator ducitur ad Soliũ pro peten. Canonizat.

priùs

priùs Summo Pontifici profundâ capitis inclinatione, ſtetit medius, habens hinc indè genuflexos à latere ſiniſtro Cæremoniarum Magiſtrum, à dextro Comitem Alexandrum Caprariam Sacri Conſiſtorii Advocatum, conſuetâ veſte cum caputio indutum; qui uti erat genuflexus, Cardinalis nomine, à Suâ Sanctitate, ut eamdem Canonizationem peragere dignaretur, inſtantèr ſic poſtulavit.

BEATISSIME PATER.

Prima inſtantia

Reverendiſſimus D. Cardinalis Roſpiglioſius hîc præſens, nomine Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Leopoldi electi Imperatoris, & Majeſtatis Catholicæ Caroli Secundi Regis Hiſpaniarum, inſtantèr petit per Sanctitatem Veſtram catalogo Sanctorum Domini noſtri IESV Chriſti adſcribi, & tanquàm Sanctos ab omnibus Chryſti-fidelibus pronunciari venerandos B. PETRVM de Alcantarâ Ordinis Minorum, & B. MARIAM MAGDALENAM de Pazzis Ordinis Carmelitarum.

HIS autem Reverendiſs. D. Franciſcus Nerlius, Archiepiſcopus Florentinus, Sanctiſſimi D. N. Secretarius ab Epiſtolis ad Principes, ſtans in ſiniſtro Solii latere, his conceptis verbis ita reſpondit.

Reſponſũ D. Secretarij Papæ.

Edocta Redemptoris admonitionibus, ac exemplis Eccleſia, nihil arduis præſertim in rebus, inchoat, proſequitur, perficit, abſque multâ, & jugi piarum orationum Inſtantiâ. Quapropter, etiàm poſt tot alias, quà juris humani diligentias exquiſitiſ-

ſitiſſimas, quà Divinæ voluntati cùm agnoſcendæ tùm propitiandæ rationes complures adhibitas; in ipſo rei tranſigendæ limine, SS. D.N. adhuc nova inſtaurat Orationum ſubſidia. Etenìm jubet Venerabiles Fratres ſuos S. R. E. Cardinales, & univerſos huic celebritati præſentes Chriſti-fideles, humilitèr ſupplices, ac proſtratos antè Principis Apoſtolorum Confeſſionem, Phialas aureas, odoramentorum plenas, effundere in conſpectu Domini; quò beneplacitum in tam gravi negotio ſuum ex inacceſſibili luce proferre, benignè velit.

QVIBVS auditis, Cardinalis Roſpiglioſius, factâ Pontifici reverentiâ, medius inter Advocatum, & Cæremoniarum Magiſtrum, ad ſuum locum reverſus eſt. Mox Sanctiſſimus, mitrâ ornatus, ſuprà ſuppoſitum à Capellæ Clericis faldiſtorium in ipsâ Solii areâ genuflexus: Regina verò ſuper binis pulvinaribus è ſerico aureo, à Marchione de Monte, Regię ipſius Aulico, ſibi ſubjectis, innixa: omneſque alij ſuis quique, prout aderant, diſpoſiti locis, in genua provoluti, ad orandum ſe compararunt. Tùm duo Cantores flexis ante ſcabellum genibus, in quo Litaniarum librum collocaverant, & poſt Cardinalem Decanum eâ die celebrantem, ſuo item faldiſtorio in genua procumbentem, versâ in theatri aream fronte, dextrâ autem contrà altare ad cornu Epiſtolæ, ſiniſtrâ verò Pontificem versùs, Litanias Sanctorum plano cantu dicere cœperunt, quas uſque ad *Agnus Dei* continuarunt. Mox Pontifex *Litaniæ SS. canũtur.*

tifex ad ſuum thronum ſe recepit; & D. Cardinale Roſpiglioſio iterùm ad infimum Solii gradum, modo iam ſuperiùs relato, deducto: Comes Capraria Advocatus eiſdem prorsûs, quibus anteà diximus, cæremoniis, ſecundò inſtitit pro obtinendâ apud Sanctiſſimum BB. PETRI, & MARIAE MAGDALENAE Canonizatione, hoc modo.

BEATISSIME PATER.

Secunda inſtantia

Reverendiſſimus D. Cardinalis Roſpiglioſius hîc præſens, nomine Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Leopoldi electi Imperatoris, & Majeſtatis Catholicæ Caroli Secundi Regis Hiſpaniarum inſtantèr, & inſtantiùs petit per Sanctitatem Veſtram catalogo Sanctorum Domini Noſtri IESV Chriſti adſcribi, & tanquàm Sanctos ab omnibus Chriſti-fidelibus pronunciari venerandos BEATVM PETRVM de Alcantarâ Ordinis Minorum, & BEATAM MARIAM MAGDALENAM de Pazzis Ordinis Carmelitarum.

Ad hæc Reverendiſſimus D. Nerlius Secretarius ità reſpondit.

Reſponſum Dñi Sec. Pontificis.

Stat Angelus antè Altare, habens Thuribulum aureum. Repetitis igitur juſſu SS.D.N. denuò comprecationibus danda ſunt illi incenſa multa, ut det de Orationibus Sanctorum ſuper Altare aureum, quod eſt ante Thronum Dei.

QVIBVS peractis, Cardinalis Roſpiglioſius, cum

Advocato, & Cæremoniarum Magiſtro, eò, undè venerat, revertit. Pontifex verò mitratus, è throno deſcendens, ad faldiſtorium ſuper areâ, iterùm poſitum, oraturus proceſsit. Cùmque Cardinalis Haſsiæ Diaconus, qui ſtabat à deſtro Pontificis latere, ad populum converſus, altâ voce dixiſſet: *Orate*: Cardinalis Carolus Barberinus Diaconus, qui ſtabat à ſiniſtris, Pontifici mitram detraxit; & poſtquàm Sanctitas Sua, & cæteri, qui aderant, poſitis humi genibus, preces ad Deum fuderunt, altâ paritèr voce pronunciavit: *Levate*. Tunc Pontifex, aliique omnes ſurrexerunt; allatoque à Patriarchis Aſsiſtentibus libro cum candelâ, adſtante etiam Cardinale Ginetto, utpotè antiquiore poſt Decanum Cardinale Epiſcopo, Sanctitas Sua, antè faldiſtorium, cum cantu inchoavit Hymnum: *Veni Creator Spiritus*; in genua cum cæteris procumbens ad tres ſequentes verſus. Quibus cantatis, cum reliquis ſe ſe elevans, impoſitâ ſibi mitrâ, ad Solium rediit: ac ibi depoſitâ rursùs mitrâ, ſtetit uſque ad finem Hymni; eoque abſoluto, nonnulli è Cantoribus proſecuti ſunt ℣. *Emitte ſpiritum tuum, & creabuntur, Alleluja*. aliiſque reſpondentibus ℟. *Et renovabis faciem Terræ, Alleluja*. Sanctitas Sua, ſtantibus antè Solii gradus duobus Votantibus Signaturæ Iuſtitiæ Acolythis cum candelabris, & cereis accenſis, recitavit Orationem: *Deus, qui corda fidelium, &c.* redimitus poſteà mitrâ, paulispèr sêdit. Illicò Advocatus Capraria antè Solii gradus, genuflectens à dextris ſtantis Cardinalis Roſpiglioſii,

Sum. Pontif. rurſùs ad orationem

 ter-

tertiò, & inſtantiſsimè à Sanctiſsimo poſtulavit, ut Canonizationem tandem peragere, & perficere dignaretur, in hunc modum.

BEATISSIME PATER:

Tertia inſtantia Reverendiſſimus D. Cardinalis Roſpiglioſius hîc præſens, nomine Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Leopoldi electi Imperatoris, & Majeſtatis Catholicæ Caroli Secundi Regis Hiſpaniarum inſtantèr, inſtantiùs, & inſtantiſſimè petit per Sanctitatem Veſtram catalogo Sanctorum Domini Noſtri IESV Chriſti adſcribi, & tanquàm Sanctos ab omnibus Chriſti-fidelibus pronunciari venerandos B. PETRVM de Alcantarâ Ordinis Minorum, & BEATAM MARIAM MAGDALENAM de Pazzis Ordinis Carmelitarum.

Et Reverendiſs. Nerlius paritèr tertiâ vice paucis hiſcè verbis reſpondit.

Reſponſum Domini Secret. Papæ Aſcendit fumus incenſorum de Orationibus Sanctorum, de manu Angeli coràm Deo; cujus voluntate SS. D. N. jàm intellectâ, modò referet B. PETRVM de Alcantarâ in Sanctorum Confeſſorum numerum, & B. MARIAM MAGDALENAM de Pazzis in Albo Sanctarum Virginum aſcribet.

Itaque Summus Pontifex, aſſiſtentibus Patriarchis librum, & candelam ſuſtinentibus, adſtante quoque prædicto antiquiore Cardinale Epiſcopo, cum mitrâ ſedens, & majorem quodammodò hu-

manâ

manâ præferens majeſtatem, divino Spiritu afflatus, ex Cathedrâ BB. PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM Sanctos eſſe declaravit, eoſque univerſæ Eccleſiæ colendos, & adorandos propoſuit, his verbis.

Ad honorem Sanctæ, & individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Chriſtianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Noſtri IESV Chriſti, Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ac noſtrâ, maturâ deliberatione præhabitâ, & divinâ ope ſæpiùs imploratâ, ac de Venerabilium Fratrum noſtrorum S.R.E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum in Vrbe exiſtentium conſilio, B. PETRVM Confeſſorem, & B. MARIAM MAGDALENAM Virginem, Sanctum, & Sanctam eſſe decernimus, & definîmus, & Sanctorum catalogo adſcribimus: ſtatuentes, ab Eccleſiâ univerſali, quolibet anno, memoriam Beati Petri inter Sanctos Confeſſores non Pontifices, die decimâ-octavâ Octobris: & Beatæ Mariæ Magdalenæ inter Sanctas Virgines non Martyres, die vigeſimâ-quintâ Maii, piâ devotione recoli debere. In nomine Patris, & Filii, & Spiritûs Sancti. Amen. *Sententia Canonizationis.*

Stante interìm Cardinale Roſpiglioſio antè Solii Pontificii gradus, Comes Capraria in genua provolutus, ipſius Cardinalis nomine, ſententiam Canonizationis ritè prolatam acceptavit, gratias Pon-

tifici retulit, & Apoſtolicas ſuper eâ re literas expediri ſupplicitèr ità poſtulavit.

BEATISSIME PATER.

Advocat. gratias agit Sanctiſs. pro Canonizatione.

Idem Reverendiſs. D. Cardinalis Roſpiglioſius nomine Sacræ Cæſareæ Majeſtatis Leopoldi electi Imperatoris, & Catholicæ Majeſtatis Caroli Secundi Hiſpaniarum Regis acceptat pronunciationem à Sanctitate Veſtrâ factam, eidemque gratias immortales agit, & enixè ſupplicat, ut Sanctitas Veſtra ſuper Canonizatione eâdem literas Apoſtolicas dignetur decernere.

Sanctiſſimus verò, facto manu Crucis ſigno, de more benedicendo dixit: *Decernimus*. Confeſtìm D. Cardinalis Roſpiglioſius Solium conſcendit, & manum, ac genu Sanctiſſimi oſculatus, Sanctitati Suæ, nomine Cæſareæ, & Catholicæ Majeſtatis, grates egit; & Advocatus Capraria ad Protonotarios circumſtantes verſus, eos rogavit, ut ſuper ſolemni hujuſmodi Canonizatione publicam, ac ſolemnem fidem facere vellent, hoc modo.

Protonotarij rogãtur pro Inſtrumẽtis Canonization.

Rogantur omnes Protonotarii, & Notarii hîc præſentes, ut ſuper hujuſmodi ſolemnis Canonizationis actu unum, vel plura, publicum, ſeu publica, Inſtrumentum, vel Inſtrumenta conficiant, ad perpetuam rei memoriam.

Tunc prior Protonotariorum eos, qui in areâ Solii ſtabant, hujuſmodi rei teſtes adhibuit, dicens: *Vobis teſtibus*.

His

His peractis, D. Cardinalis Roſpiglioſius, & Advocatus ad ſua ſe recepêre loca. Sanctiſſimus verò, depoſitâ mitrâ, ſurrexit, ac ex aperto ſibi ab Aſſiſtentibus Patriarchis libro, accedente etiam prædicto Epiſcopo Cardinale, cecinit Hymnum: *Te Deum laudamus*: quem Muſici uſque ad finem proſecuti ſunt. *Hymnus Te Deũ cantatur pro Canonizat.*

Facto repentè per Cæremoniarum Magiſtrum ſigno; tubæ canere cœperunt, inflari litui, pulſari tympana; & militum acies, per totum S. Petri forum bellico more diſpoſitæ, ſemel, ac iterùm, tertiùmque diſploſêre ſclopos: excepêre, ac reddidêre totidem vicibus ſonum alæ Equitum, ſervato militari ordine, ad Circi angulos præſtolantes, armis egregiè munitæ, dejectis ab humero per tranſverſum pectus faſciis elegantes, & apertis ad liberum proſpectum galeis ſpectabiles: omnis item generis tormenta ænea, tùm in ipſo Vaticano foro, tùm in Sancti Angeli Caſtro, cum innumeris mortariis pulvere incendiario fartis, horribili ſimul ſtrepitu, plauſuque ſpectantium, tonitruum more, boatuque diſploſa, lætitiam geminarunt. Secutus mox, audituſque majoris Capitolii campanæ ſonus ad hilaritatem publicam univerſam Civitatem provocavit: omnium Eccleſiarum campanæ per integram horam feſtivè ſonuerunt: tubæ in variis Vrbis regionibus cecinerunt: alia è diverſo muſica inſtrumenta reſponſarunt; ubique plauſus, & lætitia cum religione conjuncta: lætari omnes, gratulari, ob ſolemnem Divorum Canonizationem Deo gratias agere: *Signa lætitiæ pro Canonizatione.*

agere: Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE nomina crebrò repetere: auxilium ab illis implorare: eoſque potentes in Cœlo Patronos, & in terris, mortalibus propitios tutelares, ſibi deligere, & miro quodam religionis ſenſu illorum memorias venerari.

Abſoluto per Capellæ Muſicos Hymno, Diaconus Cardinalis à dextris cantauit ℣. *Orate pro nobis Beati Petre, & Maria Magdalena, Alleluja.* Choro contrà reſpondente: ℟. *Vt digni efficiamur promiſſionibus Chriſti, Alleluja.* Ferentibus deindè candelabra cum cereis accenſis duobus Acolythis, & ad infimum Solii gradum conſiſtentibus: nec-non allatis per Aſſiſtentes Patriarchas libro, & candelâ, Summus Pontifex eorum opem imploraturus, quos cum Deo regnare jam declaraverat, elatâ voce cecinit ſequentem Orationem.

Oremus.

Orat. propria Sanctorũ Canonizatorum.

Omnipotens ſempiterne Deus mirabilis in Sanctis tuis, qui Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM Sanctorum tuorum gloriâ ſublimaſti: concede propitius: ut eos imitari non pigeat, quorum ſolemnia celebrare delectat. Per Dominum noſtrum; &c.

Poſt Orationem D. Cardinalis Azzolinus, qui ſuo loco inter Cardinales Diaconos ſedebat, & ſi Pontifex celebraſſet, Evangelium recitaturus erat, Solium conſcendit, ſtanſque à ſiniſtro Pontificis latere ſtantis adhuc ſine mitrâ, conſuetam dixit confeſſionem, additis tamen Sanctorum recèns Canoniza-

nizatorum nominibus, hoc modo.

Confiteor Deo omnipotenti, Beatæ Mariæ ſemper Virgini, Beato Michaëli Archangelo, Beato Ioanni Baptiſtæ, Sanctis Apoſtolis Petro, & Paulo, Beatis PETRO, & MARIÆ MAGDALENAE, omnibus Sanctis, & tibi Pater, quià peccavi nimis cogitatione, verbo, & opere, meâ culpâ, meâ culpâ, meâ maximâ culpâ. Ideò precor Beatam Mariam ſemper Virginem, Beatum Michaëlem Archangelum, Beatum Ioannem Baptiſtam, Sanctos Apoſtolos Petrum, & Paulum, Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM, omnes Sanctos, & te Pater, orare pro me ad Dominum Deum noſtrum.

Confeſſioni addātur nomina Canonizatorū.

Quâ finitâ, à D. Emerix Auditore Rotæ, ut dictum eſt, Subdiacono Apoſtolico, elatâ antè Solii gradus Cruce, Sanctiſſimus ſolito more abſolutionem, & benedictionem cum cantu impertiit, dicens.

Precibus, & meritis Beatæ Mariæ ſemper Virginis, Beati Michaëlis Archangeli, Beati Ioannis Baptiſtæ, Sanctorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, Beatorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE, & omnium Sanctorum; miſereatur veſtri omnipotens Deus, & dimiſſis peccatis veſtris perducat vos ad vitam æternam.

Indulgentiam, abſolutionem, & remiſſionem peccatorum veſtrorum tribuat vobis omnipotens, & miſericors Dominus.

Et Benedictio Dei omnipotentis Pa✝tris, & Fi✝lii,

Filii, & Spiritûs ✝ Sancti deſcendat ſuper vos, & maneat ſemper. Choro in fine Abſolutionum, & Benedictionis reſpondente. Amen.

Itàque perfectâ Canonizationis ſolemnitate, omnes cerei extincti fuerunt. Brevi interjectâ temporis morulâ, ad imos Altaris gradus Papa deſcendit, ibique ſtans, depoſitâ mitrâ, & profundâ capitis inclinatione versùs Aram maximam factâ, cum Cardinale Barberino ſimul inchoavit confeſſionem ad Miſſæ introitum dici ſolitam; eâque finitâ, & reſumptâ mitrâ, ad Pontificalem Sedem rediit. Hîc thus injecit in thuribulum, quo paulò poſt à Cardinale Ginetto Epiſcopo Aſſiſtente thurificatus fuit; mox demptâ mitrâ, & ſtans, dixit Introitum Miſſæ de currenti Dominicâ in Albis, & cum ſibi Aſſiſtentibus Cardinalibus *Kyrie eleiſon*: (Cardinales enim ſacris veſtibus induti ad circulum non fuerunt vocati.) Stans etiam alteram Orationem de Dominicâ cantantem Cardinalem audivit, & de Sanctis recèns Canonizatis alteram: quam cum ſequentibus, Secretâ, & Poſt-Comm, D. Archiepiſcopus Tarſenſis compoſuerat.

Miſſa inchoatur de Dom. in Albis.

Cardin. ſacris veſtibus induti, non vocati ad circulum

Oratio.

Omnipotens ſempiterne Deus mirabilis in Sanctis tuis, qui Beatos PETRVM, & MARIAM MAGDALENAM Sanctorum tuorum gloriâ ſublimaſti: concede propitius: ut eos imitari non pigeat, quorum ſolemnia celebramus. Per Dominum noſtrum, &c.

Orationes propriæ in Miſſa.

Secre-

Secreta.

Acceptæ ſint tibi Domine laudis hoſtiæ, quas ſupplicitèr immolamus: & concede propitius: ut eorum imitemur exempla, quorum memoriæ cultûs primitias exhibemus. Per Dominum noſtrum, &c.

Poſt-Comm.

Eccleſiam tuam, quæſumus Domine, geminatâ Sanctorum PETRI, & MARIAE MAGDALENAE interceſſione placatus: ab hoſtium inſidiis clementèr eripias: & nullâ ſinas adverſitate turbari. Per Dominum, &c.

DVABVS Orationibus dictis, Sanctiſſimus sêdit; & cantatâ à Subdiacono Epiſtolâ, pariter ſedens lêgit Collectas, Epiſtolam, Graduale, & Euangelium. Impoſito poſteà thure in thuribulum, auream naviculam miniſtrante Cardinale Epiſcopo Aſſiſtente; is, poſtquàm Pontifex ſtetit, dum legeretur Evangelium, ipſi Sanctiſſimo thus adolevit. Deinde cum Cardinalibus paritèr Aſſiſtentibus, Papa Symbolum recitavit, ſurgenſque cum mitrâ, ſtetit ad offertorium, & iterùm ſedens cum mitrâ, Verſiculum offertorii lêgit. Quo lecto, per Clericum Cameræ Apoſtolicæ ſuccinctus eſt gremiali, ut pias oblationes ſacro, & antiquo ritu inter Miſſarum ſolemnia inductas in Eccleſiam, & fieri ſolitas acceptaret: quæ ſequenti quidem ordine præſentatæ fuerunt.

Sub finem Symboli, ex Cardinalibus Congrega- *Ritus oblationum*

 tio-

tionis Sacrorum Rituum duo in ſuo quique ordine antiquiores, nempè duo Epiſcopi, duo Presbyteri, & duo Diaconi, nec-non Cardinalis Roſpiglioſius ad poſtulandam Sanctorum Canonizationem, ut ſæpè diximus, delegatus, de ſuis ſubſelliis ſurgentes, factâ priùs Cruci, & Summo Pontifici reverentiâ, præcedentibus duobus cæremoniarum Magiſtris, ad abacos, ſivè, ut vulgò appellant, credentias, ubi res offerendæ idoneo ordine erant diſpoſitæ, ſe contulerunt; ſcilicèt Cardinalis Ginettus Epiſcopus Portuenſis, & Congregationis Sacrorum Rituum Præfectus, qui licèt aſſiſtentis Pontifici eo die munere fungeretur, illud tamen modò dimiſit: Cardinalis Roſpiglioſius Canonizationis Procurator deputatus: Fachenettus Cardinalis Presbyter: & Azzolinus Cardinalis Diaconus ad abacum in dextro cornu Theatri poſitam,in quâ oblationes pro S. PETRO de Alcantarâ paratæ erant,iverunt. Similitèr ad abacum,in ſiniſtro Theatri latere erectam, in quâ res offerendæ pro S.MARIA MAGDALENA de Pazzis collocatæ fuerant,Cardinales Brancatius,~~Sfortia,& Celſus~~ perrexerunt. Ibi cùm eorum primarii familiares Aulici, ac digniores Franciſcanæ,& Carmelitanæ Familiæ Patres,quod quiſque deferret, accepiſſent, ad Pontificium Solium contenderunt.

Ordo deſerendi oblationes. Præibat Magiſter cæremoniarum, cum duobus Mazzeriis, argenteas clavas præferentibus. Propè veniebant Aulici duo Cardinalis Ginetti, prægrandes cereos portantes, quorum ſinguli effigie SAN-

CTI

CTI PETRI, ac inſignibus Summi Pontificis, & Catholici Regis, variiſque floſculis, minio, & auro permixto, circumquàque depicti erant (ſexaginta libras quilibet ponderabat:) deindè Cardinalis Ginettus à dextris Cardinalis Roſpiglioſii: Hos ſequebantur D. Didacus Colmenares Hurtado de Mendoza, ad negotia Hiſpanici Cleri in Romanâ Curiâ pertractanda deputatus, qui minorem cereum, ſed pari ferè modo inauratum, deferebat: & P. Evangeliſta Pazzago Franciſcanæ Familiæ Commiſſarius generalis, Caniſtellum præ manibus habens mirâ arte elaboratum, & auro illitum, in quo duæ turtures erant incluſæ. *Oblationes pro S. Petro.* *Cardinalis Epiſc.*

Iuſto poſteà intervallo progrediebantur duo familiares Cardinalis Fachenetti, totidem prægrandes panes geſtantes, unum auro, & Pontificiis inſignibus, alterum argento, & Catholicæ Majeſtatis ſtemmate, diſtinctum: tùm ipſe Cardinalis Fachenettus; ſubſequebantur D. Franciſcus de Villegas Archidiaconus, & Canonicus Metropolitanæ Burgenſis, & P. Antonius Vellaſco Ordinis Minorum Procurator generalis. Hic ciſtulam ſimilitèr deargentatam, par columbarum continentem: ille cereum parvuum, eodem, quem ſuprà deſcripſimus, modo ornatum, ferentes. *Cardinalis Presbyter.*

Demùm Cardinalis Azzolinus incedebat poſt binos ex ſuæ Aulæ familiaribus geſtantes duo doliola, ſtemmate Pontificis, & Regis Catholici inſignita: alterum auro, alterum argento obductum. Cardinalem ſequebantur Advocatus Michaël An- *Cardinalis Diac.*

Fides, & diligẽtia Procuratorum Canonizat. gelus Lapius, cauſæ Canonizationis S. PETRI Patronus, qui exactiſſimis ſanè rationibus, ſedulâque, & accuratâ ſolicitudine, ac fide, omnia, quæ ad celebritatem hanc peragendam requirebantur, præparari curaverat: & F. Gregorius à S. Bonaventurâ, de quo ſuprà mentionem fecimus; alter cereum, alter caniſtellum auro, argentoque diſtinctum, in quo variæ diverſarum ſpecierum latebant aviculæ, deferebat.

Eumdem prorsùs ordinem cum cæremoniarum *Oblationes pro S. Maria Magdalena.* Magiſtro, Mazzeriis, ſuiſque familiaribus tenuerunt Cardinales Epiſcopus Brancatius, Sfortia Cardinalis Presbyter, & Diaconus Cardinalis Celſus. Dona verò pari prorsùs cum ſupramemoratis ornatu, ſed effigie S. MARIAE MAGDALENAE, & ſtemmate Pontificio, ac Cæſareo decôrata geſtabant P. Andreas Lao, qui, ut ſuprà meminimus, Vicarii generalis nomine, ac officio, univerſo Carmelitarum Ordini modò præeſt: P. Sebaſtianus Berghus Vicarius item generalis Congregationis Mantuanæ Carmelitarum: & P. Iacobus Amanſius Aſſiſtẽs generalis Germaniæ ejuſdem Ordinis, cum DD. Franciſco Dulcino Archipresbytero Ianuenſi, Bonifacio Abb. Aſtuto, & cum hujus operis Authore, qui propè abacum ipſam ſtabat, quò ſingula quæque, ut ea poſteà literis traderet, minutè, ac diſtinctè perſpicere, & obſervare poſſet.

Sex Cardinales Congregationis Sacrorum Rituum de manibus ſuorum familiarium accepta dona priùs reverentèr oſculata Pontifici præſentarunt;

runt; Cardinalis Roſpiglioſius ea, quæ reliqui deferebant, paritèr oſculatus, Suæ Sanctitati obtulit. Singuli verò Cardinales, factâ oblatione, Sanctiſſimi manu, ac genu, cæteri autem pede oſculato, illum venerati fuerunt: eoque defuncti religionis obſequio, ad ſua quique loca redierunt; remanentibus tantùm Cardinale Ginetto apud ſuum faldiſtorium, ut aſſiſtentiæ munus reſumeret, & explêret, ac Cardinale Roſpiglioſio, qui plus cæteris oblaturus erat.

Prælati referunt oblation. ad abacũ

Cùm hæc oblata eſſent Summo Pontifici, Votantes Signaturæ Iuſtitiæ, & Abbreviatores ea ſtatìm è Solio accepta manibus, vnà-cum tenuiſſimis velis, quibus, munditiæ gratiâ, erant ſuperimpoſita, ad abacum retulerunt.

Ordo thurificandi Papa nõ celebrante.

Interìm, ſedente Cardinale celebrante cum mitrâ in ſuo faldiſtorio, Orator Venetus ſolito more aquam ſacris Papæ manibus fudit, miniſtrante manutergium Cardinale Epiſcopo Aſſiſtente; pariterque Celebrans apud ſuum faldiſtorium manus lavit, & ad Altare ſe conferens, miſſam proſecutus eſt. Reliqua conſuetis prorsùs cæremoniis, ac ritibus acta fuerunt; præterquàm quòd ad thurificationem D. Caſalius, ut diximus, celebranti in munere Diaconi aſſiſtens, poſtquàm thurificaſſet Cardinalem Epiſcopum, & Diaconos Cardinales Aſſiſtentes, nec-non Cardinalem Brancatium ſeniorem Cardinalem ſtantem in ſubſellio Presbyterorum Cardinalium, thurificavit paritèr duplici ductu Reginam; mox ad ſedile Presbyterorum Cardinalium

rediit,

rediit, ibique ergà ſecundum in ordine inter ſedentes Cardinales; nempè Carpineum Epiſcopum Cardinalem, ergà Cardinales etiam Presbyteros, ac cæteros, idem thurificationis officium præſtitit. Quod pari modo Cardinalis Diaconus Euangelii expleturus erat, ſi Summus Pontifex miſſam celebraſſet; nempè primùm thurificaſſet Epiſcopum Cardinalem Aſſiſtentem Decanum; duoſque Cardinales Diaconos aſſiſtentes: ac primum Cardinalem ſtantem in ſedili Cardinalium Presbyterorum; Reginam: ſecundum poſteà, ac inſequentes Cardinales Epiſcopos, Presbyteros, & Diaconos Cardinales, ac Epiſcopos Papæ Aſſiſtentes; mox tradito thuribulo Auditori Rotæ Subdiacono legenti Epiſtolam, ab eodem thurificatus fuiſſet; qui poſteà reliquos de more thurificaſſet.

Ordo thurificandi Papa celebrante.

Pax etiam data eſt Pontifici à Cardinale Epiſcopo Aſſiſtente, qui ſtatìm illam dedit D. Antaldo, Presbyteri aſſiſtentis munus obeunti; Hic illam item dedit primo Cardinali exiſtenti in ſubſellio Cardinalium Presbyterorum, nempè Cardinali Brancatio, deindè illam detulit Reginæ, ſumpto è manibus Magiſtri cæremoniarum pacis inſtrumento (ſic vocant) quod Regina piè oſculata eſt. Poſteà idem Antaldus pacem dedit Priori Presbyterorum Cardinalium, & antiquiori Diacono Cardinali ſtanti in ſedili Diaconorum, ac reliquis de more.

Ordo dandi pacem Papa non celebrante.

Eodemque omninò ordine, ſi Pontifex rem ſacram peregiſſet, Cardinalis Epiſcopus Aſsiſtens, nempè Decanus, pacem dediſſet; priùs ſcilicèt antiquio-

Ordo dandi pacem Papa celebrante.

tiquiori Epiſcopo Cardinali in ſubſelliis exiſtenti: Reginæ: Priori Cardinalium Presbyterorum: Priori Diaconorum Cardinalium: ac duobus Epiſcopis Aſſiſtentibus, primum ab utroque latere Pontificis locum occupantibus: mox Auditori Rotæ Subdiacono, à quo aliis omnibus danda foret, conſueto Capellæ ritu.

Miſſa abſoluta publicantur Indulgentiæ.

Peracto Miſſæ ſacrificio, datâque populo per Pontificem ſolemni benedictione; Cardinalis Decanus celebrans, ſtans in cornu Epiſtolæ, conſuetas Indulgentias publicavit: præſentibus ſcilicèt plenariam, & viſitantibus quot-annis die XVIII. Octobris ſepulchrum S. PETRI, & XXV. Maii ſepulchrum S. MARIAE MAGDALENAE ſeptem annorum, totidemque quadragenarum.

Quibus ritè confectis, Papa propè ſtatuam Sanctæ Helenæ, extrà theatrum tamen, in loco de induſtriâ ad id parato, holoſericis aulæis obducto, ſacras veſtes depoſuit; ſellulâ deindè geſtatoriâ exceptus, in Palatium reverſus eſt.

Ornamenta, & expenſæ deſcribũtur

Supereſt, ut ſingula ornamenta, quæ hac occaſione Canonizationis pro Summo Pontifice, aliiſq; ei Aſſiſtentibus Miniſtris confecta fuerunt, quin nè unum quidem prætereamus, ſingillatìm enumeremus: omneſque expenſas in ſacris veſtibus, in Baſilicæ paratu, & in cæteris rebus ad eamdem celebritatem ſpectantibus factas, majori, quâ poterimus, diſtinctione, & claritate, brevî computemus; eaſque, veluti in tabellâ quâdam minutiſſimè deſcriptas, Lectorum oculis palàm exponamus:

ut eo-

ut eorum curioſitati faciamus ſatis. Incipiendo igitur ab Arâ maximâ, in medio Baſilicæ erectâ, & Apoſtolorum memoriæ impoſitâ.

Pro Altari.

Duplicem Aræ frontem bina pallia auro, phrygio opere, ac ſummo artificio circumtexta veſtiebant. Alterum effigie S.PETRI, atque inſignibus Pontificis, & Catholici Regis; alterum S. MARIAE MAGDALENAE imagine, & ſtemmate Pontificis, ac Cæſaris, pari prorsùs opere, & ornatu conſpicuum apparebat. Faſcia maioris pretij, atque elegantiæ ſuperiùs, & ab utroque latere eminebat, ac radiabat, intextis eorum Principum, de quibus non ſemèl meminimus, armis, & Religionum emblematibus, inſignis.

Aequalis ferè pretii amiculum Sanctiſſimi Sacramenti altare adornabat.

Pro Summo Pontifice.

Omnes ſacræ veſtes, ac ſi re ipſâ Summus Pontifex miſſam celebraturus eſſet, è ſerico albo, *luſtrinum* vulgò appellant, ad tantam celebritatem comparatæ, viſebantur multo rigentes auro, phrygio opere circumtextæ; nempè

Pluviale Pontificium (mantum vocant) cujus oras, limbo aureo undequàque circumducto, latior faſcia, auro itidem intexta, anteriùs ambiebat; quas variæ Cælitum effigies, auro turgentes, recto ordine

dine collocatæ decorabant. Summum tenebat Spiritûs Sancti ſymbolum, columba; & hinc-indè Sanctiſsimi Salvatoris, & B. Mariæ Virginis imagines; proximum iis locum Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli: inferiorem verò icones SS. PETRI de Alcantarâ, & MARIAE MAGDALENAE de Pazzis occupabant.

Eiſdem prorsùs imaginibus acu pictis planeta, ſeù caſula fulgebat; unam ſi excipias Spiritûs Sancti columbam: cujus loco pelicani ſpecies cernebatur. Non abſimili ornatu ſtola, & bini erant manipuli, quorum alterum ſubcinctorium vocant. Gremiale etiam aureis laciniis, & flocculis conſpicuum, cum duobus magnis pulvinaribus, Pontifici genua flectenti, & oranti ſupponendis. Sandalia prætereà, & calcei, ad oſculum, Crucibus inſigniti. Duæ Dalmaticæ è telâ aureâ, levi quidem materiâ, ſed pretiosâ, aureis virgulis diſcretâ.

Mitra Papalis è telâ item aureâ, ducentis ſeptuaginta circitèr topaziis ornata, in varias, ac venuſtas rerum ſpecies diſtinctis, quæ lapidum, & auri fulgôre oculorum aciem præſtringebat.

Pro Miniſtris.

Pluviale pro Cardinale Epiſcopo Aſſiſtente; Dalmatica, & Tunicella, quas Diaconus, & Subdiaconus Euangelium, & Epiſtolam lecturi, induere debebant, paris cum ſuprà memoratis rebus operis erant, & artificii. Dalmatica altera cum Tu-

nicellâ, minori tamen impendio contexta, pro Subdiacono, & Diacono, qui Capellæ Pontificiæ more, Epiſtolam, & Euangelium græcè cantaturi erant. Stolæ itidem tres: manipuli quatuor. Amplum calicis velum, laciniis aureis adornatum. Burſa corporalium. Sex ſacrorum librorum holoſerica tegumenta, ſcilicèt Miſſalis, Evangeliorum, Epiſtolarum, Precum, ſeù Cæremoniarum. Quatuor quoque pulvinaria iis libris ſupponenda. Operimentum faldiſtorii tùm Summi Pontificis, tùm Epiſcopi Aſſiſtentis: & legilis pro Diacono Latino, & Græco ad decantandum Evangelium. Quæ quidem ornamenta ſuprà-memoratis veſtibus, materiâ & ornatu, aptè reſpondebant. Pro conficiendâ ſacrâ ſupellectili hactenùs recenſitâ, expenſa fuerunt ſcuta monetæ Romanæ 5026. 98. nempè

Pro Mitrâ ſcut.	255. 05.
Pro telâ ex ſerico albo aureo ſubtilioris texturæ, pro Dalmaticis Summi Pontificis, velo Calicis, & candelæ ab eodem in ſupplicatione ferendæ, ponderis librarum 3. d. 18. ſcut.	90. 17.
Pro cannis 20. palm. 2. holoſerici albi, vulgò *luſtrino*, ſcut.	70. 87.
Pro cannis 20. palm. 6½. holoſerici albi, vulgò *ormeſino*, ſcut.	83. 17.
Pro cannis 19. palm. 3½. holoſerici ſimplicis albi, ſcut.	66. 10.
Phrygionibus pro manifacturâ rerum hactenùs deſcriptarum ſoluta ſunt ſcut.	3985. —
	4550. 36.

Pro

—— 4550.36.

Pro fimbriis, laciniis, & virgulis, è ſerico & auro, ad eamdem ſupellectilem ornandam, ſcut. — 143.92.

Pro funiculis, & floccis ſerico aureis, & in his omnibus ſuendis, aptoq; ordine componendis, ſc. 332.70.

Linea.

Alba aureis intercurrentibus lineis diſtincta, fimbriiſque venuſtè circumdata, cum ejuſdem ornatûs amictu, & lemniſcato cingulo aureo ſerico, veſtiendo Pontifici præparata. Alba etiam virgulis, ac fimbriis, uti vocant Flandricis, & cingulo ſerico, auro argentoque intexto, pro Diacono Evangelium cantaturo. Alia itidem virgata, fimbriataque, paulò inferioris materiæ, & ornatûs pro Subdiacono Latino. Pro Diacono autem, & Subdiacono Græcis aliæ duæ albæ, inferioris pretii, ut juſtâ, & quâ par eſt, diſtinctione, Altaris Miniſtri ornati comparêrent.

Corporale. Palla. Octo Purificatoria: totidemque ſudariola: ac manutergia. Cuncta ſtaminis tenuiſſimi, & Flandricis fimbriis, ac lemniſcis adornata. Octo manutergia paulò inferioris notæ pro Diacono, & Subdiacono Latinis: totidemque pro Diacono pariter, & Subdiacono Evangelium, ac Epiſtolam græcè dicturis. Pectorale aureis decurrentibus venis, fimbriis, lemniſcis, corduliſque pendentibus ſimilitèr aureis decoratum, pro Subdiacono Latino.

Mappa ſuperior Altaris, tribus aliis mappis

 dama- 5026.98.

 —— 5026. 98.

damaſceni operis ſuperpoſita, ſubtiliſſimi fili, ac aureis diſtincta virgulis, fimbriiſque decentèr ornata (ſingulæ triginta palmos longitudinis habebant). Mantilia item oblonga operis paritèr damaſceni pro obducendis abacis Offertorii, & pro aliis abacis contegendis. Alia itidem ejuſdem materiæ, multò breviora, ſingulis muneribus, cùm Pontifici offerrentur, ſupponenda. Demùm longum admodùm linteamen tenuiſsimi ſtaminis, ad Pontificiarum veſtium menſam cooperiendam: ſteterunt omnia ſuprà recenſita linea, ſcut. —————————— 557. 94.

Lignea.

Theatrum magnum, ſuis undique repagulis firmatum, & cancellis clauſum, cum eleganti ſtatuarum, aliarumque rerum ornatu ſuperiùs deſcripto. Tabulata itidem hinc-indè erecta, & ligneis craticulis auro fulgentibus permunita, ſcut. —————————— 1674. 14.

Tabulæ cum inſignibus gentilitiis Summi Pontificis, ac Cæſareæ, & Catholicæ Majeſtatis, nec-non Carmelitanæ, ac Franciſcanæ Familiæ. Quadraginta candelabra, auro inter obſcuros colores micante illuſtrata, ſingula quinis diſcreta virgulis, per loculamenta pilarum diſtributa: milleque, & ampliùs, ſuper coronide Baſilicæ circumquàque diſpoſita: nec-non lignea fulcra ad eadem candelabra ſuſtinenda, ſcut. ———— 938. —

8197. 06.

Sex

—— 8197.06.

Sex Caniſtella, & quatuor Doliola, auro, argentoque illuſa, ſcut. —— 240. --

Picturæ.

Pro quatuor magnis Vexillis, imaginibus S. PETRI de Alcantarâ: totidemque S. MARIAE MAGDALENAE inſignitis, ſcut. —— 1418.

Pro cannis 46. palm. 4½. ſubſtrati ſerici, ſcut. —— 186. 35.

Pro fimbriatis auro laciniis, funiculis, lemniſcis, & labore artificis in illis conficiendis, ſcut. —— 568. 05.

Quæ ſumma efficit ſcut. —— 2172. 40. 2172.40.

Duæ maiores octangulares tabulæ: tres ovatâ figurâ minores: viginti aliæ quadratâ, illuſtriora eorumdem Sanctorum miracula continentes: aliæ item majoribus literis eadem miracula declarantes: totidem demùm minores tabellæ, Pontificium ſtemma, & ſacra Carmelitanæ, & Franciſcanæ Familiæ emblemata exhibentes, interfuſo auro, nigroque colore depictæ, æſtimatæ fuerunt ſcut. —— 1017.60.

Picturæ eorumdem Sanctorum oblatæ Pontifici: aliæ diſtributæ Cardinalibus, ac nonnullis Principibus, Romanæ Curiæ Prælatis, & Conſultoribus Congregationis Sacrorum Rituum; omnes eleganti circùm, & deauratâ Coronide ornatæ, ſcut. —— 3663.81.

Cerea 15290.87.

—— 15290. 87.

Cerea.

Innumeri cerei candidiſſimi (quatuordecim millium ſeptingentarum triginta-ſex librarum pondus æquabant)partìm Clero diſtributi; partim ſuper candelabra diſpoſiti, (horum ſinguli octo ponderabant libras) & in Baſilicâ ardentes. Cerei oblati Pontifici in ſupplicatione: alij in Offertorio:nec-non duodecim prægrandes pro eleuatione hoſtiæ ad Miſſam, cum cæteris accenſis antè Altare majus, & ſacram Apoſtolorum Memoriam, minio, & permixto auro lucentes, inſignibuſque Principum ſupradictis, conſpicui, ſteterunt ſcut. —————— 4438.56.

Ornatus Eccleſiæ.

Pro aulæis rubri coloris è ſerico damaſceno, vulgò *in teli* 202. ponderantibus libras 2303. vnc.9½. (impenſis ſcutis ſeptem pro quâlibet librâ) ſcut. —————— 16126.56.

Pro lineis,ſeù faſciis aureis aulæa interſecantibus pondere librarum 902. unc. 2. d. 12. in quibus conſumptæ ſunt auri libræ 435. vnc. 7. d. 19. ſcut. —————— 7749.27.

Pro telâ, ad eiuſdem ſerici damaſceni, & linearum munimen, & in his ſuendis, aptèque componendis, ſcut. —————— 1050.35.

Pro mercede ornantium, ac parantium Baſilicam, in universùm expenſa fuerunt ſcut. — 454.86.

Varia 45110.47.

Varia.

Pro Amanuenſium labore in ſcribendo, tùm Latinè, tùm Græcè Euangelium, & Epiſtolam, aliaſque preces in Canonizatione: nec-non plures relationes in ſacris Conſiſtoriis habitas, & pro illarum impreſsione, ac vnà-cum libris vitam eorumdem Sanctorum continentibus, idoneâ ligaturâ, ut Cardinalibus, Conſultoribus Congregationis Sacrorum Rituum, cæteriſque Romanæ Curiæ Prælatis diſtribuerentur, ſcut. — 289.03.

Pro iis verò, quæ ſequuntur, non una ſimplex pecuniarum ſolutio, ſicut hactenùs diximus, facta eſt, ſed duplex; ac ſi quilibet horum Beatorum ſeorſim ab alio in Cælitum numerum relatus eſſet. Itàque duplices fuerunt

Sportulæ, aliæ ratione Canonizationis S. PETRI, aliæ ratione Canonizationis S. MARIAE MAGDALENAE: effecerunt ſummam ſcut. -- 6597.50.

Strenæ item duplices, ſcut. ———— 6519. ---

Indumenta diſtribui ſolita Officialibus Capellæ Pontificiæ, conſtiterunt ſcut. ———— 3384. ---

Pro tapetibus purpurei, & viridis coloris, quibus Solium Pontificium, Reginæ Thalamus, & Theatrum cooperta erant: nec-non pro holoſericis auro intextis, Thronum, Sedeſque veſtientibus: ac pro umbellis prædictum Thronum, & Summum Pontificem in ſupplicatione, tegentibus, in univerſùm expenſa fuerunt ſcut. ——— 2100. ---

64000. ---

Expen-

 —— 64000.

Expenſæ factæ in Canonizatione Sancti PETRI, ſcut. —— 32000.

Et in Canonizatione S. MARIAE MAGDALENAE, totidem ſimilitèr ſcut. —— 32000.

Summa itàque omnium prorsùs expenſarum eſt, ſcut. —— 64000.

Pòrrò pro his omnibus, quæ ad hanc celebritatem requirebantur, comparandis, eadem pecuniæ ſumma depoſita fuit in Banco S. Spiritûs de Vrbe à ſuprà memoratis P. Andreâ Lao, & Michaële Angelo Lapio, ut diximus, Canonizationis eorumdem Sanctorum Procuratoribus; qui eximiâ integritate, Artificibus, cæteriſque omnibus creditoribus chirographa tradiderunt, ut pecunias ſibi debitas in eodem Banco exigerent. Itàque adhibitâ accuratiſsimâ diligentiâ, atque initâ per peritiſsimos Computiſtas, (quorum etiam operâ uſi fuimus) expenſarum ratione, ut addendo, deducendoque diſtinctè ad loca quæque ſua perfectiſsimo calculo reducerentur; eas prorsùs eſſe, quas ſummâ fide, & ſinceritate enumeravimus, certò comperimus.

Cæterùm, occaſione hujus ſolemnis Canonizationis, in quâ Sanctiſsimus D. N. CLEMENS IX. per ſe ipſum Miſſam non celebravit, ſed ejus loco Eminentiſs. D. Cardinalis Barberinus Sacri Collegij Decanus; non defuêre qui dicerent, Sanctorum Canonizationem abſ-

que

que Pontificiæ miſſæ ſacrificio nequaquàm fieri conſueviſſe, nec ritè peragi poſſe, nec debere; cùm illa ad Canonizationis rationem pertinere videretur, & anteactis temporibus Romani Pontifices ſemper celebraverint; ducto tantæ rei initio ab Alexandro III. Sanctiſsimo, ac Sapientiſsimo Pontifice, qui Miſſæ ſacrificium perêgit, cùm Sanctos canonizandi normam, legemque præſcripſit Romanæ Eccleſiæ, referendo in Sanctorum numerum Diuum Thomam Cantuarienſem Epiſcopum, Signiæ in quâ Vrbe tunc morabatur, anno ſalutis humanæ MCLXXIII. Hæc autem dici non poſſe, meridianâ luce clariùs eſt. Illuſtrandæ tamen magis, quàm tuendæ hujus perſpicuæ veritatis gratiâ, hîc ſubnectere voluimus eruditam admodùm Diſſertatiunculam, quam Reuerendiſs. D. Phœbeus Archiepiſcopus Tarſenſis, hac oblatâ occaſione, ad ingenium excolendum, ex aſsiduâ, & ſacrâ librorum lectione collectam, jam ſepoſuerat inter alia ipſius innumera M S S., quæ penès me ſunt inter priuatos parietes concluſa, ut ſuo tandem tempore ad communem utilitatem typis mandentur, dummodò Authoris modeſtia, ſuper hujuſcemodi re à me ſæpiùs requiſiti, id permittat. Cujus Diſſertatiunculæ Tractatus eò gratior erit Lectoribus, quò illius Author accuratior, ac diligentior eſſe ſolet in eorum fontibus indagandis, quæ præter ordinarium uſum, & morem in Romanâ Curiâ, diuerſarum rerum, ac temporum occaſione, contingere videntur: atque ex iis, quæ modò referemus, facilè erit de

Alexan. III. præſcribit legem ſuper Canoniz. Sanctorũ

Diſſert. D. Phœbei, an Canonizatio ritè peragi poſſit Papa nõ celebrante?

cæteris conjecturam facere. Nec ille ab inſtituto noſtro, qui latè de Sanctorum Canonizatione hactenùs egimus, judicabitur alienus, cum jure ſuo ad illam pertineat: & hujuſce operis idoneum videatur additamentum, vel ornamentum, & parergon.

A Summo Pontifice Canonizationis ſolemnia ritè peragi poſſe, eomet Miſſam majorem non celebrante, ſatis ſuperque evincitur ex ipsâ Cæremonialis diſpoſitione *tit. 6. lib. 1. de Canonizat. Sanctor.* vbi hæc habentur: *His finitis, Pontifex incipit Tertiam, & cantat Miſſam, & ſi non poſſet, aliquis Cardinalis celebret pro eo.* Quicquid verò lex ipſa Cæremonialis diſponit, ritè ſervari, ambigendum non eſt. Attamen prælibare placet, an Cæremonialis ejuſdem diſpoſitio praxi, olim ab Eccleſiâ ſervatæ, innitatur, vel aliàs idoneis fulciatur rationibus.

Et ſanè teſte Bellarmino *tom. 1. lib. 1. de Sanctorum Beatitud. cap. 7.* & alijs: *Canonizatio eſt publicum Eccleſiæ teſtimonium de verâ Sanctitate, & gloriâ alicujus hominis jam defuncti, ac ſimul judicium, & ſententia, quâ ei decernuntur honores illi, qui deferentur ijs, qui cum Deo feliciter regnant.* Quæ definitio optimè convenit omnibus, qui ab Eccleſiâ quocumque modo hucuſque fuerunt Sanctorum numero adſcripti. Non enim loquimur de Sanctis, ex veteri, vel etiam ex novo teſtamento deſumptis, teſtimonio ſcilicèt divino ſcripto, ſivè divinâ tra-

dítio-

ditione aſſertis, puta de Adamo, Hevâ, Abraham, Iſaac, Iacob, Henoch, Eliâ: vel de Beatiſſimâ Virgine, Ioanne Baptiſtâ, Bono-latrone, Levitâ Stephano, & his ſimilibus; ſed loquimur de Canonizatis publico, & ſolemni ritu, ac per diploma Pontificium euulgatis: ſivè tandem ex conſenſu univerſalis Eccleſiæ, cum expreſsâ, vel ſaltem tacitâ Summi Pontificis approbatione.

Qui SS. canonizandi modus primis ſeculis in uſu extitit; nempè vel per aliquod generale Decretum Eccleſiæ, vel inquiſitione, approbatione, ac decreto Primatum, & Epiſcoporum, in eorum ſingulis Provinciis, ac Diœceſibus, juxtà illa, quæ ex Concilio Agrippinenſi accepta refert Iuo *par. 3. Decret. cap.* 54. ubi ſic ait: *De Eccleſiis, ſeù Sanctis noviter inventis, niſi Epiſcopo probante, in ejus territorio minimè venerentur.* Nefas enim erat, ut affirmat Euſebius Cæſarienſis *lib.*4. *Hiſt.c.*14.*& lib.*5. *cap.* 15. venerari etiam Martyrem, aut reliquias illius, qui vel Sacri Senatûs-Conſulto, vel alicujus ſaltem Epiſcopi iudicio, & auctoritate non-dùm vindicatus, hoc eſt probatus, & receptus eſſet; ut egregiè demonſtrat Optatus Milevitanus *lib.* 1. *adverſ. Parmen.* his verbis: *Cùm præponeret* (Lucilla ſcilicèt Donatiſtarum Patrona) *calici ſalutari os, neſcio cujus hominis mortui etſi Martyris, ſed non-dùm vindicati, correpta ab Archidiacono Cæciliano, cum confuſione irata diſceſſit.* Moris enim erat, ut cùm aliquis occubuiſſet; Epiſcopus, ſub cujus ditione id accidiſſet, rem geſtam ſcriberet ad Primatem, à quo

maturè adhibitis in Concilium Suffraganeis Epiſcopis, an inter Martyres recipiendus eſſet, decerneretur. Ejuſque rei ritum, & ordinem apertè inſinuat Divus Auguſtinus *in Brevic. poſt collat. diei tert. cap.* 13. Præhabitis verò diligenti diſcuſsione, & approbatione, licebat in Diptycha referre nomina eorum, qui inter divina invocarentur, ut clarè colligitur ex Optato Milevitano *prædict. lib. adverſ. Parmenion.* Verùm cùm Epiſcopi nimis properè ad Canonizationes procederent; reſque eſſet deceptionibus obnoxia: ea auctoritas ab Alexandro III. illis ſublata fuit; ac deinceps non-niſi ex licentiâ Romani Pontificis Canonizationes fieri inductum, ſervatumque eſt; licèt aliquandò intermiſſum, atque etiam antè Alexandrum III. à Paſchale II. id peractum fuerit, in Canonizatione S. Petri Epiſcopi Anagnini, anno 1110. Pont. 10.

Is autem canonizandi modus, quod ritè, ac validè fieri poſsit, ſivè Pontifex Miſſam celebret, ſivè non, per ſe patet; olimque innumeros Dei Servos Sanctorum catalogo adſcriptos eſſe, & ab univerſali Eccleſiâ ut tales habitos, quin neceſſe fuerit, ut Summi Pontifices miſſam celebrarent, illoſque cum miſſarum ſolemniis Sanctos eſſe decernerent, ex ſequentibus conſtabit.

Olìm Canonizationes ritè perficiebantur, ac validè, ſolo etiam decreto, vel aſſenſu Epiſcoporum acclamativæ ſuorum populorum, quæ tunc vim paritèr Canonizationum obtinebat; donec Alexander præfatus ad ſolum Paſtorem univerſalem

hujuſmodi declarationes, vel aſſenſum pertinere, jure optimo ſancivit *in cap. Audivimus. de Reliquijs, & venerat. Sanctor.* ibi; *ne liceat aliquem pro Sancto, abſque auctoritate Romanæ Eccleſiæ venerari*; eâ ſcilicèt validiſsimâ ratione, quòd jubere, ut quis à totâ Eccleſiâ, ut Sanctus habeatur, ad eum tantummodò ſpectat, qui jus habet proponendi toti Eccleſiæ quid credendum, agendumq; ſit in iis, quæ ſunt religionis. Canonizationem verò Sanctorum ad religionem pertinere, quis dubitet? immò ad fidem? cùm ex eâ conſurgat fervor, & comprobatio fidei Chriſtianæ, & in eâ ſit ſpecialis, & ſignata profeſsio fidei, cujus ſimbolum continet Sanctorum (nempè cum Chriſto felicitèr regnantium) communionem, per indiviſam ſpiritûs, inquam, communionem, & indiſſolubilem nexum charitatis, quæ nunquàm excidit. Sancti enim eamdem cum Chriſto veritatis cognationem, & per omnia conſpirationem invenientes, membra corporis Chriſti effecti, ad illius compagem omninò pertinere videntur, vt Pius I. *Epiſtolâ ad Iuſtum* aſſerit: *Cura* (inquiens) *Sanctorum corpora, ſicut membra Dei*. Quod verò fiat cum Miſſarum ſolemniis, nec Alexander Tertius ſancivit, nec rei natura poſtulat, quæ tantùm exigit certitudinem de ſanctis moribus, & felici exitu illius, quem regnantem in Cælis cum Deo, nobis proponit Eccleſia in terris imitandum, colendumque, & in noſtris neceſsitatibus invocandum. itáque parùm refert, an Canonizatio fiat, cum, vel ſine celebratione Sacrificij; cùm Summus

mus Pontifex ubique habeat aſſiſtentiam Spiritûs *Sancti*, ne errare poſſit in rebus fidei, & morum, ad univerſalem Eccleſiam pertinentibus, quas definit, vel decernit certâ, & infallibili ſibi à Deo traditâ poteſtate. Rem tamen propoſitam latiùs, & fuſiùs multis & ritibus, & exemplis ab antiquitate petitis illuſtrabimus, & confirmabimus.

Docet Gregorius IX. *in literis Canonizationis Sancti Antonij de Paduâ, datis Spoleti Kalend. Iunij, anno* 1233. §. 3. ad hoc, ut aliquis Sanctus ſit apud Dominum in Eccleſiâ triumphante, ſufficere finalem perſeverantiam in gratiâ, juxtà illud: *Eſto fidelis uſque ad mortem, & dabo tibi coronam gloriæ*: ad hoc tamen ut Sanctus quis habeatur apud homines in Eccleſiâ militante, duo eſſe neceſſaria, innocentiam morum, & veritatem ſignorum, ad perhibendum teſtimonium ſanctitatis. Horum igitur veritate perſpectâ, ſolo Apoſtolicæ Sedis judicio, & decreto, Canonizatio perficitur; reliqua ſunt de effectibus, vel de accidentibus, ritibus, ſolemnitate, vel cæremoniis, non de illius ſubſtantiâ.

Primis tamen Eccleſiæ temporibus, Martyribus tantùm Sanctorum cultum exhibendi mos erat, ferias agendo, & ſolemnes conventus circà eorum Reliquias, & ſacra pignora, ut teſtatur Euſebius *lib.*4.*Hiſt.c.*15.his verbis:*Quo in loco etiam nunc præſtante Domino ſolemnes* (Divo ſcilicèt Polycarpo)*agimus, celebreſque conventus, maximè quidem in die paſſionis ejus; ſed & cùm eorum memorias, qui priùs paſſi fuerant, celebramus*: & confirmat Gregorius

Nyſſe-

Nyſſenus *in Vitâ Thaumaturgi paginâ mihi* 946. *lit. E. Gregorius* (inquit) *deſcendit rursùs in Vrbem*, *& omni circà regione peragratâ*, *& perluſtratâ*, *additamentum*, *& quaſi corollarium ſtudij ergà numen divinum inſtituebat; apud omnes ubique populos ſanciens, ut nomine eorum, qui pro fide decertaſſent, dies feſti, atque ſolemnes conventus celebrarentur; cùmque alius in alium locum corpora Martyrum deduxiſſent, per anniverſarium circuli ambitum congregati lætabantur, in honorem Martyrum ferias agentes*. Proindè agapas (ſacra ſcilicèt convivia, quæ à convenientibus ad Martyrum natalitia celebranda, in ipsâ Eccleſiâ fieri ſolebant) contemnentes anathemate percutit Concilium Gangrenſe *Can*. 11. *&* 20. anno circicitèr 324. ſub Sancto Sylveſtro coactum; ut-potè illas (teſte eodem Gregorio Nyſſeno *in vitâ Gregorij Magni*) ideò Divus Gregorius permiſit, quòd adverterat, propter corporis voluptates imperitum vulgus in errore ſimulacrorum cultûs permanere; ut itàque vanis ſuperſtitionibus relictis, ad Deum converteretur: in memoriam Sanctorum ſe ſe exhilarare, oblectare, & in lætitiam effundi poſſe non abnuit. Quæ convivia mox in abuſum verſa, ab Eccleſiæ limine removere ſtuduerunt Ambroſius, & Auguſtinus *confeſſ. lib*. 6. *cap*. 2. ac tandem ea vetita fuerunt à Concilio Africano *Can*. 27.

Paritèr cultum exhibere Martyribus Eccleſia conſuevit, in eorum honorem templa conſtruendo, divinitùs edocta in S. Clemente Papâ, cujus corpus (cùm, Chriſtianis orantibus, mare ad tria milliaria

liaria receſſiſſet) in ædiculâ marmoreâ in templi formam, intrà arcam lapideam conditum repertum eſt. Et de S. Patroclo Martyre Baronius *ad ann.* 278. *lit. C.* ex actis ejuſdem Martyris accepiſſe narrat: *Euſebium ædificaſſe ſuprà corpus S. Viri parvam, parvâ facultate, Eccleſiam*; exemplo Memoriæ, ſeu Eccleſiarum, quas tradunt à Cleto Pontifice ſuprà corpus B. Petri Apoſtolorum Principis, primitias Sanctorum cultûs in Vaticano, & ſuprà corpus S. Pauli in viâ Oſtienſi, ſub ipſis vagientis Eccleſiæ incunabulis, extructas eſſe; de quibus ait Euſebius *Hiſt. lib.* 2. *cap.* 24. referens verba Caii Theologi: *Ego Apoſtolorum trophæa perſpicuè oſtendere poſſum; nam ſi libet in Vaticanum proficiſci, aut in viam, quæ Oſtienſis dicitur, te conferre, trophæa eorum, qui iſtam Eccleſiam ſuo ſermone, & virtute ſtabilierunt, invenies.* Immò & ipſi Apoſtolorum Principi adhuc viventi Eccleſiam à S. Marco ejus diſcipulo Alexandriæ erectam commemorat Anacletus *in Epiſt. ad omnes Epiſcopos, & Sacerdotes* his verbis: *Secunda Sedes apud Alexandriam eſt, B. Petri nomine, à Sancto Marco diſcipulo ejus, & Evangeliſtâ conſtructa.* Quod probant Divus Auguſtinus *Epiſtolâ* 120. *ad Honoratum*, & Gennadius *lib. de Dogmat. Eccleſ. cap.* 72. Verùm cùm aliquando Eccleſiæ, nomine Martyrum, paſsìm per vias, & agros conſtruerentur, in quibus nullæ erant Martyrum reliquiæ, id fieri prohibuit Concilium Carthagin. V. *Can.* 14. decernens: *ut nulla memoria Martyrum acceptaretur, niſi aut ibi corpus, aut aliquæ certæ reliquiæ eſſent, aut*

ubi origo alicujus habitationis, poſſeſſionis, aut paſſionis.

Cultus etiam ab Eccleſiâ Martyribus præſtari olim conſuevit, erectione Altarium ſuper ſacra eorumdem corpora; quod Divus Auguſtinus ſatis clarè demonſtrat *ſerm.* 113. *de diverſ. in edition. Lovanien.* his verbis: *Denique ſicut noſtis quicumque Carthaginem noſtis, in eodem loco (ubi ſcilicèt Cyprianus poſuit carnis exuvias) menſa Deo conſtructa eſt, tamen menſa dicitur Cypriani.* Et paulò poſt: *Vt menſa illa, quæ Dei eſt, etiam Cypriani vocetur.* Proindè Pius I. *Epiſt. ad Iuſtum ſuperiùs recenſitâ,* ſic ſcribit: *Cura SS. Martyrum corpora, ſicut membra Dei, quemadmodùm curaverunt Apoſtoli Stephanum.* Quòdque eorum Reliquias impensè colerent Chriſtiani in ipſius Eccleſiæ primordiis, tradit Euſebius *Hiſt. lib* 5. *cap.* 1. Et quoniam per Altare, vt ait Divus Bernardus *ſerm.*4. *in feſto omnium Sanctorum,* Chriſti corpus figuratur; id ipſum membris (hoc eſt Sanctorum Reliquiis) compaginari videtur. Itàque Felix I. Romanus Pontifex *epiſt.*2. *ad Epiſcopos Galliæ,* conſtituit, ſeù veriùs publico Edicto confirmavit, & ubique locorum promulgavit, ſuprà ſepulcra, ſeù Memorias Martyrum miſſas celebrari. Aptiſſimè quidem ſecundùm Sacram Scripturam *Apocalypſ. cap.* 6. *num.* 9. ubi ſepulcra Martyrum Altaria Dei appellantur, ex eo quòd (ut omnes interpretantur Græci, & Latini) ſuper illa ſacrificia offerri conſueverint; ut antiquiſſimæ Liturgiæ Iacobi, & Clementis apertè inſinuant, in quibus Sanctorum Apoſtolorum, & Martyrum quorumdam

nomina recenſentur. Idque præterea confirmatur teſtimonio Cypriani *epiſt.* 37. ubi petit annotari, & ad ſe ſcribi diem mortis ſingulorum Martyrum, ut poſſet nominatìm in die anniverſariâ paſſionis eorum, in eorumdem honorem ſacrificium offerre. Hæc ſunt verba Cypriani: *Denique & dies eorum, quibus excedunt, annotate: ut commemorationes eorum inter memorias Martyrum celebrare poſſimus; quanquàm Tertullus fideliſſimus, & devotiſſimus frater noſter pro cæterâ ſolicitudine, & curâ ſuâ, quam fratribus in omni obſequio operationis impertit, (qui nec illic circà curam corporum deeſt) ſcripſerit & ſcribat, ac ſignificet mihi dies, quibus in carcere beati fratres noſtri ad immortalitatem glorioſæ mortis exitu tranſeunt, & celebrentur hic à nobis oblationes, & ſacrificia ob commemorationes eorum.* Eâ autem Cyprianus motus eſt ratione, quam Divus Auguſtinus affert *lib.* 10. *de Civit. Dei*, *cap.* 6. & *lib.* 22. *cap.* 10. quòd ſcilicèt *in ſacrificio Altaris ſignificatur generale ſacrificium, in quo immolatur univerſum Chriſti corpus*, quod certo quodam modo (ut ſuperiùs diximus) Sanctorum cum eo felicitèr regnantium agmine compaginatur, teſte Bellarmino *de Miſſis lib.* 2. *cap.* 8.

Quod verò Martyribus olim præſtare Eccleſia ſolebat, procedente tempore, Confeſſoribus, etiam exhiberi cœpit; ac ut alios antiquiores omittamus, Cardinalis Petrus Damiani *in Vitâ Sancti Romualdi capite* 72. ſic ſcribit: *Poſt quinquennium à Sancti viri obitu data eſt Monachis ab Apoſtolicâ Sede licentia, ut ſuprà venerabile corpus Altare*

tare conſtrueretur . & *in Epiſt.* 29. *ad Henricum Archiepiſcopum Ravennatenſem*, quæ habetur *tom.* 3. *Biblioth. Sanctorum Patrum*, teſtatur de aliis plerisque Confeſſoribus, ſuprà quorum corpora, Altaria fuerunt erecta: *Noſtrâ quippè ætate* (tradit) *Beati Viri*, *Romualdus Camerinenſis*, *Amicus Ratiſponenſis*, *Guido Pompeſianus*, *Firmanus Firmenſis*, & *quamplures alij ſanctæ converſationis ſtudio floruerunt*, *ſuper quorum videlicèt veneranda cadavera*, *ex ſacerdotalis Concilij auctoritate*, *ſacra ſunt Altaria erecta*, *ubi nimirùm divina myſteria*, *miraculis exigentibus*, *offeruntur*. Et paulò poſt meminit de B. Arduino Presbytero; ubi Baronius ad *ann.* 1027. *tom.* 11. *num.* 24. *Conſtat autem* , ait, *ipſum*, (ſcilicèt Romualdum) *in Sanctorum numerum adſcriptum*, *eo tantùm ritu* , *qui tunc erat in uſu*, *nempè ut petentibus concederet Apoſtolica Sedes* , *ut ſuprà corpus defuncti Altare conſtrueretur* . Concedere autem licentiam ex Synodali Decreto, ut ſuprà corpus defuncti erigeretur Altare, hoc ipſum erat, (addit Baronius *ad annum* 993. *num.* 5.) inter Sanctos annumerare. Idem verò per ſecula intermiſſum, *in litteris Canonizationis Sanctæ Franciſcæ Romanæ*, *datis* 4. *Kalen. Iunij* 1608. §. 40. laudabilitèr reſtituit Paulus Quintus his verbis: *Statuentes*, *ut ab univerſali Eccleſiâ in ejus honorem Eccleſiæ*, & *Altaria*, *in quibus ſacrificia Deo offerantur*, *ædificari*, & *conſecrari poſſint*.

Vel tandem Eccleſia Sanctorum cultum Dei Servis adjudicare conſuevit, indictione feſtivitatis

eorum, vel appoſitione, & recitatione nominis illorum in Kalendario Sanctorum, ut liquet *ex literis prædictis Paſchalis Secundi datis Signiæ 2. Non. Iunij ann.* 1110. ubi hæc tantùm, quæ ad ritum, & ſolemnitatem pertinent, verba recenſentur: *Auctoritate præſentium vobis licere volumus, & mandamus, quatenùs 3. Nonas Auguſti diem Natalis ejuſdem Confeſſoris, & Præſulis memorandi* (Petri ſcilicèt Anagniæ Epiſcopi) *Sanctorum catalogo congruè celebrem recolatis.* Eodemque anno, quo Simeon Anachoreta obierat, prorſus idem de illo egiſſe Benedictum IX. affirmat Trithemius *in Chronico Hirſaugienſi, anno* 1037.

Primam verò Canonizationem majori cum ſolemnitate peractam ſummâ eruditione, & mirâ dicendi facultate aſſeruit, nunquàm ſatis laudatæ memoriæ, Alexander VII. in ſuâ ad Cardinales, & Epiſcopos oratione, habitâ in Conſiſtorio ſemipublico de B. Thomâ à Villanovâ inter Sanctos referendo. Aſſeruit ille, à Leone III. inſtantibus Carolo Magno, & Hildebaldo Archiepiſcopo Colonienſi, B. Suvibertum ſolemni ritu inter Sanctos relatum VVerdæ, ſalutis anno 804. prævijs Miſſarum ſolemniis, per præfatum Archiepiſcopum peractis, ac narratione eorum, quæ de vitâ, & miraculis Beati viri coràm expreſſa fuerant; ſolâ tamen pronunciatione Summi Pontificis, & ſubſecutis tantùm cantu Hymni *Te Deum laudamus*, & elatione corporis Canonizati. Hæc ſunt verba, quæ de his protulit Sanctus Ludgerus *in Epiſt. ad Rixfridum Epiſc. Trajectenſ.*

ctenſ. cap. 9. relat. à Sur. die 1. Mart. tom. 2. Alterâ verò die, quæ fuit pridie nonas Septembris, omnes tàm Papa S. Leo, quàm Carolus Imperator, & alij convenientes in Eccleſiam, & Conventum B. Suviberti, ibi oratione finitâ omnium convenientium in Eccleſiâ, ſtatim celebrante ſolemnitèr ſummam Miſſam Felice Hildebaldo Colonienſi Archiepiſcopo, & ſanctiſſimâ vitâ ipſius cum innumeris miraculis conſcriptâ per venerabilem Presbyterum Marcellinum ſocium, & conterraneum ipſius Sancti ibidem lectâ, Papa Sanctus Leo de aſſenſu paritèr, & conſenſu ſuorum Cardinalium, cæterorumque Prælatorum illic coràm adſtantium, ſolemnitèr catalogo Sanctorum Confeſſorum ipſum adſcripſit. Quo facto, pulſatâ campanâ Conventus per aliquot horas (hoc ſanè adhuc noſtris temporibus viget) *ad honorem Dei, & gloriam ipſius Sancti, cùm per dulcia modulamina laudum Fratres* (nempè Cardinales, & Epiſcopi) *devotiſſimè Deo rependiſſent gratias, cantando humilitèr Hymnum Te Deum laudamus; cùm Reliquiæ ſinè oſſa ipſius ex monumento in præſentiâ Sanctiſſimi Apoſtolici Leonis, & Caroli Imperatoris, cæterorumque, per præfatum Archiepiſcopum Colonienſem tollerentur devotè, maxima dulciſſimi odoris in eodem loco cælitùs effuſa eſt fragrantia, cujus ſuavitas omnium ora, & corda adſtantium reficiebat; itaut nullus ambigeret, ibidem adeſſe Angelorum Choros. Facta ſunt hæc Pridie Nonas Septembris, &c. Statuit inſuper Sanctiſſimus Papa Leo, illum diem Canonizationis, & exaltationis S. Suviberti egregij Epiſcopi, perpetuis temporibus per totum oppidum à cunctis Incolis*

VVer-

VVerdæ valdè celebrandum, ob honorem S. Suviberti Apoſtolici Epiſcopi. Obtulit autem idem Sanctus Papa eidem Eccleſiæ ſpirituales Indulgentias cunctis fidelibus, celebrantibus feſtum S. Suviberti Epiſcopi, & ad divina confluentibus. Hæc S. Ludgerus.

Harum Indulgentiarum largitionem, ad hæc vſque tempora in Canonizationibus ſervatam, indè originem hauſiſſe exiſtimo, quòd olim primis Eccleſiæ ſeculis, lapſi ad carceres commeabant, ut à Confeſſoribus Chriſti, antequàm hi ad ſupplicium ducerentur, literas, quæ ideò confeſſoriæ, vel libelli pacis appellatæ ſunt, obtinerent: illæque ad veniam, & communionem ab Epiſcopis impetrandam, ſibi ultrò ſuffragarentur. Confeſſores verò viciſsìm petentium deſideria ponderantes, & ſingulorum rationes, ac merita, delictorumque genera expendentes, pacem nonnullis attribui annuebant, eamque literis, ſeù libellis à ſe ſubſcriptis ſignatam interdum ſanguine ad Epiſcopos deſtinabant: quæ tamen literæ nullius erant ponderis apud ipſos Epiſcopos, niſi poſt glorioſum eorumdem Confeſſorum exitum: ut Emanuël Gundiſalvus Tellez eruditè quidem oſtendit *in Notis ad Concilium Illiberitanum lib. 2. cap. 51. verſ. Poſtremò alibi.* Nec ideò lapſi alio, vel magis opportuno, & acceptabili tempore literas confeſſorias, paciſque libellos hujuſmodi Epiſcopis præſentabant, quàm ſecuto martyrio, & in eorumdem Martyrum Canonizatione. Quæ tunc eâ tantùm ſolemnitate celebrari conſueverat, ut accepto nuncio accerſitionis (ut vo-

cat

cat Cyprianus *Epiſt.* 22. *& ſub fin. lib. de exhortat. Martyr. ad Fortunatum*) nempè conſummationis Martyrij, vindicatorum eorumdem Martyrum nomina ſtatim in Diptychis Eccleſiaſticis, hoc eſt in Canone apponerentur; vndè & Canonizationis vox ortum habuit, ut aſſerit Cabaſſutius *in Notit. Concilior. ad Concil. Laodicæn. Can.* 15.

Epiſcopi igitur acceptis tunc Martyrum libellis, ad eorum preces, ſuper-erogata ab ipſis ſatisfactionis opera, quaſi commendatis ſuis determinatè applicata ſibi viderentur, utique Indulgentiarum hujuſmodi largitores deſignati, eos à pœnâ, & illius reatu abſolutos ad communionem Eccleſiæ revocabant: præviis tamen lapſorum exomologeſi, ſcilicèt confeſſione, ac ipſorummet Epiſcoporum, vel Sacerdotum manûs impoſitione. Vt modò eadem ſuper-erogationis operum Sanctorum copia, & præcipuè ob Chriſti ſatisfactionem, ac meritum excedens omnem pœnam à viventibus debitam, tùm in præſenti vitâ, tùm in purgatorio perſolvendam, non determinatè pro aliquo, in communi Eccleſiæ Aerario conflâta, ſingulis per modum ſuffragij, pro juſto arbitrio, & pro prudentiâ illius, qui Eccleſiæ præeſt, Romani Pontificis diſtribuitur; ut egregiè inſinuat Divus Thomas *in complem. quæſt.* 25. *art.* 1. Et ſanè ſublime Petro traditum privilegium: *Quodcumque ſolveris ſuper terram, erit ſolutum & in Cælis*: ampliſſimum, ac generale, parùm conferret, niſi etiam ex redundantiâ meritorum Chriſti, & ſatisfactionis Sanctorum compre-

hen-

hendcret ſolutionem à reatu pœnæ temporalis, quam quis ſecundùm Dei judicium meretur in purgatorio: dum Eccleſia ſolas pœnitentias ex Canonibus ſtatutas, prout illas injunxerat, ità quoque relaxare valuiſſet. Immò (ut ibidem aſſerit Divus Thomas) *Si temporales tantùm pœnas in hac vitâ ſuis hiſce Indulgentijs Eccleſia relaxaret, damnificaret magis, quàm adiuvaret, dum remitteret ad graviores hoc eſt ad purgatorij pœnas.*

Verùm ſucceſſu temporis, nimiâ Sanctorum Confeſſorum indulgentiâ lapſis abutentibus, & confictas, vel anonymas, aut non expreſſis in eis lapſorum nominibus generales literas exhibentibus; veriti Patres, ac præcipuè Tertullianus *lib ad Martyr. cap.* 1. & Cyprianus *lib.* 3. *epiſt.* 15. ne indè Eccleſiaſticæ diſciplinę rigor nimiùm infringeretur, & relaxaretur, acritèr reclamarunt. Itàque Eleberiana, ſivè Eleberritana Synodus *Can.* 25. ubi fusè Binius *in Notis lit. I.* nec-non Synodus Arelatenſis prima *Can.* 6. ſimiles literas, & libellos cautè executioni mandari ſanciverunt, vel omninò vetuerunt; ac deinceps Romanus Pontifex ex ſatisfactionibus, & Chriſti meritis, ac Sanctorum item ſatisfactionibus, quæ in Eccleſiæ theſauro continentur, juſtus, & fidelis diſpenſator extitit, eaſque per Indulgentias, in Canonizationibus, undè eædem ſcatêre cœperunt, fidelibus elargiri non prætermittit. Nec ineptè dixerim uſum diſtribuendi Indulgentias, præſertìm in Canonizationibus Sanctorum ſumpſiſſe initium à tempore vetuſtiſſimorum Martyrum

tyrum, quo Epiſcopi ſoliti erant, ad illorum preces, Indulgentiam lapſis concedere, tùm ut Martyres ipſos honorarent, tùm ut accenderent lapſos, & fideles reliquos ad martyrium conſummandum, tùm denique, ut illorum merita petentibus communicarent, eorumque ſatisfactiones ad ſatisfactionem, quæ lapſis deerat, ipſis applicatæ ſuffragarentur.

Earumdem tamen Indulgentiarum diverſa ratio à Romanis Pontificibus in Canonizationibus Sanctorum habita eſt; ſiquidem Honorius III. *liter.dat. Reate* 3. *Idus Decembris anno* 1225. in Canonizatione S. Laurentii Archiepiſcopi Dublinenſis, viſitantibus Eccleſiam, in quâ corpus Sancti quieſcit, die eidem ſacrâ, viginti dies de injunctis ſibi pœnitentiis relaxavit. Gregorius IX. *lit.Canoniz.S.Antonij de Paduâ dat. Spoleti Kal. Iunij*, *anno* 1233. unum annum. Hiſque adjecit quadraginta dies Innocentius IV. in Canonizatione Sancti Eadmundi *lit. dat. Lugduni* 3. *Idus Ianuarij* 1247. & in Canonizatione S. Petri Martyris addidit prætereà per quindenam quadraginta dies *lit.dat. Peruſii* 9. *Kal. Aprilis*, *anno* 1253. Clemens autem IV. in Canonizatione S. Heduvigis infrà octavam centum dies, *lit. dat.Viterbij*.7.*Kal.Aprilis* 1267. Calixtus III.ad S. Vincentii Valentini corpus die ejuſdem feſto ſeptem annos, & totidem quadragenas *lit. expedit. à Pio II. Kal.Octobris* 1458. Quibus Sixtus IV.in Canonizatione S.Bonaventuræ adjecit ſingulis Dominicis per annum centum dies, *lit.dat.* 18.*Kal.Maij*

 1482.

& lib.8. Saxon. cap.4. in Canonizatione S. Franciſci Seraphicæ familiæ Proto-parentis, his verbis: *Papa Gregorius, veniens Aſſiſium canonizavit ibi in conſpectu maximæ multitudinis, quæ de diverſis regionibus confluxerat, B. Franciſcum, ſic dicens altâ voce: Ad laudem, & gloriam Omnipotentis Dei Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, & glorioſæ Virginis Mariæ, & Beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, & ad honorem Eccleſiæ Romanæ, Beatiſſimum Patrem Franciſcum, quem Dominus glorificavit in Cælis, venerantes in terris, de conſilio Fratrum noſtrorum, & aliorum Prælatorum, in catalogo decrevimus Sanctorum annotandum: & feſtum in die obitus ſui celebrari. Statim Cardinales, Te Deum laudamus, incipiunt, & populi in laudes voces depromunt. Papa de ſolio deſcendit, & cum Cardinalibus ſanctum corpus levavit de tumbâ, mirâ omnium alacritate.* Nec diverſæ intentionis fuiſſe liquet Alexandrum III. in Canonizatione Sancti Eduardi Regis Angliæ, ſi corpus coràm extitiſſet; inquit enim *in lit. ſuper eâ expeditis Anagniæ 7. Idus Februarij, anno* 1161. *Corpus ipſius* (ſcilicet Eduardi) *Confeſſoris ità glorificandum cenſuimus, & debitis præconijs adorandum in terris, ſicut eumdem Confeſſorem Dominus per ſuam gratiam glorificavit in Cælis; undè videlicèt inter Sanctos Confeſſores de cætero numeretur.* Idipſum confirmant literæ Canonizationis Sancti Thomæ Cantuarienſis ad Priorem, & Monachos Cantuarienſis Eccleſiæ *dat. Signiæ 4. Idus Martij* 1173. quæ habentur *in tom.* 12. *Baron. ad annum* 1173. *lit. A. ex Cod. Vatic. deſumptæ*, in quibus hæc

habentur: *Diſcretioni Veſtræ Apoſtolicâ auctoritate mandamus, quatenùs corpus ejus* (ſcilicèt S. Thomæ) *devotè, & reverentèr, factâ ſolemni proceſſione, aliquo ſolemni die, congregato Clero, & populo, in Altari honorificè recondatis, aut ipſum in aliquâ decenti capsâ ponentes, prout convenit, elevetis in altum.*

Satis itàque, quòd ſine Miſſarum ſolemniis Canonizationes olìm celebrarentur, prædicta ſignificant, nec parùm confirmant ea, quæ Lentinus Patriarcha Hieroſolymitanus S. Petri Martyris coævus, de illius Canonizatione ſcripſit à Surio relata *die 29. April. tom. 2. circà fin.* his verbis: *Vbi* Innocentius IV. *perſpicuè cognovit famam vinci rerum veritate, majoraque comperiſſet, quàm ad ipſum perlata fuerant, de communi conſilio Cardinalium, & Prælatorum omnium, qui per id tempus apud Sedem Apoſtolicam reſidebant, 9. Kal. Aprilis, nondum exacto poſt martyrium anno primo, illum Peruſii in plateâ Eccleſiæ Fratrum Dominicanorum, adſtante ipſi, Cleri, plebiſque, itemque Religioſorum, nobilium, ac procerum multâ frequentiâ, aliȷs ubertìm flentibus præ gaudio, aliȷs Deum magnâ voce laudantibus, univerſis denique mirificè tripudiantibus, & ſolemni ritu diem feſtum celebrantibus, cum mirabili cereorum ardentium multitudine, & eximio ſacrarum veſtium apparatu, Sanctorum Martyrum catalogo ſtatuit adſcribendum.*

Cereorum (inquam) ardentium multitudine, quorum copia in Canonizationibus adhuc ſolet adhiberi, & de quâ Raynaldus *ad ann.* 1253. *n.* 18. in Canonizatione S. Staniſlai Epiſcopi Cracovienſis

ſis mentionem facit, uſus verbis Longini *in hiſt. Pol. lib. 7. ad ann.* 1253. quæ hæc ſunt: *Tunc itàque mirum in modum ſtupentibus, & gaudentibus, ardenteſque cereos, & luminaria accenſa, ut Eccleſiam arſiſſe putares, geſtantibus, &c.* & Antonius de Butrio *in cap. Audivimus. de Reliq. & venerat. Sanctorum*, poſt indicata varia requiſita ad Canonizationem, ait: *Nonò aſſignatur certa dies, ut omnes conveniant ad certam Eccleſiam; certâ die illuminentur cerei*: non vtique ad fugandas tenebras, ſed tantùm *ad ſignum lætitiæ demonſtrandum*, ut aſſerit D. Hieronymus *in Epiſt. ad Riparium adversùs Vigilantium Hæreticum*, qui dolens hunc honorem Martyrum Reliquijs exhiberi, calumniabatur, ritum Gentilium (hi enim teſte Svetonio *in Tiberio c.* 98. ad ſepulcra defunctorum faces accendere ſoliti erant) in Eccleſiam inductum eſſe, ut *fulgente Sole moles cæreorum accenderetur*.

Liquet igitur, ſine ſacrificio, ſine Arâ, non in Eccleſiâ, ſed in mediâ Vrbis plateâ, Canonizationis celebritatem, nempè ſolemnem Sanctorum promulgationem, olim ritè peractam fuiſſe.

Prætereà in Aulis Conciliorum (ſi vel extrà Eccleſiam ea cogi contingebat) Sanctorum Canonizationem fieri conſueviſſe oſtenditur ex ijs, quæ ſtatuit Ioannes XV. in Synodo Romanâ coactâ in Palatio Lateranenſi prid. Kalen. Februar. ann. 993. vt conſtat *ex lit. ibid. dat.* ab eodem Pontifice, qui poſt lectam, & reſpectivè auditam narrationem eorum, quæ de Dei Servo Vdalrico Epiſcopo Auguſtano,

Lui-

Luitholphus Auguſtæ etiam Antiſtes congeſſerat, ſolâ verbali declaratione eum inter Sanctos Confeſſores adſcripſit. Atque idem egerunt Leo IX. in Synodo Romanâ 4. ſub eodem Pontifice celebratâ, ann. 1053. de S. Gerardo Leucorum Epiſcopo: & Innocentius II. in Concilio Piſis coacto, anno 1134. de S. Hugone Epiſcopo Gratianopolitano, *lit. dat.* 10. *Kalen. Maij ad Guigonem Priorem Carthuſienſem apud Sur. die prim. April. tom.* 2. *&* *Baron. ad eumd. ann.* 1134. *lit. B.* Immò etiam abſente Summo Pontifice idipſum egit Concilium Conſtantienſe ſub Ioanne XXII. anno 1414. de Sancto Roccho Confeſſore, ut Baronius affert *in not. Martyrologij ad diem* 16. *Auguſti*: eâ tamen additâ ſolemnitate, quòd, ſtatìm Canonizatione peractâ, imago ejuſdem Sancti per Civitatem Conſtantiæ cum magnâ pompâ circumlata eſt. Vndè Vexillorum uſus in Canonizationibus, eorumque ſolemnis proceſſio initium ſumpſit; quamvis tunc id factum fuiſſe conſtet, ad arcendam peſtiferam luem, quæ per totam Vrbem dirè graſſabatur, impetratâ à Deo, S. Rocchi interceſſione, non ſine inſigni miraculo, ſanitate, omnium votis & precibus expetitâ.

Adeò autem declarandi Sanctos cum Deo regnantes in Conciliis Generalibus, eâ ætate mos vigebat, ut Pontifices, ſi quem Sanctum libuiſſet extrà Concilium declarare, ſe id præter morem Eccleſiæ agere profiterentur, ut apertè oſtendunt literæ Eugenii III. *de Canonizatione Henrici Imperatoris*

toris ad Epiſcopum, & Canonicos Bambergenſes, data Tranſtyberim 2. Idus Martij anno 1152. in quibus §. 2. hæc habentur: *tametſi hujuſmodi petitio niſi in generalibus Concilijs admitti non ſoleat: auctoritate tamen S.R.E. quæ omnium Conciliorum firmamentum eſt, petitionibus veſtris acquieſcimus, atque ejuſdem memorabilis viri* (ſcilicèt Henrici) *cujus exaltationem requiritis, de Fratrum noſtrorum Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum, qui præſentes aderant, communicato conſilio, memoriam inter Sanctos de cætero fieri cenſemus.* His item ſimilia habentur *in lit. Alexandri III.* Canonizationis S. Eduardi Regis Angliæ, *dat. Anagniæ 7. Id. Februarij ann.* 1161. §. 1. *in fin.* his verbis: *Quamvis negotium tàm arduum, & ſublime, non frequentèr ſoleat, niſi in ſolemnibus Concilijs de more concedi.*

Cùmque Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum in hujuſmodi negotiis conſilium interdùm adhibere conſueviſſent Romani Pontifices; jure opinor hinc inductum eſſe, ut etiam nunc Epiſcoporum vicinorum præſentia adhibeatur. Quod primò in Canonizatione S. Ioannis Gualberti factum fuiſſe innuunt literæ Cæleſtini III. *datæ Laterani 2. Non. Octob. ann.* 1193. ubi §. 2. hæc extant: *Viſum itàque eſt nobis, & communi conſilio Fratrum inſedit, & vicinorum Epiſcoporum, &c.*

Ex iis, quæ hactenùs diximus, certum redditur, Sanctorum Canonizationem perfici ſolo Pontificis, Chriſti Vicarii, judicio, & ſententiâ ſuper ſanctitate, & gloriâ defuncti, ex teſtimonio ſanctitatis morum, & veritatis ſignorum, non verò Miſſæ Pon-

tificiæ

tificiæ ſacrificio, quamvis id in Sancti honorem maximè cedat: & Pontifices celebrare, cùm per valetudinem licet, conſueverint. Invocatio ſiquidem Sancti Canonizati, etiam non celebrante Pontifice, ab eomet omnium primo de more præmittitur Miſſarum ſolemniis, poſt Hymnum *Te Deum laudamus.*

Sed neque prædicta ad Canonizationem neceſſariò requiri, comprobat factum Benedicti VIII. dicti IX. qui Simeonem Anachoretam aliorum judicio, & arbitrio, Sanctum pronunciandum, ac primò invocandum commiſit literis relatis *par. 2. lib. 3. die 26. Iulij* ab Authore ligni vitæ totius Religionis S. Benedicti, quæ habentur in Caſtellino *de certitud. glor. Sanctor. in prælud. ad catalog. Sanctorum Canonizator.* §. 4. vbi hæc ſcribit: *Si ità coruſcat miraculis, ut veſter homo nobis aſſeruit, ædificate Eccleſiam, collocate in eâ idem* (Simeonis corpus) *juxtà quod, Altare conſecrari rogate, in quo reliquiæ antiquorum SS. recondantur cum ſacratiſſimo Corpore D. N. IESV Chriſti*; (ſine quo, ubi præſertìm Reliquiæ Martyrum haberi non poterant, Altaria conſecrari tunc vetitum erat, *De conſecrat. diſtinct. 1. cap. Placuit*. ubi Gloſſ. *Corpus* interpretatur *Chriſti Corpus*; eique adhæret Durandus *in Rational. divinor. offic. lib. 1. cap. 7. de Altar. conſecrat. num. 23.*) *Et ſic demùm divina myſteria celebrantes, tractate eum ut Sanctum.* Hæc Benedictus. Cujus veſtigia ſecutus eſt Clemens III. *lit. relat.* à Baronio *ad ann.* 1189. *lit. E. dat. Laterani*, 3. *Kal. Maij Pont. ann. 2. ad Epiſcopos Merſeburgenſem, & Eiſtetenſem*, quibus delegavit

vit poteſtatem declarandi Sanctum, Ottonem Epiſcopum Bambergenſem, his verbis vſus: *Diſcretioni veſtræ per Apoſtolica ſcripta mandamus, quatenùs de vitâ ipſius,* (nempè Ottonis) *& miraculis diligentiùs inquiratis, quæ Nobis fuerunt per multorum literas indicata; & ſi non inveneritis aliquid, quod obſiſtat, ipſum Canonizatum auctoritate freti Apoſtolicâ ſolemnitèr, & publicè annuncietis.* Sylveſtro autem *cap. 6. quæſt. 1.* & Azorio *par. 2. lib. 5.* aſſerentibus Ottonem præfatum inter Sanctos relatum fuiſſe à Cæleſtino II. anno 1139. in Synodo Lateranenſi, nulla fides adhibenda videtur contrà literas à Clemente III. poſt lapſum quinquaginta annorum emanatas; cùm prorsùs impoſſibile reddatur, ut Summus Pontifex ad inquirendum de jam Canonizato literas dederit. Recens tandem afferemus exemplum, ſi Ferrario credimus, cui adſtipulatur Baronius *in Notis ad Martyrolog. ad diem 6. Octob.* & conſentiunt Diaria Paridis de Graſſis, in quibus nec verbum recenſetur de ſolemni Canonizatione S. Brunonis, quem Ferrarius *in Catalog. Sanct. die 6. Octob.* tradit, abſque ullâ ſolemnitate, vel ritu publico à Leone X. inter Sanctos relatum fuiſſe.

Igitur ſatis clarè patet, quòd Summi Pontifices nullam rem, præter auctoritatis Apoſtolicæ delegationem, vel nullam ſolemnitatem, in Canonizationibus interdùm præſtiterint, aut adhibuerint; idemque confirmant vetuſta, & moderna Cæremonialia. Siquidem antiquiſſimus Ordo Romanus, (quo Pontifices uſos fuiſſe conſtat à tempori-

bus Stephani III. ſaltem uſque ad Alexandrum IV.) nec verbum continet de cæremoniis ſervandis in Canonizationibus Sanctorum. Diverſâ itàque ritûs ratione, prout libuit, ad ea uſque tempora eædem peractæ fuerunt.

Acceſſit ſubindè Cæremoniale antiquum, quod prodiit in lucem inter antiquiſſimum Ordinem Romanum, & Cæremoniale modernum, quod ſanè poſt Alexandrum IV. editum fuiſſe comprobat Ordo proceſſionis Romanæ Curię in eo contentus; poſt Fratres enim Dominicanos, & Franciſcanos recenſentur Fratres Auguſtiniani: quorum diverſas Congregationes in unam Eremitarum S. Auguſtini profeſſionem, & regularem obſervantiam ſub uniformi habitu univit idem Alexander IV. an. 1256. *lit. dat. Laterani 4. Non. Maij*: à quo tempore Auguſtiniani ad proceſſiones Romanæ Curiæ admiſſi ſunt. Veriùs tamen Cæremoniale præfatum editum fuiſſe aſſerimus, temporibus Clementis VI. anno circitèr 1347. Siquidem reperitur in Bibliothecâ Vaticanâ antiquus Codex MSS. ſub eodem Pontifice, ſignatus *num. 4757.* quod opinamur eſſe Originale ejuſdem Cæremonialis; eſt enim eidem prorsùs conforme, ibique *pag.* 30. de verbo ad verbum ea ipſa leguntur, quæ habentur in prædicto Cæremoniali, ac ſignantèr in Rubricâ *De modo, qui communitèr ſervari conſuevit, circà Canonizationem alicujus Sancti*, ubi non abſimilis ritus, in moderno Cæremoniali expreſſus, legitur. Ex Diariis verò benè probatur, antiquo hoc Cæremoniali

uſos

uſos fuiſſe Pontifices uſque ad Leonem X. nam eo ſedente, Marcellus, electus tunc Archiepiſcopus Corcyrenſis, modernum edidit Cæremoniale; in quo, ut ſuperiùs retulimus, abſoluto ritu Canonizationis, de Miſſæ ſacrificio per Summum Pontificem, vel per aliquem Cardinalem peragendo, nonnulla memorat prorsùs conformia iis cæremoniis, quas Pius Secundus ſervaverat in Canonizatione Sanctæ Catharinæ Senenſis. Hic enim Pontifex ſacrorum rituum peritiſſimus, & olìm Apoſtolicarum Cæremoniarum Magiſter, (ut apparet ex Concilio Baſileenſi *ſeſſ. 38. in Decreto confirmat. nominat. ad eligen. Pap.* §. *Pro Clericis cæremoniarum*) ſolemnitatem ad id uſque tempus retentam ſeruavit, vel inſtituit; decretâ, aut expurgatâ formâ ſententiæ, quam primò in Canonizatione S. Brigittæ Viduæ, Bonifacium IX. adhibuiſſe conſtabat *ex lit. ejuſdem dat. Non. Octob.* 1391. Immò non ſolemnitatis tantùm formam, quam adhuc retinent Romani Pontifices, prædictum Pium II. tradidiſſe patet; verùm etiam ſi attentè inſpiciantur illius literæ de Canonizatione præfatæ S. Catharinæ Senenſis *datæ 3. Kal. Maij* 1461. reperietur, ab eo traditam, vel ad unguem ſervatam fuiſſe formam procedendi in cauſis Canonizationum ad præſcriptum Sanctionis Alexandri III. & Oſtienſis *in cap. Audivimus. de Reliq. & venerat. Sanctor.* Eumdem autem Alexandrum III. primum omnium Pontificum miſſarum ſolemnia peregiſſe in Canonizatione S. Thomæ Cantuarienſis, colligitur ex

Codice Vaticano MSS. *de vitâ ipſius Alexandri* his verbis. *In die Purificationis B. Mariæ, convocatis Epiſcopis, & Abbatibus Campaniæ apud Signiam ad honorem ipſius ſpecialitèr Miſſarum ſolemnia celebravit.*

Certo certius itàque eſt, cum Miſſæ ſacrificio per alium peracto, vel ſine ejuſdem ſolemniis, ſæpè Canonizationes Sanctorum peractas fuiſſe, eaſque ritè per Summum Pontificem, iuxtà Cæremonialis diſpoſitionem,& praxim olim ſervatam, idoneiſque rationibus ſuffultam, demandatis alteri Miſſarum ſolemniis, poſſe celebrari.

Libeat nunc quædam notatu digna, quæ ex curioſâ lectione Bullarum hauſi, quæque ad Sanctorum Canonizationem ſpectant, paucis ſubnectere.

Interdùm Romanos Pontifices(ut noſtris etiam temporibus fieri ſolet) ad preces Imperatorum, & Regum, Dei Servos albo Sanctorum olìm adſcripſiſſe, liquet exemplo Canonizationis S. Suviberti, quam Leo III. inſtante Carolo Magno,primùm ſolemni ritu peregit,ut ſuprà fusè probavimus. Nec hujuſmodi noſtræ aſſertioni refragantur ea, quæ affert Caſtellinus *de certitud. glor. Sanctor. in Prælud. ad catalog. SS. Canonizat.* §. 3. de Sanctis Kiliano, Colomano, & Totnano Martyribus, ſupplicante S. Bruchardo Herbipolenſi Antiſtite, à Zachariâ Papâ ſolemni more inter Sanctos relatis,anno 751. (ſeù veriùs 752.)hæc ſubdens: *Ex quibus conijci poteſt, quòd non à tempore Leonis Tertij, ſed multò anteà incœperat ritus ſolemnis Canonizationis in Eccleſiâ Romanâ Sanctâ, & Apoſtolicâ. Canonizatio enim*

S. Trud-

S. Trudperti Martyris ex familiâ S. Ruperti Epiſcopi Salisburgenſis ab omnibus ferè exiſtimatur prima inter illas ſolemni ritu à Pontifice Romano celebratas, quæ incidit, ut nonnulli teſtantur, in annum Domini 770. *tempore Stephani Quarti, communitèr Tertij, appellati.* Quaſi crediderit Caſtellinus, quotquot Canonizationes à Summis Pontificibus olìm peractæ ſunt, eas ſolemni ſemper ritu celebratas fuiſſe. Allêgat verò Baronium *ad an.* 993. *num.* 5. *verſ. Non eſt autem prætermittendum:* ac ſi is aſſerat, tunc in Eccleſiâ Romanâ uſum canonizandi Sanctos ſolemnibus cæremoniis extitiſſe frequentem: contrarium tamen ibi probat Baronius, dùm Canonizationes Sanctorum refert ad illam Canonizationis formam, quâ Sedes Apoſtolica ſine aliquâ ſolemnitate concedebat, ut ſuprà corpus Servi Dei Altare conſtrueretur: de quâ ſuprà latè, & copioſè diximus. De SS. verò Kiliano, Colomano, & Totnano, non ſecùs ſervatum fuiſſe, innuunt antiqua carmina ab eodem Baronio relata *ad an.* 689. *num.* 19. his conceptis verbis:

Septingenteſimo, quinquageſimoque ſecundo
A Bonifacio, Burkardo conſociato,
Hi ſunt ſublati, ritè quoque canonizati.

ab antiquo videlicèt ſepulcro ad Altare delati. Demùm Trudperti hiſtoriam reijcit Bollandus *ad diem* 27. *Martij*, agens de S. Rudberto, ſeu Ruperto Epiſcopo Salisburgenſi, ubi §. 3. ſic ait: *Multò magis ſuſpecta eſt illa de S. Rudberto hiſtoria, ex quâ anni iſti* 44. *accipiuntur, utique poſt multa ſecula ſatis imperitè*

peritè

peritè compilata ex antiquioribus monumentis mox infrâ citandis, & quâdam S. Trudberti paſſione ad 25. Maij caſtigandâ, atque ea quibuſdam Boicarum Originum fabellis.

Aliquandò etiam ad preces Reginarum, Dei Servi inter Sanctos adſcripti ſunt, nempè Sancta Brigitta, inſtante Margaritâ Sveciæ Reginâ, *lit. Bonifacij IX. dat. Nonis Octobris* 1391. §. 51.

Ad preces Prælatorum in Curiâ exiſtentium, in Sanctorum numerum relatos fuiſſe patet S. Petrum de Morono, olìm Cæleſtinum V. *ex lit. Clementis V. dat. ann.* 1313. §. 27. S. Ludovicum Epiſcopum Toloſanum *ex lit. Ioannis XXII. dat.* 7. *Idus Aprilis* 1317. §. 29. S. Thomam Epiſcopum Herefordenſem *ex literis ejuſdem Ioannis XXII. dat.* 15. *Kalend. Maij* 1320. §. 23. & S. Thomam Aquinatem *lit. ejuſdem dat.* 15. *Kal. Auguſti* 1323. §. 21.

Primò decretam fuiſſe diem Canonizationis in Conſiſtorio generali, recenſet Nicolaus V. in Canonizatione S. Bernardini Senenſis, *lit. dat.* 9. *Kal. Iunij anno* 1450. §. 16.

Quòd in Conſiſtorio ſecreto, Cardinales Commiſſarij primò retulerint Acta omnia in cauſis Canonizationum, colligitur ex literis Canonizationis S. Heduvigis à Clemente IV. *dat. Viterbij* 7. *Kal. Aprilis, an.* 1267.

Primùm verò in Conſiſtorio ſemipublico, idipſum peractum fuiſſe ab antiquiore ex Cardinalibus Commiſſariis, legitur *in lit. Canonizat. Sanctæ Catharinæ Senenſis dat.* 3. *Kal. Maij* 1461. §. 10. & 14.

Inter-

Interdùm Summi Pontifices in ipſo Canonizationis actu ſermonem habuerunt ad populum de ſanctitate vitæ, virtutibus, & miraculis Canonizandi; ut oſtendit idem Pius II. *in præfat. lit. Canonizat. S. Catharinæ Senenſis* §. 15. Idipſum egerunt Innocentius VIII. in Canonizatione S. Leopoldi Marchionis Auſtriæ, ut apparet *ex lit. dat.* 8. *Idus Ianuar.* 1485. §. 15. Leo X. in Canonizatione Sancti Franciſci de Paulâ *ex lit. dat.* 1. *Maij* 1519. §. 39. & Hadrianus VI. in Canonizatione SS. Antonini, & Bennonis, ut refert Blaſius de Cæſenâ *in Diar. die Dominico, ult. Maij, ann.* 1523. Qui modus in deſuetudinem abiit, & procedente tempore, in ſemipublico Conſiſtorio fieri cœpit, & adhuc ſervatur.

Primam Canonizationem ſolemnem plurium Sanctorum ex prædictis liquet actam fuiſſe ab Hadriano VI. nempè SS. Antonini Archiepiſcopi Florentini, & Bennonis Epiſcopi Miſnenſis; & comprobat Cæſenas ubi ſuprà. Quòd verò Stephanus Vngariæ Rex, ejuſque filius Emericus ſimul quidem canonizati fuerint à Benedicto VIII. qui dictus eſt IX. Baronius affert *Annal. tom.* 11. *ad ann.* 1030. *num* 3. *& ſeq.* At non ſolemni ritu, ſed quòd ſolâ corporis elatione id actum fuerit, elicitur ex iis, quæ Surius affert. *diebus* 19. *Auguſti, &* 4. *Novemb.* Quòd autem SS. Patto, & Tanco Epiſcopi VVerdenſes canonizati fuerint à Summo Pontifice, Bollandus *ad diem* 16. *Februarij, &* 30. *Martij* agens de jiſdem SS. utitur teſtimonio Gaſparis Bruſchii *in*

Epi-

Epiſcopis VVerdenſibus, & Bucelini *de Epiſcopis Germaniæ*; quòd autem ſimul & à Gregorio IV. ſint canonizati, fides ſit penès Caſtellinum *in Catalog. SS. Canonizator. lit. P.* Ille enim nec à quo acceperit, exprimit: nec alibi idipſum reperire potuimus. Et licèt Ciaconius aſſerat *in Vitâ Innocentij IV. ad an.* 1244. ab eodem Pontifice in Sanctorum numerum relatos fuiſſe die vigeſimâ ſecundâ Martij, anno Pontificatûs IV. Eadmundum Cantuarienſem: Staniſlaum Cracovienſem: & Guillelmum Briocenſem Antiſtites; tamen fidem illi non habemus: cùm facilè convincatur erroris ex literis ſuper eorumdem Canonizatione expeditis. Literæ ſiquidem Canonizationis S. Eadmundi *dat. Lugduni* 3. *Idus Ianuar. Pontificat. ann. IV. Incarnationis Dominicæ* 1247. §. 6. apertè demonſtrant, illam peractam fuiſſe Dominicâ tertiâ Adventûs. Canonizatio autem S. Guillelmi ibidem paritèr celebrata fuit in feſto Reſurrectionis Domini, ut conſtat *ex liter. dat.* 17. *Kal. Maij eod. an.* quas Raynaldus affert *ad an.* 1247 *num.* 24. & Canonizationem S. Stanislai Aſſiſii factam fuiſſe die Nativitatis B.M.V. elicitur ex ipſis *lit. ibid. dat.* 15. *Kal. Octob. ann.* 1253. *Pont. XI.* & clariſſimè oſtendit Longinus *dict. lib.* 7. *hiſt. Polon.* relatus à Raynaldo *ad eumdem ann.* 1253. *num.* 18. ubi hæc habentur: *Natali Dominæ noſtræ excellentiſſimæ Virginis Mariæ adveniente die, Pontifex Summus Innocentius cum Collegio Cardinalium, & multitudine Prælatorum ad Baſilicam S. Franciſci in Aſſiſio, in quâ ſuum, & ſuorum ſociorum corpora recondita ſunt,*

ſunt, ex Palatio, Canonizationem B. Viri Stanislai Epiſcopi Cracovienſis expleturus, deſcendit, &c.

Hujuſmodi verò ritum canonizandi unico actu plures Dei Servos Eccleſia didicit ex ore Chriſti, qui omnes ſimul Apoſtolos, adhuc in hac vitâ degentes, Sanctos declaravit verbis illis Matthæi 5. *num.* 12. *Gaudete, & exultate, quoniam merces veſtra copioſa eſt in Cælis.* Et Lucæ 10. *num.* 20. *Gaudete autem, quòd nomina veſtra ſcripta ſunt in Cælis.* Atq; ex eloquio Doctoris gentium *ad Philippenſes Epiſtolâ* 4. *n.* 3. ſcribentis de Adjutoribus ſuis, *quorum nomina ſunt in libro vitæ.* Hinc autem elicuit Pater Franciſcus à S. Auguſtino Macedo (præſtanti vir ingenio, & ſcientiarum omnium peritiſſimus) in Tractatu, cui titulus *Scholæ Theologiæ poſitivæ. ſchol.* 19. *cap.* 1. *de Canoniz. Sanct.* jure optimo licuiſſe, olìm in honorem Beatiſſimæ Virginis (cui ab Angelo dictum fuit: Lucæ 1. *n.* 28. *& ſeqq. Ave gratia plena, Dominus tecum; benedicta tu in mulieribus*) & Apoſtolorum adhuc viventium Templa conſtruere. Vt eidem Beatiſſimæ Virgini S. Iacobum Majorem Cæſaraugustę in Hiſpaniâ, & Petro Apoſtolorum Principi Antiochiæ Theophilum, & Marcum Alexandriæ egiſſe, ſuprà aſſeruimus auctoritate Euſebii, & epiſtolæ Anacleti *tertiæ ad omnes Epiſcopos, & Sacerdotes.* Siquidem Beatiſſima Virgo, S. Petrus, aliique Apoſtoli, licèt adhuc viatores exiſterent, tamen à ſanctitate excidere non poterant, ut egregiè comprobat idem Pater Macedo *ubi ſuprà cap.* 2. qui paritèr *d. cap.* 1. ſolemnem Pontificis Liturgiam ne-

quaquàm ingredi rationem formalem Canonizationis, nobiſcum exiſtimat.

Feſtivus campanarum ſonitus in Canonizatione Sanctorum, qui adhuc in more extat, nempè, ut ad Hymnum *Te Deum laudamus* poſt prolatam à Pontifice ſententiam omnes campanæ Vrbis pulſentur, deſumptus eſt à Canonizatione Sancti Suviberti,ut ſuo loco retulimus nos accepiſſe à S. Ludgero *in Vitâ ejuſdem S. Suviberti*. Et ſanè hic uſus miraculo cælitùs comprobatus fuit in Canonizatione S. Antonii de Paduâ nuncupati, de quâ Surius ad diem 14 Septembris hæc habet: *Eo autem die, quo in Sanctos relatus eſt Vir Dei, res ſtupenda accidit Vlyſbonæ. Nam & viri, & fœminæ extrà domos in plateis cantabant, & tripudiabant, & campanæ omnes totius Civitatis, nullo eas movente, concrepabant egregiè, nec poterant homines ſe cohibere, quin ſe lætitiæ, & tripudijs darent. Eâ autem re in multam illis admirationem adductis, non diù poſt ſupervenere ex Italiâ fratres, quorum relatu didicerunt, eodem ipſo die inuſitatæ lætitiæ ſuæ, Virum Beatum* (Antonium Conciuem) *in Sanctorum albo inſcriptum fuiſſe.*

Preces, & jejunia triduo antè Conſiſtorium ſemipublicum indici cœpta ſunt à Sixto IV. pro Canonizatione faciendâ S. Bonaventuræ *lit. dat.* 18. *Kal.Maij* 1482. §.17.

De triplici inſtantiâ antè pronunciationem ſententiæ Canonizationis primò fit mentio *in ijſdem liter. præfati Pontificis* §. 19.

Commiſſionem cum facultate inquirendi primò da-

datam Auditoribus Rotæ, & Advocato Conſiſtorialis Aulæ Palatii Pontificii, recenſet Leo X. *in lit. Canoniz. S. Franciſci de Paulâ*, 1. *Maij* 1519. §. 36.

Quod ſubindè, ſecluſo Advocato Conſiſtoriali, uſque ad erectionem Congregationis Sac. Rituum ſervatum fuiſſe apparet ex reliquis Canonizationum literis.

Advocatum Conſiſtorialem interdùm in publico Conſiſtorio Acta Canonizationis retuliſſe, primus omnium expreſſit Pius II. *in prædict. lit. Canonizationis S. Catharinæ Senenſis* §. 10. interdùm verò tùm in publico, tùm in ſemipublico (quod tunc ſecretum vocabatur) Leo X. *in præd. lit. Canoniz. S. Franciſci de Paulâ* §. 37. *&* 38.

De relatione in ſcriptis redactâ ab Auditoribus Rotæ, & Pontifici traditâ, ab eoque tranſmiſsâ ad Congregationem Sacrorum Rituum examinandâ (quod uſque ad noviſſima Decreta ſan. mem. Vrbani VIII. inviolabilitèr ſervatum eſt) primus omnium mentionem fecit *in lit. Canonizat. S. Didaci dat. Non. Iulij anno* 1588. §. 20. Sixtus V. qui *ibidem* §. 23. narrat ſe reſpondiſſe inſtantiis ei factis ab Advocato Conſiſtoriali in Conſiſtorio publico.

Primum in Conſiſtorio ſemipublico idem Sixtus ſermonem habuit de meritis Canonizandi, ut conſtat *ibid.* §. 24. quod ſubindè ſervatum, & ad hæc uſque tempora perductum eſt.

Protonotarios, & Auditores Rotæ primâ vice vocatos, & admiſſos fuiſſe in Conſiſtorium ſemipublicum, habetur *ex dd. lit. Sixti V. eod.* §. 24. Quam-

vis olìm Auditores Rotæ, ad referendum Acta; in Conſiſtorium ſecretum ſemel admiſſi reperiantur in literis expeditis à Clemente VII. ſuper Canonizatione S. Bennonis, *dat. 6. Kalen. Decemb.* 1523. §. 8.

Quòd olìm ad ſimplicem, & ſolam annotationem unius Epiſcopi, Dei Servi Sanctorum catalogo adſcripti fuerint, patet *ex lit. Paſchalis II.* Canonizationis S. Petri Anagnini Epiſcopi, *dat. 2. Non. Iunij* 1110.

Libro tantùm miraculorum inſpecto, probatur *lit. Canoniz. S. Eduardi dat. 7. Idus Febr.* 1061. §. 1.

Ex ſolâ ſcientiâ Pontificis ob familiaritatem habitam cum Canonizandis, & ob teſtimonium miraculorum, Gregorius IX. proceſſit ad Canonizationem Sanctorum Dominici, & Franciſci Confeſſorum, *liter. dat.* 14. *Kal. Auguſti, ann.* 1238. §. 7. *&* 5. *Non. Iulij, ann.* 1235. §. 3.

Denique obteſtatione juratâ à Confeſſario de morum innocentiâ, & ſuper miraculis, aſſertione etiam juramento confirmatâ ab Epiſcopo, & Civibus Cremonenſibus, qui ad Vrbem advenerant, ut Canonizationem S. Homoboni impetrarent, illum inter Sanctos retulit Innocentius III. *liter. dat.* 11. *Kal. Ianuar.* 1198. §. 2. *circà fin. &* §. 3.

F I N I S.

Index Rerum.

A.

ACTA in Cauſâ Canonizat. Beati Petri de Alcantarâ. pag.2.& ſeqq.

Acta in Cauſâ Canonizationis Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis. 37. & ſeqq.

Advocato Conſiſtoriali, & Auditoribus Rotæ facultas conceſſa per Commiſſionem Leonis X. inquirendi ſuper vitâ, & miraculis Beati Franciſci de Paulâ. 361.

Advocatus Conſiſtorialis interdùm in publico Conſiſtorio Acta Canonizandi retulit. Interdùm verò tùm in publico, tùm in ſemipublico. 363.

Advocati Conſiſtorialis inſtantijs habitis in publico Conſiſtorio pro Canonizatione B. Didaci reſpondit Pontifex ipſe Sixtus Quintus. 363.

Agapæ (ſacra ſcilicèt Convivia) in Eccleſijs fieri ſolitæ: deindè vetitæ. 335.

Alexander VII. laudatur. 284. & ſeqq. & 340.

Alphonſi Ciaconij aſſertio refellitur. 360.

per Altare Corpus Ieſu Chriſti figuratur. 337.

Altaria conſecrari vetitum ſine Martyrum Reliquijs. 352.

Andreas Lao Procurator, & Vicarius Generalis Carmelitarum, magni nominis Concionator. 134. 296.

Auditores Rotæ ab Alexandro VII. creantur Subdiaconi Apoſtolici. 284. Literarum in formâ Brevis tenor inſeritur. 286.

Auditoribus Rotæ concedit idem Alexander veſtem, & cingulum pilei coloris violacei. 288. & ſeqq.

Auditoribus Rotæ, ac Advocato Conſiſtoriali facultas conceſſa per Leonem X. inquirendi ſuper vitâ, & miraculis B. Franciſci de Paulâ. 362.

Auditores Rotæ Relationem vitæ Canonizandi in ſcriptis redigebant, atque Pontifici porrigebant. 363.

Auditores Rotæ, ac Protonotarij primâ vice admiſſi in Conſiſtorium ſemipublicum tempore Sixti V. 363.

Auditores Rotæ ad referendum Acta ſuper Canonizatione B. Bennonis admiſſi fuerunt in Conſiſtorium ſecretum tēpore Clementis VII. 364.

Auguſtiniani Fratres ad Proceſ-

ceſſiones Rom. Curiæ quando fuerint admiſſi. 354.

B.

in Baſilicâ Vaticanâ, antiquorum Patrum inſtitutionibus, Canonizationes peractæ. 274

Baſilicæ Vaticanæ ornatus ſolemnis pro die Canonizationis. 274. & ſeqq.

Bernardinus Caſalius Secretarius Congregationis Sac. Rituum deputatus à Summo Pontifice. 59.

C.

Cæremoniale antiquum prodijt in lucem inter antiquiſſimum Ordinem Romanum, & Cæremoniale modernum. 354.

Cæremonialis moderni diſpoſitio ſervanda eſt. 330.

Cæremoniale prædictum editum ſedente Leone X. 355.

Camilli Roſpiglioſij S.R.E. Generalis munus in die Canonizationis. 268.

Canonizatio quid ſit. 330.

Canonizationis vox undè ortum habuit. 343.

Canonizationis Beatorũ Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis dies indicitur. 259.

Canonizationis ejuſdem ſolemnitas deſcribitur. 293. & ſeqq. uſque ad 319.

Canonizationis Sententia in Baſilicà Vaticanâ à Summo Pontifice prolata. 307.

Canonizationem Sanctorũ peragi poſſe, abſq; eo quòd Summus Pontifex Sacrum ſolemnitèr celebret, apertè demonſtratur authoritate, ac exemplis. 328. & ſeqq. uſque ad 356.

Canonizationem Sãctorum varijs ritibus peractam fuiſſe oſtenditur. 328. & ſeqq. uſque ad finem libri.

de Canonizatione Sanctorum legem præſcripſit Alexander Tertius. 329. 332. 333.

Canonizandi antiquus ritus qualis. 331. & ſeq.

Canonizandi SS. poteſtas reſervata Sedi Apoſtolicæ ab Alexandro III. 332. 333.

Canonizatio Sanctorum pertinet ad Religionem, ac fidem. 333.

Canonizatio prima ſolemnis tempore Leonis Tertij. 340. 346. 356. Caſtellini opinio reprobatur ſcontrarium aſſerentis. 356.

in Canonizationis actu campanæ pulſabantur uſque à Pontificatu Leonis III. 341.

Ejuſdem pulsûs campanarum uſus miraculo probatus. 362.

in Canonizationis actu Indulgentiæ concedebantur. 342.

in Canonizationis ſolemnitate, etiam à vetuſto tempore mirabi-

rabilis cereorum multitudo, ad ſignum lætitiæ demonſtrandum, in Eccleſiâ ardebat. 348. *& ſeq.*

Canonizationes SS. etiam in Concilijs peractæ. 349. *Imò in Concilijs tantùm Sancti declarari conſueverant.* 350 *&* 351.

in Canonizatione SS. Vexilla, cum eorum Imagine per Civitatem deferri, antiqui fuit inſtituti. 350.

in Canonizatione SS. præſentia vicinorum Epiſcoporum adhibita à tẽpore Cæleſtini III. 351. 356.

in Canonizatione Sancti Thomæ Cantuarienſis Alexandrum Tertium, primùm omnium Pontificum, Miſſarum ſolemnia peregiſſe colligitur. pag. 355.

Canonizationes, à vetuſto tempore, ad preces Imperatorum, Regum, Reginarum, ac Prælatorum (prout hodie quoque ſervatur) peractæ. 356. *& ſeqq.*

Canonizationis dies, à Pontificatu Nicolai V. in Conſiſtorio generali primũ decreta. 358.

Canonizationis Acta per Cardinales Commiſſarios in Cõſiſtorio ſecreto primùm relata tẽpore Clementis IV. 358.

Canonizationis Acta ab antiquiore ex Cardinalibus Commiſſarijs in Conſiſtorio ſemipublico relata tempore Pij II. pag. 358.

in Canonizationis ſolemnitate interdùm Summi Pontifices ſermonem ad populum habuerunt de ſanctitate vitæ, virtutibus, & miraculis Canonizandi. 359.

Canonizatio S. Petri Martyris ſolemnitèr peracta in plateâ pag. 348.

Canonizatio S. Brunonis abſque ullâ ſolemnitate peracta à Leone X. 353.

Canonizatio prima ſolemnis plurium ſimul SS. ab Hadriano VI. peracta. 359. *Caſtellini cõtraria opinio nullâ auctoritate roboratur.* ibid. *Ciaconij contraria aſſertio refellitur.* 360.

Canonizatio plurium ſimùl SS. undè originem ſumpſit. paginâ 361.

antè Canonizationem preces, & jejunia triduo antè Conſiſtorium ſemipublicum indici cœpta, à tempore Sixti IV. 362.

pro Canonizatione triplex inſtantia, antè Pontificiæ ſententiæ pronunciationem, habita tempore Sixti IV. ibid.

Cardinalis Alexandri Farneſij pia munificentia. 278.

Cardinalis Franciſci Barberini

non

non impar liberalitas. 278.
Cardinalis idem Barberinus Decanus Sacrum ſolemnitèr celebrat die Canonizationis SS. Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis in Baſil. Vaticanâ. 328.
Cardinalis Fridericus ab Haſſiâ Pro-Legatus Imperatoris ad Summum Pontificem. 264 ampliſſimo comitatu defert literas Imperatoris ad Summum Pontificem pro petendâ Canonizatione Sanctæ Mariæ Magdalenæ. ibidem. ad Cardinalem Iacobum Roſpiglioſium pro inſtantijs (ut ajunt) faciendis die Canonizationis. 264. 266.
Cardinalis Iacobus Roſpiglioſius inſtat nomine Imperatoris, ac Regis Hiſpaniarum in die Canonizationis. 264. & duobus ſeqq. nec-non 294. 301. & ſeqq. ac 314.
Caroli de Comitibus Ducis Poli, & Magiſtri ſacri Hoſpitij munus in die Canonizationis. 270. 282. Dignitas Magiſtri ſacri Hoſpitij competit, ab immemorabili, Familiæ de Comitibus. 282.
Cereos accendi per diem hæretici damnabant. 349.
S. Clementis templum divinitùs in mari extructum. 336.
Clementis IX. Summi Pontificis modeſtia commendatur. 37. 276. Ac Pietas. 133. & quatuor ſeqq. Sermo habitus in Conſiſtorio ſecreto pro Canonizatione B. Petri, & Beatæ Mariæ Magdalenæ. 81. in Conſiſtorio ſemipublico de eorumdem meritis. 140.
Clerici Cameræ Apoſtolicæ Præſidentes in Capellam Pontificiam revocati ab Alexandro VII. 290. 291.
Clerici Ceroferarij quatuor pro Capellâ Pontificiâ creãtur ab Alexandro VII. Buſſolantes Pontificis: & literarum in formâ Brevis tenor ibi inſeritur. 291. & duob. ſeqq.
Compendium vitæ, & miraculorum B. Petri de Alcantarâ, & B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis, ab Archiepiſcopo Tarſenſi lucubratum. pag. 4. uſque ad 80.
Compendij ejuſdẽ exempla trãſmittuntur ad Cardinales, & Conſultores Congreg. Sac. Rit. antè Congregationem. 3. & 38. Alia ad omnes Cardinales antè Conſiſtoriũ ſecretum. 60. Ad Cardinales, & Epiſcopos antè Conſiſtoriũ ſemipublicum. 89.
Confeſſoriæ literæ quid. 342. mutatæ, & ſublatæ. 344.
Conſiſtorium ſecretum, in quo actum fuit de hujuſmodi Canoni-

noni-

nonizatione. 80. *& ſeqq.*
Conſiſtorium publicum in Aulâ Regiâ Vaticanâ indicitur pro Relatione habendâ ab Advocatis Conſiſtorialibus de Vitâ, & miraculis Bati Petri de Alcantarâ, & Beatæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis. 89. *Convocatum deindè*. 90. *qui debent intereſſe*. *ibid.*
Conſiſtorium ſemipublicum indicitur. 137. *& ſeq. Convocatum in Aulâ Ducali Vaticanâ, in quo exponuntur Vota Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum pro Canonizatione præfatâ*. 138. *& ſeqq.*
Conſiſtorij ejuſdem ordo deſcribitur. 138. *& ſeqq.*

D.

Decretum Congregationis Sacr. Rituum ab annis 1622. *&* 1660. *poſſe quandocùmque deveniri ad ſolemnem Canonizationem B. Petri de Alcantarâ*. 34. *& ſeq.*
Decretum ejuſdem Congregationis, poſſe quandocumque deveniri ad ſolemnem Canonizationem B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. 52. *&* 57.
Denunciatio Conſiſtorij ſecreti pro Canonizatione. *pag.*80. *Conſiſtorij publici*. *pag.* 89. *Conſiſtorij ſemipublici*. 137.
Capellæ Canonizationis.271.

E.

Eccleſiæ Catholicæ laudes. 1.
in Eccleſiâ Catholicâ ſemper viget Sanctitas. 1.
Eccleſias nomine Martyrum, abſque illorum Reliquijs, niſi is eſſet locus illorum paſſionis, aut originis, conſtrui vetitum. 336.
Epiſcopi Vrbi propinqui monentur, ut Romam ſe conferant, in Conſiſtorio ſemipublico ſuffragia laturi.137. *Idem vetuſtiori ævo ſervatū fuit*. 351. 356.
Expenſæ pro Canonizatione. Vide *Ornamēta, & Expenſæ.*
Expenſarum ſumma. 328.

F.

Feſta Martyrum quàm antiqua, & quàm celebria. 334. *& ſeqq.*
Feſtivitatis tantùm indictione Servi Dei canonizabantur. 339. 340.
Franciſci Mariæ Phœbei Archiepiſc. Tarſenſis, & Pontificiarum Cæremoniarū Præfecti, Diſſertatio, quâ probatur, neceſſe nequaquàm eſſe, quòd Summus Pontifex Sacrum ſolemnitèr celebret in Canonizationis actu. 329. *& ſeqq.*
Franciſcus à S. Auguſtino Macedo laudatur. 361.

G.

Gentilium uſus accendendi cereos in ſepulcris. 349.

Gregorij IX. verba in Canonizatione S. Franciſci. 347.

I.

Imagines SS. Petri de Alcantarâ, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis. Initio libri.

Imperator Leopoldus Summo Pontifici per epiſtolam gratias agit pro Decreto Canonizationis B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. 264. *& duab. ſeqq.*

Imperatoris ejuſdem epiſtola ad Iacobum Cardinalem Roſpiglioſium, ut Suæ Majeſtatis nomine inſtare velit pro Canonizatione ejuſdem Beatæ. 266. *& ſeq.*

Indulgentiæ Chriſti-fidelibus elargitæ antè Canonizationẽ. 132. *& trib. ſeqq.*

Indulgẽtiæ pro Chriſti-fidelibus Canonizationi intereſsentibus. 261. 262.

Indulgentiæ diverſimodè conceſſæ in Canonizationibus Sanctorum. 345. *& ſeqq.*

Indulgentiarum origo. 342. *& ſeqq.*

Indumenta Cardinalium, & aliorum in Conſiſtorio publico. 90. *in Conſiſtorio ſemipublico.* 137.

Inſtantiæ Principum pro Canonizatione Beati Petri de Alcantarâ. 33. 36. 84. 114.

Inſtantiæ Principum pro Canonizatione B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. 37. 88. 89. 130. 265. 266. 267.

Inſtantiæ Advocati Conſiſtorialis, Summo Pontifici in Baſilicâ Vaticanâ porrectæ, pro utriuſque Canonizatione. 302. 304. 306. Vide 361. *Vtque literæ Apoſtolicæ decernantur.* 308. *Ac Protonotarij per eumdem Advocatum rogantur, ut inſtrumenta de actu hujuſmodi cõficiant. ibid.*

Inſtructio ab Archiepiſc. Phæbeo emanata, de agendis in die Canonizationis. 268. *& ſequentibus.*

Io: Baptiſtæ Roſpiglioſij Præfecti Cuſtodiarum Pontificiarum munus in die Canonizationis. 269.

L.

Libelli pacis, ſeù literæ confeſſoriæ quid. 342. *immutatæ, & ſublatæ.* 344.

in Liturgijs antiquiſſimis SS. Iacobi, & Clementis, Apoſtolorum, ac nonnullorum Martyrum nomina recenſita. 337.

M.

Magiſtri Sacri Hoſpitij Dignitas competit ab immemorabili, familiæ de Comitibus. pag. 282.

Ma-

Maphæus Vegius laudatur. 273
Marchio Aſtorgæ Catholici Regis Orator literas tradit Sūmo Pontifici Clementi IX. & Cardinali Iacobo Roſpiglioſio pro Canonizatione B. Petri de Alcantarâ. 267. *& ſeq.* Vide *Petrus Aluarez.*
Martyres olìm Epiſcopi in SS. numerum referebant. 331. *hæc poteſtas Epiſcopis ab Alexandro III. ſublata.* 332. *& ſeq.*
Martyres vindicare quid. 331. *& ſeq.*
Martyres membra Dei appellati. 333.
Martyribus tantùm, primis Eccleſiæ temporibus Sanctorum cultus exhibebatur; & quomodò. 334. *Deindè cum Confeſſoribus idem quoque peractum fuit.* 338.
Martyribus præſtitus cultus celebratione diei feſti in ipſorum honorem. 334. *Solemnium conventuum circà eorum corpora. ibid. Conſtructione Templorum.* 335. *Altarium erectione.* 337.
Martyrum nomina in antiquiſſimis Liturgijs SS. Iacobi, & Clementis recenſita. 338.
Martyrum literæ quantùm lapſis olìm prodeſſent. 342. *& ſeq.*
Martyrum memoria annuâ die celebràta. 338.
Martyrum Reliquias impensè coluerunt Chriſtiani ab ipſius Eccleſiæ primordijs. 337. *ſupra Martyrum ſepulcra, ſeu Memorias Miſſa celebrabātur.* 337. *Idem cum Confeſſoribus deindè actum.* 338.
Martyrum ſepulcra, Altaria Dei appellantur, & quarè. 337.
Miracula requiruntur ad comprobandam Sanctitatem Serui Dei. 334.

O.

Oblationes deferendi ordo. 314.
Oblationes in Baſilicâ Vaticanâ die Canonizationis ad Pontificem deferunur à Cardinalibus Congregationis Sacrorum Rituum in vnoquoque ordine antiquioribus. 272. 313. *& ſeqq.*
Orationes propriæ SS. Canonizatorum in Miſsâ. 312. *& ſeq.*
Ordo Romanus, antiquiſſimus liber, quo Pontifices à tempore Stephani III. uſi fuere. pag. 353.
Ordo ſedendi in Capellâ Pontificiâ Vaticanâ in die Canonizationis. 299. *& ſeqq.*
S. Otto Epiſcopus Bambergenſis à Clemente III. non Cæleſtino II. canonizatus. 352. *& ſeq.*

Ornamenta, & expenſæ pro Canonizatione : nempè
Pro Altari. 320.
Pro Summo Pontifice. 320.
Pro Miniſtris. 321.
Linea. 323.
Lignea. 324.
Pictura. 325.
Cerea. 326.
Ornatus Eccleſiæ. 326.
Varia. 327.

P.

Patriarchalium Eccleſiarũ Vrbis Canonici creãtur ab Alexandro VII. Aſſiſtentes Celebranti in Capellâ Pontificiâ. 290. *& ſeq.*
D. Petro adhuc viventi Eccleſia dicata. 336. & 361.
Petrus Alvarez Marchio de Aſtorgâ, Catholici Regis apud Sũmum Pontificem Orator laudatur. 36. *ampliſſimo comitatu defert literas Regis, ac Reginæ Hiſpaniarum ad Summum Pontificem pro petendâ Canonizatione S. Petri*. 267. *ad Cardinalem Iacobum Roſpiglioſium pro inſtantijs (ut ajunt) faciendis die Canonizationis*. 267. *& ſeq.*
Pius II. ſacrarum Cæremoniarum peritiſſimus, & olim earumdem Magiſter. 355.
Pontifex in Conſiſtorio ſecreto exquirit Cardinalium ſuffragia ſuper Canonizatione B. Petri de Alcantarâ. 85. *Et B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis.* 89. *Eorumdem Cardinalium aſſenſus unanimis pro Canonizatione*. *Ibid.*
Pontifex in Conſiſtorio ſemipublico exquirit Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum ſuffragia pro Canonizatione. 142. *Eorumdem vota*. 142. *& ſeqq.*
Pontifex Sixtus V. ſermonem habuit, primus omnium Pontificum in Conſiſtorio ſemipublico, de meritis Canonizandi, quod adhuc ſervatur. pag. 362.
Pontifex ubique habet aſſiſtentiam Spiritûs Sancti, nec errare poteſt in rebus fidei. 334
Pontifex an debeat in die Canonizationis ſolemnitèr celebrare. pag. 328. *& ſeqq.*
Pontificis verba, habita in Conſiſtorio ſecreto. 81. 85. 89. *In ſemipublico*. 140. 141. 199. 259. 362. *In actu Canonizationis*. 305. 307. 308. 311. 347.
Preces, & Cæremoniæ in ſolemnitate Canonizationis. 301. *uſque ad* 319.
Preces, & jejunia antè Conſiſtorium ſemipublicum. 332. *& ſeq. Indici cæpta à Sixto*

Quar-

Quarto. 363.
Proceſſio indicitur pro die Canonizationis. 262. *& ſeq.*
Proceſſionis ſolemnis in die Canonizationis deſcriptio. 295. *& ſeqq.*
in Proceſsionibus Romanæ Curiæ, à tempore Alexandri IV. Dominicani, & Franciſcani præceſſerunt Auguſtinianos. pag. 354.
Procuratoris Fiſcalis generalis R.C.A. inſtantia in Conſiſtorio ſemipublico. 260.
Protonotariorum Collegium ſe rogat (ut ajunt) de geſtis in actu Canonizationis. 308.
Protonotarij, & Auditores Rotæ primâ vice admiſsi in Cõſiſtorium ſemipublicum tempore Sixti V. 363.

R.

Reginæ, Regiſque Hiſpaniarum infantis epiſtola indicatur, quâ expoſtulant à Cardinale Iacobo Roſpiglioſio, ut inſtare velit pro Canonizatione B. Petri de Alcantarâ. 267. *&* 268. Vide 301.
Regina Sveciæ Chriſtina è ſuperiori cubiculo videt, auditque geſta in Conſiſtorio ſemipublico. 139. *& ſeq. Intereſt Canonizationi in Theatro Baſilicæ Vaticanæ*. 280. *& ſeq.* 298.
Reginæ Sveciæ Margaritæ ad preces canonizatur S. Brigitta Vidua à Bonifacio IX. pag. 358.
Relatio habita anno 1660. *in Congregatione Sacrorum Rituum à Card. Iulio Sacchetto, de geſtis, & Miraculis Beati Petri de Alcantarâ*. pag. 4. *uſque ad* 33.
Relatio, ſeu Compendium vitæ B. Petri de Alcantarâ. trãſmiſſum ad Cardinales, & Cõſultores Congregationis Sacrorum Rituum. 3. *B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis*. 38. *uſque ad* 56.
Relatio habita in Conſiſtorio ſecreto anno 1669. *à Cardinale Martio Ginetto, de geſtis, & miraculis Beati Petri de Alcantarâ*. 81. *& ſeqq.*
Relatio habita ab eodem Cardinale Ginetto in ſecreto Conſiſtorio anno 1669. *de geſtis, & miraculis Beatæ Magdalenæ de Pazzis* 85. *& ſeqq.*
Relatio habita in Conſiſtorio publico ab Advocato Conſiſtoriali Caprariâ, de geſtis, & miraculis B. Petri de Alcantarâ. 91. *uſque ad* 115.
Relatio habita in eodem Conſiſtorio ab Advocato Conſiſtoriali Severolo, de geſtis, & miraculis B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. 116. *uſque ad* 131.

Re-

Reliquiarum cultus à primis Eccleſiæ temporibus, præſtitus. 334. *& ſeq.*

S.

Sanctorum ſucceſſio in Eccleſiâ perpetua. pag. 1.

Sanctus ut aliquis ſit in Eccleſiâ triumphante, quid ſufficiat: & quid requiratur, ut quis Sanctus habeatur apud homines in Eccleſiâ militante. pag. 333. & 334.

Secretarij Pontificis Nerlij Reſponſiones in publico Conſiſtorio. 115. 131.

Secretarij ejuſdem Reſponſa in Baſilicâ Vat. 302. 304. 306.

Sententia Canonizationis. 307.

Servi Dei canonizati ſolâ annotatione unius Epiſcopi. 364 *libro tantùm miraculorum inſpecto. ibid. ex ſolâ ſcientiâ Pontificis ob familiaritatem habitam cum Canonizãdis. ibid. obteſtatione juratâ à Confeſſario ſuper ſanctitate vitæ, & miraculis Canonizandi. ibidem.*

Signaturæ Votantes ab Alexandro VII. Acolythi Apoſtolici creantur. 285. *Literarum in formâ Brevis tenor.* 286.

Sveciæ Regina. Vide *Regina Sveciæ.*

T.

Templa Martyribus, à primitivâ Eccleſiâ, extructa. 335.

Theatri, pro Canonizatione in Baſilicâ Vaticanâ extructi, deſcriptio. 278. *& ſeqq. Ejuſdem Ichnographia.* 300. *& proſpectus. ibidem.*

Thomæ Roſpiglioſij Caſtellani Arcis S. Angeli munus in die Canonizationis. 269.

V.

Virgini Beatiſſimæ adhuc viventi Templum conſtruitur. pag. 361.

Vota ſingulorum Cardinalium in Vrbe præſentium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum, pro Canonizatione B. Petri de Alcantarâ. 142. *uſque ad* 198.

Vota eorumdem pro Canonizatione B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. pag. 199. *uſque ad* 259.

Vota quomodò ferantur. 138.

Vſus Cereorum ardentium in ſolemnitate Canonizationis. 348. *in Eccleſiâ probatus.* pag. 349.

FINIS.

ERrata, quæ Typographi incuriâ exciderunt, benevolus Lector pro ſuâ benignitate dignabitur condonare; nec, ut id exorem, multo verborum circuitu opus eſſe exiſtimo;

Nullus enim vitijs ſine ſit liber: optimus ille eſt,
Qui minimis urgetur.

REGESTVM.

† A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z.

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Vu Xx Yy Zz.

A a a.

Omnia ſunt folia integra.

ROMAE.

Excudebat Fabius de Falco. M. DC. LXIX.

SVPERIORVM PERMISSV.